

The Book About Everything

På min gravsten skall det stå:

**Livet.
Var det inte mer?
Tjoflöjt.**

Så här är det.

58 år. Diabetes, lönnfet och otränad, halvalkoholiserad med ballongsprängda kranskärl.

Ingen känsel i benen efter misslyckade ryggoperationer.

Ständig värk i benen när det är kallt.

Fötter som känns som om de står i en myrstack. Och utslängd efter 38 års äktenskap.

Plats: 38 km söder om Hua Hin, vid Dolphin Bay, Prachuabkirikan, Thailand.

Kunde vara värre. Jag kom hem efter en månad i Turkiet och en månad i Thailand. Och min älskade hustru ville inte veta av mig. Kom som en blixtnedslag från klar himmel. Jag förstod absolut ingenting. Satte mig i bilen och körde från Göteborg till Bryssel där min dotter och svärson bor med 2 av mina 6 barnbarn. Satt där och grät i 2 dygn. Körde sedan tillbaka till Göteborg. Fick inte komma in i lägenheten. Hon hade packat en väska med mina kläder och kört ner den till vår son i Onsala, söder om Göteborg.

Jag bodde först en vecka i min dotters och svärsons hus, som renoverades medan de bor utomlands. När byggjobbarna rev bort den gamla isoleringen blev det för kallt där, så jag flyttade in hos vår son, som bor strax intill. Där bodde jag en vecka i ett av barnens numera tomma rum. Två av min sons 4 barn hade precis emigrerat till USA med sin amerikanska mamma. Kvar var de små tvillingarna plus en chockad farfar, dvs jag.

Eftersom jag inte fick komma hem och egentligen inte hade någonstans att bo, så flög jag till Thailand med första bästa flyg.

Hamnade på Phuket, men jag ville vidare. Tog nattbussen till Hua Hin, där jag bott många gånger tidigare. Det tog 10 timmar. Bredvid mig satt en svensk-kroat som pratade hela tiden, trots att jag påpekade att jag ville sova. Men icke. När jag kom fram till Hua Hin Bus Terminal tog jag en taxi till Dolphin Bay, 38 km söderut.

Jag kom fram till Lealawadee kl 5 på morgonen. Allt var tyst och naturligtvis stängt. Satte mig i den stängda restaurangen och inväntade soluppgången som kom sakta. Framför mig var havet spegelblankt. Några kilometer bort skymtade Monkey Island, som även kallas för den liggande eller sovande Buddhan. Ser faktiskt ut som en Buddha som ligger på rygg. Huvud, näsa, haka, bröstorg och mage som blir till lår och knän med underben som sticker ner i havet.

När solen kommit upp en bit såg jag fenorna på några delfiner en bit ut. Herreminje vilken röra och vad vackert. Skulle man dö någon gång skulle man göra det där och då. Hade jag haft en revolver hade jag satt en kula i skallen direkt. Jag grät en stund tills personalen började komma.

Dolphin Bay

Hyrde en bungalow och bodde där i en vecka. Maurice, en trevlig holländare drev stället, men skulle snart lämna eftersom ägaren, en thailändare, hade höjt arrendet med 50% vilket skulle göra det omöjligt att upprätthålla lönsamhet.

Maurice visade sig vara en "Big Shot" i regionen. Han höll som bäst på att bygga en stor resort bara en kilometer bort, och där hade han även lägenheter s.k. "townhouses" en form av lägenheter i rad och mellan dem fina pooler. Jag var där och

tittade och hyrde en lägenhet i ett halvår för motsvarande 3000 kronor per månad. Stort vardagsrum med barkök och tv-hörna, sovrum och toalett/dusch. Allt sprillans nytt och snyggt inrett. Lite japanskt i sin sparsmakade stil. På taket en stor terrass med solsegel. 500 meter till havet. Inte dumt. 3 meter till poolen. Stället, som heter Beach Village höll som bäst på att byggas, så det var inte många boende där. Jag, plus en amerikan som bott både i Vietnam och Kambodja och som nu jobbade i Bangkok. Och så en pensionär från Norge samt Maurice, hans söta thailändska fru och deras dotter. Min närmaste granne var Maurice's kontor som på nätterna omvandlades till sovsal för några av hans anställda.

”De sover ju på golvet” påpekade jag.

”Det de vana vid, de kommer från bergen” svarade Maurice.

OK, vad skulle jag nu här att göra?

Jag var ju tvungen. Hade ingenstans att ta vägen. Min fru ville inte veta av mig längre. Efter 38 år tillsammans! Varav de flesta hade varit mycket fina och lyckliga.

Jag hade absolut inte väntat mig att det skulle sluta så här.

Men det gjorde det.

Mitt stora projekt

Att sitta i solen vid poolen är egentligen inte min grej. Det kan vara skönt en stund, men till slut måste man börja använda sitt huvud. Det är bättre än att hjärnan kokar över och man får solsting.

Så vad skulle det bli? En bok kanske. Jag hade ju skrivit i hela mitt vuxna liv. Bland annat hade jag arbetat som copywriter i

25 år. Kanske skulle jag ge mig på att skriva för mig själv istället för uppdragsgivare för en gångs skull.

Men vad skulle jag skriva? En roman? En kärlekshistoria eller en deckare? Eller en bok om hur man bäst manipulerar människor via reklam?

Nej. Det skulle snarare bli en blandning av allt. Självpupplevda saker, påhittade saker, rena lögner och sånt som jag bara hade hört talas om. Det får allt bli lite av varje eller varför inte *The Book About Everything*. Boken *Om Allt*. Här följer den så småningom.

Men först lite bakgrund

Född i Solna 1951 i en syskonskara på tre, dvs en 2 år äldre syster och en 6 år äldre bror.

Fader, en allvarsam och kunnig man som drev en tämligen stor och framgångsrik reklambyrå. Ett hetsigt humör. Idealist. Dumsnål. Jag fick väldigt lite veckopengar, men när jag fyllt 16 fick jag en pipa, tobak, min första snaps och en segelbåt med inombordsmotor och 4 kojer. Dog i sömnen eftersom han inte vågade genomgå en bypass-operation. Han hann med att kunna säga: ”jag överlevde i alla fall den där maktfullkomliga människan Olof Palme”. Med 14 dagar om jag minns rätt.

Mor, utbildad textilkonstnärinna som blev hemmafru när brorsan kom till världen. Vävde gobelänger tillsammans med andra damer och hade damluncher där de sörplade sherry och drack kaffe med utstickande lillfingrar i Saltsjö-Duvnäs dit vi flyttade när jag skulle börja i fjärde klass.

Spelade mycket bra klassisk musik på flygeln. Jag låg under den, lyssnade och drömde. Mor är fortfarande i livet, snart 89 år.

Morfar var den tråkigaste morfar man kunde ha. Rökte cigaretter av märket Florida med pappmunstycken, höll på med sina frimärken. Gillade inte barn alls. Skojade aldrig med oss. Pussade vad jag minns aldrig på oss. Dog i lungcancer när jag liten.

Mormor, en storbystad, gladlynt kvinna med stora hattar. Slöt mig mellan sina stora bröst så att jag fick kippa efter andan. Lite prillig. En gång fick jag brysselkål med chokladsås till middag. Dog med ett skratt på sina läppar när hon just skulle kliva in i en hiss efter en fest.

Farmor har jag aldrig träffat. Dog av leukemi när min far var pojke. Skådespelerska vid svenska teatern i Wasa, eller om det var Tammerfors i Finland.

Farfar har jag heller aldrig träffat. Krigare, spion, filmproducent och krigskorrespondent som dog i Hamburg 1938. Värde en bok i sig.

Liten pys i stora världen

Min barndom minns jag som mycket lycklig, förutom hyss som min bror utsatte mig för som t ex när han fick mig att pissa på elstängslet som fanns runt kohagen på landet. Gjorde ont. Mycket ont. Eller som när han ställde mig mot lagårdsväggen med ett äpple på huvudet och sköt pilar med spikspetsar mot

mig tills morsan kom.

Eller som när han satte mig i en stor balja i den strida vårflodsbäcken för att ”vi ska bara se om du flyter”.

Naturligtvis gjorde jag inte det. Sjönk som en gråsten, men brorsan fiskade upp mig en bit nedströms. Tur det, annars hade det här aldrig kommit på pränt. En gång fick jag en krona av honom efter att på hans anmaning tuggat och svält en stor dagmask.

Kommer också ihåg att jag halkade och satte mig på rumpan i en koblaffa endast iförd badbyxor.

I skolan fick jag vara smörblomma, med gult crepepapper runt halsen.

Morsan klädde ut mig till TV-apparat med hjälp av en stor kartong och antenspröt när det var maskerad på bandybanan. Jag som knappt kunde åka skridskor. Halkade runt på mina anklar medan jag grät.

När jag gick i fyran skulle jag gå på dansskola. Finklädd i kavaj, vit skjorta och slips skulle jag lära mig foxtrot, rumba , cha-cha, slowfox mfl danser. Gå fram till flickorna i finklänningar, bocka och bjuda upp. Då hade jag min första förälskelse. En söt, mörkhårig flicka vid namn Lottie, som efter något år gjorde mig besviken när hon och hennes familj flyttade till Spanien och öppnade hotell. Vi skrev till varann under många år. Lovade att vi skulle höras av om något stort skulle hända. Hon kom till min förlovningsfest.

Barndomsvänner jag minns

Tobbe. Grannpojke som klättrade upp i en jättegren så att brandkåren fick hämta ner. Vi snodde en grannes alla tulpaner,

lastade en liten skottkärra full och gav till våra mödrar.
Förskräckt planterade min mor nya blommor hos grannen, men
det var inte tulpaner utan påskliljor. Tulpanerna hade tagit slut.

Reijo på landet. Kul snubbe som hade ett emaljögga som han
ofta plockade ut och stoppade i munnen bara för att skrämmas.
Krigsbarn från Finland som dog ung i TBC.

Jannick. Granne vars far sköt av sig huvudet med ett
hagelgevär. Sonen fann honom och blev aldrig mer sig lik.

Thomas. Grannpojke som köpt boxarhandskar. Golvade mig
efter tre sekunder varpå jag beslöt mig för att aldrig någonsin
slåss. Har därefter hänt en gång - på min svensex, men den
historien kommer längre fram.

Peder. Nog min bästa vän under många år. Först på landet i
Bergslagen och sedan i Saltsjö-Duvnäs. Blev arkitekt precis
som sin far.

Ture, son till en försupen konstnär som var elak och slog
honom. Kom till plugget klädd som Huckleberry Finn, med
majskolvspipa i munnen och knyte på käpp över axeln. Hade
fina tankar. Vi låg ofta på deras hustak och drömde
tillsammans. Blev tidigt narkoman och dog ung. Tyvärr.

Ungdomsvänner och bekanta

Uffe, sonen till livsmedelshandlaren. Bästa kompisar tills jag
snodde hans tjejr Pirjo. Han samlade ihop ett helt gäng som stod

och skrek åt mig utanför vårt hus. Den fegisen gömde sig en dag bakom en dörr i plugget och sopade till mig så jag blev vimmelkantig. Lyckades ta mig halvvägs hem, svimmade i skogen.

Rolle. Vi spelade blues på gitarr, hade långt hår och var väldigt coola trodde vi.

Madeleine, en underskön flicka vars pappa hade en limfabrik i Kongo. Mamman bodde i stor villa och var också mycket vacker. Senare gift med någon knös i Schweiz.

Marcus, son till en kompositör, mycket intellektuell. Blev senare musikrecencent på DN.

Harald, son till nationalekonom. 205 cm lång som sin far och sin bror. Spelade bas i vårt band. Blev sjökapten. Hans bror hade ofta plåster i pannan eftersom han alltid slog i dörrkarmar.

Charlie, son till en gammal officer med nazisympatier. Bodde hos oss i över ett år när hans pappa hade gått bort. Emigrerade till USA. Skickade mig en keps med amerikanska flaggan. Jobbade på Kennedy Airport. Försvann under många år, men min bror fick fatt i honom på internet. Vi skickade e-mail till varann ett tag. Skickade 13 akvareller jag målat till honom som han fick utställda på ett galleri i New York. Sedan försvann han (och mina tavlor). Hå hå ja ja.

Curt, en glad skit till frilansande originalare och illustratör. Hade en Grand Danois som hette Chicago och som var farlig

och som mest bodde i hans parkerade Fiat 600. Bilen gungade när man nalkades. Bet en flicka i ansiktet och avlivades.

Roffe, ung copywriter på en amerikansk reklambyrå där jag slavade som klisterprins och så småningom träffade min blivande hustru. Körde in i foajén med motorcykel och pannband 1972. Det var ju flower power som gällde.

Ronald, också han copywriter. Jobbade med mig som ett team i ett par år. Långt senare frilans på min byrå. Självmondsbenägen typ som alltid svek när det gällde som mest. Fick skicka folk att lukta efter gas i hans lägenhetsdörrar och slutligen skicka polishelikopter till Marstrand där de fann honom på en takbjälke med en snara runt halsen just på väg att hoppa.

Dean. Amerikansk desertör som skrev fantastiska sångtexter. Sjöng hest som Joe Cocker. Hade sårats i Vietnam där han blivit skjuten av småpojkar som kedjats fast vid tunga vapen när Vietcong retirerade. Vaknade på Okinawa. Kom till Sverige via militärsjukhus i Tyskland.

Min bror träffade honom igen på 80-talet när han hade en rockklubben Studion på St. Eriksplan. Dom blev fulla tillsammans och han klämde till slut ur sig han var en "hitman" för CIA i Sovjet, dvs åtog sig att mot betalning mörda folk. Lantan, flickan som tog min svendom när jag var 16 år. Blev sedan ertappad av föräldrarna där jag satt naken sånär som ett par solglasögon, vid deras flygel och lirade nån Ray Charles-låt. Men jag hade gjord DET för första gången och rusig av glädje kommer jag ihåg att jag sprang allt jag kunde från Stureplan till Drottninggatan där min bror jobbade på

Hagströms Musik bara för att berätta om det fantastiska jag hade varit med om.

Farsan, Amerika, Elvis och bilar

1957 åkte farsan till USA tillsammans med en kund. Han var borta i tre månader och kom hem som förvandlad. Dels hade han blivit erbjuden jobb som vice VD på världens då största tidning/magazine Readers Digest. Dels hade han anammat The American Dream. Han köpte snabbt den största Dodge man kan tänka sig, ljusgrön som en päronglass med vita däckssidor och inte minst en skivspelare för EP-skivor, som dundrade ut Lawdy Miss Claudy med Elvis.

Det bidde ingenting med Readers Digest eftersom han som svar på sin fråga om vilka garantier han skulle få om han hade misslyckats som vice VD fått "nonwhatsoever". Trots det, och tur var väl kanske det för mig och min bror som om vi flyttat till USA kanske hade hamnat i Vietnamkriget, hade han kvar sin "American Dream". En dag kom han hem med en enorm bil. En Buick med Wildcat-motor. Men om man med nöd och näppe lyckades köra in den i garaget, så gick det inte att öppna dörrarna - man kunde inte heller stänga garagedörrarna eftersom de enorma fenorna stack ut.

Det var tydligen viktigt att visa status på vägen där vi bodde, ja förmodligen i hela det samhället. Det skulle vara flotta bilar och damerna skulle likna Jackie Kennedy, med pillerburkar på huvudet.

Efter några Mercedes och en Jaguar slog farsan till med en Van den Plas 4LR. En stor engelsk lyxbil med Rolls-motor.

Automatväxlad, mullvadsbrun metalliclack, vita däcksidor, läder och valnöt med små utfällbara bord. Hans kompanjon körde Ferrari.

Morsan fick en mindre variant av farsans kärra som hette Van den Plas Princess. Läder, valnöt, små utfällbara bord, hela baletten även där.

Ett litet avbrott

Bjöd nyss in en thailändsk byggnadsarbetare på en öl. Han sprang genast och hämtade sin fru och en väninna till henne. Sitter där sedan och dricker min öl och spelar karaoke från en DVD som jag tydligen hade. Bara löjlig Christer Sjögren på Thai. Allt låter likadant. Tog mig en timme att bli av med dem.

Barndom

Varför blev man som man blev? Farsan var aldrig hemma, bara flög och flög med metropolitanplan till Amsterdam där hans största kund Philips fanns. Kom hem med geneverflaskor i lerkrus och ostindiska porslinstallrikar. Hamnade i plurret en gång när hans plan gled av banan på Kastrup. Fick visst vada i land.

Hemma hade han byggt en bar under trappan till övervåningen "The Foxhunters Club" där han och grannarna blev glada och fulla på lördagarna. Vi barn låg vid trappan och var förundrade. Morsan fnittrade mest. Ibland var de hos grannen och spelade curling med strykjärn på parkettgolvet.

Två gånger om året fick jag åka in till MEA vid Norrmalmstorg

och ekiperar mig. MEA, dvs Militär Ekiperings Aktiebolaget. Farsan hade en aktie där och det räckte för att man skulle få akteägarrabatten. I alla fall så hade de Sveriges första kreditkort. Jag fick med mig ett sånt och fick köpa för 1.000 kronor om jag inte minns fel. MEA var dåtidens Harrods i Sverige. Man bugade när jag kom, mätte och klädde mig med fina kostymer, tunga skor, slipsar, vita skjortor, överrockar... från det att jag var tio år. Varje år likadant. Farsans kort och min nya ekipering.

Morsan hade parkerat sin lilla Van den Plas Princess utanför och var antingen hos Hattrune på NK eller på Sidenhuset mittemot. Kom tillbaka med ny pillerburk på huvudet eller ny frisyr. Alltid glad, alltid vacker. Är det än idag.

Brorsan klippte av syrrans ena fläta och var en tidig grafittimålare då han ritade gubbar och skrev fula ord på husfasaden. Ord som jag inte förstod. Han fick skrubba bort dem under övervakning av en fastighetskötare.

När mamma spelade Chopin på flygeln hemma smög jag in och la mig under den och njöt. Drömde mig bort i den märkliga musikaliska världen. Ibland kom Lucky och la sig intill mig. Fullständig lycka. En blöt puss från en jycke som älskar en är världens bästa kyss.

På fredagskvällarna kom farsan hem och var störtförbannad, stressad och trött. Sa att i morgon ska vi ta hand om trädgården. Vi visste vad det innebar. Han skulle dirigera och min bror och jag klippa, kratta osv. Därför lärde jag mig att vakna tidigt på lördagarna, ta cykeln och sticka ner i viken och segla ut mot Baggen...

Vilka minnen, alla dessa småpojksmornar. Jag, liten och så havet och solen. Kunde jag backa livet så är det nog där i

gryningen jag vill starta igen. Pallade äpplen och snodde rabarber. Stoppade en katt i Bleka Grevens morsas brevlåda. Bleka Greven för han var blek och trodde han var lite märkvärdigare än oss andra, han var lite knepig. Hans morsa fick en fräsande katt i håret när hon skulle hämta morgontidningen. En hel natt höll jag och några kompisar på att haka av och bära bort grannarnas grindar. Som fick hämtas i Ringparken på söndagen. Ett djävla hallå och vi blånekade förstås.

På vintern så var det störtloppsbacken bakom Saltsjö-Duvnäs järnvägsstation som gällde. Hopptorn och allt. Gjorde ett enda försök och kom väl en tio meter innan jag slog halv ihjäl mig. Tunga skidor av hickory med stålskanter och livsfarliga låga fästpunkter.

En kompis fick en slalompinne genom kroppen då den studsade framför honom. In genom magen och ut genom ryggen. Överlevde fast bara knappt. Blev skolans hjälte en hel termin. Sprängde ett skithus i luften nedanför backen. Brorsan hade lärt mig att göra bomber. Bara blanda Klorex och socker, stoppa in i ett kopparrör som vi bockat till i ena änden med en repstump indränkt med bensin. Arbetardasset flög i luften och det stänkte skit överallt. Jättekul, men naturligtvis livsfarligt. Åkte tillsammans med alla kompisar nerför den jättebranta störtloppsbacken på en uppochnervänd motorhuv från en amerikanare. Vi var nog en åtta-tio stycken. Flög som vantar åt alla håll. Jättekul. Fan, man var ju ung och livet lekte. Man var odödlig och alltid kär i någon söt flicka.

På sommaren var det hopptornet i Saltsjöbaden som gällde. Feg var den som inte vågade hoppa från tiometerstornet. Tio meter är mycket högt om man som jag har höjdskräck, men hoppade

det gjorde jag. Som en liten bomb, med en hand för näsan och med knäna först. Man var ju odödlig.

Jumpade på isflaken på vintern och på timmerstockarna vid Tollarö Papperbruk tvärs över viken. Höll på att drunkna då stockarna började rulla och "malde" ner mig emellan. Tog en bra stund, för mig en evighet, innan jag hittade ett mellanrum vid stockarnas ände och kunde kippa efter andan.

Seglade till Sandhamn med kompisens stjärnbåt. Inga pengar, inga bekymmer, inga åror och inga flytvästar. Fick paddla med en kastrull och en stekpanna för att komma hem genom Baggensstäket. Glada och lyckliga. Vi hade ju båda läst Mälarpirater. Bara sol, aldrig regn. Inga kläder, bara badbrallor. Livet lekte, eller om det var vi som lekte livet. Detta var innan puberteten och dom djävla hormonerna ställde till det för mig.

Det gick inget vidare i skolan. Vi var försökskaniner i den nya Grundskolan. Detta innebar att de som var duktiga alltid fick vänta in dumhuvudena. Allt skulle vara jämställt och jämlikt enligt socialdemokraternas läroplan. Vi skulle skolas till att bli kritiskt granskande, ifrågasättande individer. Men det var bara snack. Om det var något man absolut inte fick ifrågasätta så var det socialdemokratien - de som så fantastiskt hade skapat och byggt detta unika och fina Sverige.

Gick åt helvete direkt. Slagsmål med tillsynsläraren, bråk med rektorn efter att jag och några kompisar satt kedja och lås för porten till lärarbyggnaden och med motorsåg fällt en tall mot rektorns kontor. Relegerades två gånger, men morsan lyckades övertala skolan att ta mig till nåder. Gick om nian med urusla betyg. Var i slagsmål med kristendoms läraren efter att jag bett honom bevisa att man kan gå på vatten och mätta tusentals med

tre fiskar och omvandla vatten till vin.

Gick sedan ut i världen för att erövra den själv. Inte fan gick det, men jag kom trots allt en bra bit på väg. Jag skrev som 16-åring en ”Jack”, 5 år innan Ulf Lundell gjorde det. Skickade in manuset till Bonniers som ville ge ut den - under villkor att jag skulle ändra slutet på storyn. Blev mycket sämre då enligt mitt tycke - och då ville de inte längre ge ut den. Hå hå ja ja.

Konstnärsdrömmar

Jag har alltid gillat att skriva och inte minst att teckna. Ritade och tecknade på allt som en penna fick rum på. Sökte och kom in på Grundskolan för konstnärlig utbildning. Gick där och ritade av nakna människor. Feta, magra, fula och en och annan snygging. Hade bl a Kjartan Slettemark som lärare. Han kom en morgon till lektionen klädd i en jutesäck. Tokfan. Sökte därefter till Gerlesborgsskolan som då låg vid puckeln på Hornsgatan, med en vidunderlig utsikt över Stockholms vattenspeglar. Wilhelm Moberg kom dit då och då för vår rektor skulle göra hans porträtt. Han var alltid full.

Kroki och skulptur i 2 år. Hade bl a Peter Dahl som lärare. Hade stått länge och gnetat med mitt ritkol då han kom fram och sa ”nä så här ska du göra” och vips med ett par tre streck gjorde han en näst intill perfekt teckning av modellen. Det var då jag beslöt mig för att lägga mina konstnärsdrömmar på hyllan.

Så bra skulle jag aldrig kunna bli. När jag kom tillbaka till skolan för att hämta mina skulpturer så hade en städerska slängt allihop. Rubb och stubb. Mina målningar har genom åren förkommit än här än där. Bara en riktigt bra målning finns

kvar. En kvinna i blått, den enda färgen jag hade vid tillfället - precis som van Gogh. Den hänger hos min exfru idag.

Jane Mansfield i knät och Jimi Hendrix i brorsans hundkoja.

Min bror, som är en extremt musikalisk människa, startade 1967 ett soulband. John Max & the Heartbreakers var det slående namnet. John Max var en ståtlig neger (man sa så då och de var inte många i Stockholm på den tiden) från Dakar i Senegal. Brorsan spelade orgel och stod för alla arr. Sedan hade vi sax och trumpet, basist (en av dem, som var från Nigeria gick ner i limbo med ett jätteflin från öra till öra medan han spelade), gitarr och vad jag minns ibland en doakör med två chokladfärgade flickor från Harlem. Ibland också en amerikansk saxofonist.

Själv spelade jag trummor. Jag övade 3-4 timmar per dag till våra grannars förtvivlan. Men jag blev riktigt skicklig. Vi fick spelningar på bl a Gyllene Cirkeln som då var klubben nr 1 i Stockholm. John Max & the Heartbreakers turades om på scenen med stora namn som Hansson&Karlsson och Made in Sweden. Vi gjorde succé, mycket beroende på att det var en helt ny typ av musik. Otis Redding, Wilson Picket och naturligtvis Ray Charles.

Vi slog publikrekord vill jag minnas och spelade Rolling Stones Satisfaction 20 minuter nonstop. Stort jubel. Barry Gordy, han som grundade Motown Records i Chicago, flög över sin enorma Cadillac och kom för att lyssna på oss i samband med Supremes turné - dom spelade på Berns. Var

visst snack om att vi skulle till USA.

Gitarrgeniet Jimi Hendrix kom också och lyssnade, hade delat lägenhet i London med John Max några år tidigare. Jag visste knappt vem det var men han hade just slagit med låten Hey Joe. När de andra banden spelade och vi hade paus åkte vi till en partylägenhet på Frejgatan och hade lite kul. Vi trängdes i min brors lilla mini stationsvagn. Jimi hängde med.

Jag själv har förutom två hostandes gånger då jag rökt hasch aldrig använt något narkotiskt preparat. Kan knappast sägas om Jimi Hendrix. Väl i lägenheten visade han att hans afghanväst var fodrad med hasch. Han öppnade bara fodret och bröt loss en bit. Och sedan var han hög resten av kvällen. Inte undra på att han dog så ung. Eller att hans låtar är så flummiga (men bra). Sångaren John Max gillade vita brudar och då gärna med stora bröst. Det hade verkligen Jane Mansfield. Hur han lyckades ragga upp henne det vet jag inte. Men det fanns en bild publicerad på mittuppslaget i Aftonbladet från Club Afrosandica där Jane ligger under ett bord, nerslagen av sin promotor, advokat och älskare Sam Brody. Jag har för mig att brorsan och jag var där när det hände. Anledning: Jane flirtade vilt med John Max.

Dagen efter blev vi inbjudna till Restaurang Tyrol vid Gröna Lund där Jane Mansfield skulle uppträda. Flygeln som det spelades på köpte jag långt senare och lät lacka om i Saab Turbo röd metallic.

Vi satt allra längst fram och visst tusan spärrade Jane upp sina ögon när hon såg mig, 16 år. Jag försökte låtsas att jag knöt skorna när hon nalkades mig med mikrofonen i sin hand. Hon kom fram och tryckte in mitt ansikte mellan sina enorma bröst

fulla med påpuddrade åderbråck. Och satte sig i mitt knä och viftade med tutarna. Jag hade länge mardrömmar om detta ögonblick. Eller var det hormonstinna, våta drömmar? En dag var John Max bara borta. Långt senare fick vi veta att han åkt till Los Angeles tillsammans med Jane Mansfield. Redan samma år körde hon och Sam Brody ihjäl sig. Vart John Max tog vägen har jag än idag ingen aning om. Och något kontrakt med Motown Records blev det aldrig.

Min musikkariär tog slut i startgroparna. Och min reklamkarriär startade

Efter konstskolorna och konstaterandet att jag förmodligen skulle misslyckas med att försörja mig som konstnär, sökte jag till Anders Beckmans Skola. Där hade man reklam-, illustratörs- och modelinje. Fantastiska år följde.

Jag hade en lärare, kusin till Hasse Alfredsson, som sa till oss: ”Glöm allt, här börjar vi från noll och bara växer”. Vi skulle kasta av oss alla föreställningar om hur det egentligen var. Som t ex att allt skulle vara rätvinklat, i 90 graders vinkel eller svart eller vitt. Fan, konst var ju bara intressant när det överraskade, visade något vi aldrig sett förut, var snett och vint och hade konstiga färger. Visst var det så. Vi fick övningar där vi skulle hitta på nya användningsområden för en tegelsten. Inte att bygga med, utan kanske att råna en bank eller ha som slipsten eller vikt vid djuphavsmete...

Vi fick lära oss att tänka i överraskande nya banor. Ingenting var dumt eller för löjligt. Det var helt underbart. Man fick tänka fritt och långt och ingenting hindrade oss från att vara galna. Gamla vanor, föreställningar och konventioner vart som bortblåsta. Kort sagt lärde vi oss att använda våra hjärnor på ett helt nytt och befriande sätt. Vissa klarade inte av det, men jag var en av de bättre. Självförtroende har alltid varit en av mina starka sidor. Kanske för mycket. Bromsar saknades. Allt var möjligt. Jag var ung, vetgirig och odödlig.

Andra året på Beckmans kastade man ut oss i verkligheten. ”kom inte tillbaka förrän ni har kommit in på någon byrå”.

Efter tre dagar var jag tillbaka och kunde berätta att jag blivit antagen som ”klisterprins” på en amerikansk reklambyrå i

Stockholm. Klisterprinsen är längst ner i hierarkin. Han/hon som får skitjobben, jobbar sena kvällar och helger, står i mörkrummet och drar fotostater, klistrar original, skära pannåer inför presentationer mm.

Vi hade skoluppgifter som skulle redovisas en gång per vecka. Jag använde mina arbetsdagar till att övertala de äldre kreatörerna på byrån att hjälpa mig lösa uppgifterna. Något som de gärna ställde upp på. Det var i mörkrummet jag mötte HENNE. Kvinnan i mitt liv som sedan slängde ut mig efter 38 år.

Jag startade mitt tredje år på Beckmans. Min fästmö blev gravid och jag jublade inom mig. När jag fick reda på det så var det den dittills lyckligaste dagen i mitt unga liv.

Sökte jobb på en annan byrå tillsammans med en kompis. Fick jobbet och startade mitt liv som art director. Hade därigenom hoppat 5 år framåt från slavgörat som klisterprins och avancerat till AD på en gång. Hann inte med att ta slutexamen på Beckmans, men vad fan - det var ju bara betyg. Det här var ju verkligheten.

När min fästmö var i sjätte månaden och det började synas att hon var gravid, så gifte vi oss riktigt tjusigt i Ulriksdahls Slottskapell. Min svärfar slog på stort och min mor och hennes mor hade arbetat tillsammans med alla arrangemang. Frackar, långa klänningar, friherrinnor och grevar från släkten som jag inte ens visste fanns till, var där ihop med min unga hustrus mera jordnära släktingar från Småland. Levande orkester och middag med följande dans såklart. Farsan höll på att tuppa av i sin tjocka, varma frack som han låtit sy upp på Savile Row i London. Det var ett sjusärdeles bröllop det. Jag var likblek, 21 år och visste egentligen inte vad som skedde. Jag var också

sminkad av min svärmor som försökte dölja mina blåmärken efter svensexan kvällen innan.

Svensexan som man fortfarande snackar om, tror jag

Så här var det. Jag bävade inför min svensexan. Hade hört om fastkedjade, nakna blivande äkta män som stått vid P-mätare på Östermalm. Eller stupfulla killar som dött inrullade i mattor. Eller de som vaknat i Madrid när bröllopet just skulle ske. Min bror övertygade mig om att ingenting skulle ske. Allt var lugnt. Vi skulle bara ta en öl på vårt stamställe - Malmen vid Medborgarplatsen på Söder. Vi hade stambord där. Verner, hovmästaren gillade oss och lät alltid snygga tjejer passera just vårt bord. Och vi satt med kompisarna och körde tummen upp eller tummen ner - så Verner kunde placera dom snyggaste brudarna vid vårt bord. Många fastnade där. Så även denna oförlömliga kväll.

Vi var nog ett tjugotal runt bordet och ölen byttes snart till skumpa, eller snarare mousserande vitt. Jag skålade med en kompis och våra glas gick sönder så det skvätte på en flicka vid bordet intill. Det var ju inte avsiktligt men hände. Hon blev rasande, tog sitt ölstop och hällde det över mitt huvud. Jag svarade med ännu ett ölstop över henne. Hennes pojkvän kom fram till mig och ville slåss. Jag röt åt honom så han blev skraj, hans kompisar gick till attack, en av mina kompisar slog sönder en flaska för att mota dem. Sedan var det igång. Jag har för mig att mitt i villervallan försökte jag bjuda upp den ölhällande flickan, men kanske minns fel. Emellertid blev det klassiskt. Alla slogs, kvinnor skrek, orkestern slutade spela. Allt vart kaos.

Brorsan välte ur en soffa ihop med en vacker färgad flicka. Jag såg en man framför mig tillsammans med två stora gorillor. Jag hör inte vad mannen säger, men ser samtidigt hur Dean (den blivande hitmannen) med ett tigersprång slänger sig över en tredje gorilla och försöker strypa honom på golvet (han var tränad som Green Barret i närstrid, så han var livsfarlig). I nästa ögonblick får jag samtidigt två snytingar i ansiktet från de två gorillorna. Jag tar tag i mannen i mitten och vi hamnar brottandes på golvet där jag biter honom hårt i örat. Han skriker som fan och jag ropar förlåt, förlåt. Har aldrig förr eller senare bitit någon i örat - och det kändes jättelöjligt. Så jag började skratta och sa, vad fan det är ju min svensxa. Det skulle ju inte bli så här. Jag ska ju gifta mig i morgon. Killen som jag brottades som bäst med slappnade av och garvade han också.

Det visade sig att han var klubbens ägare. Vi borstade av oss glaskross och annat och gick till hans kontor. Allt medan slagsmålen var i full gång överallt i salen. Mina kompisar trodde jag blivit kidnappad så de sprang ut från lokalen samtidigt som ett dussin poliser sprang in med batonger i högsta hugg. Själv satt jag och drack klubbägarens skumpa på hans kontor.

Kom hem mycket sent, dränkt i öl och skumpa med sönderriven skjorta och rejäla blåtiror. Öm i hela kroppen. Skulle vara brudgum 10 timmar senare. Och innan dess hämta brudbuketten, fotograferas mm. Så kan det gå när någon intygat att det skulle gå lugnt till. I många år samlades mina kompisar för att i detalj gå igenom vad som verkligen hände. Själv hade jag bara bitit en klubbägare i örat. Det vänstra tror jag. Aj.

En liten anekdot

Farfar lär ha varit vän med en av Stockholms starkaste män i slutet av efter förra sekelskiftet.

Starke mannen flirtade med en kvinna på Operakällaren.

Kvinnans man kommer över och lämnar honom en visitkort som en utmaning till duell. Starke mannen tar fram en penna, skriver sitt namn på hörnet av marmorskivan han sitter vid.

Slår sedan av hörnet och lämnar det till mannen. Duellen kom av sig liksom.

Gröna vågen

När vår dotter var två månader flög vi till Skåne. Vi ville att hon skulle växa upp utanför storstaden. För mig var det ett uttryck av den första gröna vågen - fast jag var inte vänsterradikal eller FNL:are. Mina föräldrar hade köpt och rustat upp en gammal skola i nordvästra Skåne och vi fick bo i lärarbostaden. Det var en jättekåk. Den gamla gymnastiksalen blev ett gigantiskt kök, skolsalen magnifik salong med bibliotek, stor matsalsmöbel för minst 12. Konstverk på väggarna och en flygel i mitten kantad av marmorstatyer. Meningen var att jag skulle bedriva konsultverksamhet tillsammans med farsan. Men han var från en svunnen tid då. Kreatörerna hade tagit över reklamvärlden och han ville inte lyssna på mig. Korkade bönder runt omkring som inte förstod vad jag försökte göra gjorde att vi stod ut i bara två år. Kompisar från Beckmans jobbade i Göteborg och lockade mig dit. Pendlade i ett halvår och sedan flyttade vi dit. Hamnade på en döende byrå av det gamla slaget. Försökte

tillsammans med några andra att vända skutan, men styrelsen förstod ingenting. Hoppade av med en kollega och startade eget. Äntligen på väg. Inga pengar, inga uppdrag. Om det gick åt helvete skulle vi köra taxi.

Det blev några hårda år. De första fem hade jag aldrig semester. Det medan min kompanjon åkte till USA på semester med sin familj och till alperna och fjällen och Kanarieöarna. Hur hade dom råd? Jo - visade det sig senare. Det var mitt slit hemma på byrån som betalade kalaset.

Det tog oss nästan tio år innan vi fick uppdrag från Göteborgsföretag.

I Göteborg gör man oftast bara affärer med gamla kompisar. Gärna från Örgryte. Man måste hålla på samma fotbollslag, gått i samma skola. Stockholmare gör sig icke besvär. Som Stockholmare är man ungefär som muslimer uttrycker sig om USA ”Den Stora Satan”. Göteborgarna har ett lillebrorskomplex gentemot stockholmarna som är hämmande. Efter att ha pendlat mellan Göteborg och Stockholm i närmare trettio år vet jag. Befolkning: 1 mot tre. Media 1 mot 15-20. Kultur 1 mot 30. Osv. Beklämmande när Göteborg och dess folk är så underbart trevliga bekantskaper. Idrott och evenemang: Göteborg 20, Stockholm 3. Poäng alltså. Humor: Göteborg 10, Stockholm kanske 3.

Det tog tid att nå framgång, men det gick. Efter tio år fick vi in våra fötter i hjärtat av Göteborgs affärsvärld. Innan dess hade vi nästan enbart stockholmsskunder.

Sedan dess arbetade jag för några av vårt lands främsta företag, t o m några av världens främsta.

Det gick som smort. Min kollega hängde inte med i takten eller blev skraj av magnituden av dessa företag. Jag köpte ut honom.

Sagt och gjort. Funderade länge på byråns inriktning, kanske i ett år. Det rullade på bra, så det var ingen brådska. Jobbade som vanligt alldeles för mycket. Kanske en 70-80 timmar i veckan. Alla veckans dagar. Långt in på nätterna. Fan, det var ju mitt namn som stod där i hörnet på helsidan på sidan tre i DN. Vilde vara stolt. Och bäst.

Jag lyssnade en gång till en amerikansk reklamguru: Jerry de la Femina tror jag. Han sa att reklam är det roligaste man kan hänge sig åt med byxorna på. Jag håller med. (Jag kommer till sex lite längre fram). Han kom en gång fram till en rubrik när han skulle lansera en japansk bil i USA: "From those wonderful people that gave you Pearl Harbour". Vilken snubbe. Efter de första hundåren gick det som på räls. Jag hade allt. Vacker villa i Onsala nära fjorden, Mercedesbilar eller värstingar till Porsche, stor tolvtons ketch i Långedrag, vacker fru, fina barn. Allt vad man kunde önska sig. Det var då slutet började. Härlig mening. Läs den igen!

Det är här och nu som The Book About Everything börjar

Under många år umgicks jag med Nils Dahlbeck. En fantastisk människa som kom att bli min mentor i mångt och mycket. Jag brukade bjuda honom på lunch en gång i månaden, bara för att lyssna och lära. Han ringde mig en måndag. Vi skulle mötas på tisdagen. ” Du Hans. Jag kan inte komma i morgon”.

”Varför då?”. ” Nä, du vet jag skall ha en lunch med en Gud!”.

” Va!!” ”Ja, jag skall kaka lunch med Dalai Lama i morgon”.

”!?” Jag hade ingen aning om att Nisse var kompis med Dalai Lama. Det visade sig att Nils ingick i ett gäng hemliga märkliga personer som t ex Påven, Ali Aga Khan, en storranchägare från Argentina, någon emir från ett muslimskt land m fl, som årligen brukade träffas för att diskutera världens problem. Lite mysig frimurare över det hela alltså.

Vid lunchen med Dalai Lama hade Nisse frågat: ” Whats the meaning of life?”. Efter att ha tänkt en bra stund, lång tid för en begåvad människa, hade Dalai Lama svarat: ”To be happy”. Ord som jag använde vid min dotters bröllop.

Ett skott i ryggen

Jag var i USA tillsammans med min fru och vår son för att besöka vår dotter som gick på Highschool i Ohio. Vi fick låna en bil och åkte till Smokey Mountains. Stod och tittade på en tavla i ett galleri som låg i ett indianreservat. Fantastisk målning med vita och svartprickiga hästar i en björkdunge minns jag. Då smällde det till i ryggen och jag svimmade. Diskbräck. Fick hjälp till hotellet. Checkade ut och körde tillbaka till Kenton i Ohio. Lämnade av vår dotter där och

körde sedan med fruktansvärda smärtor till Detroit och kom med ett flyg till Sverige.

Väl hemma bokades tid på ett privatsjukhus som mitt försäkringsbolag rekommenderade. Opererades där av en klåpare. Nedsövd låg jag där med öppna ögon i 4 timmar. De glömde att sluta mina ögonlock! Läkaren gick in i ryggen på fel nivå först. Därefter på rätt ställe. Sedan klantade han till det och som han senare sa: ”det var trångt, så jag blev tvungen att häkta av lite nerver”. Pyttisan. Han hade helt enkelt skurit av nerver i min rygg.

När jag senare försökte först sitta upp och sedan stålla mig upp hade jag ingen känsel i underkroppen. Vänstra skinkan, halva penis och mitt vänstra ben var helt bortdomnade. ”Nerverna kommer att växa ihop igen, det är ingen fara” förklarade läkaren. I helvete heller. Rygggradsnerver som är avklippta läker inte. Däremot blir det knutar och konstiga ändrar på dem. Något som jag fick erfara några år senare. Jag gick länge med kryckor. Fick i stort sett lära mig att gå igen. Hade mycket ont, med konstig värk och stickande fötter. Först var det bara vänsterbenet, men allteftersom blev det även högerbenet. Till slut hade jag, och har fortfarande, ont i hela underkroppen med ständigt återkommande kramper i fötterna.

Jag höll i flera år på att försöka få ersättning för skadorna jag åsamkats vid operationen. Men tji fick jag. Försäkringsbolagets expertläkare och sjukvårdens ansvarsnämnd ställde sig bakom den klantiga läkaren och påstod att min rygg var degenererad! Man hade inte ens träffat mig. Men jag fick i alla fall en smärre ersättning för att läkaren hade gått in på fel nivå. Hade jag bott USA hade jag varit mångmiljonär. I flera omgångar var jag på smärtkliniken på Sahlgrenska. Där ville man operera in en

platta i ryggen på mig och dra en kabel genom magen så att jag kunde ha en knapp att trycka på när det gjorde för ont, eller så ville man borra en kanal via svanskotan och montera in någon form av ”smärtbroms” där. I helvete heller, tänkte jag. Jag beslöt mig att lära mig att tåla smärtan. Och det gick. Jag har upptäckt att det finns smärtrösklar. Klarar man bara att ta sig över dem, så sätter kroppens eget morfin, endorfin, in och man når lindring. Inte helt, men en del. Jag fick senare veta att läkaren som opererat mig var specialist på idrottsskador, framför allt knän. Diskbräck var liksom inte hans grej enligt den läkare som några år senare opererade bort knutar och annat elände som kommit i kläm vid det gamla diskbräcket. Innan den operationen kunde jag inte sitta eller stå. Bara ligga. Låg blickstill framför TV-apparaten i 68 dagar i väntan på operation. Krälade till toaletten där jag fick uträtta vad jag skulle i duschkabinen för att sedan spola av mig. Lärde mig allt om rodel. Det var vinter-OS. Kul värre. Fan att jag inte köpte tavlan med indianhästarna i björkskogen.

Utan motor stannar maskinen

Jag har haft många skickliga medarbetare genom åren. En hel del stannade bara ett tag och drog sedan vidare. Några startade egna byråer och en del blev riktigt framgångsrika. Jag skall inte ta åt mig äran helt och hållet, men en hel del lärde sig nog trots allt en del tack vare mig. Jag var ingen bra chef, det kan jag gärna medge. Jag var inte lyhörd nog, hade för bråttom och ville väl mest visa mig på styva linan. Mitt ”management by walking around” blev allt som oftast ”management by terror”, dvs när jag såg något alster som kunderna säkerligen skulle

kunna acceptera, men som jag inte tyckte höll måttet, så tog jag över. Oftast med lyckat resultat men för medarbetarna en överkörning och sänkt självförtroende. Istället för att växa krympte många. Några var tuffa och tog match. De som senare blev sina egna. Det är bara en av mina tidigare anställda som tackat mig i efterhand. De flesta har nog snackat skit om mig - men samtidigt alltid gått till bra jobb på andra byråer p g a sina meriter hos mig.

Den tacksamme klev en dag in genom dörren och sökte med grav stamning jobb som copy. Jag gillade honom och hans mod trots handikappet och provanställde honom. På ett par år växte han stort, blev en utmärkt copywriter som skrev fantastiska texter och skapade bra, starka idéer. Och hans stamning blev i takt med ett växande självförtroende allt mindre märkbar. När han ringde för att tacka mig var han Creative Director i London på en mycket välrenommerad byrå. Så kan det gå.

Jag har också haft många medelmåttor och nollor bland mina anställda. Branschen är sådan. Den har ett skimmer kring sig som lockar även ointelligenta och obegåvade människor.

Skall man lyckas så får man allt slita. Varje uppdrag är en kamp. Varje lösning måste bygga på en stark idé. Utan idé är det ingen idé.

När jag vart sjuk och lyste med min frånvaro, så stannade byrån. Ingen drog in några nya jobb, ingen tog några initiativ. Ingen klev fram. Jag utsåg en vice VD som inte hade något driv alls utan förblev den trötte projektledaren som han alltid varit. Jag anställde en VD som kom från en bank vi hade som kund. Man ringde till mig från banken dagen efter hans tillträde hos oss och berättade: ”Vi firade med champagne när den dumme jäveln blev VD hos dig”. Det första idioten gjorde var att

beställa svindyra lyxmöbler, stereoanläggning mm till sitt direktörsrum. Jag sparkade honom efter ett par månader eftersom han inte gjorde ett dyft mer än att springa runt och kaka lunch med folk som ändå aldrig skulle bli kunder hos oss. Stod mig dyrt.

Jag fick sparka igång min egen motor igen - och så gick det plötsligt bra igen. Först lite stapplande med hjälp av kryckorna, sedan alltmer självsäkert och självgående.

Självförtroende är allt

Jag har aldrig trott vare sig på Gud, tomtar eller troll. Hur kan människor vara så dumma att de tror på sådant som inte finns, inte existerar eller kan bevisas? Det var bl a därför jag hamnade i slagsmål med kristendomsläroaren.

Visserligen hade Nisse träffat en Gud, men Dalai Lama är mer en andlig ledare - precis som Buddha. Nej, precis som Nisse ansluter jag mig till Darwins utvecklingslära och är en stark anhängare till ”survival of the fittest”. Det den kristna högern i USA håller på med ” Creative Design” ser jag som rent nonsens.

Människor med stark självkänsla och en tro på sig själva misslyckas sällan. Se bara på Barack Obama. Det mesta emot sig - men lyckas ta sig framåt och uppåt ändå. Jag har aldrig slutat tro på mig själv. Aldrig varit rädd för att uppträda inför andra. Sjöng som sexåring Frere Jaque på franska inför 300 föräldrar. Varit smörblomma, och snörvlat runt som TV-apparat. Varit elevkårsordförande på Beckmans och försvarat marknadsekonomi och reklamen när man från Konstfack kallade oss för svin och lakejer. Framträtt inför ett par hundra

europiska företagsledare och berättat om nödvändiga miljöförändringar på konferensen The Greening of European Business i München.

Jag har säkert uppträtt offentligt ett hundratal gånger. För företagsledning vid frukostmöten, inför studenter, i World Business Academy, hos The Economist, miljökonferenser, Ingenjörsvetenskapsakademien m fl. Aldrig har jag darrat speciellt på manschetten. Utom en gång då jag grät öppet eftersom jag blev så rörd över vad jag själv sagt. Ha. Det handlar om självtillit och självsäkerhet. Min älskade dotter har också den gåvan och henne går det bra för. Även min älskade son står stadigt på scen inför tv-kameror och reportrar. Farsan var likadan. Det ligger i släkten. Syns man så finns man. Om man dessutom har något vettigt att förmedla så kan man också förändra. Barack Obama gick till val på "Change". Och väckte hopp hos miljoner amerikanska väljare. Höras och synas och säga något vettigt kan faktiskt leda framåt och uppåt. Jag har faktiskt genom åren haft uppdrag som spökskrivare för ett flertal framstående personer. Då jag har avgett ett tystnadslöfte kan jag inte avslöja vilka. Men, jag kan klart säga att det var inte jag som skrev "I have a dream" för Dr Martin Luther King, eller "jag kan bara lova er blod svett och tårar" för Churchill, eller "don't ask what your country can do for you, but what you can do for your country" för Kennedy. Men jag skulle nog ha kunnat. Och sedan seglat allt högre upp i skyn på mitt självförtroende.

Nu sitter jag här i tropikerna med mina taskiga ben och fötter, insulinsprutor och hjärtmedicin. Dessutom utslängd av min fru. Inte fan knäcker det mig.

Ju mer man måste brottas med problem desto starkare blir man.

Övning i djävulskap ger färdighet inför nästa utmaning. Låter naturligtvis som dravel, men stämmer.

Den röda pennan

Jag hade en gång en legendarisk copywriter anställd. Jag kallar honom här för Lasse, men han kanske heter något helt annat. Han hade arbetat som krigskorrespondent i Vietnam, Kambodja och vid 6-dagarskriget i Israel m fl platser. Han var fantastisk som copy. Skrev insiktsfulla och verkningsfulla texter - ända fram till kl 10 på förmiddagen då systemet öppnade. Han var på jobbet redan vid 6-7 tiden varje morgon, så jag fick ut en hel del bra material ändå.

Han lärde mig ett mycket bra sätt att skriva.

”Fan, vad dina texter är långa” sa Lasse en dag. ”ge hit så skall du få se”. Han tog en rödpenna och började stryka i min text.

”Du vet, när man ligger i en skyttegrav och bara har en minuts telefontid till redaktionen, så gäller det att vara kortfattad och samtidigt få med det väsentliga”.

Han hade helt rätt. Mina texter blev kortare, snabbare och klart bättre.

Jag har emellertid inte använt metoden i denna text eftersom den mer bygger på ett inre resonemang och sökande. Kanske den röda pennan kommer fram lite senare.

En dag ringde polisen som frågade om vi hade en viss Lasse anställd.”Jo det stämde”. ”Har han en bil med registreringsnummer si och så?” ”Jodå det hade han”. ”Han har varit inblandad i en olycka och avvikit från platsen - och han har inget körkort”.

Jag hade varit så glad att få honom som anställd så när han

frågat om han kunde få en leasingbil hade jag naturligtvis gått med på det. Men jag hade aldrig kollat om han hade körkort! Jag hade glömt att kolla.

Så kan det gå. Hur skicklig han än var när han var nykter, så gick det inte att ha en anställd som med ett flin lullade runt på kontoret med en spetsad cocacolaburk i näven.

Den jättetrevliga dubbelmördaren

För ett tag sedan befann jag mig på en välkänd turistort i Europa. Där lärde jag känna krögaren på det ställe som jag brukade hänga på på eftermiddagarna. Han ägde ett flertal krogar i trakten, men föredrog att själv jobba på ett litet ställe där han kunde umgås med gästerna samtidigt som han lagade mat.

”Syndicato” sa Carmencita och pekade menande på mannen. När det var lite gäster så brukade vi spela schack där han slog mig två gånger av tre. Som så ofta med folk i krogsvängen (och i reklambranschen och mediavärlden) nyttjar man en hel del alkohol och det gjorde också denna man som vi här kan kalla Leon. När han blev lite påstruken så berättade han för mig om sitt liv.

Som sextonåring var han europeisk ungdomsmästare i Judo och var i Hongkong för att tävla. Hans coach var tydligen inblandad i skumma affärer med dopingpreparat. Coachen hade sin lilla dotter med sig. En kväll hon inspringande skrikandes ”pappa blöder”. Leon hade rusat ut och i gränden bredvid hotellet fann han coachen sittandes mot husväggen med strupen avskuren. Han tittade sig förskräckt omkring och såg några skuggfigurer längre in mellan husen. Han rusade mot dem och

de sprang, men upptäckte för sent att det var en återvändsgränd. De hade vänt sig mot Leon och han såg att en hade en kniv i handen. De två kineserna attackerade honom och han oskadliggjorde dem på det sätt som han var tränad till, dvs han vred nackarna av båda två.

Polisen kom och Leon hamnade inför domstol som dömde honom för dubbelmord. Han hamnade i ett hemskt fängelse och satt där i elva månader tills hans föräldrar lyckades få ut honom. De hade sålt sitt hus och fått ihop tillräckligt med pengar för att muta honom fri. Han smugglades till Macao för att därifrån flyga till Europa. Gick sedan till sjöss och hamnade på kryssningsfartyg i Västindien där han genom åren hade jobbat sig upp till att slutligen vara chefskock på ett jättefartyg. Under sig hade han flera hundra personer. Vill nog till när man skall servera 3000 gäster god mat samtidigt. Sparade tillräckligt med pengar så att han till slut fick råd att köpa en strandremsa på Bahamas.

Avsnittet som kanske klipps bort - om kärlek och otrohet

Om min exfru låter mig komma tillbaka så kanske jag tar bort det jag nu ska skriva. Om hon inte vill ha mig igen, så kan hon gott ha det.

Jag har varit förälskad 3 gånger. Två gånger i kvinnor och en gång i en båt. Om man bortser från ungdomsförälskelser (som varit en hel drös, speciellt en. Anne som alltid stod och väntade på skolbussen klädd i sin duffel. Hon var så vacker), så har det först och främst varit min hustru. Hon tog mig med storm, var så söt, charmig, intelligent och luktade och smakade så gott. Målmedveten som jag alltid varit sa jag till mig själv ”henne

ska jag ha”. Och så blev det.

Hon var och är fortfarande kvinnan med stort K i mitt liv.

Sedan blev jag mer eller mindre bortkollrad av en uppdragsgivare. Jag hade talat vid en miljökonferens för näringslivet i Stockholm. Jag försökte sia om framtiden om den fattiga världens kommande tryck mot västvärlden, om muslimernas allt större inverkan, om ungdomars allt större engagemang för en förändring av brutalkapitalismen och kommersialismen. Jag hade med mig bild och filmsekvenser där en av mina uppdragsgivare visade miljöframgångar plus en film som jag sponsrat där svenska artister sjöng för att rädda valar mm. Som vanligt låg jag fel i tiden. Fem år för tidigt. Efteråt kom (vi kan kalla henne) Mary fram till mig. Lång, ståtlig och vacker, klädd i en blommig sommarklänning och stråhatt. Hon gav mig sitt visitkort och sa ”ring mig”. Vilket jag naturligtvis gjorde.

Sedan följde några febrila år. Dels med jobb tillsammans, dels med samvetsförbråelser och inte minst med flirt, kel och smek, goda middagar och osedvanligt intellektuella dialoger. Det var egentligen inte så mycket sex, men när det var det så var det mycket sensuellt och sinnligt. Mary, om du läser det här så var det ”kanel och honung”. Jag visste att det var en ohållbar situation. Jag friade till henne på Landvetter. ”Men Hans, du är ju gift”. Visst ja. Det var jag ju. Och hon var faktiskt trolovad med en man som jag kände lite grann. En trevlig karl.

Vi var en gång i London tillsammans. Mary för att träffa en av sina huvudmän som hade sitt huvudkontor där. Jag för att träffa min illustratöragent. Nils Dahlbeck var också där med sin fru för att emotta ett förtjänstchecken av Prins Philip på Buckingham Palace som tack för sina insatser för

Världsnaturfonden. Prins Philip var ordförande för WWF. Jag bjöd in Nisse och hans fru på middag tillsammans med Mary. Det var mycket lyckat, men senare på vårt hotell blev det misslyckat. Mary och jag rök ihop över någon skitsak som jag inte längre minns. Dagen efter stod vi på Heathrow. Hon skulle till Stockholm och jag till Göteborg. Så dök skitsaken upp igen. Då flög det hopplösa i tillvaron in i mig igen. Jag sa när jag följde henne till hennes gate. ”Nu ska jag ta mig så långt bort från dig som jag kan komma”. Hon såg ut som ett frågetecken. Jag stod där länge när hon försvunnit ut mot planet.

Sedan gick jag tillbaka in i Heathrow och köpte en biljett till Penang i Malaysia, dit jag förresten ska flyga om en vecka för att förnya mitt thailändska visum.

När jag väl kommit till Penang och tagit in på svindyra Mutiara Beach Resort, ringde jag till Mary och sa ”nu är jag så långt bort från dig som jag kan komma”. Jag skrev långa kärleksbrev till henne med en penna som jag köpt på Mulberry och som hade grönt bläck, min walkman spelade sorgsna, smäktande kärleksballader jag fått från hotellets discjockey. Jag söp, hamnade som domare i en skönhetstävling tillsammans med guvernören (kommer längre fram), var i ett tempel fullt med ormar, såg en trafikolycka där en mans hjärna låg på gatan, brände sönder mig när jag seglade en katamaran - och längtade hem till min fru och mina barn. Ringde min fru och berättade hur det var. Fick inte komma hem.

När mina pengar började sina flög jag till Stockholm och min övernattningslägenhet där. Fick fortfarande inte komma hem till min fru. Försökte sköta mina affärer från Stockholm ett tag och det gick hyfsat.

Fick till slut komma hem på nåder. Efter vad jag minns ett

halvår.

Mary gifte sig med sin trolovade. Blev lycklig vad jag tror och naturligtvis hoppas jag det.

Nu kommer jag till det svåra

Jag är inte sämre än att jag kan tillstå att jag har mina svagheter. Det har alla. Det bästa sättet att bli av med en frestelse är ju enligt Oscar Wilde att falla för den.

Vi män är som jockeyar. Vi kollar runt omkring oss, pinkar ut reviret, biter rivaler och sätter sedan på allt som är villigt. Det ligger nog i vår natur. Att föra sina gener vidare. Den man som påstår att han inte tar tillfället när det ges ljuger. Jag har rest så pass mycket med affärsmän som uppträder oklanderligt hemma, men som på en nya arena blir som förbytta. Det är mänskligt. Och kvinnorna är likadana. Tro inte annat.

Prästdottern är värst. Så var det också i Saltsjö-Duvnäs.

Min bror och jag satt på hans takterrass i Marmaris, Turkiet och snackade. Jag drog den ena skrytsamma erövringen efter den andra. Jag tappade snabbt bort räkningen men kom fram till någonstans i spannet 230-250 kvinnor. Det är inte så märkligt. Det gör cirka 10 st per år under 25 års resande. För det mesta bommade man. Av tre kvällar ute i veckan på resande fot kanske man lyckades en kväll. Det är väldigt få jag kommer ihåg.

Någon sexmissbrukare har jag aldrig varit. Bara en normal man som sökt tillfredsställelse och i viss mån närhet och ömhet. Det är väldigt ensamt att sitta där själv i ett tyst hotellrum. Det enda som hörs är surret från minibaren och CNN på teven.

Några jag minns: Solange Vargas i Rio, bara namnet får huden

att knottas på mig 20 år efteråt. En kanelbrun, lång skönhet med grön kroppsstrumpa och därunder en grytlapp fram och ett snöre i häcken.

Miss Warszawa. En fantastiskt vacker tös som Walter Moondales pressekreterare försökte ragga upp. Men han fick tji.

Tvåenäggstvillingar i Singapore. En kvinna som raggade upp mig i Luleå. Och en i Umeå. Och en i Skagen, Danmark.

En katolsk tös i White Planes i New York och så den mexikanske industriministerns sekreterare i Acapulco som fick för sig att vi skulle gifta oss.

En mycket skön norska som var gift med en redare (kommer som en planerad erövringsstory längre fram, en underbar flicka).

En zigenerska i Budapest. En svart tös i London....

Jag kan nog komma på fler om jag tänker ett tag.

Men är det sant? You never know (där kom Brasklappen).

Kerstin Thorwall beskrev öppet sitt promiskuösa liv bl a i boken som hade en titel liknande Män som jag mött och händer som tagit på mig. Där beskriver hon egentligen bara sin längtan efter bekräftelse. Och ändlös ensamhet.

För mig har det inte varit något annat än sex. Jag har aldrig blandat ihop sex och kärlek förutom med min hustru och den där andra kärleken Mary.

För mig var sex en nödvändighet för att få kroppen i balans och att fungera ordentligt. När man var ung var man hormonstinn och spillde sin säd, inte på hälleberget utan överallt där det gick. Det var härligt, livet lekte och man skulle leva förevigt och erövra världen. Ingenting var omöjligt.

Nu när man är äldre och måste använda Viagra från och till för att få det att fungera så är det där med sex inte så märkvärdigt längre.

Det är däremot kärleken. Känn på ordet kärlek, kärlek. För mig handlar det om ömhet, värme, glädje och närhet. Att se glimten i ögat, smila gemensamt, fnittra åt något larvigt, nojsa, dela värderingar, kramas, snusa sin kära i nacken, en varm kram, doften vid hennes näsborre när hon andas ut...

Nu trillar en tår igen, luftkonditioneringen surrar, grodor kväker utanför.

Club Volvo - Världens största bordell

Jag satt en gång i samma styrelse som en Volvodirektör. Jag skulle till Hongkong för att välja ett tryckeri för en stor produktion och hade fått höra om Club Volvo. Bordellen som skamfilade Volvos rykte. Jag beslöt mig för att skoja lite med direktören och gjorde ett "studiebesök" tillsammans med annan svensk direktör från ett annat storföretag. Jag har för mig att Club Volvo låg i Kowlon. Väl framme visade det sig att Club Volvo var en skyskrapa med Volvo-logotypen på fasaden - i helt rätt Volvoblått. Efter entrén tog man en rulltrappa ner där man möttes av minivolvobilar som gick på räls. Vi satte oss i en och åkte in i byggnaden. Vi gled förbi en estrad där det satt en symfoniorkester, säkert en 25-30 man och spelade klassisk musik. Sedan kom vi in i en jättehäll, med dansgolv, diskotek, serveringar och restauranger. Vi slog oss ner och beställde varsin drink. Där kom den med en drinkpinne toppad med Volvo logga. Servetterna, underläggen, tändstickorna, ja allt hade Volvos blå logotype. Jag stoppade på mig allt jag kunde.

Mama San, bordellmorsan, kom fram och bad oss komma med. I nästa sal fanns säkert ett tusental flickor, en och annan shemale och även en del pojkar. ”Please make your choice gentlemen” sa Mama San. Vi bara gapade. Alla var nummerade och log inställsamt. Det var bara för mycket. Vi gick tillbaka under Mama San's protester, tog en drink till, snodde lite fler Volvo-prylar och tog en Volvobil till rulltrappan och sedan skrattade vi hela vägen till hotellet.

Vid nästa styrelsemöte, så gav jag Volvodirektören en del av prylarna och han rodnade klädsamt.

Vad jag vet så var det Hongkongmaffian - en triad, bakom Club Volvo och det lär ha kostat många, många miljoner dollar för att få dem att släppa namnet. Den lagliga vägen med varumärkesskydd, förbud mot intrång mm hade inte fungerat. Så kan det gå.

Jag tror att nästa Club kom att heta Chrysler...

Kärleken till havet och Friendship

Jag har alltid bott i närheten av havet. Först som pojke vid Saltsjön. På somrarna var jag alltid bara klädd i badbyxor. Jag var med i segelklubben Måsungen. Jag var två somrar på seglarläger på Fejan som sköttes av föreningen Sveriges Flotta med stenhård militär diciplin för en yngling. Rodd i åttamannahuggare där man skulle sköta en åra som ens lilla hand knappt kunde nå runt. Segling i gamla klinkbyggda, tunga ekbåtar med bomullssegel mm. Därefter blev det Mälar 22:a, stjärnbåtar och Flying Duthman mm. Senare när jag hamnade på västkusten blev det först en sportbåt med en oduglig Volvo Penta som jag delade med Glen, en skicklig engelsk fotograf

som jag i många år samarbetade med. Efter det blev det många semestrar med hyrda segelbåtar. Många Maxibåtar eftersom Pelle Petterson var en av våra uppdragsgivare. Sedan köpte jag en liten motorseglare. Det var en IW 24 med akterruff och hyfsad dieselmotor. Louisa. Segla kunde hon inte.

Sedan gick jag en dag där på bryggan där de sålde båtar och där var HON. Min drömbåt. Alldeles för dyr visserligen, 780.000 kronor 1984. Men vad tusan - hon skulle bli min och blev det efter lite snack med banken som medan man var framgångsrik gick med på det mesta. Det blev senare tvärtom som alltid med banker. Rustade upp henne för några hundratusen med motorwisch till ankarspelet, ny genua med byråns logga, dävertar för att hänga en gummibåt med snurra över akterspegeln. Hon hade allt. Döptes till Friendship i champagne och fick av mig handsnidade namnplattor i mahogny. Teakdäck, livräddningskapsel, och inte minst en stor stereoanläggning.

Med Friendship upplevde jag många lyckliga stunder. Dels ensam men också med min fru och våra barn. Särskilt minns jag fina seglatser där barnen tagit med sig kompisar. Väl i hamn på Laesö eller i Skagen eller Marstrand så försvann de iland för att återfinnas på någon krog eller pub och som fjortisar lyckats beställa in öl. Eller smygrökandes på akterdäck. Friendship var en Natuticat på 38 fot med peke, två master och två försegel. Seglade egentligen bara bra till havs när det brallade i ordentligt. Runt 15 sekundmeter gick hon bra. Oftast seglade jag henne ensam. Många förundrades men faktum är att ju tyngre farkosten är desto enklare är det att lägga ut och lägga till. Hennes levande kraft är avgörande. Hon vägde tolv ton. En lätt båt tar vinden tag i och strömmarna, och

man hinner inte springa till fören förrän man är på drift. Med Friendship gick det lätt. Hon fortsatte på utsatt kurs i en halv knops glidfart. Lätt som en plätt att lägga till. Kan inte vara så djävla svårt att lägga till med en oljetanker i trehundrausentonsklassen... Sa amatören som gärna skulle försöka.

Ofta på fredagarna åkte jag till Långedrag och Friendship och seglade till Danmark istället för att åka hem till Onsala och min fru. Klart hon blev förbannad när jag ringde henne och sa var jag var. Bland de finaste stunderna jag hade var när det var bleke och vattnet var en spegel och horisonten försvann då havet och himlen tog samma ton - man var i ingenstans och på stereon spelade jag Nessun Dorma med Pavarotti och jättekör. I handen hade jag en whisky med klirrande isbitar och då dök det upp en tumlare, världens minsta valart, och tittade på mig med nyfikenhet.

Jag seglade långt in i november innan vi gick in till varvet. En gång hamnade jag ensam i hamnen på Laesö och satt där på krogen tillsammans med en gammal sjöman som så länge jag bjöd på Gammeldansk, berättade om alla fartyg han seglat med. Han gjorde rent griffeltavlan där menyn var skriven och sedan ritade han fartygen med en krita. Full som fan men också full i fan var han.

En annan gång fick jag motorproblem när jag skulle in till Laesö. Motorn dog så snart jag gick ner till tomgång. Den dog just när jag skulle in i hamnen. Jag stod på akterdäck och för att starta måste jag ner i styrhytten. Fick igång motorn igen och lyckades (med den levande kraften) vända bland alla semesterseglare som var i hamnen. Gick ut igen och beslöt mig för att gå till Skagen. Talade om för hamnkaptenen via radion

vilka problem jag hade och han ville att jag skulle undvika turisthamnen och gå till fiskehamnen där det fanns en lång och tom kaj jag kunde lägga till vid. Vid inloppet dog motorn naturligtvis och jag försökte zigzagga mig ner i fart och la slutligen efter ett par extravändor till vid kajen. Glad i hågen promenerade jag till gästhamnen och gick för att få mig en räkfylld spätta och en öl. Gick senare tillbaka för att sova. Tyckte att det luktade lite konstigt, men lyckades somna i alla fall.

Vaknade tidigt av en vidrig stank. Gick upp på däck och fann att jag hade lagt till vid fiskmjölsfabrikens utsläpp. Friendship låg där i en riktig köckenmödding. Gjorde loss, medan jag äckelmagad som jag alltid varit spydde en hel del och seglade hem till Göteborg med den skitigaste, insmorda båt som funnits.

Väl i Långedrag dog motorn igen, men jag lyckades ropa till ett gäng dykare vid den innersta kajen att jag hade problem och tio man lyckades bromsa den rätt så galant. Det tog en mekaniker två veckor att hitta felet: en luftbubbla någonstans! Jag tror jag betalade 10.000 för den där djävla bubblan. Men man har ju sett värre bubblor som kostat mycket mer.

I många år ordnade vi på byrån kundseglingar i syfte att lära känna våra kunder bättre - något som inte uppskattades av skattemyndigheter eller av våra kvinnor inom företaget (något som idag skulle vara omöjligt, dvs att bara männen fick vara med. Jag skäms när jag tänker efter).

Den första resan glömmet vare sig jag eller våra kunder. En av dem kom till Långedrag med kavaj vita byxor, snusnäsduk runt halsen och på huvudet en kaptenshatt.

Vi var fullastade med bjudsprit, hade hinkar med svenska

insjökräftor och annat gott med oss.

Redan innan Vinga var en hel del berusade och det började blåsa upp. Farkosten krängde och stampade. Sedan blåste det upp ordentligt med grov sjö och skum i luften. Vi hade en medelvind på tjugotvå meter och jag frågade om de ville att jag skulle vända. Vi skulle till Skagen. Ingen ville eller så var de redan utslagna. Vi revade och mannen med den eleganta sviden satt på akterdäck (det var en hyfsad Swan vi seglade) och fick sjöarna över sig hela tiden. Min besättning gick under däck och spydde. Jag och en riktigt sjöduktig kund som hette Gustaf var de enda på däck förutom den halvdränkta jättebolagsdirren. När vi fick höjd mot Skagen så drevs vi hela tiden ner mot Fredrikshavn. Det tog oss tolv timmar att komma i hamn. Vilken resa.

Väl framme fick vi lyfta iland den dyngsura mannen som inte kunde fälla ner landningsstället när vi stod på kaj. Vi bar honom till betalduschen och proppade i fullt med kronor, vred på och såg honom stå där i sin sjömansmundering ännu en gång översköld men nu av varmvatten. Efter en halvtimme kom han ut, gick i båt och kom sedan upp i nya torra kläder för att därpå bjuda oss alla på middag på Bröndrums.

Den mannen kom att bli inte bara min bästa uppdragivare utan också min bästa vän. Tyvärr borta idag. Mycket saknad. Ofta gick kundseglingarna i en triangel från Göteborg till Skagen och sedan till antingen Smögen eller Marstrand. Jag tror att vi en gång satte rekord från Skagen till Marstrand med en Swan 65:a som vi kunde segla med allt uppe bl a en enorm spinnacker. Shadowfax hette farkosten. Med ombord var en VD för ett stort rederi. Vi gjorde en 18-20 knop hela tiden och surfade mycket med risk för att vi skulle broacha, dvs

sticka fören i nästa våg och samtidigt av vinden tryckas neråt och åt sidan.

Kunden och flera andra blev rätt bleka och satte sig på durken i sittbrunnen. Jag fick till slut försöka lugna kunden genom att hålla honom i handen. Väl hemma kom han fram till mig och viskade ”berätta aldrig, aldrig det här för någon”.

Ett löfte som jag härmed brutit. Men ingen vet ju vilket rederi det var eller ens vem han var. Kul var det i alla fall. Stora båtar, stora kunder, stora planer. Det var bra flyt på byrån just då.

Idag kallar man det på bullshitmanagementspråk för ”bonding”. Urlöjligt. Det var ju bara grabbarna som ville leka lite grann.

Idag skiter vi hur andra har det, bara vi själva har det bra. Vi kliver över lik om vi måste för att ta oss framåt. OK, det är inget nytt, man kanske alltid har gjort det. Men någonstans tycker jag att vi måste få till en andlig resning (inte religiös) utan en mänsklig, en inifrån oss själva kommande resning. En stolthet att göra gott. En självklarhet att göra något för andra istället för att först tänka på oss själva.

Här där jag nu bor lever människor väldigt fattigt, men de tar hand om varandra. Det är en självklarhet. I Kambodja och Laos har en arbetare (daglönare) mindre än en US-dollar per dag. Vad kostar en Kaffelatte vid Stureplan? Skäms när du fikar. Jag hade en kollega i Stockholm. Mycket framgångsrik sådan. Han hade en devis på väggen i sitt rum: ”Den som har flest prylar när han dör vinner”. Är det så vi vill ha det? Eller är det så att det ligger i vår natur att vara samlare?

Jag har haft allt jag har kunnat önskat mig och mer därtill. Blev

jag lyckligare av det? Nej. Jag fick bara mer att ta hand om och större räkningar. Visst var det mysigt att köra min son till plugget i en värsting till Porsche. Men det var ju en farsa till som hade en Porsche 928S! Visst var det kul att lägga till med breddsidan i Smögen, Skagen eller Marstrand. Åka till Åre, Duved eller Storlien och ha en hyrbil som väntade vid flygplatsen. Men ju mer jag ville ha och göra, desto mer förlorade jag kontakt med det väsentliga i livet. Den kära leken. Eller som Dalai Lama sa till Nisse om meningen med livet: ”to be happy”. Någonstans på vägen snavade jag och tappade bort mig själv bland alla prylar och min ständiga jakt på framgång och att få synas och höras. Var det så viktigt? Nej inte ett helvetes djävla dugg.

Nu är allt jag äger och har 2 par långa byxor, ett par shorts, 4 t-shirt, några kalsingar och strumpor som jag inte använder, en nessesär med mina insulinsprutor och mina sinande hjärtmediciner plus en jacka och en tröja plus ett par doxor som jag har på planet till Europa. Vad behöver jag mer? Naturligtvis min hustru, min livskamrat som inte längre vill veta av mig. Det är jobbigt ikväll.

Skönhetsdomare

Den gången jag var olycklig på Penang i Malaysia blev jag helt oförhappandes domare i en skönhetstävling: Miss Tourist.

Jag gick genom lobbyn på lyxhotellet och såg att man höll på att duka upp en jättestuffe bland annat med enorma isskulpturer av hjortar, örnar och delfiner.

På kvällen gick jag förväntansfull ner och vid entrén fick jag byta om till sarong. Då plötsligt hördes sirener och motorcyklar

kom framför en hel bunt med Mercedesbilar. Jag ställde mig åt sidan som alla andra män i saronger. Ur en av bilarna klev en elegant man. Livvakter omringade honom och så defilerade han förbi oss. Skakade hand med oss alla. Till mig sa mannen ”Thank you for coming”. Livvakterna förde oss vidare in i bankettsalen och de pekade att vi skulle upp på scenen där vi skulle sätta oss bakom ett långt bord vid ena sidan. Jag försökte kliva undan men föstes upp och fram. Där var fotografer och TV-kameror. Blixtar blixtrade till och jag befann mig i rampljuset. Man har i Malaysia ett system där makten skiftar varje år mellan alla ”delstater” precis som i Schweiz med sina kantoner. Nu var det Guvernören över den region där Penang ingick som styrde och ställde och jag fick finna mig i att vara domare i en skönhetstävling. Miss Turist skulle koras. Här var det inte frågan om brudar i bikini eller så. Nej här handlade det om flickor som var klädda i folkdräkter från sina olika delstater. Borneo, Sumatra, Nya Guinea, Java mfl. Oerhört vackra, i alla kulörer stod de där och presenterade på olika språk sin region. Jag satt där som ett fån och bara gapade. Sedan skulle vi rösta precis som i grenen isdans. 5,2, 4,8 etc. Fotografernas blixtar lyste upp det hela. Guvernören satt och mös på första parkett tillsammans med sin uppvaktning. Sedan utsågs vinnaren, tvåan och trean. Med mycket fnitter och glädjetårar. Sedan var det slut med en fanfar. Vi lämnade scenen. Guvernören tackade oss och åkte iväg. Och jag som bara skulle äta middag. Vilket jag naturligtvis gjorde. Och slapp betala. Rätt kul faktiskt.

Rudolf

Vi lät döpa vår son till Rudolf. Detta var mot min frus vilja, men jag ville att namnet Rudolf skulle leva vidare i släkten. Min farfar hette Rudolf och var vad jag kan förstå en rätt så äventyrlig person. Han var tillsammans med sin bror Nils ättelägg efter Fride Rudolf Antoni (född 1849). Fride Rudolf var skolad vid Pasteurinstitutet i Paris och kom via Leitz i Tyskland (där han köpte mikroskop och annan utrustning) tillbaka till Stockholm som Sveriges första bakteriolog. Han öppnade laboratorium i ett hus som låg där NK senare skulle byggas. Han försökte övertyga läkarkåren i Stockholm om att det fanns bakterier. Men ingen trodde honom och någon finansär lyckades han aldrig heller övertyga, så det gick åt pipan.

Farfars bror Nils blev en framstående läkare, hjärnkirurg och överläkare på Karolinska och Danderyd, medlem av Nobelkommitéen mm.

Farfar Rudolf blev krigare. Och spion. Han fick sin utbildning vid Karlberg och eventuellt också vid Chevalliergardet i St Petersburg. Jag har inga belägg för detta men jag tror att det var där han blev kompis med blivande Fältmarskalk Gustaf Mannerheim.

Rudolf kom så småningom att ingå i Mannerheims stab vid frihetskriget i det blivande Finland då man slog ner de rödas uppror och motade iväg de ryska kommunisterna. Jag har en hel del bilder från detta, plus bl a en rysk ikon som farfar tog som krigsbyte från ryssarnas högkvarter. Tillsammans med Akseli Gallen-Kallela, Finlands blivande nationalmålare nr 1, gjorde han upp kartor från bakom de ryska linjerna. Han

dekorerades med Mannerheimkorset. Jag har ett fotoalbum krönt med Mannerheims Signum på framsidan, som visar alla medlemmarna i staben. Farsan brukade berätta att när han var pojke och han och farfar bodde på Tomtebogatan i Stockholm så var han med om att det stod ryska lönnmördare och väntade i porten för att slå ihjäl farfar, men att farfar var beväpnad och lyckade avstyra det hela.

Senare blev farfar militär rådgivare till Kemal Attatürk när han omvandlade det Ottomanska Riket till det moderna (?) Turkiet. I första världskriget var han med om att bygga upp LuftWaffe, det tyska flygvapnet och belönades bl a med järnkorset. Det var hyperinflation och han kunde bara få betalt i natura. Det kan ha varit i Tyskland men också Turkiet. Jag vet inte vilket.

Emellertid kom han hem till Sverige i en rak sextoncyndrig, amerikansk von Anka-bil av märket Marmon fylld med äkta mattor.

Jag har bild på när farsan som liten pys sitter bakom ratten. Farfar lär ha tjänat en förmögenhet vid roulettbordet i Monte Carlo och med hjälp av den goda ekonomin under ett års tid reste han runt medelhavet. Sedan ett hopp.

1936 var året och spanska inbördeskriget rasade. Staden Guernica bombades sönder och samman. Picasso målade senare tavlan Guernica som idag finns på Pradomuseet i Madrid. En fantastisk målning i svart och grått som visar krigets hemskhet.

Enligt historieböckerna var det tyskarna som bombade Guernica, men det är fel. Anledningen till att Guernica bombades över huvud taget var symbolisk. Det fanns en enorm ek mitt i staden. Enligt sägnen så var det den som kontrollerade och behärskade eken som hade makten över staden. Första

dagen var det ryssarna som bombade. Dagen efter var det tyskarna. Hur vet jag det? Jo farfar var där. Som krigskorrespondent för New York Times.

Farfar skickade biljett till farsan som tog tåget till gränsen mellan Frankrike och Spanien och fick där se hur Francos trupper omringade och sköt in i ett kloster där internationalen höll hus.

Rudolf lär ha startat en radiofabrik, Standard Radio, som låg där idag Philips har/hade sitt huvudkontor vid Värtan tror jag. Han var också med om flera filmproduktioner som producent. En film om Karl den Store och en som hette Karl XII:s Kurir. Filmaffischen av den senare har jag fått av min son vid en födelsedag.

Farfar dog av en hjärtattack i Hamburg 1938. Han var där för att till tyskarna sälja en kvadratmil värmländsk skog han hade lagt handpenning på. Den skulle säljas ”på rot” och han skulle få marken över som vinst – en kanonaffär som sprack.

Man ringde från Tyska ambassaden till farsan, som då var 18 år gammal, och budade över en tågbiljett till Hamburg. Väl inkvarterad på hotellet där, så kom det tyska naziofficerare och hämtade honom för färd till Hamburgs konserthus. Där fick han sätta sig på första parkett tillsammans med Hitler, Göring, Goebbels, Ribbentrop mfl, dvs säga hela nazitoppen. På scenen farfar på lit de parade med öppen kista. De utnyttjade den svenska överstelöjtnanten i propagandasyfte.

Farsan fick dagen efter farfars aska i en urna och åkte hem med honom i knät.

Jag har inga belägg för om farfar var nazist eller inte, men många svenska officerare var det vid den tiden. Jag tror inte han var det, men jag vet inte säkert. Jag tror att han mer var en

millitärkarriärist.

Farfars ägodelar snoddes av hans andra fru Anna som sparkade ut farsan.

Så kan det gå.

När jag dör

Då ska jag inte kremeras. Jag vill helst att man slänger mig till fiskarna i havet, men eftersom vi inte gör så hemma i Sverige (vem säger att jag ska hem till Sverige?) så ska jag ner i myllan bland mina kompisar microorganismerna, likmaskarna och annat smått och gott.

Man får inte sno mina organ, hornhinnor eller andra kroppsdelar.

Ska det bli begravning så får det absolut inte vara i någon kyrka. Över min döda kropp. Ha.

Ska det hållas något tal eller bli någon form av ceremoni, så ska det vara högtravande, sentimentalt och kärleksfullt.

Några arabiska gråterskor kan gärna slänga sig på den enkla kistan. Inga blommor alls. Musik: Tja brorsan eller min son kan väl lira nåt svängigt.

Eller förresten: Ställ ut mig bredvid soporna för återvinning.

Man kanske kan köra min lever baklänges och få ut några liter alkohol.

Eftermäle kan gott vara: Tjoflöjt.

Farfars bror som vi kallade för farbror Nils sa en gång: ”livet är en lång och obotlig sjukdom med en på förhand fastställd diagnos”. Så sant som det var sagt.

Jag glömde bort att jag har varit och är kär i en hund

Jag har alltid gillat hundar. Som liten grabb hade jag en Wales Corgy, vid namn Lucky, som alltid väntade på mig vid trappans krön när jag kom hem från skolan. Slickade snoret från mig och var min bästa vän. Kom hem en gång med grannjycken ena öra i munnen, glatt viftande på den kuperade svansen. Sprang in i en motorcykelpolis framhjul. Saknad av mig i många år. Andra jycken var av samma ras och hette Curry. Trevlig men rätt så korkad. När vi gift oss och flyttat till Onsala så skaffade vi en Berner Sennen. Molly. Hon var rädd för män och där hon pinkade dog allt. Lämnades tillbaka eftersom hon alltid sprang när jag nalkades. Hade förmodligen fått stryk av någon man som valp. Åt som valp upp en hel cheddarost och låg på rygg i gillestugan rapandes med jättemage.

Nästa jycke var en vacker setter som vår dotter döpte till Tösen. Mycket nervös, ville alltid hålla ihop flocken, dvs familjen. Överkörd av brevbäraren.

Sedan kom Victor, en soft wheaten terrier. En personlighet. Helt orädd. Gav sig på grannens schäfer och gav honom en kamp. Kom hem sargad med perforerade öron. Badade man så slängde han sig från bryggan för att rädda en. Försvarade min fru och vår dotter. Jag fick ofta inte komma in i sängkammaren för där låg han och vaktade min fru. Fick så småningom storhetsvansinne (förmodligen vårt fel) så vi var tvungna att avliva den snubben. Saknad än idag.

Sedan - och fortfarande - kom Elsa, en blandning mellan border collie och samojed. En fantastisk tik som jag delar (delade) med min dotter. Har haft och har jättekul med henne. Vi förstår varandra, kan kommunicera och snacka allvar. Hade

henne ofta på landet där vi brukade sticka till stranden och njuta av bohuslänska vattenutsikter tillsammans. Bor numera i Belgien där hon vaktar barnbarn. Kommer till Onsala varje sommar. Börjar bli gammal. 11 år idag. Men visst kan man älska även äldre individer.

Friendship

Inte min älskade farkost, utan vänskap. Jag kan inte säga att jag haft så många vänner. Min fru sa ofta: ”varför har vi inga vänner? Så många bekanta bara”. Tja, jag har kanske inte varit så mån om att försöka skaffa mig vänner. De som har blivit mina vänner är sådana som jag träffat genom arbetet. Och så har jag/vi våra äldsta vänner i södra Sverige. Ett par som vi umgått med periodvis medan våra barn växte upp, och på senare år alltmer ofta.

Och så hade jag en fantastisk vän i en av mina uppdragsgivare. Lennart. Idag tyvärr borta. Alltför tidigt.

Jag arbetade så pass hårt och intensivt så jag hade inte tid att umgås och skaffa vänner. Och så skrämde jag nog bort en hel del som besserwisser och skicklig kreatör. Blygsamhet har aldrig varit min starka sida, fast den har blivit bättre och mer klädsam med åren. Ju mer stukad man blir desto mer ödmjukhet visar man. Vilket dravel.

Nåväl denna Lennart var en enastående maktmänniska. Officer, FN-soldat och därefter informationsdirektör på ett flertal storföretag.

Alla, jag menar alla, var skraja för honom - utom jag. Vi var som hand i handske tillsammans. Han gjorde min karriär framgångsrik och jag bidrog till hans. Ett fantastiskt samarbete

under mer än tjugo år.

”Jag vill ändra det här företagens profil, kan du hjälpa till?”

”Javisst, men det kommer att kosta”. ”Kan vi börja med 5 miljoner så får vi se längre fram?” ”Visst, vi kan börja där”.

Så höll det på. Det ena stordådet efter det andra. Vi flög kors och tvärs. Gärna med helikopter för det gillade Lennart. Från Manhattan till Kennedy, från Helsingfors till en datcha i skogen där varm ärtsoppa serverades. Ingen personal i närheten.

Emellanåt flög han över atlanten med Concorde. Han fick mig att köpa andelar i en framgångsrik finsk travhäst. Bara för att han, en kompis i Finland och en annan journalist tävlade om att få spalkilometer. Där stod man och blev avplåtad med en travhäst på framsidan i någon finsk tidning, och jag som alltid varit rädd för hästar.

Vi gjorde en del tabbar också. Som när vi visade ett projekt i Jammu Kashmir där hans företag var engagerat. Vi köpte ett uppslag i Time Magazine och jag tror även Newsweek. Vi beskrev projektet i ord och jag gjorde en karta för att visa var det låg. Sedan ringde Pakistans ambassadör. Jag hade ritat en gräns som bara var en demarkationslinje. Det rådde (och råder) fortfarande krigstillstånd mellan Pakistan och Indien.

Vi fick publicera en ny version i tidningarna.

Lennart flög till Colombia för att förhandla med Farc-guerillan för att få loss två anställda som kidnappats. Jag skrev och producerade radioinslag som vädjade till dem att släppa gisslan till jul. Dessa inslag sändes över hela Colombia. Han fick loss dem med hjälp av bl a Colombias katolske ärkebiskop som by the way gillade Lennarts svenska träskor. Varpå Lennart skickade ett par till honom.

Lennart berättade aldrig hur han fick loss dem. Någon

lösensumma var det aldrig frågan om. Det skulle inte gå, så många anställda som man hade utomlands. Jag tror (vet inte) att man flög in några containrar med medicin i djungeln. En gång ringde han mig från Sri Lanka. ”Hans, kom hit. Vi ska köpa hotell här tillsammans”. ”Men det är ju krig mellan regeringstrupperna och de tamilska tigrarna?”. ”Javisst. Det är bra, för då är det billigt”.

En annan gång ringde han (precis efter att Estland, Lettland och Litauen blivit av med den ryska ockupationen) från Riga. ”Hans, kom hit, jag har just köpt en amfibievagn av ryssarna. Vi ska åka genom Östeuropa ner till Istanbul, precis som Röde Orm”. Jag såg framför mig hur vi skulle guppa och stöta oss fram genom Östeuropas flodsystem en hel djävla sommar, så jag tackade nej.

Jag hindrade honom många gånger från att hamna i slagsmål. Han var så stöddig. Framför allt efter många drinkar. Jag fick därför ofta gå emellan, medla och släta över. Men vad gör man inte för en full vän. Speciellt när han köpte mina tjänster för miljoner varje år. När min byrå, mitt lilla bokförlag (som var en verksamhetsgren inom byrån) och mitt konsultföretag gått åt skogen i finansbubblan och banken blåst mig på alla mina pengar, så ringde Lennart och frågade hur det var. ”Det är svettigt” sa jag. Dagen efter kom det ett bud med ett svettpanband med mitt namn på.

När företaget skickat honom till en tork i Arizona och han just kommit hem till Sverige så blev han den som skulle försvara företaget i en medialt svår situation. Han gjorde sitt bästa men företaget gav honom a golden handshake och han var ute i kylan. Köpte en enorm villa på Cypern. Villa och villa, för mig framstod det som ett palats när jag kom dit en natt, på hans

inbjudan. Självt var han någonstans i Europa på något styrelseuppdrag. När jag kom in (det var öppet) så satt det post-it-lappar överallt. ”Här sover du”. ”Här finns det drinkar, som du allt får blanda själv”, osv. Vid frukosten kom grannen som var engelsk överste och chef för den engelska basen på ön (den största utanför Storbritannien). Gordon hälsade mig välkommen och bjöd in mig och Lennart till helgen till golfbanan och drinkar i klubbhuset.

Jag tog Lennarts vita jeep och mötte honom i Larnaca på flygplatsen. Han sken som en sol. Dagen efter hans återkomst så tog vi jeepen med Lennart vid ratten och körde på hemliga vägar in i ingensmansland. Vi skulle till Famagusta och sno en venetiansk kanonkula som Lennart ville ha vid sin pool. Vi gömde oss ibland bakom tomma, länsade hus för det var turkiska posteringar med skarpladdade vapen överallt. ”Men kan det inte vara minerat här?” frågade jag. ”Det är det säkert” sa Lennart. Fan vad jag var rädd. Vi kom in i det sönderbombade Famagusta. Åkte där i spökstaden och kom fram till vad som hade varit den svenska FN-posteringen Camp Gustaf. Där låg dom, vid foten av den gamla fästningen. De venetianska marmorkanonkulorna från 1400-talet. ”Se ut som en turist, låtsas filma” sa Lennart. Efter mycket stånkande och stönande lyckades vi få kulan upp på flaket och sedan bar det iväg in i ingenmans land igen. Vi stannade på ett ställe där Lennart fotograferade ett hus som tillhört en av hans grekcypriotiska grannar. Länsat och förstört.

On Wed, 15 Apr 2009 07:20:03 +0200

Hans Antoni wrote:

Eftersom du inte varit "hemma" de senaste dygnet så tar jag för givet att du har funnit/hittat ngn ny älskare.
Bara att gratulera. Självtår jag tack vare dig väldigt dåligt.
Har faktiskt suttit med en kniv mot min hals, men tänkt på barnbarnen och låtit bli. Men det har varit nära. kanske för feg.
Jag vet inte. Men det gör väldigt ont när hjärtat brister. Jag gråter mycket. Bara så du vet.

Det gör ont.

Hans,

Om jag kunde göra på ett annat sätt så skulle jag göra det. Har aldrig velat göra dig illa. Men naturligtvis blir det resultatet när en relation spricker. Det är ju sällan så att båda vill samma sak, eller hur?

Jag har vridit och vänt på detta så länge Hans, det är ingen nyck, det har inte med någon annan människa att göra.... det har pågått under en lång tid....kanske redan från Mary-tiden. Det var mycket som dog då...jag trodde att det skulle fungera i alla fall.... så går åren...man tycker man har så mycket tillsammans... barn... barnbarn osv... man tänker att det är väl så här det ska vara.

Men vi har levt så olika liv du och jag de senaste åren Hans. Vi hade till sist ingenting tillsammans, gjorde inget ihop, hade inga gemensamma intressen.... umgicks inte med vänner... du bara gled iväg... kändes det som. In i din kupa, med din pipa, din dator och ditt vin.

Jag kände det tydligt när du var bortrest.. jag blev aktiv....
hörde av mig till vänner o bekanta... gjorde saker och det
kändes bra. Jag kände att jag hellre lever ensam och aktiv än
tillsammans och passiv.

Så Hans, jag kommer inte att komma ner till dig. Vi kommer
inte att fortsätta leva tillsammans.

Jag hoppas att vi i framtiden kan träffas och umgås med vår
gemensamma familj på ett värdigt sätt. Även om jag har full
förståelse för att det inte kommer att fungera under detta året.
Att jag inte hört av mig beror på att jag varit bortrest under
påsken. Jag kommer också att resa till Barcelona över nästa
helg tillsammans med Marianne och kommer inte att kunna
svara på mail eller mobil.

Jag återkommer till dig med saldo på ditt konto. Har inte hunnit
titta på det ännu.

Christine

Slut

Så var det då klart uttalat. Ingen återvändo. Inte leva
tillsammans igen. Och jag som hade en strimma av hopp efter
att vi sist talades vid och kom överens om att vänta en månad
för eftertanke sedan skulle hon komma ner till mig i Thailand
för att vi skulle kunna se om vi skulle pröva igen. Men slam,
mitt i nyllet stängdes dörren för mig. Inte ens en liten springa.
Och hon som varit och fortfarande är min stora kärlek. Det är
tufft efter 38 år tillsammans. Jag såg det aldrig komma. Jag var
blind och döv där i "min kupa".

Ok, jag får leva med det. Och då kommer jag att göra det helt

och fullt.

När det gäller kvinnor har jag just nu några att välja bland. Nina från Bratislava, Slovakien, 26-årig, lång, blond och vacker MBA-student som tar sin examen i maj och sagt (per telefon) att hon vill komma ner till mig.

Ulrike, tyska från Berlin, 33 år och jobbar hos Unesco. Mycket trevlig och begåvad.

Lilla Oui, som egentligen heter Supran, 34 årig, söt thailändska som alltid är glad och kul.

Nuh, en mycket vacker thailändska, också 34 år tror jag, vackert jätteleende och glittrande ögon. Har varken sagt ja, eller nej utan ännu bara maybe. Kruxet är att hon varit gift med en thailändare som söp, spelade bort familjens pengar och misshandlade henne. Med den skitgubben har hon två barn, en pojke på femton och en nioårig tös.

Och så kommer jag fram till Sylvie, en fascinerande kvinna från fransktalande delen av Kanada. Hon kommer om några dagar med tåget från Penang i Malaysia, där vi nyligen träffades. Mer om Sylvie längre fram. När jag lärt känna henne bättre.

Farange

Ordet betyder egentligen främling men kan även uttalas med en nedvärderande klang. Eftersom thailändarna inte kan uttala r så blir uttalet ”falang”. En svensk översättning skulle kanske ge ordet “torsk”. Man ser dem ofta här i Thailand. Stor fet man i 60-65-årsåldern kommer till restaurangen med sin unga, söta thailändska. I släptåg kommer också hennes föräldrar, far- och

morföräldrar, syskon och kanske även kusiner. Ofta blir det 12-15 personer runt bordet. Och det är naturligtvis Mr. Farange som torskar på att betala.

Monsun

Just nu mullrar åskan. Slog nyss ner kanske hundra meter från där jag satt. Mitt i kokosplantagen. Är fortfarande lite döv efter smällen. Sedan kom regnet. Först lite småstänk sedan allt kraftigare för att sedan gå över i ösregn. Ser knappt till poolen som är bara några meter bort. Sedan kommer grodorna fram. Och då kommer thailändarna med hinkar och påsar och plockar dem. Man äter i stort sett allt. I Frankrike äter man bara grodlåren, men här äter man hela grodan. Med inälvor och allt. Hua.

Min älskade Christine

Jag har mejlat till henne att hon blir ett kapitel för sig i Boken Om Allt. Och hon har faktiskt varit ett enastående kapitel i mitt liv. Även fast hon nu valt att kasta ut mig, tänker jag inte tala illa om henne.

Hon har faktiskt, trots den slarver jag varit alltid varit kvinnan med stort K i mitt liv.

Ingen har betytt mer för mig. Mor till mina fina barn. Nu mormor och farmor till våra barnbarn. Goda värderingar, snabb i huvudet, snar till leende och skratt. För mig helt enkelt en underbar människa och kvinna. Mitt allt.

Hon har alltid stött mig när jag haft det tufft. Alltid lojal. Alltid där. Och det var väl det som gjorde att det rämnade. Jag tog

henne för given. Jag ägnade henne för lite uppmärksamhet, för jag visste att hon var där. Bara var.

Vi har haft många fina stunder tillsammans. Söndagarna då vi grillade korv med barnen i gillestugan, seglatserna, alla resor... Och hon var bara där även när det var tufft. Med mina affärer och inte minst när vår dotter fick en hemsk infektionssjukdom och närapå dog ifrån oss. Då var hon som starkast, medan jag var svag och mest grät. Jag gråter nu när jag tänker på det. Vi vakade över henne en hel sommar och möttes i dörren till infektionskliniken.

Hon överlevde men hade en svår konvalescens. Hon var så svag och mager och hade svåra sår som Christine skötte om. Jag lovade min dotter en fin upplevelse, så vi åkte till Bali den julen. Firade nyår med Balinesisk orkester pling och plong. Christine har alltid varit mycket praktisk och realistisk.

Egenskaper som jag som kreatör i stort sett saknat. Jag saknade ramarna, flög på mina drömmar (och lyckades rätt skapligt) medan Christine stod med båda fötterna stadigt på jorden. Det gjorde att hon blev centrum i familjen. Hon skötte bortsett från mig, i stort sett allt som rörde familjen och hemmet. Födelse och namnsdagar, helger, familjesammankomster vid jul, påsk och midsommar. Ja allt. Och mycket proffsigt.

För mig har hon alltsedan vi möttes i mörkrummet på den amerikanska reklambyrån, varit en av de vackraste och mest fantastiska kvinnor jag mött. Hon har gett mig ett fantastiskt rikt liv. Rikt på känslor och upplevelser. En fin, riktigt fin kvinna. Inget snack om saken.

Utan Christine som den klippa hon varit för mig hade jag inte blivit den jag blev. Jag var bara 20 år ung när jag träffade henne. Ett möte för livet som höll i 38 år.

Hur kunde jag låta bli att uppvakta henne varje dag? Hur kunde jag missa att hon betydde så mycket för oss alla? För mig och för familjen?

Nu gråter jag en skvätt igen. Rensar visst tårkanalerna. Kanske bra för hörselskadan jag fick vid åksmällen nyss. Jag hör inte syrsorna och jag hörde inte Christines signaler om ”change”. Vilken fullständig idiot jag varit. Och förmodligen fortfarande är. Jag gillar inte att vara ensam. Christine har alltid sagt att jag varit asocial, men jag håller inte med. Jag hade inte tid bara. Money, money bara...

Vad hjälper det? Så dumt.

Nu blir det sex och porr

Idag när porrindustrin förstör vår ungdom kanske det kan vara dags att försöka sig på lite erotik i det hela. Vad handlar det om?

Det kan vara som jag tidigare nämnt ”get it out of your system”. En mera praktisk, fysisk handling.

Eller för att sprida sina gener, skaffa fler barn till en usel, hård värld och tillvaro.

Men, det kan också handla om känslor.

Förväxla inte porr med erotik. De förråande porrproducenterna bara eskalerar allt. När jag var pojke så kunde man smyga in på Hollywood på en tvärgata till Drottninggatan och se svenska kvinnor stående blyga på en sten i skärgården. Man såg ingenting, ingen uppfläkt vagina eller nåt. Det var nudisternas paradiset och sådant.

Nu är det fruktansvärt vulgärt. Ingen känsla alls. Bara rakt kopulerande pang på rödbetan. Och analt. Sådant var otänkbart

när jag var ung.

Om det vore kvinnor som var porrproducenter skulle vi få se en helt annan sida. Ömhet, närhet, förväntan, spel med det som inte syns, men som kanske finns där.

Erotik. Jag vet inte längre vad jag skriver så jag åker iväg till Monkey Bar och fixar lite käk.

Tillbaka efter ett par öl och lite fried rice with fishsausage and chili.

För mig har sex inte varit så märkligt stort som alla idag tycks tycka. För mig var det vägen fram till sexakten som var grejen. Det var då man upplevde spänning och eggelse. Man såg varann i ögonen, läste den andres tankar, tog in hennes doft, kände värmen, blev svag i knäna och fick till slut till det. Det är erotik. Känsla och oförnuft. Ha.

Sedan var själva samlaget i och för sig tillfredsställande. Men det var vägen dit som var det spännande. Med åren lärde man sig varandras önskemål och känsliga punkter - och de förbjudna.

Utan sex och pornografi hade inte internet utvecklats så snabbt "It's pornodrivnen" sa en amerikansk managementguru till mig en gång. Medan en stört dum svensk minister sa: "internet är bara en fluga som kommer att försvinna". Pyttsan för sådana profeter.

Pornografi är trots allt bättre tittande än alla dessa våldsfilmerna som man visar på bio och tv. Det är väl bättre att se människor som kramas och älskar än att se alla dessa mord. Allt detta våld gör mig galen. Varför ska det vara ett nöje att se alla dessa hemskheter? Och nu är det rättsläkare som gäller. Man ska äcklas av likmaskar och förvridna ruttnande kroppar. Skära ut organ och stoppa dem i provrör. Är det underhållning? Är det

intressant? Är det något som vi vill att våra barn ska se? Jag har läst någonstans att en amerikansk tonåring har sett mellan femtio- och hundratusen mord under sin uppväxt. Vad ger det för signaler? Vad är det för värld de växer upp i? Vi skulle snarare göra spännande program om hur man avslöjar miljöbovar, tar hand om naturen och sparar energi etc.. Det vore något det.

Sylvie

Jag var tvungen att ta mig ur Thailand för att skaffa ett nytt visum. Tog mig till Bangkok och ett plan till Malaysia och Penang. Där tog mitt liv en helt ny vändning. Till det bättre. Efter en mängd svängar med taxi till ambassaden och till fotografen för att fixa bilder och kopia av passet hamnade jag på Stardust Café i GeorgeTown Och allting blev annorlunda. Allt var en slump.

Sylvie säger att en ängel gick genom rummet. Kanske det. Jag hade just slagit mig ner när hon kom. Med sin guide The Lonely Planet under armen. Fylld med ”stickers” kunde jag se. Efter en stund frågade jag henne var hon kom ifrån (bästa responsfrågan i världen). Hon var från Montreal i Kanada, dvs den fransktalande delen. Jag bjöd över henne till mitt bord och köpte oss varsin öl. Och så var det igång. Vi pratade och pratade, skrattade och hade det väldigt trevligt.

När hon skulle gå så frågade jag om jag fick bjuda henne på middag. Och visst. Vi kom överens om att träffas. Och där stod hon på utsatt tid. Vi gick till en indisk restaurang där hon komponerade en fantastisk måltid. Det visade sig att hon arbetat i Indien och var mycket kunnig beträffande indisk mat.

Sylvie var lärarinna hemma i Montreal med specialinriktning på handikappade barn. Blinda och döva och förståndshandikappade. Hon var på väg hem till Kanada efter att ha arbetat som volontär i Filippinerna i tre månader. 46 år, nästa lika lång som jag, med mörkbrunt hår, fläta i nacken, brungröna, glittrande ögon och ett bländande vackert leende.

Något hände med mig där och tydligen även med henne denna kväll. Jag skulle med ett tidigt plan tillbaka till Bangkok så det blev inte sent. Men vi utbytte e-mailadresser och lovade att hålla kontakten.

Vilket vi naturligtvis gjorde. Väl tillbaka i Prachuabkirikan, mailade jag direkt. Och hon svarade. Ibland skrev vi en 5-6 mail per dag. I två veckor. Och mailen blev mer raka och direkta. Vi kunde läsa mellan raderna att vi hade något på gång. Jag kunde inte få henne ur mitt huvud. Det var bara Sylvie hela tiden. Jag bjöd henne att komma så vi kunde få mer tid tillsammans. Och javisst. Hon ville komma.

Till slut tog hon tåget från Penang till Hua Hin. En resa på 23 timmar. Jag bokade transport för att kunna möta henne. Och blommor. Det tog mig en timme att ta mig till tågstationen i Hua Hin och där satt hon och väntade. Vi hade båda tagit fel på tidsskillnaden mellan Malaysia och Thailand, plus att vi inte kunde veta hur lång tid tågresan skulle ta. Men hon kom. Och det var det viktiga. Sylvie var här. Hos mig.

Sedan följde några fantastiska dygn, där vi blickade in i varann, lärde känna varandra. Frågor, frågor och svar, svar. Skratt och trånad. Bad i poolen under gnistrande stjärnhimmel. Turer med henne bakom mig på min scooter. Fantastiska måltider. Sedan ordnade jag ett litet poolparty med några av mina grannar - och

då blev Sylvie sjuk. Hög feber, frossa och svettningar. Hon mådde jättedåligt och jag blev orolig. Dengue feber? Den grasserade i Hua Hin-området. 1650 personer hade insjuknat, läste jag i tidningen. Efter två dagar var hon lyckligtvis bättre. Jag hade under de dagar vi var tillsammans blivit inte bara förälskad. Jag hade blivit helt fascinerad över denna fantastiska kvinna. Jag kände att vi hörde ihop. Att vi var själsfränder. Soulmates.

Vi, framförallt jag, hade talat och fnissat om giftermål, men jag fick inte vara för ”pushy”, gå för fort fram. Typiskt mig, alltid för bråttom. Vi talade om att ta det försiktigt, men att det nog var så att vi var menade för varann.

Hon var skild sedan 16 år. Hade varit gift med en framgångsrik marknadschef i Kanada, hade haft allt, stort hus, bilar och status, men hennes man hade blivit mentalt sjuk, så hon hade en dag packat en väska och gett sig av. Precis som jag när jag senast åkte från Sverige.

Imorgon skjutsar jag henne till Pran Buri där hon sätter sig i en minibuss till Bangkok för att sedan flyga via Hongkong till Vancouver och sedan tvärs över Kanada till Quebec och Montreal. Vi har nu talat om att hon ska komma till mig till midsommaren i Sverige och träffa mina barn och 4 av mina barnbarn. Och att jag till hösten ska komma till Montreal och träffa hennes mor och far och syskon.

Hoppas just nu att det verkligen blir av.

Från att ha suttit med självmordstankar med kniven i handen till sällsam lycka på 14 dagar. Under händer.

Hon säger att jag inte får vara ledsen när hon nu åker, men det är klart att jag blir. Jag kommer att sakna henne och jag kommer säkert att gråta som den jävla lipsill jag är. Men vi

kommer att hålla kontakten. Det vet jag med säkerhet. Sylvie ska bli min. Och jag ska bli hennes. Det kände jag redan på Stardust Café i George Town.

Mer om Sylvie och mig när mer kan berättas.

Det blev ett kort och snabbt avsked. Bara kyssar på kinden.

Hon for iväg och där stod jag med min chaufför. Hon verkade så rastlös. Skulle hela tiden vidare. Kunde inte riktigt sitta still. Men OK hon hade varit riktigt, riktigt sjuk. Varit borta från sin familj i Kanada i 4 månader och hade hemlängtan. Jag hade fått höra av henne att hon fotvandrat i Mongoliet och Peru, varit överallt i Europa, bergsklättrat mm. Lite av en äventyrerska. Rastlös. Spännande med en stor vetgirighet. Intelligent och humoristisk. Kreativ. Tuff. Precis en sådan kvinna som en 58-årig diabetiker, halvalkoholiserad och hjärtsjuk behöver för att pigga upp tillvaron. Kan det bli något?

Vi får la se.

Ikväll ska jag tillbaka till Pran Buri för att kaka middag med Per, en norrman jag lärt känna.

Mannen som glömde bort att han var amputerad

Vi var fyra män som delade sal på sjukhuset. Jag var där med akut bukspottsinfektion, hade ont som fan, fick dropp och hade svullnat upp till oigenkänlighet. Fick morfin mot smärtorna. Sedan var det en äldre man med strupcancer, sedan en som jag inte begrep varför han var där. Och så var där en man som just fått högerbenet amputerat vid knät. Första natten så insåg jag att någonting var annorlunda. De tre männen fes braskkitar ikapp och så pratade de i sömnen. En började, en annan svarade och en tredje föll in. Jag hörde inte vad de sa,

men det var tydligen på en alltför hög (låg) nivå, men de verkade ha roligt. Alla sov djupt. Men snackade med varann. Till och med fnissade åt något roligt mitt i bedrövelsen i dödens väntrum.

Varannan timme skulle den amputerade ta sig till toaletten för att pinka, men glömde alltid bort att han saknade ena benet, så han damp alltid i backen. Så jag fick ju ta mig ur min morfindröm och hjälpa den stackars mannen. Han var tung och otymplig, men jag lyckades alltid baxa honom upp i sängen igen. På morgnarna mindes han ingenting. I en vecka höll jag på, lyssnandes på gubbarnas rossel, host, brakskitar och gagg, baxa upp gubben i sängen igen och själv flumma med mina morfinsprutor.

Morfinuvar

Jag hade väldigt ont när jag hade min inflammerade bukspottskörtel. Så innihelvete ont att jag bara ville skrika. Man gav mig morfin och då kändes det bättre. Jag förstår nu att det är lätt att bli morfinist. Efter ett par dagar på morfin är man riktigt hög och tycker livet är toppen. Det var skönt och allt blev överkligt.

En kväll gick jag ut på balkongen på elfte våningen för att ta ett bloss på min pipa. Och där kom en berguv flygande över mitt huvud. Den fångade en fladdermus och åt upp. Jag tänkte wow, vad är detta? Sedan kom fler uvar och fler fladdermöss. Jag bara gapade och tänkte att här ser jag en världssensation. Jag borde ringa National Geographic, pressen, media, ja här upplever jag någonting verkligen speciellt.

Jag gick in och fick med mig en bunt patienter från dagrummet.

Och jovisst, där är uvarna. Jag pekade och jovisst, alla höll med. De var där i verkligheten. Vad jag inte tänkte på var att alla patienterna också var höga på morfin.

Nästa dag såg jag hur helikoptrar och rymdfarkoster anlände och jorden invaderades av utomjordingar som gled ner från farkosterna på rep. Jag tänkte att det här kan ju inte stämma. Något var konstigt. Jag bestämde mig för att nästa gången läkaren gick sin rond, så skulle jag stå med ryggen mot fönstret och om han inte reagerade så skulle jag få veta om det var morfinet. Han kom, såg inte utomjordingarna. Jag bad att de skulle sluta ge mig morfin.

Jag fick ett ljuskänsligt dropp med den dyraste antibiotikan som fanns. Eftersom det var ljuskänsligt så hade de satt en påse för internposten över. En kontorspåse med hål i.

Någon frågade mig vad detta var. Jag svarade att jag får mina e-mail intravenöst.

Earl Grey

Jag hade genom åren fått påsar under ögonen. Ligger kanske i släkten. När jag till slut tyckte att det bara var jag och Prins Bertil som hade dessa ”teabags” under ögonen så var det dags att göra något åt det. Jag bokade tid för plastic surgery på Sao Paolo Hospital i Hua Hin. Fick vänta i två veckor på en specialist från Bangkok. När dagen var inne så ville jag att de först skulle titta på min högra armbåge där jag hade fått en inflammation och vätska, så att armbågen var som en kudde. Man tog in mig i emergency room. Och en läkare stack en stor spruta i armbågen och drog ut nästan deciliter vätska. Medan jag låg där kom de in med en ung kvinna på en bärsäng.

Hon gnydde och lät väldigt sjuk. Så dog hon. Där, en halvmeter ifrån mig. Inga upplivningsförsök alls. Läkaren lyssnade på hennes hjärta, suckade, skakade på huvudet och la ett vitt lakan över henne. Där låg jag och såg hennes fötter sticka ut så nära mig att jag kunde sticka ut handen och nudda henne.

Sedan bar det av till tortyrkammaren. Först tvätt och sedan band de fast mig med ett band över pannan och ett band över benen, för att jag inte skulle sprattla för mycket. Därefter kom bedövningen. Som aldrig tog. Läkaren stack mig överallt under och vid ögonen - och allt gick rakt upp i håret på mig. Sedan kom skalpellen fram. Och han skar mig direkt under ögonfransarna. Jag såg kniven komma och skrek av smärta. ”Solly, solly” sa läkaren och gav mig en verkningslös spruta till. Så höll det på. Han skar och jag skrek och fick fler och fler verkningslösa sprutor. I tre timmar höll han på. Jag fick femtio stygn under varje öga. Gjorde ont som fan och han sa ”solly, solly”.

Det var tre timmars tortyr av värsta slag. Jag kände snitten och hur han klippte bort vävnad, varje stygn, varje knut han gjorde, varje gång han drog och knöt suturerna. Hemskt. När jag efteråt såg mig spegeln såg jag ut som om jag blivit misshandlad av Muhammed Ali. Blodig och med blåtitor över hela ansiktet. När jag gick därifrån köpte jag ett par stora solglasögon för att dölja eländet. Mina vänner på The Windmill kallade mig för Elvis. Och skrek till av skräckfylld förtjusning när jag tog av mig solglasögonen. När jag vaknade på morgonen på Hua Hin Grand där jag tagit in, så var hela kudden blodig. Och jag hade ont till tusen. Senare tillbaka i Dolphin Bay och Lealawadee, fick jag öknamnet Earl Grey, han med tepåsarna, av en brittisk pilot. Mycket fyndigt.

A loveletter

Dear Sylvie,

There was so much I wanted to tell you when we parted in Pran Buri. We have spent only a few days together. And then you got sick with high fever. And then you had to go. I really miss you and would liked to have had the opportunity to spend more time together with you.

Now when you're far away from me I wonder what happened between us? It started in Stardust Café in George Town and I've been having you in my mind since then. I miss your smile and your wonderful glittering eyes. And your beautiful mind, your intelligence and your big, warm heart. I know that we will keep in touch, and that we will meet again. Soon.

I know that you don't want me to be to pushy, but I sincerely think that you and I in some strange way are ment to be together.

Hans

Min plan för Sylvie och mig just nu, som hon inte vet om

Jag bjuder över henne till Sverige till midsommaren och visar henne Sveriges bästa sidor.

Jag friar till henne. Ber Sylvie att bli min hustru. Presenterar henne för mina barn och barnbarn, dvs de fyra som är i Sverige under sommaren.

Åker därefter över till Montreal och träffar hennes föräldrar och syskon.

Vi gifter oss borgerligt i Quebeck. Åker till Michigan på bröllopsresa och träffar då mina två barnbarn där i Alpena, i

Thunder Bay.

Därefter när det ska bli vardag, så vet jag att Sylvie älskar sitt arbete med handikappade barn i Montreal. Då bor vi ihop i hennes condo tills mina ben märker av kylan. Då åker jag till Thailand eller något annat ställe i Asien som vi gemensamt bestämmer. Kanske Vietnam eller Cambodja. Och hon kommer till mig när möjlighet finns.

Sedan när sommaren nalkas så alternerar vi mellan Sverige och Canada. Ett underbart liv där navet blir vår kärlek med ekrar som omfattar allt som är intressant. Nyfikenhet och äventyrlusta ska styra vår framtid. Vem vet. Hå hå ja ja. Just nu är Sylvie på väg hem. Flyger först från Bangkok till Hongkong, sedan över Stilla Havet till Vancouver och sedan tvärs över Canada till Montreal. Långt. Jag saknar henne mycket.

Berlinmuren

Dagen efter att muren föll skickade jag och några konsultkollegor ner en lastbil med några gubbar och tryckluftsborrar. Resultatet blev 17000 småbitar av muren som fraktades till Småland där de monterades på träplattor med en mässingsskylt med inskriptionen Berlinmuren och datum när den föll.

Vi gjorde detta i tron att detta skulle bli århundradets give-away. Pyttsan. Vi lyckades kanske sälja några hundra till vänliga uppdragsgivare. Passus: Läste idag i DN:s nätupplaga att nu tjugo år senare är det någon som tjänar pengar på att sälja bitar av Berlinmuren. Undrar var våra 17.000 finns?

Chopins flyglar

Chopins barndomshem ligger vid en liten biflod till Wistula. Varje sommar brukade man hålla utomhuskonserter på den udde där huset fanns. Men det gick inte längre för floden stank något fruktansvärt. Jag fick reda på detta via WWF och en plan sattes ihop.

Man skulle kunna använda denna stinkande flod som ett exempel på att man med västerländsk reningsteknik kunde förbättra miljön.

Idén var att WWF i samarbete med Chopin Society skulle ordna med insamlingskonserter över hela världen för att få ihop medel för att bygga reningsverk.

För WWF skulle det betyda den första etableringen i Östeuropa.

Jag och mina konsultvänner åtog oss osjälviskt att försöka oss på det hela. Vi hade samtidigt snackat om att köpa ett slott i Polen för att där starta managementutbildning. Samtidigt hade vår statsminister Ingvar Carlsson utlovat 300 miljoner SEK till miljöåtgärder i Polen. Vi flög till Warszawa för möten med Chopin Society och den purfärska Polska miljöministern. Vid mötet med företrädare för Chopin Society i deras fastighet mitt i Warszawa kunde jag inte låta bli att klinka på Chopins flygel där. Blev genast stoppad av en vaktmästare.

Senare mötte vi miljöministern som satt i en minst sagt påver kontorsmiljö. Hade inte ens en dator eller fax. Jodå vi kunde kanske få köpa en herrgårdsliknande byggnad vid bifloden. Vi åkte dit, det var fem mil väster om Warszawa. Där låg vad som tidigare hetat Doma Geologika, som rymt den geologiska fakulteten vid Warszawas universitet. Huset var i riktigt dåligt

skick och behövde renoveras rakt igenom.

Tillbaka hos miljöministern fick vi veta att han kunde ordna att vi fick huset under förutsättning att han fick en miljon US-dollar under bordet.

Hade det kommit fram under kommunisttiden hade han blivit skjuten. Vi sa att vi skulle låta höra av oss, reste hem och skickade en limnolog för att ta prover på floden. Innan vi for hem var vi vid floden och Chopins barndomshem. Stanken kändes flera kilometer innan vi kom fram. Floden liknade mer blålila filmjök än vatten.

I huset stod Chopins första piano. Och, jovisst jag klinkade lite tills vaktmästaren kom. Limnologens prover visade att det bara fanns en form av liv i flodens sedimentlager: likmaskar.

Sedan rann allt ut i sanden. Vi fick inte loss några pengar från staten. Däremot hade vi fått löfte om hjälp med renoveringen av huset av en av mina uppdragsgivare och löfte om inredning från ett stort känt möbelföretag. Vi kunde inte fortsätta att finansiera projektet med våra egna pengar längre utan tvingades lägga ner.

24 ton fågelfrö

Nästan alla fågelfröer vi ger till våra små vänner på vintern är importerade. En stor del från Kina, vilket egentligen visar vilken tokig värld vi har skapat.

Solrosfröer innehåller mycket bra fetter som gott kunde komma till nytta hos den växande kinesiska befolkningen istället för att skeppas runt jordklotet.

Jag fick en idé och det var att odla solrosfröer i Sverige och att göra det i samarbete med WWF. Sagt och gjort. Jag hade

kontakter inom Lantmännen som tyckte det var en utmärkt idé att använda jordar som annars skulle ligga i träda. De hittade ett kanadensiskt frö som lämpade sig bra för vårt klimat. Det plöjdes och såddes. Under tiden som solrosorna grodde och växte så designade vi på byrån en snygg förpackning, en påse i oblekt miljövänlig papp.

Meningen var att från varje förpackning skulle en krona gå till WWF för stödutfodring av utsatta fågelarter som t ex havsörn. Jag kontaktade landets största livsmedelskedja som tyckte att det var en bra idé. Vi gjorde ett muntligt avtal, idiotiskt skulle det visa sig. Man packade och lagrade 24 ton fågelfrö. Då ringde livsmedelskedjan och sa de tyvärr inte kunde ställa upp eftersom det skulle bli kannibalism på deras importerade fröer. Där stod jag med det nystartade företaget Fem i Tolv AB, namnet eftersom det var bråttom att rädda vår miljö, och 24 ton fågelfröer som visade det sig jag valt fel förpackningsmaterial till. Det läckte fett från fröerna, påsarna såg fläckiga ut och råttorna började ge sig på förpackningarna i lagret.

Till slut så förbarmade sig Lantmännen över mig och sålde fröerna i alla sina butiker. Jag kunde andas ut. Så kan det gå, hå hå. Man kan undra varför en reklamare satsade på att försöka bidra till miljöförbättringar. För mig faller det tillbaka till det ögonblick när jag som liten kille höll Farbror Nils, farfars bror, i handen och han sa ”Hans, se till att vad du än gör som vuxen, att det är gott och känns riktigt” eller något liknande. Själv hade han en öppen och gratis praktik i sin våning på Östermalm för Stockholms fattiga åtminstone en gång i månaden. I hela sitt yrkesverksamma liv.

A tricky question

Dear Sylvie,

We talked about you teaching me french, and me teaching you Swedish.

This is a nice swedish sentence: Jag älskar dig.

Figure out what it means and translate it into french.

And mail the answer to me

Gotcha! Ha.

Hans

Sveriges första gröna byrå

När jag köpt ut min partner så funderade jag länge på inriktning. Efter att jag började samarbeta med WWF var valet inte så svårt. Fast hur skulle mina kunder ta det? De var ju ofta miljöpåverkande i sina verksamheter.

Istället för att som sed är i reklambranschen muta sina kunder till jul med whiskyflaskor, laxsidor, lammfioler och choklad, så beslöt jag att ge pengar till WWF och Amnesty International och så skrev jag en liten trycksak om varför. Att man i juletider skulle stanna upp och tänka på sådant som vi alla delar, dvs en värld som är hotad av miljöförstöring och där människor lider under förtryck för att de försökt uttrycka behovet av demokrati. Sedan väntade jag med bävan på reaktionen. Och tro mig att jag blev förvånad när alla uttryckte sin uppskattning. Aha, tänkte jag. Jag har funnit någonting som vi alla delar. Oron över tillståndet i världen.

Så föddes hos mig tanken på Marknadsekologi vid sidan av den traditionella marknadsekonomi. Och Social Marketing. Och

tanken på att det finns Good Guys även i den krassa affärsvärlden. Att vi utöver det rent affärsmässiga delar värderingar och önsknings om en bättre värld. Fina tankar, men kanske det var för tidigt? Fem år visade det sig. Akta dig för miljöfundamentalisterna sa Nisse. Och farsan sa att om man skulle bli rik i den här världen så skulle man starta en ny religion. Ligger faktisk något i det.

Jag blev väl lite väl knäpp med mitt ältande om miljön, men framgångarna kom så småningom.

Mina kollegor tyckte jag var vansinnig, men jag envisades med att försöka övertyga mina kunder att de skulle väcka respekt hos sina kunder om de uppträdde på ett miljömässigt ansvarsfullt sätt. Jag övertygade ett stort rederi att slå in på en ny kurs och ta ansvar för sina farvatten. De gjorde stora och positiva förändringar. Jag skrev miljöpolicy åt en mängd stora företag. Jag skrev så att datorn glödde.

Ett flertal av mina uppdragsgivare gjorde betydande insatser, vilket jag än idag är glad och stolt över. Det finns massor att berätta om vad vi gjorde inom vår ”gröna byrå” dessa år. Både positiva och negativa. Det viktiga var att vi försökte förändra.

Vad vi försökte åstadkomma då är idag ofta en självklarhet.

Och det är bra.

Men det kan vara för sent. När nu stora nationer som Kina, Indien och t ex Brasilien sätter fart, så ökar trycket mot naturen med rasande fart. Och kraven på ökad tillväxt spär på... Det vi lärt oss och ny miljömedveten teknik räcker inte. Det måste till en helt ny världsordning när gäller The Lonely Planet. Annars går det åt helvete.

Haven är snart utfiskade, regnskogarna skövlade och isarna minskar snabbt, luften är fylld av föroreningar. Man kan snart

inte andas i städer som Mexico City, Shanghai, Mumbai, Tokyo och Bangkok.

När ska vi göra något åt det?

Mail från Osaka

Min dotter mailade mig nyss från Japan, där hon håller en management och marketingkurs. I föreläsningssalen var hon den enda kvinnan förutom en till på chefsnivå.

Förvånande, men Japan är ett riktigt patriarkaliskt samhälle. Som så många andra runt om i världen. Om fler kvinnor släpptes fram skulle enligt min mening världen vara bra mycket bättre.

Varför förtrycker män så ofta sina duktiga och intelligenta kvinnor? Rädda för konkurrens i samhället? Rädda för att tappa makten, rädda för att tappa ansiktet? Jag har de senaste åren träffat många kvinnor, främst i Asien, som alla har samma historia att berätta. De är skilda, för att deras män slog dem varje vecka när de kom hem och hade druckit sprit.

Asiater tål inte alkohol. De blir fulla på en öl och ofta blir de aggressiva. Inte mot oss ”farange” men mot sina fruar. Det är därför asiatiska kvinnor föredrar västerländska män. Det plus att vi inte slår våra kvinnor, utan att vi för det mesta respekterar dem som de fina kvinnor de är. Plus att vi har pengar förstås. Deras män spelar bort dem och blir packade på karaokebarer. Och känner sig som herrar i sina hus. Någon jämlikhet har jag inte sett det minsta av. Beklämmande år 2009.

Asiatiska män är också svartsjuka till tusen. Flörta aldrig med en thailändska som har sin pojkvän eller man med sig. Smithy, manager på en resort här där Monkey Bar ligger, berättade att

förra året var det tre thailändare som flörtade och skojade med en thailändska. Hennes man blev rasande, gick till rummet och kom tillbaka med en revolver och sköt dem.

När det gäller brist på jämställdhet och förtryck av kvinnor så är vad jag förstår araberna de värsta. Inte bara det att de hatar alla som inte är muslimer, de behandlar sina kvinnor som skit också. Nu får jag väl en fatwa emot mig, precis som Rushdie när han skrev Satansverserna. Skit i det! Om dom kommer ska jag ta med mig så många jag kan till paradiset, där jag får sätta på 37 jungfrur. Vilka idéer. Men så är araberna de minst belästa människorna i världen enligt en undersökning FN gjorde för 7-8 år sedan. De flesta har i stort sett bara läst Koranen.

Hjärntvättats med den. En skrift lika löjeväckande som bibeln (jo jag har tagit mig igenom den i min ungdom). Hamnar jag i helvetet nu, så vet jag enligt min bortgångne svärfar att det inte är så hett där som prästerna säger. Jag har också läst Hitlers Mein Kampf, och Maos Lilla Röda. Rent dravel.

Behövs religion över huvud taget?

Jag har inget emot muslimer i allmänhet, eller kristna, eller judar, eller vilka religioner som helst. Var och en måste respekteras för sin övertygelse.

Men när det går över i fundamentalism, man fäster sprängmedel runt kroppen och springer in bland oskyldiga människor måste man reagera. Det är inte kristna som gör det. Inte judar, inte buddister, utan muslimer med snedvridna hjärnor. Så är det.

Själv är jag enligt dem en otrogen hund! Jag som älskar hundar, speciellt en: Elsa.

Ända sedan jag kom i bråk med kristendomsläraren har jag ansett att religionen eller om jag säger kyrkan i alla former varit falsk och ett sätt utöva makt över svaga och okunniga människor. Detta förstärktes när jag första gången kom till Rom och Peterskyrkan vid Vatikanen. Vilket överdåd. Vilket jätteskrytbygge, vilket hyckleri av dem som säger att de är till för att hjälpa de svaga, fattiga och utsatta. Vilket skitsnack. Jag kallar det för ett av världens största bedrägerier.

Du och dina Kardinaler kan ta sig i brasan, Påven. Detsamma gäller alla frikyrkor, speciellt i USA där ointelligenta människor blir avlurade sina surt förvärvade pengar. Till alla världens präster säger jag: Skaffa er ett hederligt jobb.

Jaha, så fick man alla präster i världen emot sig. Ha. Kom loss på en diskussion, skitstövlar. Ni borde jobba, inte snacka en massa skit och bedra folk. Man hör det på benämningen kyrkoherde. En herde har sin fårscock att ta hand om. Redan detta med herde visar föraktet för "flocken" Fy skäms!

Ensam vit bland 350 påtända negrer

Jag var på Barbados med min kollega och vi bodde på Hilton, där jag by the way av kökspersonalen lärde mig att surfa på magen i jättevägor.

Vi var på olika håll men hade bestämt att vi skulle träffas på en klubb som fanns vid hamnen i Bridgetown. Jag blev sen, men tog mig dit i en skraltig taxi. När detta begav sig var Västindien starkt influerat av Castros Kuba och stämningen mot vita, främst amerikaner var minst sagt hätsk. Ofta blir jag än idag tagen för amerikan. Eller som i Mexico som Gringo.

Klubben låg på andra våningen i en skabbig byggnad. Jag tog

mig upp för en brant trappa och klev in i lokalen iklädd min genomskinliga, luftiga skjorta med en bröstficka där en rejäl bunt dollarsedlar syntes klart och tydligt. Jag tog mig igenom en hop med människor, alla påtända av hasch och rom. Musiken dunkade och bakom bardisken låg en fet negress och sov. Plötsligt insåg jag att jag var den enda vite mannen där. Min kollega som jag skulle möta lyste vitt med sin frånvaro. Jag vände mig mot trappan, som låg kanske tjugo meter bort från bardisken, men det var en tät mur av svarta som alla var vända mot mig. Nu är det kört tänkte jag. När jag tog ett steg mot trappan så slöt sig hopen samman och alla tittade hotfullt mot mig.

Jag blev minst sagt rädd. Våldigt rädd. Nu slår dom ihjäl mig, tänkte jag. Haschångorna hängde i luften tillsammans med kryddoftande svett och bensinfatsmusik. Ingen log något vitt leende mot mig. Inte en vänlig själ. Jag var illa ute.

Framför mig stod en bjässe och stirrade mig rakt in i ögonen. Jag mötte hans blick - och där stod vi och såg varann i ögonen i minst en minut. Till slut ”flackade” han med blicken och jag tog ett kliv fram så vi nästan stötte samman. Då klev han åt sidan och jag tog ännu ett steg. Där stod näste man och tittade mig stint i ögonen. Ännu en minut och han vek med blicken. Ett steg till. Och så höll det på i kanske tjugo minuter. Tills jag nådde trappan och kunde slänga mig utför med smattrande klackar tills jag nådde gatan. Där var det fullt upplopp. Man slogs och slog sönder fönster. Det var ett herrans liv som jag måste bort ifrån. Jag kunde omöjligen stanna där jag var. Ner mot kajen så var det en gatlykta och mot den lutade sig en gatflicka. En rent klassisk siluett från omslaget på någon billig amerikansk deckare. OK, en hora, jag köper henne tänkte jag

och tog mig fram till henne. En liten kurvig kolsvart tös med lila basker och utan de övre framtänderna. Jag frågade hur mycket hon skulle ha. Hon svarade en summa som jag glömt, men det var billigt om vi gjorde det på stranden. Nä, vi gör det på Hilton sa jag. Då blev det dubbla summan. OK. Jag bad henne fixa transport i upploppet, och hon fixade det. Gick fram till en vägg av korrugerad, rostig plåt, drog upp dörren och väckte en man som sov på motorhuven av en gammal 50-tals amerikanare. Jag tänkte att de kommer säkert att försöka råna mig på vägen, eller än värre slå ihjäl mig. Men icke, den tandlösa horan i den lila baskern var mycket kelig av sig, så vi nådde så småningom uppfarten till Hilton. Jag visste att de inte släppte in färgade så jag var räddad. Jag betalade tösen vad vi kommit överens om och gav chauffören bra tip. Jag var räddad. Väl hemma knackade jag på min kollegas dörr. Han öppnade och jag undrade varför han inte varit där vi avtalat. ”Nä, fan, där var ju bara negrer”.

Negrer, nigrer och svarta

Jag är inte det minsta rasist. Jag har genom åren haft en hel del kamrater, kollegor, anställda och vänner som varit av olika hudfärg, olika nationaliteter och med olika trosuppfattningar. Ordet neger lärde jag mig som ung dels i barnböcker, dels när jag såg den första färgade mannen i Stockholm. De var inte mångtaliga på 50- och 60-talet. Man sa neger, kines, zigenare osv. Det var inte så märkvärdigt. Eller värderande, jo kanske med zigenarna som ansågs vara tjuvaktiga och man skulle passa sig för dem.

Jag minns att min amerikanska svärdotter Olivia tyckte det var

mycket roligt när vi var på café och fick in negerbollar till kaffet. ”Vad är det” frågade hon och vi försökte översätta med ”Niggerballs”. Ordet Nigger används idag bara mellan svarta i USA. Om en vit säger nigger så är det nedsättande, men om en svart säger det till en annan svart så är det någon form av broderskap. Underligt.

Vad är det jag skriver egentligen?

En riktig soppa. En genomgång av mitt liv, händelser och en massa smörja, men kanske också ett och annat korn. Mitt brutala uppbrott från ett 38-årigt äktenskap, det nattsvarta hålet jag hamnade i, men också hur jag såg en ljusning och sedan en tjusning i och med mitt möte med Sylvie. Kanske är det hon som blir den röda tråden i denna knäppa bok. Vem vet. Who Knows?

För mig, som hamnade i ingenting, kanske det blir någonting. Just nu har jag en av de tre bilderna jag har på Sylvie som bakgrundsbild på min dator. Känns lite konstigt och dataspejsat. Vi mailar varje dag till varandra, så vår eventuella kärlek åker runt jorden med Internet.

Ute kväker grodorna. Monsunregnet har slutat. Det är hett som i en masugn och fukten får mina få klädesplagg att mögla. På väggen har jag ett par fina geckoödlor. Mår rätt bra trots allt. Allt är nattsvart där ute men i mitt sinne flämtar en låga. Fan man kanske skulle blivit poet. Det gör ont när knoppar brister. Äh, sånt trams.

Korruption

Man tror inte att det existerar, eller att korruptionen i Skandinavien är låg eller begränsad. Fel, fel, fel. Den är utbredd och omfattande. Kanske inte alls som här i Asien, men väl förekommande ändå.

Jag har varit med om att fixa skraddarsyddna smokingar till styrelseordförande i storkoncerner, bröllopsresor jorden runt för direktörer, semesterresor maskerade som konferenser, horor på fashionabla hotell i världsmetropoler, kostsamma prylar av alla de slag. Skillnaden för mig var att alla kostnaderna fick deras egna bolag bära. Jag fakturerade vad det nu kostade som konsultarvode, undersökningar, horor som tolkar etc.

Ett företag som jag arbetade för internationellt, ordnade en konferens för sina chefer i Asien och Pacific. En fixare i Singapore, Sebastian, höll i allt. Som avslutning gick de 275 deltagarna ner en trappa och möttes av 275 flickor. De bästa var vikta för de högsta cheferna från Sverige. Själv var jag på jobb i Connecticut när detta hände. Nu får jag väl skit för detta, men så var det och är förmodligen fortfarande. Journalister kommer att gräva och jaga fram upplysningar. Men se, jag kommer inte att svara eller berätta något. Det är bland annat därför som alla namn förutom mitt, min exfru och Sylvies är ändrade. Inga bolagsnamn förekommer och dessutom bor jag inte i Sverige längre. Jag har inte ens en adress längre. Borta i ingenstans. Ha. Det är så fint att kunna skapa fritt.

Ett nytt liv

Hur startar man om? Hur hittar man knappen där det står reset? Jag får bara fram Error, Error. Vem fan är Error? Är det sköna Sylvie som är den rätta startpunkten?

Just nu vet jag inte. Hon sover i ett plan över stilla havet och jag har just nu en skön thailändska som sover i min säng. Faktiskt helt platoniskt, men rart och trevligt. Jag klarar just nu inte av fler komplicerade förhållanden, men jag vill inte vara ensam. Alltså är Naa bara här hos mig som sällskap. Bara det, inget annat. Naa är ingen barflicka, utan bara en av de många kvinnor som man möter här där jag är. Hon är ingen resetknapp för mig. Söt, trevlig, kravlös och okomplicerad. Ljuvlig att ligga bredvid på natten när ångesten kryper in på en. Glad på morgonen. Kunde vara sämre, och visst har jag dåligt samvete gentemot Sylvie, som jag hittills haft ett helt platoniskt förhållande med, trots att hon ville. Men jag kände att vi skulle vänta (idiot, det var väl första gången i livet jag avstått) för jag ville att det skulle kännas helt rätt först, vågade inte göra fel. Sylvie skulle aldrig bli något one night stand. Hon skulle bli den rätta. Men jag kan just nu inte vara ensam. Vågar inte. Kan bli fel tankar och fel göranden. Safety first. Därför ligger Naa där och värmer min säng. Det är så man ryser. Men fryser det gör jag inte. Garanterat.

Mina geckos jagar mosqitos för fullt nu.

Tänker inte på sex. Tänker på Sylvie och min exfru.

Konstigt.

Allt finns där. I hjärnan

För tjugo år sedan läste jag att om man med dåvarande datateknik skulle skapa något med motsvarande kapacitet som den mänskliga hjärnan så skulle denna superdator vara till ytan som Texas och en kilometer hög. Med dagens teknik kanske som Schweiz?

En anekdot från min släkt visar att allt vi ser, hör, erfar som synintryck, smaker, ljud, dofter, ja allt, fastnar, finns där för evigt tills vi får Alzheimers.

Farbror Nils opererade en äldre kvinna för en hjärntumör. Operationen skedde medan kvinnan var halvsövd, halvvakn, men smärtfri. När han med skalpellens nuddade ett visst ställe i hennes hjärna, så började hon mumla någonting. Det lät som verser på något konstigt språk. Kanske jiddish. Han petade igen på samma ställe och hon mumlade igen. Han visste att överrabbin var på sjukhuset den dagen och lyckades få dit honom. Rabbin tyckte det lät som mycket gamla toraböner. Efter avslutad operation funderade han länge på hur en enkel bondkvinna kunde dessa böner. Det visade sig senare att kvinnan som liten flicka brukade följa med sin mor när hon städade i en prästgård i Småland. Och där bakom stängda dörrar brukade prästen mumla dessa böner. Allt fastnar. Allt.

Corporate Bullshit

Det går mode i allting. Även i konsultvärlden. När någon ny guru sagt eller myntat något nytt uttryck så kopieras han/hon genast av tusentals andra konsulter som vill ge sken av att de hänger med, är inne. Och deras uppdragsgivare kopierar dem.

Så håller det på tills man hör någon ny fras från en annan superkonsult. Rätt löjligt egentligen. Även språkbruket är ofta löjeväckande. Man byter ut bra ord mot engelska ord bara för att visa att man är med. Detta gäller kanske speciellt inom datakonsulteriet. Tja, det gäller nog alla branscher.

Corporate Seagull. They fly out, shit and fly back. En bra mening som beskriver en konsult som gör skitjobbet som företagets chef inte tordes göra själv. Oftast att sparka folk. Jag har själv varit med om det. Mycket obehagligt, men bra betalt.

Corporate Killer. En konsult som inte bara sparkar folk, utan lägger ner hela företag. Blev själv erbjuden att ta över en stor avdelning i ett storföretag, åttio personer tror jag det var. Jag skulle anställa dem och efter ett tag sparka alla. Bra betalt, men jag tackade nej. Jag kände för många bland dem. Kändes fel. En annan gång var jag med om att försöka få fart på personalen efter att ledningen hade sparkat flera tusen medarbetare. Man kände deras rädsla när man sprang runt på möten. Det var obehagligt. Man var som konsult älskad av ledningen, men hatad av personalen.

Sjutton fulla fackföreningsordföranden

Jag skulle en gång till Danmark för att förbereda sjutton fackordföranden på nödvändiga förändringar inom en stor koncern. Min uppdragsgivare ringde mig strax innan skeppet la ut från kaj och meddelade att jag fick ta över; han hade fått förhinder. Du får pröjsa med ditt American Express.

OK sa jag och klev ombord. Möttes av sjutton förväntansfulla och småfulla snubbar. Innan vi nått Vinga på vår resa över Kattegatt, så var de packade. Vid middagen så blev det käbbel.

Detta var medan löntagarfonder var på tapeten och jag var starkt emot att arbetarna i svenska företag med hjälp av Socialdemokraternas socialiseringspolitik i längden skulle ta över makten. Det var jag mot sjutton fulla snubbar. Kul värre. Väl framme vid hotellet i Århus (tror jag det var) så ville de att jag inte bara skulle stå för alla deras barnotor, men också att jag skulle fixa horor åt dem.

Barnotorna kunde jag gå med på, men hororna fick de allt bekosta själva. Det blev ett djävla liv. ”Men det brukar alltid företaget stå för”.

”Jag är inte företaget” sa jag. Senare när surmulna gubbar satt fulla i baren så fick jag veta att de varit överallt i världen på resor där horhusbesök ingått, på företagens bekostnad. Bla i Acapulco, Mexico.

Dagen efter var det rätt så jobbigt att väcka, mata och få gubbarna på bussen till färjan. Never more. Fast jag fick bra betalt för den färden.

Punka i nattsvart djungel

Jag var i Västindien och hade bjudit ut en söt schweizisk reseledare på middag. Hyrde en Willys Jeep och plockade upp henne. Jag klädd i en vit linnekostym och handgjorda gangsterdojor från Budapest. Hon visste vägen och iväg vi for. Det blev mindre och mindre vägar och till slut medgav hon att vi var vilse. Då fick jag punktering. Kolsvart runtom, ingen ficklampa och inget fälgkors. Tjejen vägrade hjälpa till, satt bara där och var rädd med armarna i kors.

Jag hade ett extradäck där bak på jeepen och lyckades få loss det. Jag rotade runt där i kolsvarta mörkret efter domkraften

och fann den slutligen och en skiftnyckel. Jag lät motorn gå med strålkastarna på, men det hjälpte inte mycket. Lyste framåt och det var ett bakdäck som gått. Domkraften bara grävde ner sig i den leriga jorden. Jag fick treva runt i diket för att finna ett stöd och efter kanske 10 minuter där i djungeln så fann jag en plankstump som fick duga. Under tiden hade tjejen blivit helt hysterisk. Skrek mest på hjälp. Jag försökte lugna henne medan jag trevade runt med hjulmuttrarna med skiftnyckel.

Det tog mig en timme att med hjälp av en sten få loss muttrarna och byta det punkterade däck mot reservhjulet. Sedan bar det äntligen iväg till ett ställe där jag kunde vända. Tjejen var inte mycket till hjälp när det gällde att hitta tillbaka.

Någon middag var det inte tal om. Hon ville bara hem. Och hon kom hem. Och jag till mitt hotell där man undrade vad jag råkat ut för. Den fina linnekostymen var helt nersmord, lerig och skitig. Fick slängas.

Dresscode

Under större delen av mitt liv har jag burit kostym, vit skjorta och slips. Eller blazer och matchande byxor.

Jag var van vid det sedan skolåldern. Man skulle vara välklädd helt enkelt. När jag kom till konstskolorna, så höll de på att garva ihjäl sig åt mig. Där skulle man ha en image som fattig missförstådd konstnär. Och där kom jag i kavaj och vit skjorta med slips.

På reklambyråerna var det jeans och flummiga skjortor som gällde.

När man senare började arbeta på direktionnivå i storföretag så var det underförstått att det var kostym, helst mörk, som gällde.

Jag blev t o m en gång kallad till en chef i ett företag som sa att jag skulle se till att även mina anställda som besökte företaget skulle vara propert klädda. I USA var det knälånga strumpor och välborstade svarta skor som gällde. Jag hade ingenting emot det. Men på helgerna blev det jeans och bylsiga tröjor. Jag undrar; är inte detta med skoluniform en bra idé för att slippa mobbning och ett ständigt jagande efter märkeskläder bland ungarna?

Mannen som inte föll från Himalaya

Jag låg på Sahlgrenska Universitetssjukhuset. Kommer inte ihåg varför. In rullas en man halvsittandes i en säng. Runt huvudet har han en ställning som var fastskruvad i hans huvud och fäst vid axlarna. Han var solbränd och hade två veckors skäggstubb. Så riktigt tuff ut. En bergsbestigare tänkte jag, eller ledare för överlevnadskurser i det militära. Kanske tillhör han våra insatsstyrkor?

Jag var tvungen att fråga honom om han ramlat av Mount Everest?

”Nä fan, jag blev på röken och när jag skulle pissa så snavade jag på badrumsmattan och slog i handfatet. Spräckte en halskota”.

Stiftanden

En annan gång på sjukhuset rullade det ut en man till en diskbråcksoperation.

När han dagen efter återkom och vaknade upp upptäckte han till sin fasa att man hade sprättat upp bröstkorgen på honom

istället för att operera ryggraden. ”Vad i helvete har dom gjort med mig?”

Det visade sig att när man skulle intubera honom så hade man oturligt tryckt ut hans ena framtand, som var en stifttand, och han hade sugit in den med inandningen. Man hade varit tvungna att operera honom akut, klippa upp bröstkorgen och ta ut tanden ur ena lungan. Diskbråcket hade han kvar. Men de hade slarvat bort tanden.

Bra reklam

En gång när jag var på Madison Avenue i New York, såg jag en tiggare sittandes lutad mot väggen med en bleckburk framför sig. Vi sidan av honom var en prydligt textad skylt: Support Your Local Wino.

Han hade rätt mycket slantar i burken. Kan ge mig den på att någon copywriter från någon av byråerna på Madison hade kläckt den idén.

Hur jag med en rubrik sänkte ett fartyg

Svenska Sjöfolksförbundet ringde mig. Uppdraget var att uppmärksamma att ett norskt rederi skulle dra igång kryssningar från Göteborg. Det väl inget fel i det, men problemet var att besättningen på fartyget Black Prince till största delen var oorganiserade filippiner som i stort sett arbetade under förhållanden som var att likna vid livegenskap. Det gick även rykten om att det fanns filippinskor ombord som prostituerade sig. Någon som jag aldrig fick bekräftat. Jag såg däremot besättningens anställningsavtal som var beklämmande.

Jag kom snart på en stark idé.

SLAVSKEPP SOM AFFÄRSIDÉ

Det var den svarta rubriken som det var lätt att hänga en engagerande text på.

Vår art director Gunilla gjorde en dramatisk helsida för GöteborgsPosten. Dagen efter publicerades den och minst en marknadschef och kanske t o m en redare satte kaffet i vrångstrupan. Vilket liv det blev.

Vi fick många, många spaltkilometrar, blev första nyhet i både Rapport och Aktuellt, första inslag i Kvällsöppet mm. Det blev demonstrationer i Göteborgs hamn. Och jag fick mitt livs första hotelsesamtal: ”I hope you sleep with a gun under your pillow. We're gonna get you bastard” eller något ditåt. Kändes väldigt olustigt.

Rederiet försökte dra igång kryssningarna, men passagerarna uteblev. Efter några veckor la man ner projektet. Lär ha kostat dem femtio miljoner. Mig kostade det nattsömnerna i några veckor.

Symbios

Nu när vi utrotar arter i rasande fart kan det vara en idé att tänka på att många arter är beroende av varandra. Denna lilla söta berättelse fick jag av Nisse.

Det finns en sällsynt fjäril i västra Sverige, en blåvingeart. Den är beroende av en speciell våtmarksväxt, som även den är sällsynt. Fjärilen lägger sitt ägg på blommans pistill samtidigt som den pollinerar den. När ägget kläcks och larven ska växa till sig så äter den upp pistillen. När larven är tillsäcksligt stor så kravlar den sig ner för blommans stängel till vattnet där den

simmar i land. Väl på torr mark så väntar den tills rätt sorts myra kommer förbi. Myran skulle egentligen ha ätit upp larven, men den låter bli för den behöver ett visst socker som larven utsöndrar. Därefter följer larven myran hem till myrstacken där den förpuppar sig. Sedan övervintrar den där inne i stacken. När vårsolen värmer upp stacken är puppan förvandlad till en morgontidig fjäril. Nu gäller det att fjärilen raskar på, för nu är myran en fiende. När den skyndat till en öppning i stacken måste den torka sina vingar i vårsolen och pumpa upp dem. När det är klart flyger den sin väg. Fjärilen behövde blomman som behövde fjärilen. Larven behövde myran som behövde larven. Allt hänger samman. Bryts kedjan går alla under.

Tonfisk och delfiner lever också i symbios med varann

De jagar tillsammans. Därför får man alltid delfiner i långrevarna när man fiskar tonfisk. Långrevar som kan vara flera mil långa i Stilla Havet. Det står Dolphin Safe på konservburkarna, men det är en bluff. Man kan inte fånga tonfisk utan att också fånga delfiner, som är däggdjur och andas med lungor och därför snart drunknar. Jag har, trots att jag tycker om tonfisk, inte ätit dem sedan trettio år tillbaka.

Så här tror jag hjärnan fungerar

Inom reklambranschen, ja inom marketing i stort talar man om vikten att skapa starka varumärken. Ju starkare ett varumärke är desto bättre position i förhållande till konkurrenterna. Desto större plats i människors medvetande. Och det är det viktiga.

Så här tror jag att det fungerar:

Vi människor får dagligen ta emot tusentals signaler, budskap och intryck från företag som vill sälja något till oss. För att orka med denna aldrig sinande flod av information, budskap och varumärken måste vi för att hjärnan inte ska bli till kaos, rationalisera.

För mig är det som forna tiders sätterkast. Där lades alla blytyperna i olika fack. A där, B där osv. Så gör vi också i våra huvuden. Bilar där, läskedrycksmärken där, banker där osv. För att kunna hantera allt vi får i oss så stuvar vi in olika kategorier i fack. Försäkringsbolag, chips, cigarettmärken, ja allt hamnar i sina respektive lådor.

I varje låda rangordnar vi därefter företeelserna efter vad vi vet om dem. Bra företag, hög kvalitet, framtidsplaner, rykte, skandaler, skitföretag, usel service, bra service, lokalt, globalt, miljömedvetet, miljöbov etc.

Man kan inte ta bort minnen

Varje år under många år gav jag och min kompanjon oss själva en belöningsresa. Men bara om det hade gått bra med företaget det året. Det blev många resor som alla kallades för studieresor. Vi studerade turism i Acapulco och besökte kollegor i San Francisco, New York, Los Angeles och London.

Varje år blev vi upptaxerade av skattemyndigheten. Men för tusan, vi hade gjort alla dessa resor. Och alltid med spenderbyxorna på. Vi var där och käkade middag på Sardine Factory i Monterey, vi hade skojigt på Madonna Inn i San Louis Obispo, vi njöt en drink och såg solnedgången i stilla havet från piren i Santa Monica osv.

Vi tyckte vi var väl värda det.

Lever man för att arbeta, eller arbetar man för att leva? För många är det tyvärr att de arbetar för att överleva. För mig var det oftast att var tvungen att arbeta hårt för att klara företagets ekonomi och min familjs. Räntorna var skyhöga i mitten på åttiotalet. Jag har för mig att mina huslån låg på 18% ett tag. Jag hade bara för huset kostnader på trettiotusen varje månad. Och det som blev över gick till skatt. Man myglade förstås, tog så mycket som möjligt på företagets kontokort. Och inte fan behövde jag ha så fina och dyra bilar osv. Men för mig var det belöningar för allt slit på byrån, alla sena kvällar, alla tröttsamma affärsresor, alla tråkiga möten. Skulle jag gjort annorlunda idag? Ja förmodligen, men jag kan samtidigt titta tillbaka på många trevliga upplevelser och många fina minnen. När pengarna är borta finns ändå minnena alltid kvar. Det gäller även min exfru. Hon är borta för alltid för mig, men mina fina minnen tillsammans med henne finns alltid kvar.

Peeo - kvinnan i skjulet

Strax innan den första resorten ligger först några hyddor som fiskare bor i, bara bambu och stråtak och här och var lite korrugerad, rostig plåt, sedan kommer en butik i ett öppet skjul. Där är det en äldre kvinna som säljer bensin i colaflaskor, mangos och bananer, lite snacks i påsar som hänger i taket, öl till halva priset. Hon tar hand om min tvätt och ordnar med massage, manikyr och pedikyr om jag så vill. Hon säljer också Sam Song och Hong Thong - hemska inhemska ”whisky”. Håller ambulering försäljare med is till sina lådor på mopparna. Jag brukar stanna där ibland för att ta en öl. Då bjuder Peeo, som

hon heter, på en mango från sin egen trädgård. Den mest fantastiska mango jag någonsin ätit. Solljummen, söt, aromatisk och nyplockad. Hon klämmer på några innan hon bestämmer sig för vilken jag ska ha och vilken hon ska äta. Sedan skalar hon och delar i bitar, lägger på ett fat och sticker i en bambusticka. Där sitter vi tillsammans och njuter. Hon kan inget annat än thai och jag försöker svara på engelska och ibland svenska. Vi förstår inte varandra, men har det roligt och trevligt ändå.

Man kan ju kommunicera på andra sätt. Med blickar med gester, med leenden och skratt. Jag har fått mig många fina stunder där. Och världen bästa mango. När jag åker förbi ropar jag alltid Hey Peeo, och hon ropar Hei Hansii tillbaka och vinkar glatt.

Många tillfälliga bekanta

När man som jag bor ett stenkast från en sandstrand som är sju-åtta kilometer lång, så finns det inte så många träffpunkter. Inte så många människor heller som man kan kommunicera med.

När det var säsong så var det full fart på en bar vid väggkanten.

Nu är det helt tyst och i stort sett stängt förutom under helgerna då Bangkokbor kommer hit familjevis.

De få västerländska turister som kommer stannar bara en eller två veckor. Några är här en längre tid, det är de som har hus här. Därför är det svårt att få mer än tillfälliga bekanta. Här är några som jag mött:

Brian, irländare som var här för att skriva sina memoarer. För hand. "I hate computers" 60-årsåldern, med bitsk, sarkastisk

humor. Arbetat överallt som biståndsarbetare, framförallt i krigszoner. Döv på ena örat efter granateld. Har supit Kieu Sampan, en av Khmer Rouge's ledare under bordet för att få hjälp in Kambodja. Och det medan folkmordet pågick. Intressant och sympatisk.

Rob. Möttes på Kho Samui och umgicks i en vecka. 45 år kanske. Hade varit chefskock på berömt hotell i London. Fått hjärntumör och strålbehandlats men en metastas hade upptäckts. Opererats och var här som konvalescent. Vi snackade mat en hel vecka, snorklade och tog en och annan gin&tonic. Mycket sympatisk människa. Har mailat ett flertal gånger utan svar. Svårt sjuk igen?

Raymond & Betsy. Brittiskt par i 60-årsåldern. Han hade varit pilot i ett arabiskägt flygbolag, nu pensionerad. Betsy jobbar på Harrods i London. Det var Richard som började kalla mig för Earl Grey. Lustig besserwisser som påstod att Guinness var världens största ölmärke. Vi käftade alltid vänskapligt med varann.

Tony & Mary, ett trevligt äldre par från Vancouver i Canada. Brukade äta frukost tillsammans. Tony kommenterade alltid vem eller vilka jag hade med mig bak på scootern. ” I can see that you have a new laptop” var en typisk kommentar från honom, när jag skjutsade någon tjej. Har fortfarande kontakt.

Två damer mittemot (namnen har jag inte i huvudet nu). Museiintendenter på konstmuseer i Holland. Mycket trevliga och intressanta. Klagar när jag spelar musik med dörren öppen.

Tar en drink tillsammans vid poolen emellanåt.

Erik. Dansk entreprenör, specialiserad på att få fram kranar som kan tvätta skyskrapor, bla Turning Torso i Malmö, men också många i Dubai. Har bott där och suttit i fängelse där för att han inte vara arab. Intressant och mycket trevlig.

Per. Backhoppare i norska OS-landslaget. Är 65 år gammal, men ser ut som 42. Trevlig kille som jag haft mycket roligt tillsammans med. Jagar ständigt fruntimmer och har stor krets av väninnor här. Har två hus här + ett tredje tvärs över vägen. Och ett i Spanien. Datakille. Bor med tjugosexårig polska i Oslo.

Peter och Lars. Två danska åkeriägare från Ven. Har hus här. Peter är mycket stor för att inte säga fet. Vurpade när han körde scootern full. Illa skrapad på benet. Nu hemma i Danmark.

Amerikanskt par som arbetar som lärare på American School i Singapore. Har hus i mitt kvarter. Övre medelåldern, trevliga. Hon musikalisk, spelar, sjunger och uppträder (bl a i Kuala Lumpur). Äger hus även i Amerika och Mexico.

Sara & Steve. Ung söt danska som är kockutbildad och jobbat som kock i Australien där hon mött Steve. Trevlig kille med dreadlocks som arbetar som fallskärmspackare, instruktör och som älskar skydiving, kastar sig ur plan som en flygande ekorre.

Det är naturligtvis många fler som jag mött, men dessa är de mest färgstarka (imagerådan för personligheter).

Oroar mig i onödan

Jag har ännu inte hört något från Sylvie. Hon var oroad över svininfluensan. Trodde kanske att flyglinjer skulle vara inställda. Jag försökte lugna henne med att influensan inte var stor alls i Asien, men ändå? Var är hon? Hon har ingen dator hemma, utan brukar använda datorn på sitt arbete eller gå till biblioteket. Hon har lovat mig att skaffa en dator (hennes sväger skulle hjälpa henne) till sitt hem. Hon bor enligt henne själv ”in the poor part of the city”. Men äger sin egen lägenhet. Jag undrar när jag ska få se den? Just nu vill jag bara få veta att Sylvie kommit fram.

Fingrar som inte fungerar

Det känns som om jag håller på att tyna bort, bit för bit. Inte nog med att jag inte har någon känsel i mina fötter och ben, nu börjar mina händer kännas som ”tandläkarbedövade”. Jag kan inte längre styra mina lillfingrar och ringfingrar. Högerhanden är värst. Det är med möda jag skriver detta med mina pekfingrar enbart.

Jag tror detta beror på att jag hängt så mycket på mina armbågar för att stötta mitt huvud efter att jag fått nackspärr under luftkonditioneringen. Har haft nackspärr i två veckor. Fick en viss lättnad efter en nackmassage jag tog i Hua Hin. Men nu är nerverna i armbågarna i kläm och inflammerade. Vet inte vad jag ska göra. Jag kan inte hålla i en penna eller i matbestick. Halva händerna är bortdomnade. Läskigt värre. Jag får väl lära mig att skriva med näsan eller så om det blir ännu värre.

Alkoholist - jag?

Mina föräldrar drack för det mesta vin till maten. Hade ett kontinentalt förhållande till alkohol. Till helgerna alltid en aperitif, gärna farsans specialare en dry martini där den torra martinin blev utbytt mot torr sherry (mycket gott).

När vi bildat familj Christine och jag så var det hårt jobb i veckorna och en eller två flaskor vin till helgen.

Farsan var med i munsänkarna och kompis med Tore Wretman, så han var medlem av en exklusiv skara, Club Nobis, som hade egen nyckel till Operakällarens vinkällare. Han tog ibland med familjen för att avnjuta en fin årgång där bland 24.000 vinflaskor i valven till inköpspris. Operakällaren stod för cheddarost och kex. Fint värre. Jag lyckades några gånger fixa loss nyckeln från farsans knippa och använde den för imponera på någon tös jag för tillfället uppvaktade. Alltid lyckat.

Jag var med mamma och köpte vin till min systers studentskiva. Ett enkelt spansk matvin med skruvkork kostade då 3.50:-. När jag bjöd Christine på förlovningsmiddag på Operakällaren drog jag på och beställde en flaska St Emilion för hela 42 kronor. Farsan sa att om du ska beställa bra vin, välj alltid Pomerol eller St. Emilion. Någon som jag alltid följt. Tills nu då det är för dyrt, t.o.m. i Frankrike.

Sedan smög sig alkoholen på en steg för steg. Det började med alltför många representationsmiddagar. Sedan hängde man i hotellens barer för man hade så tråkigt. Först mest öl, sedan blev det vin för mig.

När jag kom hem, ofta sent, så blev det ett par glas innan man hamnade i sängen. Sedan blev det en flaska. Sedan blev det en

och en halv flaska. Jag behövde det tyckte jag för att slappna av. Flumma lite grann, skriva en del rubriker och skissa fritt. Vinet hjälpte till tyckte jag.

Sedan kom dunkvinerna och man märkte inte hur mycket man hällde i sig. Även Christine konsumerade en hel del tillsammans med mig. Till slut var jag uppe i stora mängder vin varje kväll. Aldrig under dagen och aldrig innan solnedgången. Men det var på tok för mycket. När jag bodde ensam i mina övernattningslägenheter i Stockholm kunde det hända att jag nästan tömde en dunk på en ensam kväll. På tok för mycket naturligtvis.

Vid familjesammankomster och vid fester med vänner blev jag fort alldeles för full. Obehagligt berusad. Många märkte det. Men inte jag.

Idag har jag inte druckit mer än ett glas vin sedan jag lämnade min bror på Istanbul's flygplats i januari. Och det glaset tog jag när Sylvie och jag var på en italiensk krog i Hua Hin. Nu är det i mitten av maj och jag har fortfarande inte druckit något mer vin än det enstaka glaset.

Nu dricker jag inte sprit alls, förutom vid enstaka tillfällen då jag blivit bjuden på en eller annan whisky. Plus ett fåtal gin & tonic som jag drack tillsammans med Rob.

Nu är det öl som gäller här i värmen. Inte för många har jag lovat Sylvie. Jag har bytt ut varannan öl mot vatten eller fruktjuice. Alkoholen är förrädisk, den smyger sig på en medan man garvar, fnissar och uppträder som ett fån.

Sylvie och jag skålade för varann med en Marguerita när vi hade en fantastisk middag på Long Beach Boutique Resort. Var är hon? Har ännu inte hört någonting från Montreal.

Lita inte på banker

Trots att det gick bra för byrån, uppdrag strömmade in och ny kunder kom, så tyckte jag att jag aldrig fick loss några pengar från verksamheten. Man omsatte många miljoner men fick aldrig se stålarna. Jag snackade med bankdirektören, med min revisor och min advokat. ”Fixa så jag får loss lite pengar”. De ordnade så att jag fick träffa ett par tidigare skattedirektörer från Skatteverket som hoppat av och numera var skattekonsulter. Jag och min fru åkte tillsammans med andra som försökte bli skattesmitare med dessa konsulter och min revisor (han bjöd mig och Christine på en pizza där en kväll, kunde gott ha bjudit flottare med tanke på att han fick ett arvode på 100.000 om året) på skattesmitarkurs på Cypern. Här skulle det bli kulor minsann.

Man föreslog att jag skulle göra en s k skalbolagsaffär, dvs sälja inkråmet i bolaget och bara ta med mig namnet på företaget och fortsätta som förut. Sagt och gjort. Jag sålde fonderade vinster, goodwill mm vad de nu kallade det. Jag var ju inte alls insatt jag gjorde bara vad banken, revisorn och skattesmitarkonsulterna föreslagit. Jag skrev på en mängd papper och mötte en skummis hos min revisor eller om det var min advokat (också 100.000:- om året). Jag fick en check på 1,2 miljoner vill jag minnas. Hälften användes till att bygga en vinge på huset i Onsala så att barnen fick större rum, en stor terrass som delvis var inglasad, en carport, lite burspråk och så. Resten slog jag ihop med mina besparingar och lämnade över till den stora banken för förvaltning. Sammanlagt var det 780.000:-. Det var en hel del pengar 1987, i alla fall för mig. Sedan började cirkusen. Aktiv Placering hette avdelningen som

skulle förvalta och ta hand om dessa pengar. Man köpte och sålde och tjejen, Malin, som var min förvaltare kallde mig för sin favoritkund. Tacka fan, jag visste ju inte vad hon gjorde så jag gav henne fria händer i hopp om att allt skulle bli bra, kapitalet växa och frid och fröjd. Skatteplaneringen gick parallellt. Under årsskiftet upptäckte jag att jag hade lånat 24 miljoner. Jag ringde banken som sa att allt var i sin ordning. Pyttsan.

Efter ett kvartal underkändes skatteplaneringen och jag fick en weekend att fixa fram 300.000:- att betala till Skatteverket. Efter ytterligare några månader blev jag kallad till ett möte med Aktiv Placering (ett bättre ord vore malplacering). En rädd, blek liten gosse förklarade då att de 780.000 kronorna smält till 35.000:-. De hade spekulerat bort alla mina pengar! Jag blev chockad och förbannad och sa att jag skulle stämma dem. Gör det sa blekfisen. ”Du kommer aldrig att ha råd att slåss mot oss och du har faktiskt skrivit under en fullmakt”. Jag hade skrivit under allt de sagt. Jag hade gjort precis som de sagt att jag skulle göra. Idiot. Jag försökte slåss emot dem, men min advokat var en fegis. Han hade förstås för många uppdrag för den stora banken. Flyttade sedan med sin nya kvinna till Hongkong. Bankdirektören fick en hjärnblödning och mindes ingenting. Till slut tog rättshjälpspengarna slut (80.000:- då). Den enda hederliga människan var min revisor som strök sitt arvode det året. Så kan det gå hå hå ja ja. Inte undra på att man drog i sig en vinare då och då.

Ta aldrig Tiger Balm i skrevet

Jag har haft och har ett besvärligt eksem i skrevet. Kanske beroende på att man svettas för mycket här. Har varit på apoteket och fått hydrocortison, men det hjälper inte. Hade av Peeo köpt TigerBalm för min nackspärr och tänkte att va fan kineser och thailändare använder ju den starkt doftande salvan till allt. Peeo för sin reumatism. Så jag tänkte jag skulle pröva. Det var ok i tio sekunder efter jag smetat in det i skrevet. Sedan skrek och kved jag i en halvtimme. Trots att jag genast torkade bort och tvättade, så sved det utav bara den. Nu en timme senare ser jag att jag är helröd på ett mycket större område än innan. Smart.

Bögar

I min ungdom fanns det inte bögar. Det fanns bara fula gubbar i Humlegården som man skulle akta sig för. Sedan i tonåren när jag hade blont hår ner till axlarna, så upptäckte jag att jag hade bögttycke. Aha, dom fanns och försökte locka mig, men inte jag inte, jag gillade tjejer, kvinnor, tanter... ja allt kvinnfolk. Bögar fanns inte i min sinnesvärld.

Idag exponeras vi dagligen för öppen homosexualitet. I tidningar, TV, ja överallt. Jag gillar det inte. Jag har inte med att göra vad människor gör i sina sovrum och bryr mig inte, men jag vill inte ha det rakt upp i ansiktet i min vardag. Man får säga vad man vill i den fria världen och därför anser jag att det är onaturligt. Likaväl som jag tycker analsex är äckligt bland heterosexuella par så är det lika motbjudande bland män. Men jag har hört att slutaren, ringmuskeln kan skänka mycket

glädje. Däremot har jag ingenting emot homosexuella kvinnor. Lite underligt faktiskt. Jag ser det som mer sinnligt. Därmed var det sagt.

Att som bög eller flata manifesteras sin kärlek och ingå äktenskap är för mig helt OK. Kärlek måste man uppskatta i alla lägen. Den Kära Leken behöver vi alla oavsett könskonstellationer. Just nu saknar jag Sylvie så oerhört. Har inte lekt på länge.

Ute är det monsunregn. Jag kan inte ta scootern till byn för att få middag. Kanske måste jag åka i badbrallor.

Två svenska pedofiler har åkt dit i Bangkok. En kvinna som jag brukar äta grillad kyckling hos visade i tidningen på två, kanske var det tre svenskar som hukade under bylten för att dölja sig. Hon sa ”Swedish bombom young boys”. Därefter visade hon med sin kökskniv att man borde skära strupen av dem. Jag förstår upprördheten. Delar den. Linn som denna kvinna heter är mycket trevlig och lagar fantastisk mat i sitt lilla skjul. Samma story som alltid. Mannen slog henne och hon skilde sig. Mannen har dottern, en underskön 8-årig tös som jag sett på foto. En måltid hos Linn är en upplevelse och kostar nästan ingenting. För ca 15 kronor får jag delikat, marinerad kyckling som kolgrillats och två Chang Beer + att hon ger mig huvud, nack och ryggmassage. Hon har det svårt att få det att gå ihop. Kan inte lägga undan mer än till att betala en del av hennes dotters skolavgifter. Hon frågar mig alltid vad klockan är eftersom hon inte har någon klocka själv. Lovade att jag skulle köpa en till henne på nattmarknaden i Hua Hin eller hos Tesco i Pram Buri. Får inte glömma bort det löftet. Här i Thailand är löften heliga. Man håller alltid vad man lovar.

Ensamheten sköljer över mig

Nu när jag ännu inte fått kontakt med Sylvie, så känns det tungt och ensamt. De flesta turisterna har åkt, kvar är bara ett fåtal. Vi träffas några stycken på kvällarna vid Monkey Bar. Känner mig lite som en veteran när nya turister kommer och frågar om vad de ska se, hur de ska göra, vad kostar en scooter att hyra, bor man billigt här osv.

I morse, vid niotiden såg man en flock delfiner i bukten. Det måste vara vindstilla och spegelblankt, annars ser man dem inte. Som vanligt hade jag inte kameran med mig. Men det var vackert.

Hemma, om jag nu är hemma här, så är det bara jag och museidamerna plus insekter och geckos.

Jag spelar musik en hel del. Per lämnade en del dvd och cd-skivor till mig. Det är en salig blandning: Mozart, Guns & Roses, Shakira, Beatles, den blinda italienska tenoren Andrea Bocelli, Enrique Iglesias, en samlings-CD med Lovesongs, en Abba-CD som är en thai-cover som låter förskräckligt och en hårdrock-cover.

Jag kan inte spela med skjutdörren öppen, då kommer museitanterna över och klagar, så jag öppnar åt andra hållet och spelar rätt högt. Framförallt när jag skriver.

I natt efter regnet så invaderades huset av myror. De stora, röda. Hur de kom in är en gåta eftersom allt var stängt. Men där var dom i hundratal. Och alla tappade sina vingar under natten. Såg förskräckligt ut på morgonen, men mina städtjejer fixade det. De städar varje dag, bäddar och diskar, torkar fönster, terrassgolvet och vid poolen. Som på det bästa hotell. Jag kanske betalar 200 kronor i månaden för denna fina

service.

Jag har sagt till dem att de ska lämna mina kompisar geckoödlorna ifred. De tar mosqitos, flugor och de mindre myrorna. Och pratar med mig på natten.

Ute råmar då och då en mager kossa. Här är de av den indiska typen med mycket sladder under huvudet och magen. Enorma hängande öron som de viftar undan flugor med. Magra till tusen, bara skinn och benknotor, små tomma juver. Inte så konstigt, det finns inget bete i kokosplantagen. Har sett dem tugga på nedhängande palmlblad. Desperata. Emellanåt ser jag bönderna driva ner dem på stranden och ut i havet. Avlusning tror jag och kossorna verkar gilla det.

Ensam i paradiset

Det är nu i den sena mörka, varma kvällen som ensamheten greppar tag i mig. Inte en enda av mina kära i närheten. Alla är på andra sidan jordklotet. The lonely man on the lonely planet. Jag är van att vara ensam. Har egentligen aldrig tyckt att det varit svårt där jag suttit på mina hotellrum eller i mina övernattningsslägenheter. Men här och nu är det tungt. Det svarta hål som jag hamnade i i slutet av februari har jag nog lyckats kravla mig ur. Mycket tack vare mitt möte med Sylvie. Men när jag sitter här i mörkret och inte har fått någon kontakt med henne ännu i Kanada så ekar ensamheten mot mig i min vackra våning från alla de vita, kala väggarna och marmorgolven.

Jag var nere på Monkey Bar ikväll och hade det trevligt med en ny engelsman och Sara och Steve. Vi snackade om farliga och vackra djur. Steve är från norra Australien och han berättade

om alla farliga djur han har runt sitt hus. Bland annat en spindel som inte flyr när du kommer och stampar med fötterna. Den sticker dig och du dör på 4-5 minuter. Inga sera finns. Och han berättade om krokodilerna som följer honom när han fiskar och som ofta ligger bredvid hans båt på stranden. Och om havssköldpaddor stora som mindre roddbåtar. Och om makrillar som är 1,5 meter långa.

Vi ska ut och fiska om ett par dagar.

Elva påsar blod

För ett och ett halvt år sedan kände jag mig så trött, så trött. När jag skulle gå till garaget vid Linnégatan var jag tvungen att stanna flera gånger, och ibland stannade jag och höll i ett staket eller en lyktstolpe för jag höll på att svimma. Gick till vårdcentralen och träffade en läkare som lyssnade på mitt hjärta och tog ett EKG. Allt var OK sa han. ”men jag känner mig inte OK, sa jag. Om jag blundar nu så somnar jag”. Det är nog bara en höströtthet.

Jaha, så var det, men tröttheten fortsatte och när jag kom till min diabetessköterska så bad jag henne om att de skulle ta ett blodprov.

Jag ska vid min ålder, storlek etc ha ett värde när det gäller de röda blodkropparna på 120 till 130. Jag hade ett värde på 68. Jag hade bara hälften av de röda blodkropparna som jag skulle ha. Hon ordnade genast fram en läkare som kollade mig. Och skrev in mig. Därefter följde en jobbig period när de undersökte mig både fram och bak. Jag fick lavemang och efter toalettbesök som var som explosioner fick jag svälja vad jag tyckte var en trädgårdsslang. Gjorde ont som fan, trots

lugnande medel och bedövningspray i halsen. Sedan samma sak i häcken. De kunde inte hitta några fel, men uppenbarligen förlorade jag mycket blod. Till slut fick jag svälja en kamera, med elektroder fästa på magen och en liten monitor vid midjan. Helt fantastiskt. Jag svalde en kapsel och såg i färg hur den gled ner i magen på mig för vidare transport genom tunn, och slutligen tjocktarmen. Färden tog åtta timmar och kamerakapseln återfanns aldrig. Inga fel hittades. Jo de gick in med trädgårdsslangen en gång till och brände bort några ådror. Därefter fick jag transfusioner i två omgångar. Elva påsar sammanlagt. Efter den första påsen och trettio minuter kände jag mig piggare. Efter en fem sex påsar hade jag kunnat springa maraton - kändes det som.

Vad som felades mig fann man aldrig, men sedan dess äter jag magsårsmedicin och järntabletter. Det tycks fungera. Nu har jag hyfsade blodvärden igen. Det lär finnas en sjukdom där man blöder mycket lite, men på mängder av ställen i magen. Det var väl den sjukdomen jag hade.

Mina mediciner sinar.

Som hjärt- och mag-tarmpatient tar jag en hel del olika mediciner. Jag har ett par speciella plastlådor med fack med mig. Ett fack för varje dag som jag laddat i förväg för att slippa fumla med medicinburkar och folieförpackningar. Nu ser jag till min förskräckelse att de tar slut om tre dagar. Måste ta mig till ett apotek snarast för att fylla på. Jag har med mig en skriven lista på vilka mediciner jag tar, men finns de här? Vi får se. Och vad kostar de? Dyr visade det sig. Fick fatt i fyra av de fem mediciner jag behöver, dör väl vilken natt som helst

eftersom nummer fem saknas. Vad nu denna tablett ska va bra för.

Min vän Lenny

När jag skriver detta sitter han och läser de första femtio sidorna i detta manus. Varför? Jo, jag vill låna hans huvud. Ett sätt att uttrycka sig som han ofta använde när vi arbetade tillsammans. Hej Hans, får jag låna ditt huvud.

Lenny arbetade som topmanagementkonsult tillsammans med två kollegor. Världens minsta, men kanske ett av de mest kompetenta konsultföretagen i världen, med ett otroligt kontaktnät.

Vi har haft mycket roligt tillsammans och hållit kontakten långt efter att vi inte längre har uppdrag tillsammans.

De tre kompanjonerna i detta konsultföretag är nog de mest nyfikna, uppdaterade och orädda människor jag mött. Inget var omöjligt, allting går om man bara vill och tors försöka.

En av dessa tre män hade sitt kontor i samma fastighet som jag hade byrån. Vi möttes i porten och började prata, sedan käkade vi lunch tillsammans. Det ena gav det andra. Sven och Lenny fick upp ögonen för mitt miljöengagemang. Och på den vägen blev det under många år.

Jag var imponerad när jag insåg vilka företag de jobbat med och vilka toppkonsulter de var personliga vänner med. Och vi samarbetade en hel del. Jag försökte bidra med vad jag kunde och de förde fram mig bland sina kunder. Vi jobbade i symbios med varann. Jag var ibland inbjuden som hemlig gäst när de höll konferens med någon koncernledning. Man fick gissa vad jag var för figur.

Där stod jag i min kritstreckrandiga kostym, vit skjorta, slips och runda John Lennonglasögon.

Bankdirektör, sa någon, advokat gissade någon annan. Så höll det på tills Lenny, eller om det var Sven, sa: ”nä, den ni ser framför er är en miljöfundamentalist”. Sedan fick jag mikrofonen och snackade om miljömarknadsföring och social marketing. Eller vad jag nu pratade om. Tog skamlöst bra betalt för dessa meetings. Precis som jag gjorde när jag höll frukostmöten för ett stort vitvaruföretag och just fått fram de senaste siffrorna från FN:s World report. Sök och du skall finna. Vill man ha information så finns den där. Ring CIA eller FN eller Statistiska Centralbyrån, hu vilket hemskt Socialdemokratiskt namn.

Tillbaka till Lenny. Vår vänskap och kärlek till varann har bestått genom åren. Vi håller nästan dagligen kontakt via e-mail än idag.

En gång försökte vi rädda ett pappersbruk i Norge. Man tillverkade bakplåtspapper och den enda kunden hade varit ett Sovjetiskt statligt företag. Smart att lägga det enda ägget i den enda korgen. Sovjet föll och inte ett enda bakplåtspapper såldes. Jag minns att Lenny och jag höll på att garva ihjäl oss på hotellet på kvällen, det var Lennys födelsedag, inte bara över företagets aningslöshet och bristande framtidsplanering, utan också för att de hade en blå elefant som logotype. Nästa dag var vi tillbaka hos den bistra företagsledningen och pratade framtidsutsikter, som de inte kunde se, möjliga nya marknader att kliva in på, analysera omvärlden för företaget utan Sovjetunionen. Den var ju borta.

Hur kunde man som köpare se att detta var ett bakplåtspapper som var bättre än konkurrenternas? Fan, ett bakplåtspapper är

bara något halvgenomskinligt, halvprassligt och halvsladdrigt. Efter lite bry kom jag på det. Jag ringde Lenny. Vi ger det en vattenstämpel med den djävla elefanten - som någon form av kvalitetsstämpel. ”Genialt” sa Lenny. Vi gjorde prover med stämpel och allt. Vi presenterade idén att marknadsföra det första kvalitetsstämplade bakplåtspapperet i världen. Men korkade som ofta norska managers kan vara, så var de tveksamma och därpå klagade de över våra fakturor. OK, vi tog betalt. Bra betalt, men vi kunde ha räddat den blå elefanten till eftervärlden. Idag tror jag inte att företaget existerar. Mer Lenny. Vi var inne och brötade i en brödkoncern. Det gick dåligt. Man bakade, men sålde inte tillräckligt. En ny VD var tillsatt och han var rätt modig. Bl a anlidade han oss. Vi arbetade bra tillsammans. Vi gjorde en utbildningsplan där en bok för alla medarbetarna ingick. Den döptes till ”Nu ska ni få se på andra bullar”. Rätt fyndigt. Lenny stod för det pedagogiska innehållet, som jag än idag tycker är bland det bästa jag sett. Jag fixade illustratör och stod för utformningen av boken och arbetsdukar som vi skulle dra med personalen. Just som det hela skulle dra igång ordentligt fick Vd:n sparken. Hå, hå, så kan det gå. Men vi fick i alla fall betalt. Vi arbetade också med en global hamburgerkedja. Vi skulle föreslå åtgärder så att den mångfacetterade, unga personalen drog åt samma håll och förstod företaget affärsidé. Vi skissade på en intern liten skrift. Vi satt ute på en holme i Göteborgs norra skärgård och spånade. Med i projektet var också Kalle, en tidigare prisbelönad journalist, numera editor för tidskrifter. Huset på ön var Lennys, låg vid vattenbrynet och allt var perfekt. Vi åt havets läckerheter, drack en whisky i solnedgången. Då, eller om det var senare, kom jag på det.

Meningen som man kunde hänga all intern och extern kommunikation på. ”En godare värld”. Min mening var att man som hamburgerföretag alltid skulle jobba för att maten man serverade blev godare och godare. Och att man genom sitt agerande skulle bidra till en godare värld i stort. Man skulle engagera sig för fattiga och utsatta, arbeta för miljöförbättringar mm.

Vad hände? Ingenting blev av. Bara en urvattnad andefattig trycksak för personalen. De hade chansen men begrep den inte. Sverigechefen då, är en trevlig karl, jag t o m kände hans far, är numera vad jag vet framtidschef för världen och bor i USA. Lenny och jag strävade vidare mot nya mål. Hans fru gick ifrån honom när hon träffat en skidinstruktör. ”Den där jävla pistvakten” sa Lenny och var förtvivlad, precis som jag när Christine kastade ut mig. Hans nya kvinna bor i Göteborg och han i Stockholm, så det är svårt att få det att fungera. Hans barn är spridda över världen, precis som mina barn och barnbarn. De enda som tjänar på det är flygbolagen som ändå går på knäna.

Malee

Om man ska hålla upp intresset i denna knasiga berättelse så måste man då och då slänga in något oväntat. Jag slänger här in den perfekta kroppen.

Malee, 41 år, ingen barflicka, utan massös på ett av de större amerikanska hotellen i Hua Hin. Jag mötte henne på en blind date som min vän Per från Norge ordnade. Jag satt utanför Hilton där vi fyra skulle träffas, Per var som vanligt i telefonen, då två kvinnor gick förbi. Wow sa jag till mig själv och vände mig, trots nackspärr, efter dem när de gick in i lobbyn. Där

hade nyss en av de vackraste kvinnor jag sett just passerat. Två minuter senare visade det sig att hon, den vackra, var min date. Jag höll på att ramla i fontänen. Efter en god middag med mycket fniss och en del kel på en italiensk restaurang, gick vi för att lyssna på musik på den irländska puben Murphys. När vi klev in, så blev det tyst, så snygg var hon. Lång, med blänkande svart hår ner till stjärten, rak och ståtlig, med en kropp så vacker som en fullblodsarab eller gasell. Har aldrig sett någonting liknande och dessutom rar och söt och vänlig. Hon kunde t o m en hel del engelska. Och det bästa av allt. Hon ville träffa mig igen efter den första daten. Och i morgon, fredag sker det. Vi ska mötas igen i Hiltons lobby klockan sju. Jag har inga dolska planer, kommer att vara den perfekta gentlemanen. Om hon vill så skickar jag en taxi att hämta ner henne till Dolphin Bay på lördag för lite skoj, bad och plask i poolen mm. Jag återkommer med denna sidestory.

Dirty old man

Ni kanske tycker att jag är hemsk med alla dessa kvinnor. Jag är inte så mycket ute efter sex, det klarar jag inte just nu, men jag är däremot ute efter vackert, trevligt sällskap. Jag har alltid uppträtt korrekt mot kvinnor, det sitter i min ryggrad. Det såg Mamma till. Vem vill inte sitta till bords med en av Thailands vackraste kvinnor?

Åtminstone jag tänker inte försitta den chansen. Nu måste jag duscha, byta om, ta scootern till Lealawadee dit jag beställt en taxi för att ta mig till Hua Hin. Där ska jag först gå på apoteket, sedan blir det klippning och ansning av skägg och huvud-och nackmassage innan jag knallar till Hilton för att möta Malee.

E-mail från Montreal

Jag fick just ett mail från Sylvie. Äntligen framme i Quebeck. Jet-lag och fullt med obetalda räkningar. Att hon kommit fram är en lättnad för mig.

Plats: Sheraton i Leblon, Rio de Janeiro, Brasilien

En motorcykel tvärnitar vid entrén. In kommer en kille rusande med en kulspruta och skjuter en salva i taket.

Klockan är nio på morgonen och vi skulle just åka iväg till Sockertoppen. Alla slänger sig ner bakom pelare, soffor och bakom bord. Säkerhetsvakterna vågar inte skjuta för det är så mycket folk i foajen. Mannen rusar mot frontdesken och rånar hotellet på den lilla handkassa man har där, vänder och rusar ut och slänger sig upp bakom killen som kör motorcykeln. Det var över på 30 sekunder.

Sedan springer en av vakterna efter ut på gatan och skjuter några skott efter rånarna, men missar förstås. Sheraton i Rio ligger direkt vid stranden i Leblon som gränsar till Copacabana. Trettio, kanske fyrtio våningar högt. Jag bodde på nittonde våningen. Nere vid stranden patrullerade alltid beväpnade vakter.

På kvällen när jag skulle in i mitt rum kände jag på mig att något var på tok. Gardinen vid balkongdörren buktade ut. Jag var säker på att någon stod där bakom. Backade snabbt ut ur rummet, låste och stack ner till receptionen där jag fick tag i hotellets säkerhetschef. Han var amerikan och såg ut som en blandning av gangster och FBI-snubbe med mörka solglasögon, svart mustasch och axelhölster med puffra

skymtandes under kavajen. När jag sagt vad jag trodde, så hängde han med mig upp till rummet. Innan vi gick in drog han sin revolver från axelhöret och höll den framför sig med dubbelfattning, sparkade upp dörren och hoppade in (som en filminspelning) men rummet var tomt. Ingen bakom gardinen men vi såg ett par handavtryck på rutan, stora som dasslock. Han sa ”de brukar muta städpersonalen att lägga av haspen vid balkongdörren”. Han sparkade upp dörren till badrummet och vispade runt med sin revolver. ”De brukar orka att klättra till ungefär hit. Vi flyttar upp dig till 24:e våningen, så långt har ingen orkat klättra”. ”Ett trick du kan använda är att balansera en magnecyl på haspen och om du ser att den trillat ner, så kommer du till mig”.

Senare skulle vi ut och mötte säkerhetschefen i lobbyn. ”Hey, you guys are doing everything the wrong way, you have expensive clothes, expensive watches and shoes. Thats not the way to act here in Rio”. ”If youre going out tonight I have to give you protection”. Och det gjorde han.

Vi skulle besöka en sambaskola uppe bland favelas, de fattigas kvarter fullt av stackare som levde i klättrande kåkkvarter efter bergssidorna ovanför Leblon och Copacabana. Han och de andra vakterna hade dragna vapen när de följde oss ut till taxin. Han skrev upp licensplåtarna, chaufförens id-kort och t.o.m. chassinummer på bilen. Sen gav han order om att vi inte skulle stanna vid rödljus och att vi inte fick öppna rutorna. Sedan åkte vi iväg i full fart. Snart insåg vi att vi var förföljda av två motorcyklar. De låg tätt bakom oss och körde mot rödljusen precis som vi. Det var rätt läskigt.

Vi kom fram till adressen till sambaskolan och chauffören körde upp på trottoaren ända till entrédörren. Vi väntade. Snart

kom det ut bodyguards, fyra stycken med dragna vapen. De öppnade dörren och vi gled in i lokalen. Efter någon timme med en fantastisk dansuppvisning av otroligt skickliga, vackra och fina flickor och män, så var det dags att åka till ett disko där vi stämt träff med några riktigt fagra varelser. Proceduren upprepades, vakter med dragna vapen, samma chaufför och sedan iväg. Vi blev förföljda igen av samma motorcyklar. Chauffören blev förbannad och bromsade hastigt så en av motorcyklarna körde in i oss och vurpade bakom oss. Chauffören gasade och skrattade. En motorcykel fortsatte sitt förföljande av oss.

Väl framme vid diskot blev det bodyguards igen. Jag frågade vem som ordnat det. Det är Sheraton, sa man. Sedan blev det en fantastisk sambanatt. Solange Vargas, hon med grytlappen och kroppsfordralet försökte lära mig dansa samba. Alla skrattade. Kul var det, men samtidigt lite överkligt. Hela rummet gungade i tunga sambarytmer. Ibland blandat med gungande bossanovatoner. Jag kände mig som den miljonär de trodde att jag var i mina gangsterskor och vita linnekostym. Efter samma sorts hemresa som ditresa beslöt vi att ligga lågt. Men det hjälpte inte vi hade bevakning på oss hela tiden. Jag snackade med säkerhetschefen och vi fick en beväpnad bodygard med oss resten av veckan. Hamnade aldrig på notan. Tack för det, Sheraton.

Hilton Resort & Spa 20090516

Jag satt där ikväll i lobbyn och hade tagit in en Marguerita och väntar på Malee. En kvart går och hon har inte kommit, sedan ringer jag henne. ”Jag är där om tio minuter”.

Efter tjugo dyker hon upp. Men inte ensam utan tillsammans med en av sina döttrar. En söt flicka i fjortonårsåldern med tandställning och pigga ögon. Först var det en misräkning för mig, men sedan förstod jag. Hon hade med sig dottern som förkläde. Ingen barflicka utan en rekorderlig dam. Nu klädd i vita jeans och svart topp. Inte som förra gången i slimmad klänning med bar rygg och djup uringning. Men vacker var hon i alla fall. Sedesamt vacker och grann. Jag bjöd Malee på en marguerita och dottern Om på en sodapop. Sedan bar det av till en italiensk restaurang, för Om ville ha pizza. Vi åt, snackade stapplande med varann. Jag fann henne intelligent och hon hade samma trasiga historia i bagaget som jag hört så många gånger nu. Hennes pappa hade gift bort henne mot hennes vilja. Hennes man hade slagit henne, supit och betett sig överhuvudtaget illa mot sin familj.

Att skilja sig för en kvinna i Thailand är tydligen lätt. Man går till domstolen, betalar en liten avgift, så är det klart. Om åt allt vad hon orkade, resten fick de med sig i en doggybag. Jag beställde en jätteglass till tösen och hon sken upp som en sol. Jag bad dem bli mina gäster nere i Dolphin Bay över helgen. Kanske sa Malee. ”här har du adressen, ta en taxi, jag betalar när ni är framme” ”Och om du eller Om inte har baddräkter, så köper jag åt er”. ”Vi kan skoja i poolen, gå på stranden, äta gott och ha det trevligt och jag har ett gästrum åt er”. ”Jag ringer i morgon bitti” sa Malee när jag följde dem till deras scooter som de ställt på Hiltons parkering. Jag kysste flickan på båda kinderna och hennes mor också plus en puss på munnen. ”Inte så flickan ser”, sa Malee och log brett. Tog en TucTuc hem, hittade inga riktiga taxi. Han körde som en galning och jag blev i vinddraget av med mina sista mjäll. Herreminne, vilken kropp.

Jag måste få se henne i min pool i bikini. Jag vet att hon ringer. Jag vet att hon kommer. Nu sitter jag här i den tropiska natten. Jag spelar Shakira högt, men museidamerna sover nog så här dags. Klockan är två, de stora skalbaggarna försöker ta sig in. Ensamheten finns där. Men det är bättre än vanligt. Har hört av min Sylvie. Har gjort en liten flicka glad och i ett par sekunder hållt om världens vackraste kropp. Kunde vara värre. Nu kommer nattvakterna förbi. Grodor kväker. Vackert och konstigt.

Lördag

Efter frukost åkte jag till Linn med scootern som jag döpt till Gulan II, Gulan I är en ful, men skön snipa med dunkdunk-motor som jag gett till mina barn och barnbarn och som ligger vid en brygga i Kungsbackafjorden idag. Linn är kvinnan med världens godaste grillade kyckling. En underbar människa som strävar på i sitt lilla skjul för att få råd att sända pengar till sin dotters skolgång.

Linn frågade mig alltid vad klockan var. Hon hade ingen egen, så jag köpte en till henne. Det var som julafton med tindrande ögon och allt när jag gav henne den. Nu har jag en fin vän för livet. För fyrtio spänn. Om den nu håller.

När jag satt hos Linn och åt kyckling så ringde min telefon. Det var Malee, som sa att hon inte kunde komma idag för hon skulle fixa för sina ”students” som skulle iväg med tåget någonstans. Hon skulle däremot komma på söndag. Hon säger students och jag får då intrycket att hon är lärare, men så jobbar hon ju på ett amerikanskt hotell? Kanske hon har två jobb, som så många andra kvinnor här i Thailand. Får se. Ska fråga när

hon kommer på söndag. Hon kommer säkert att ha med sig Om och det är helt OK för mig. Om är inte så intelligent, säger Malee, men hon är mycket musikalisk och spelar thaimusik, på thaiinstrument, vad jag förstår så är det klassisk thailändsk öronplåga. Låt gå för det.

Jag undrar om inte lilla Om är en aning autistisk. Hon talar inte, flackar med blicken och ser osäker ut. Kanske är det jag, den store vite mannen som skrämmer henne. Det ska jag ändra på genom att leka med henne i poolen eller på stranden. Kul ska vi ha.

Been there. Done that

En text man ofta ser på backpackers T-shirts. Ofta på unga människor som inte varit någonstans utanför morsans gata och inte hunnit med att göra i stort sett något. Men drömmarna sitter i texten. Rätt gulligt när man tänker efter. När jag tänker efter gäller det även mig själv. Har kanske rest en del, men långtifrån varit på alla de platser jag drömt om. Och jag har absolut inte gjort allt vad jag velat. Som att segla jorden runt ensam. Jag mötte en gång en japan i Långedrag en sen höstdag. Han la till bredvid mig. En vindbiten kille med kamikazeband runt pannan. Han hade ensam seglat från Japan den norra vägen runt Sibirien och via Murmansk och Norge tagit sig ner till Göteborg för vidare seglats runt jorden. Det skulle jag velat göra. Jag skulle som Sylvie gjort, ha sett de fantastiska lamatemplen i Mongoliet. Jag vill fortfarande se Krügerparken i Sydafrika...

Annars, vad fan, har du sett en elefant så har du. En apa är en apa och ett buddisttempel är ett buddisttempel. Det är inte så

mycket som lockar en längre. Mest naturupplevelser, soluppgångarna med den liggande buddhan och delfinerna. Stjärnhimlen på det södra halvklotet, där månen hänger fel. Att titta in i Sylvies ögon och känna samhörighet. Att känna doften av nyslaget hö och minnas sin barndoms somrar. Dofen av syrén i maj. Glittrande fjärdar i Bohuslän. Kanske en kräftsativa med löjliga hattar. Inte så mycket mer.

Karisma

En del människor har det, andra inte. Jag har det inte, men jag har upplevt en del ögonblick där jag sett hur människor kan fånga andras intresse bara genom sin närvaro. Många visar sig vara kallhamrade egocentriska psykopater. Självsäkerheten och självupptagenheten tar över och de tappar kontakt med verkligheten i takt med att deras makt ökar.

Men det finns naturligtvis undantag. Jag undrar hur det känns att vara President i USA, kliva ut på en scen och alla bara skriker. Eller att vara popstjärna, eller filmskådis i Hollywood. Måste vara svårt att hålla fötterna och inte minst sinnet på jorden.

Karismatiska personer i min värld:

Nelson Mandela - utstrålar fördragsamhet, klokskap och kärlek till sina medmänniskor.

Olof Palme - arrogant, överlägsen typ, som var bra på att manipulera. Maktgalen. Min far var bjuden på lunch på Harpsund och blev då erbjuden att bli informationsminister. Palme ansåg att landet kunde styras med hjälp av information

och propaganda. Precis som Goebbels, sa farsan när han skakad kom hem. Han är galen, den där djävla Palme. Och visst var det väl så. Inte mycket till arbetarsympatier där inte. Nu får jag väl en massa knassossar efter mig också. Vad har jag nu? Muslimska fundamentalister, präster och sossar.

Det artar sig.

Barack Obama, karismatisk precis som Dr Martin Luther King. John Kennedy, men vad utträttade han egentligen?

Winston Churchill - ingav folket hopp när det var som mest hopplöst.

Moder Theresa, sa aldrig någonting, men visade i sin uppenbarelse en fantastisk kärlek till utsatta. Det strålade om henne.

Mahatma Ghandi, samlade folket i den första non-violence-rörelsen.

Gorbatjov, lyckades med hjälp av sin karisma och utstrålning lösa upp hela östblocket. Borde fått dubbelt Nobelpris för sin insats för oss alla.

Dalai Lama, har kanske inte lyckats uträtta så mycket, men utstrålar kärlek och godhet.

Kung Carl den XVI Gustaf, som jag mött ett flertal gånger. En varm, kunnig och humoristisk person som i mindre sällskap är mycket trevlig. Missförstådd med ett hopplöst jobb. Även Drottning Silvia har varm karisma.

Marit Paulsen, bitsk kärring med stort varmt hjärta. Har träffat henne ett flertal gånger, imponerades över hennes kunskaper. Jag kallar henne gärna för Moder Svea.

Sylvie, för mig en kvinna med stark karisma. Främst utstrålar hon vetgirighet och godhet.

Nils Dahlbeck, min mentor och gode vän. Utstrålade

vetgirighet, kunskap, klokhet och mycket jävlaranamma.
Min bror Jerker. Stor, dominant och nästan alltid gladlynt.
Utstrålar både vänlighet och omtanke. Har alltid varit min idol.
Alltsedan pojkåren. Än idag omtänksam. Kreativ. Musikalisk.

Så här ser det ut just nu

Sylvie i Montreal.

Naa, som ringde och väckte mig i morse. Jag missuppfattade namnet som Maa, och frågade vem hon var, blev stött. Jag sa att jag skulle ringa snart. Arbetade.

Oui, ringer varje dag, kvittrar och är glad.

Nina ringde från Bratislava.

Nuh, flörtar nu öppet med mig på Monkey Bar där hon jobbar som servitris.

Och så då Malee med dottern Om som kommer till mig i morgon.

Och så är det en Julia som ringer och bara snackar thai. Vet inte vem det är, men hon ringer ständigt.

Det kör ihop sig. Det tätnar. Och var befinner jag mig i den här röran? Vet inte riktigt. Mitt hjärta i Canada hos Sylvie, men min stackars kropp är här i ingenstans, någonstans i Thailand. Det kunde vara värre.

Ska jag bli farange?

Jag har faktiskt jobbat med Risk Management och nu börjar det dra ihop sig. Jag måste ha en strategi. Malee kommer med sin dotter imorgon. Hon har tre barn, en flicka på nitton som jobbar i Bangkok, en son som är bångstyrning på femton år, och så

denna Om som är fjorton. Risken är att om jag lovar för mycket, jag är ju alltid galant mot vackra kvinnor, så drar hon för stora växlar på det hela. Jag måste avvakta Sylvie, hur hon känner, vad hon vill, om hon kommer till mig i sommar i Sverige etc. Och ovanpå det hålla alla andra som ringer borta men fortfarande ljumma, you never know.

Av dessa vackra kvinnor, så är det ju Sylvie jag vill ha. Men, vill hon ha mig? Jag fick ju inte vara för ”pushy”. Kunde inte låta bli. Mina mejl blev kanske för mycket kärleksförklaringar och längtan? Och Sylvie är försiktig av sig, det vet jag. Hon backar om jag går för fort fram. Fan vet, en dag kanske jag ringer på hennes dörr i Montreal. Får se. Nu koncentrerar jag mig på att inte i för stor grad bli farange här i Thailand. Men det är lätt hänt. Risken finns där, smyger sig på en med ett kärt förhållande och plötsligt har man en hel familj. Bröder, systrar, barn och morföräldrar. Plötsligt är de där allihop. Men jag tror att Malee är smart nog att sköta detta snyggt. Vi får se.

Återkommer snart.

Hamburgsund

För tio år sedan köpte vi pärlan i Hamburgsund, Bohuslän. En stenhuggarbostad precis vid sundet (åtta meter). Byggt 1861, lågt i tak, men så charmig. Tomten var som vår våning på Carlandersplatsen, 190 kvadrat. Ett dockhus, men väl disponerat. Efter budgivning från 650.000 hamnade vi på 1.3 miljoner någonting. I våras, efter tio år frågade jag en mäklare om värdet. ”runt fem miljoner tror jag”, sa han. Jag hade bytt golv i alla rum, byggt nytt kök och installerat en ny toalett med glasmosaik och superdusch, byggt stor terrass på baksidan.

mm. Väl så elegant och flott.

Jag har alltid älskat det lilla huset. Från första gången jag såg det. Trivsamt, rymligt trots allt, med originaldörrarna kvar inomhus, öppen spis i vardagsrummet. Fantastisk utsikt över sundet. Jag hade det blåa rummet till ”ateljé” med ritbord, fönster mot sundet, vitrinskåp med snäckor och andra strandfynd. Där satt jag ofta med musik i öronen från vardagsrummet och värmen från den öppna spisen i ryggen. Där målade jag hundratals akvareller genom åren. Små, mycket detaljerade akvareller av sådant som jag plockat i skogen, eller funnit på stranden. Då var jag tillfreds, kanske t o m lycklig. Nu måste Pärlan vid sundet säljas p.g.a. bodelningen mellan Christine och mig. Det är synd, men det handlar om rätt stora summor. Kommer att känna stor saknad.

Malee igen

Hon kom tillsammans med sin bästa väninna Ploj, hon heter faktiskt så, som hade med sig två fina pojkar, 11 och 14 år. Jag hade förstås hoppats på att Malee skulle komma ensam, eller kanske med sin dotter Om. Huvudsaken var att hon kom. Väninnan och pojkarna fungerade naturligtvis som förkläden och garanti att allt skulle gå rätt till. Detta visar för mig att Malee är en fin kvinna, ingen slampa från någon bar. Ploj och pojkarna begav sig till stranden, så Malee och jag blev ensamma för några timmar.

Vi snackade och hon berättade att hon varit gift i tjugo år innan hon till slut inte stod ut med sin man längre. Han var soldat, söp upp alla familjens pengar... ja den gamla thailändska visan. Har i tre år hankat sig fram som försäljerska, guide och massös.

Ett tufft liv. Hade bara haft två män sedan skilsmässan. En engelsman som fortfarande sänder henne pengar varje månad, men som hon inte litar på eftersom hon ertappade honom med en annan kvinna. ”Are you europeans allways like that?” ”probably but not all” sa jag. Därefter hade hon haft en affär med en italienare. Men han var för ung sa hon.

Vi tog Gulan II med henne bakpå till Monkey Bar för lunch. Hon tog småbläckfiskar och jag en stark curry med kyckling och fishsaue med chili. Hon blev imponerad över att jag åt så spicy food. Sedan tillbaka till Beach Village och bad i poolen. Så fick jag då äntligen se henne i bikini. Jodå, Den Store Skaparen har gett en del bättre formgivning än andra. Malee var fantastisk utformad. Lång för att vara thailändska kanske hela 1,80, med vackert hår ner till midjan, fin byst, platt mage och stort vackert leende. Jag flöt i himmelriket tillsammans med henne. Hon gjorde klart för mig, medan vi kelade i poolen, att hon skulle åka hem samma eftermiddag, hon var tvungen för hon skulle till domstolen på måndagen och vittna för sin syster eller något ditåt. Men hon lovade mig att komma tillbaka, senast nästa fredag. Och jag vet att hon kommer tillbaka till mig.

Sedan återvände Ploj och pojkarna från stranden. Pojkarna hoppade genast i poolen och höll på att plaska, dyka, busa och leka i ett par timmar medan vi satt i skuggan och snackade. Sedan var det resdags för dem hem till Hua Hin. Ett försök till puss på munnen, blev en kyss på framvriden kind och ”inte när pojkarna ser på”. Stort, vackert leende och en kram. Fin kvinna. Pojkarna bockade djupt och kallade mig för Uncle Hans. Kul. Jag sa att de var välkomna tillbaka när som helst, ring bara först.

Ägodelar

Nu när jag och min exfru ska dela upp våra prylar, så har jag sagt att jag inte vill ha något. Jag vill leva bara med de mest nödvändiga ägodelarna. Ingenting annat.

Jag behöver bara lite kläder, ett par skor, mina mediciner och toalettprylarna i min nessesär. Thats it. Men alla mina prylar som finns i Hamburgsund och på Linnégatan vill jag ge till mina barn och barnbarn. Det är släktsaker från min familj, det är min konst och alla mina böcker, kanske ett tusental eller så. Har ikväll skickat en lista över de saker som jag tycker hon ska sända till dem. Känns konstigt, lite av slutstädning efter ett helt liv tillsammans. Det kommer naturligtvis att bli en hel del diskussioner kring detta.

Men det klarar vi nog av. Jag vill ha det rent efter mig. Vad fan betyder prylar? Det viktigaste har man ju inom sig och är alltid med på färden. Men vi människor är samlare. Vi vill ha. Mer och mer. Vi nöjer oss aldrig. Det är som nu då jag bor i Beach Village. Hundra kvadrat, marmorgolv, två toaletter med duschar, stor terrass, swimmingpool, lädersoffor, två stora sovrum med dubbelsängar, matsalsbord, kökshörna, tre aircond, mm. Behöver jag det? Det är ju bara jag här och ibland någon gäst.

Fiskarna nere vid stranden sover på jordgolv i sina skjul. Mina fyra städerskor sover på tunna filter på golvet här bredvid. Linn ägde inte ens en klocka. Så olika lotter, i samma värld. Så orättvist, så i grunden fel. Jag säger inte att det är fel med välstånd och hög standard, men vi kunde gott sprida en del av vårt överflöd till de utsatta och fattiga. Då skulle vi få en fredligare värld. En bättre värld för oss alla. Där fattiga och

rika möts uppstår alltid konflikter.

I Kina vid Shanghai låter en miljardär bygga en exakt kopia av Versailles, med konst, skulpturer och allt. Mångmiljardbelopp går till spillo för att en knäppgök absolut måste förverkliga en sjuk dröm. Med trehundra sjuttio rum eller så står han där med sin dröm och det är bara han själv, hans fru och son som ska bo där. Vilken insats för andra kunde han inte ha gjort? Mer, mer, mer. Det är därför världen håller på att gå åt helvete.

Västvärlden vill öka sin konsumtion, (kallas för tillväxt) och utvecklingsländerna vill ha en västerländsk livsstil, den som de ser på TV och inbillar sig att alla västerlänningar har. Klart att det frestar på. Man slåss alltmer om energitillgångarna. Vi förröder mer och mer natur. Förgiftar luften och haven. Vi sitter på ett expresståg på väg mot en slutstation som vi känner till men hela tiden förnekar. Vi letar inte ens efter stickspår. Hur begåvade var egentligen de här man kallar mänskligheten? Varför gjorde man ingenting när man visste?. ET och hans polare kommer att vara förbryllade. Men vem säger att människan är skapelsens krona? Vem säger att vi har rätt att ta livet av alla andra varelser? Tillbaka till amöborna, de encelliga varelserna som tillsammans med algerna startade allt. Eller hur det nu var.

Konstiga och lite deppiga tankar i kvällningen. Mina geckos pratar med mig. Det är fortfarande varmt. Inget monsunregn ännu. Kommer nog i natt.

Stordåd

Ända sedan Farbror Nils höll mig i handen och sa att jag skulle arbeta för det goda, så har jag känt mig kallad. Jag trodde att jag skulle uträtta stordåd i mitt liv. Men så blev det inte, inte ännu. Vänta bara. Jag fick en dag en idé som jag inte kunde få ur min skalle. Vi bor alla på ett enda klot. Mother Earth. Det är där vi är allihop, och vi lever under samma himmel, trampar samma jord och ser en enda måne. Hur kunde man förena oss alla under en dag? Tanken blev att försöka ordna en stor internationell, global gala under tjugofyra timmar, tala om behovet av att sköta Mother Earth bättre och att tillsammans arbeta för mänskliga rättigheter. Under ett dygn, då galan skulle gå från land till land vartefter de olika världsdelar vaknade. One World One Day. Tanken var att artister, kändisar och opinionsbildare tvärs över världen skulle engagera sig. Jag fixade fram introduktionsbrev från Göteborgs Borgmästare, blev lovad en jättescen på avenyn, vid Poseidon, världens fulaste staty, ordnade introduktionsbrev från Världsnaturfonden och Amnesty International. Flög till London och träffade gänget som producerat Live Aid. Allt var ok. En av mina vänner åtog sig att fixa fram de första artisterna. Han fick tag i Diana Ross, Michael Jackson och Paul McCartney. Hey, vi var på gång!

Jag hade dittills drivit detta med mina egna pengar. Mina medarbetare hade inga pengar, men stora hjärtan. Vi kom inte längre. Ville få stöd, projektpengar på bara 100.000:- kronor hade räckt, men en snippa (nyord för kvinnans kön) från Folkpartiet satte stopp för det. Jag hade inte råd att som ensam stå för kostnaderna. Så stordådet dog. Blev intet mer än ännu

en oförverkligad dröm. Men jag prövade i alla fall. Som när jag försökte få ner 10.000 mobila bostäder till flyktingar i Bosnien under brinnande krig. Nästan, men inte helt. Stordåd. Fortsätt att försöka. Ge aldrig upp. Under sker. Som när en ängel (enligt Sylie) gick genom rummet på Stardust Café i George Town, Penang. Herreminje vad jag längtar efter henne nu.

Freedom Train

Det var kanske ännu en galen idé. Jag såg hela tiden hemskheterna nere i Balkan på TV. Folkmord och etniska rensningar. Man bodde i fruktansvärda flyktingläger. Ingen gjorde något. Holländska FN-förband vågade inte stå emot, så serberna gick igenom och började slakta alla män över sexton år. Det tog slut först när Natoflyg började bomba ut de serbiska trupperna.

Jag fick idén att övertala min goda vän Lennart på det stora byggföretaget att inventera hur många byggbodar de hade till övers. Han kom tillbaka dagen efter. ”Hans, jag tror vi har mellan tio- och elva tusen stycken, alla med kök, vilbäddar och avlopp och vattenkopplingar, men de är spridda på ängar och fält över hela landet”.

Min älskarinna, eller vad jag nu ska kalla henne, Mary, hade ett stort hjärta och förstod direkt. Hennes mor var riksdagsledamot för KD och reagerade positivt när jag talade med henne. Men hur fan skulle man kunna få ner elva tusen byschor till Bosnien, tvärs genom hela europa? Och vem/vilka skulle kunna betala transporten? Jag snackade via Marys mor med regeringen, men där blev det kalla handen. Jag snackade med SJ - där kom jag till en VD som inte förstod. Ja sa Freedom

Train och berättade om idén. 11.000 byschor till Bosnien, vore inte det en bra idé för SJ att ställa upp med, inte minst för er image. Men icke. Det var bara tal om fraktkostnader. Ingenting annat. Förakt är det enda ord jag kan använda om det företags agerande i det ögonblicket. Så drömmen sprack ännu en gång. Men jag prövade i alla fall. Och på Balkan frös man i usla tält. Det var vinter. Och jag satt i värmen och mådde rätt dåligt. Träffade Lennart, som tyckte att det var uselt. Han hade ställt upp, men resten svek. Heder till hans minne.

Kära Christine.
Här kommer "listan"

När jag sa att jag inte vill ha någonting, så menade jag det. Jag vill i fortsättningen leva utan ägodelar. Det blir enklare så och lättare. Kanske, om det t ex blir något med Sylvie, så skaffar jag allt nytt från början. Med listan menar jag sådant som jag anser ska gå till mina (och dina) barn. Rum för rum vad jag minns finns där.

Block med amerikanska knivar - till Rudolf.
Kamera - Rudolf
Ministereo - till Emelie
Dator, skrivare och extra hårddisk till Rudolf
1700-talsklocka - till Emelie
Tavla "Blå Dam" till Emeli
Havsmotiv + Paul Klee till Rudolf
I Vitrinskåpet alla huvuden till Rudolf + stenålderssyxa
1700-talsglas+karaff till Emelie
Det vackra lack/pärlemorskrinet var en gåva till dig.

Hallen: Tavla med rödhake till Emelie.
Japansk sidentavla till Rudolf
Målning rödhake till Emelie
Huvud i gips till Emeli
Halvt huvud i gips till Rudolf
Serveringshuva i pläter till Emelie
Väggstereo till Rudolf
Svart fåtölj till Rudolf
Golvlampa med fot av marmor till Emelie
Dvd-spelare i H-sund till Rudolf
Bibliotek dvs böcker + hyllor och skåp och kokböcker till
Rudolf
Släktinnehåll i skåpen till Rudolf
Armborst + hjälm från 1472 till Rudolf
Morfars Paradvärja till Emelie
Frides stora Glasskål till Emelie
Alla CD-skivor förutom Björn skifs till Rudolf, gäller även H-
sund.
Fylgia-lampan i H-sund till Rudolf
Trästånka från 1900 i H-sund till Emelie
Alla A&E-skyltar + Skeppsbron i H-sund till Rudolf
Alla marinmålningar i H-sund + Kates strand till Emeli
Fickknivar + tändar-samling i H-sund till Rudolf
Norsk fjordmålning i v-rum till Emelie
Farfar i Karolinuniform till Rudolf.
Filmaffisch Karl den tolfte till Rudolf
Delfinmålning av Håkan till Rudolf
Seppos två tavlor till Emelie.
Alla mina målningar både i Gbg och H-sund till Rudolf för
senare titt och ev bränning.

Alla mina målarprylar till Rudolf
Frimärkssamling till Rudolf för senare transport till
Frimärkshuset i Sthlm och värdering/försäljning
Kameror + kamerautrustning och kikare både i H-sund och
Gbg till Rudolf.
Märklinbana + tåg till Leon.
Golfklubbor till Emelie.
Det var för tillfället allt. Kanske jag kommer på mer prylar
senare.
Tjing från Ingenting.

Nollpunkten

Det är där jag befinner mig letande efter resetknappen.
Nollpunkten var det som Khmer Rouge med Pol Pot och Kieu
Sampan ville starta ifrån i Cambodja. För att kunna göra det så
ansåg de att alla intellektuella skulle mördas. Alla som kunde
andra språk, hade glasögon eller utbildning över huvud taget.
Alla läkare, alla studenter, alla ingenjörer, tekniker, lärare osv.
Alla som kunde tänkas opponera sig mot den nya ordningen.
Punkt noll.

Man drev alla ut från städerna, och Jan Myrdahl, den fähunden,
försvarade det hela, precis som han försvarade Mao, vid de
stora utrensningarna i Kina vid kulturrevolutionen, och skapade
Dödens Fält. Här sägs det att 3,8 miljoner, kanske fler dödades
på grund av sjuka tankar. Pol Pot och vad jag vet även Kieu
Sampan hade hög utbildning med sig från Sorbonne i Paris.
Hur kunde det gå så fel?

Än idag har man problem i Cambodia pga av avsaknad av
intelligentia. Noll. Och där befinner jag mig. Mugabe i

Zimbabwe är på väg mot nollpunkten. Fick utbildning på socialdemokratisk folkhögskola i Sverige. Hur kan vi tillåta sådana här galningar att förstöra för sina länder och sina medborgare? Vi borde ge FN lite stake att agera, med kraft och stöd av världssamfundet. Men FN är väl för korrumpert förstås. Vapenindustrin måste ju få kränga sina destruktiva prylar.

Jag satt en gång på Sheraton i Antlaya i Turkiet och bakom mig hörde jag en vapenhandlare (ryss tror jag) förklara med tjugiga beskrivningar hur många människor som kunde dödas med hans splitterbomber, eller vad det var. Jag mådde illa.

Om man betraktar nollpunkten i Celsius, dvs mellan det varma och det kalla så är jag nu på väg mot det varmare, först ljumt, sedan varmt. På väg alltså. Varken Pol Pot eller Kieu Sampan satt i fängelse, Pol Pot dog en naturlig död i sitt läger i djungeln. Ingen har på riktigt åtalats. Man har försökt med tribunaler etc, men ingen av de tiotusentals män som dödat sina landsmän har vad jag vet hamnat inför skranket. Rättvisan har ännu en gång kammat noll.

Kriminalitet

Jag har nyligen läst den utmärkta boken Svensk Maffia. Rekommenderas. Får en att inse att lilla vackra Sverige inte är så jungfruligt som man skulle önska. Här i Thailand har jag från flera håll hört talas om tre svenskar som bygger palats för femhundra miljoner dollar styck. Direkt på stranden öster om Ban Phe, sydöst om Rajong. Om det är sant det vet jag inte, men det sägs att det är medlemmar av Hells Angels. Jag berättade vad jag hört för en svensk polis som var här med sin

trevliga fru som är hjärtläkare, och som kom på mitt poolparty. Han sa direkt att det stämmer nog. De har börjat tvätta sina smutsiga pengar från knark, prostitution, utpressning mm, köpt in sig i traditionell business och kommit ut som affärsmän. Efter Tsunamin var det mycket motocykelrelaterade människor här och köpte upp hotell.

Jag ringde nyss Malee

Hon var på väg till nattbussen som skulle ta henne till hennes syster. Det skulle ta 12 timmar. Stort land med en hel del risiga vägar. Ringer mig på onsdag när hon är tillbaka. Lovade att komma till Pram Buri och Dolphin Bay, senast på fredag. Trevligt.

Sanning och konsekvens

Det är lite konstigt att skriva i realtid. Det som sker hamnar på skärmen direkt. Jag beskriver, kanske lite kantigt, men likväl så skriver jag om vad som händer här och nu, blandat med då och förr. Vilken soppa. Men jag gillar att skriva just nu. Kanske är det ett sätt för mig att komma över vad som hänt mig denna olycksaliga vår. Ett inre resonemang, en dialog med mig själv. Inte får jag så många svar på mina frågor. Vem träffar min fru, vem är den nye, känner jag honom?

Hon skriver att hon inte träffat någon annan.

Vad var det då som inträffade? Det är för mig klart att hon har en ny kärlek. Det skulle vara lättare för mig att få veta det.

Jag vet att hon har haft älskare tidigare. Hon har alltid förnekat, men jag tror mig veta. Hon var under flera år "ambassadör" för

Göteborgsfilialen av ett Stockholmsföretag. Och åkte då ofta på möten i Stockholm. Möten som jag skulle betraktat som dagsmöten, dvs fram och tillbaka samma dag, som jag själv så ofta gjorde. Men hon stannade alltid över natten. Och det på små intima och romantiska hotell i Gamla Stan eller på söderalla tillhörande Romantic Hotels. Jag ringde en natt till henne, men hon var inte inne. Jag misstänkte med vem hon var och han slängde på luren direkt när jag ringde hans rum. Senare åkte vi tillsammans till Dominikanska Republiken, kan icke rekommenderas, och då plockade hon fram en skitbok, en sådan hon absolut aldrig skulle läsa i vanliga fall. "Jag har fått låna den av en arbetskamrat, som rekommenderade den". Fan trot. Hon skulle aldrig läsa sån kiosklitteratur utan orsak. Den "illitterata" arbetskamraten var Sebastian. Jag hade länge haft mina aningar.

En dag fick min fru hjärtflimmer (taskigt samvete, ont i magen?) och jag fixade en läkare. Hon tog blodtryck och lyssnade på Christines hjärta. Sedan fick vi ta oss till den kvinnliga läkarens klinik, ett sjabbigt, smutsigt skjul där hon försökte få en EKG-apparat att fungera, men hon kunde inte hantera den. Remsan visade hela tiden att Christine var död. Ett rakt streck bara. Vi tog oss därifrån och jag fixade en kille som kunde köra oss till det enda sjukhuset som fanns i huvudstaden, vars namn jag just nu inte kommer ihåg. Chauffören var en enormt stor kolsvart kille med en revolver i bakfickan. När vi kom fram var det en kö på hundra meter in till sjukhuset. Vår "gorilla" föste undan alla bryskt och drog mig och Christine in i byggnaden, förbi alla som ville träffa en läkare. Vi kom först i kön, och kom genast in till en läkare som tog nytt EKG på Christine. Den här gången visade kurvorna att hon var vid liv

och inte alls sjuk.

Väl ute, så väntade Mr. Shotgun på oss och körde oss hem. Christine kände sig lättad. Jag gav Gorillan femtio dollar i dricks utöver taxitaxan. Han blev jätteglad. Det var väl en månadslön på denna fattiga och eländiga ö.

Christine har alltid varit bra på att hålla masken. Iskall och blånekande, så jag får väl aldrig veta hur det var med hennes älskare. Inte för att det är så viktigt längre. Men då var det det. Själv är jag som en öppen bok. Kan helt enkelt inte ljuga. När jag hamnat i moraliska dilemman, har jag alltid åkt hem och berättat hur det var. Ena gång gällde det Mary, en annan gång var det en frilansande copywriter som kollrade bort mig.

Intelligent till tusen, produktiv och kreativ. Yvan. Vi jobbade över, ofta i hennes flotta villa i Kullavik. Vin, god mat och musik och kel. Tja, så blev det som det blev. Men inte så mycket eller så ofta bara ibland. Hon gifte sig senare med en av mina bekanta. Vad jag vet lyckliga än idag.

En annan flamma som jag inte berättat om var Tina. Otroligt kurvig och sexig, yppig kvinna. Hon såg ut som en obäddad säng, med en blick jag aldrig glömmer. Ena pupillen såg ut som en stjärna eftersom hon blivit skjuten med ett luftgevärsskott som tös. Pupillen var perfekt uppfläkt i stjärnform. Hon var under ett par år min assistent och gjorde en del skrivjobb för oss också. Varje onsdag under en lång tid hade vi portvin, ost, kex och sex på mattan i hennes rum på kontoret.

Hon låg i skilsmässa med en av våra mindre kunder. Gifte sig senare med en engelsman och flyttade dit. Kul tjej, som tyvärr var olycklig. Men hon hade Det, nästan som Marilyn Monroe. Sexig hela vägen. Obäddad.

Nya Vyer

Har idag på eftermiddagen tittat på några nya hus. Det ena snyggare än det andra. Flott värre, marmorgolv, snygga designerkök, takterrasser med jacuzzi. Ja allt. Kanske jag slår till efter sommaren. Jag måste först veta hur det blir med Sylvie, som jag inte hört av på två dagar. Hon har ingen dator hemma ännu, så det kan bero på det.

Jag är så vek just nu, i vanliga fall väldigt stark även emotionellt, men nu vacklar jag. Den som visar mig vänlighet tror jag på, speciellt kvinnor som visar mig ömhet, och det gör många thailändskor mot faranges, och trycker sig emot en, pillrar på ens blonda armhår, lägger armen runt ens nacke och gullar. Jag faller ju som en fura. Timber!

Värst vad jag lämnar ut mig själv. Men vafan, har man sagt A får man väl säga B. Vänta tills vi kommer till C och D. De du. Nu är jag plötsligt förälskad i fyra kvinnor. Fem med morsan. Sylvie, min tidigare hustru, Malee och hunden Elsa. Och naturligtvis Moder Svea.

Sexigast och mest lockande är Malee (som kommer till mig på fredag).

Intressantast och mest begåvad och bäst när det gäller kyssar i poolen: Sylvie.

Bäst att titta på havet och läsa DN tillsammans med: Elsa.

Bäst att leva 38 år tillsammans med: Christine.

Bäst att på senare år se i ögonen och säga att jag älskar dig:

Min Mor.

Bäst som Moder Svea: Den underbara satmaran Marit Paulsen.

Man kanske skulle koncentrera sig.

Bröst

Jag har en enda gång känt på ett par silikonimplantatbröst. Det var läskigt. Som att hålla i ett par stela alladåber, eller gelepåsar, kalla och stela på en gång och ovanpå ett tunt skinnskikt. Hua. Dessutom fula ärr under grejerna. I Asien är det faktiskt bara thailändskorna som har en riktig byst. Ofta flickaktigt vackra, men ibland även naturligt yppiga.

Kinesiskor, Cambodjanskor och Laotiskor och flickor från Malaysia, Vietnam och Kina är oftast plattbröstad. Mötte en gång förra året en amerikan som levtt många år i Vietnam som var lyrisk över de thailändska kvinnornas bröst. Men amerikanerna är ju så ofta fixerade vid stora bröst. Har de haft svårt att släppa mamma? Måste de släpa med sig morsans bröst in i ungdomen och sedan mandomen?

Jag skulle vilja krama, kyssa och gulla med så många bröst ikväll. Men jag får väl nöja mig med att krama kudden innerligt. Tyst tänka på mina kvinnor, slumra in med en bra tanke, snacka med mina geckos. Och vakna till ännu en fantastisk dag vid nollpunkten.

Idag ska jag starta plan A.

Det innebär att jag kommer att åka till Sverige snart, om jag får tag i en bra biljett, har redan meddelat Maurice. Kan lämna en väska med smutstvätt kvar och bara resa med handbagage. Planen är som tidigare nämnts att komma till Sverige, locka över Sylvie och gifta mig med henne. Jag är kanske galen. Hon kanske inte vill ha mig. Men vafan, man måste gå efter sina drömmar och dom fick jag ju redan på Stardust Cafe i George

Town på Penang. Där fick jag av hennes ängel nya vingar. Ska försöka flyga med dem.

20090519

På morgonen åt jag frukost på Monkey Bar. Försökte få in mjölk och cornflakes, men det gick inte, fick bli kaffe, isvatten och en ham/cheesemacka. Efter att ha varit ute på internet, så satt jag där och snackade med Steve och Sara en bra stund. Han berättade om de hemska bränderna de haft i Australien och att tusentals liv gått till spillo. Och att de varit anlagda. T o m att brandmän hade gjort det. Hemskt. Vid halvtiden tog jag Gulan II till Linns ställe. Jag var den enda gästen, så hon slog sig ner hos mig. Det var bara vi och hennes fula hund. En byracka som numera ylar när jag kommer, för då vet hon att jag slänger till henne lite slamsor och kycklingben. Linn skruvad på sig och visste inte riktigt hur hon skulle uttrycka sig på sin stapplande engelska.

”I feel lonely today” sa hon och såg mig stint i ögonen.

”Aha”, sa jag.

”Can I come to you tonight?”, sa hon.

”If you want, just come”, sa jag.

”I want to hug and I am horny”.

”Okey” sa jag.

”What time?”

”Will seven be ok with you?”

”That's fine, just give me a call before you come and I'll guide you the right way to my house”.

Vi gav varandra våra telefonnummer.

”I want some Leo Beer”. ”Ok I'll get some”.

Så går det till när man rättframt blir uppraggad i ett skjul vid väggkanten i en liten by i södra Thailand.

Linn är en väldigt rar kvinna, kanske en 35 år eller så, storsvuxen, bred över baken med stora tunga bröst, ett vackert vitt leende och fantastiska ögon. Vad det blir av det här det vet jag inte, allt sker i realtid och hamnar direkt i texten på min dataskärm.

Malee ringde nyss på en sprakig linje vid Laos gräns där hon besöker sin syster. Var trött efter 12 timmars nattbusstur.

Kommer tillbaka till Hua Hin på onsdag och ska vila ut under torsdagen. Därefter kommer hon till Dolphin Bay.

Det kör ihop sig på alla sätt och vis.

Vad ska jag göra? Ska jag låta bli att krama Linn? Eller ska jag bara snacka med henne och ta en öl ihop, lyssna på lite musik och kanske se en film? Återkommer. Och det ringer ständigt en Julia och hon pratar bara thai med mig. Vad vill hon? Vem är hon? Har jag träffat henne tidigare?

Nicknames

Alla thailändska flickor och kvinnor jag mött har korta namn, som Linn, Nuh, Ploj, Oui, Naa, Nu och Malee. Det beror på att vi inte kan uttala deras riktiga namn. Lilla Oui heter egentligen Supran. Man skaffar sig nicknames för att underlätta för oss. Rätt konstigt, ett helt land med omgjorda namn. Jag kom en gång till Hua Hin Grand och sa att jag hade gjort en reservation för ett rum. De kunde inte hitta Antoni i listan. Och det beror på att man i Thailand alltid säger familjenamnet först och sedan förnamnet. Jag hade alltså beställt i namnet Hans. Och det är Mr. Hans som jag numera kallas av alla här.

Far och flyg

Som jag redan skrivit planerar jag nu för en resa till Sverige - eller om det blir Canada - beroende på Sylvie. Mitt kära Hamburgsund står ledigt för mig under juni. Försöker locka Sylvie att komma över och träffa min familj. Själv vill jag komma hem, ordna upp ägodelar och annat tillsammans med Christine, pussa på barnbarn och känna lite på den svenska sommaren. Kanske ordna en kräftska med löjligen hattar och allt, fira midsommar med Evert Taube och blommor i håret. Några snapsar kanske på terrassen, se båtlivet i sundet från första parkett en sista gång. Jag har min bil där, så transporter ordnar sig. Min bror kanske kan komma ner ett tag. Har lovat lilla Leo att han ska få styra Gulan över till Kalvö alldeles själv. Från att allt varit nattsvart för mig, sitter jag nu och planerar för framtiden. Inte långt, men en liten bit framåt i alla fall. Lustigt hur allt kan förändras.

Ångvälden

Linn kom till mig på kvällen med sin scooter. Hade en påse med uppskuren utsökt ananas med sig. Drack några Leo och ville sen kela.

”I’m good to boomboom” sa hon och slängde sig över mig. Hon slök mig med hull och hår, hennes stora bröst nästan kvävde mig, jag fick kippa efter luft, men lustfyllt var det. Minst sagt. Som en tropisk storm var hon på mig. Och visst var det en upplevelse utöver det vanliga. Jag kunde se att hon njöt, och då njöt jag med. ”I know everything about love” sa hon. ”OK, show me then”. Och det gjorde hon. Hela kvällen. Så

mycket kvinna och så mycket koncentrerad sex har jag aldrig tidigare upplevt. Puh.

Nu har jag dåligt samvete igen. För Sylvie och för Malee. Och nu kom jag på vem Julia var. En tillfällig bekanskap som var med mig några dagar i Dolphin Bay. Hur kunde jag glömma henne? Kanske inte så konstigt i denna röra. Hon var rätt trevlig, men kunde ingen engelska, så därför visste jag inte vem det var som ringde.

Helskotta, allt är väldigt rörigt just nu och Linn sa att hon kommer över i morgon bitti innan hon ska öppna sitt kycklingkök. Ännu en ångvältstund? Eller är det en glimt in i Paradiset?

Sex är inte allt

Vart är vi på väg? Är det någon som tänker därute? Eller kör man bara på utan att tänka alls? Nej, nu ska jag koncentrera mig på att ta mig till Sverige eller Canada. Har inte pratat svenska på flera månader, har faktiskt börjat tänka på engelska. Och snubblat lite med franskan med Sylvie. Eftersom jag nu är den enda vite mannen på kusten så blir det hel del teckenspråk. Köpte igår en thaikurs på danska av en snubbe. Kanske kan jag lära mig några trevliga hälsningsfraser. Mer lär det inte bli med detta konstiga språk. Återkommer efter det att ångvälden varit här.

Hon kom inte på morgonen, men önskade mig god morgon via sms. Träffade henne när jag åt hennes goda kyckling till lunch. Anspelade på kvällen innan, smilade, nöp mig i kinden och sa ”tonight”? ”Why not”.

Hennes affärer går dåligt, hon har nästan enbart thaikunder, och

de har inga pengar nu. Resorterna har inga kunder under veckorna och bara folk från Bangkok under helgerna, så man har friställt de flesta av de anställda. Allt verkar ödsligt. Ner 50-70% säger de ägare som jag lärt känna. Dystert, men det är tydligen så överallt i Thailand.

Mail från Montreal, äntligen.

Har väntat i 4-5 dagar.

Och nu fick jag tre mail på en gång.

Härligt, hon har det bra, träffar familjen och sina bekanta, springer runt på middagar och tycks trivas riktigt bra. Hennes fula katt Mommo och hennes misskötta blommor har klarat sig. Inte ett ord om saknad av mig, eller längtan eller så. Hon håller distansen, men den ska jag korta ner.

Skickade henne tidigare ett ”kärleksbrev”, fick som gammal copywriter till det riktigt skapligt. Jag sände det som ett bifogat dokument, men hon kunde inte öppna dokumentet. Då gjorde jag om det och mailade det som klartext.

Just som jag skulle trycka på ”sänd” såg jag att jag hade adresserat det till Sylvie, men av misstag även till Ulrike i Paris. En sekund från katastrof.

Världens roligaste och förmodligen längsta barrunda

Plats: Hilton, Bridgetown, Barbados.

Närvarande: Jag, min kollega och en norsk direktör för ett flygfraktsbolag.

Tid: Strax efter lunch.

Vi satt i strandbaren och snackade och inte minst beklagade oss

över att det inte fanns andra kvinnor där än blåhåriga äldre amerikanskor.

Jag gick till lobbyns lilla shop för att hitta något att läsa och där fann jag en silverfärgad (vart fan tog den vägen förresten?) liten skrift om hur man kunde blanda säg 150 olika drinkar baserade på rom. Jag köpte den, återkom till strandbaren.

”Nu ska ni få smaka på det riktiga Karibien”, sa jag och slog på måfå upp en sida och satte fingret på den och visade bartendern. Alla drinkarna hade fantasinamn som Calypso Rapsody, Fantasies, osv. Vi beslöt oss för att betygsätta dem med en kommentar vartefter.

Efter ett tag förstod bartenderna att det var allvar och ringde efter mer ingredienser och personalförstärkning som kom med hela vagnar med frukter och annat. Fler folk anslöt, men det var naturligtvis vi som betalade. Varannan omgång jag med mitt American Express, varannan norrmannen.

Efter ett tag hade vi massor med drinkglas framför oss och jag beställde då in vatten och fyllde en bunt med stegvis mycket vatten, så jag fick hela tonskalan. Och sedan började jag lira lite låtar med hjälp av drinkpinnarna. Det sjöngs och det skrålades och skålades och var väldigt trevligt och senare lite slirigt.

När jag gick en liten runda för att lätta på trycket, så var det fullt av palmkrabbor på stranden. Bor i palmerna, är blå och ser ut som våra krabbor, men springer fort i sidleds över stranden. Varje drink fick en ny melodi och sitt betyg. Det sämsta betyget fick en ”Prairie Oyster” den fick ett hakkors. Bestod av rå äggula Woostersås (som stavas Worshestershire, men ska uttalas som Wooster) och rom. Salt på kanten om jag inte minns fel.

Vi startade vid ettiden och höll på till bartendern och hans 4-5 medhjälpare skulle stänga. Däremellan var det dans, sång och värme och naturligtvis drinkar. Vi avslutade i norrmannens penthouse med att sjunga julsånger, spreja rakskum på lampskärmarna och strö tvåflingor över huvudet sjungandes I'm dreaming of a white Christmas.

Sedan åkte vi till flyget och jag minns att min kollega hade en stor damhatt (var han nu hade fått tag i den?) på huvudet och ett löjligt berusat flin när vi checkade in.

Men det var en barrunda att snacka om.

Hade i flera år kontakt med norrmannen. Skickade t o m fejkade inbjudningar till konferenser för att vi skulle kunna ha roligt igen. Blev tyvärr aldrig av. Trevlig prick.

Nu ska jag ta Gulan II ner till stranden och få något till livs, läsa mina mejl och hämta styrka innan ”ångvälten” dyker upp på sin gröna Scooter.

Kunde vara värre.

Thailändsk bön och handpåläggning

Jag satt i eftermiddags hos Peeo och åt av hennes gudomliga mangos, då två kvinnor kom med bil. Gamla, glada och halvt tandlösa. De hälsade traditionellt på Peeo och mig med ”sabuddikap” och händerna framför ansiktet. Den ena kvinnan tog i mig, nöp mig i armbågen och drog i håret på mina armar, muttrandes något. Sedan drog hon mig i skägget för att känna efter. Sedan satte de sig bakom Peeo, bad en bön till Buddha, och därefter höll de upp en handflata mot henne. En kvart mot hennes framsida och sedan en kvart mot hennes rygg. Peeo

lyste och tycktes njuta. Jag tror, vet inte, att hon hade beställt en behandling mot sin vad jag tror reumatism. Hon tycks ha ont överallt. Därefter gav sig kvinnorna av efter att ha köpt lite mango av Peeo.

Sedan kände en av dem på min skjorta, skrattade och gick. På kvällen kommer många thailändska familjer till stranden och har med sig långa stänger av bambu som de ruskar om grenarna på vissa träd med. Ner rasslar dessa läskiga, stora skalbaggar. De plockar upp dem i korgar och så åker de hem för att ha en festmåltid. De äter, precis som kineser och andra asiatiska folk precis allt som går att äta. Steve, den australiska flygande ekorren ville imponera på sin danska flickvän Sara och fångade en skalbagge, skickade ut den i köket där den kokades i olja. Sedan slök han den. ”it's only protein” sa han. In Australia we eat a lot of crazy stuff”.

Jag har nu haft en rätt konstig kväll. Ångvälten Linn kom. Blev full på ett par öl, visade sina magnifika bröst och ville kela. Men jag hade fått nog den senaste natten. Fick iväg henne och såg henne vingla i väg med sin scooter. Hon lämnade en hel bärkasse fylld med konstiga frukter.

Halva kylen är fylld nu. Måste komma ihåg att ge till städerskorna.

Åkte ner till Peeo, och där var fullt med thailändare - och naturligtvis var Linn där. Jag tror att de hade roligt på min bekostnad. Men vad gör det i den tropiska natten?

Det började småregna, så jag beslöt att åka hem. När jag satte mig på Gulan II så öppnade skyarna sig och störtregnet kom. Kunde knappt se vägen, körde ner i gropar och hoppades att jag inte skulle få punka.

Kom hem helt genomvåt. Då ringde telefonen. ”Goodnight

sweetheart” sa fulla Linn.

Sov som en stock, vaknade som vanligt vid halvsju, då gryningen kom. Jag har inga mörkergardiner, bara ljusa tunna lammeller som jag kan vinkla mot insyn.

Thailändsk personalfest

Satt hos Peeo och åt mango då Ban kom. Han är en ung thai som arbetar på Dolphin Bay Resort. Jag hade sett att de höll på att bygga en stor estrad på stranden och frågade Ban, vad som var på gång. Vi ska ha vår årliga personalfest. Kom du också. Det blir jättekul. Kom du med Peeo, sa han.

Och Peeo sken upp, vickade på rumpan och tog några danssteg med sina krumma ben.

Jag var med på denna fest förra året jag bodde här. Och det var kul.

Personalen, 60 stycken, hade klätt sig i färgsprakande folkdräkter, hälften av de unga männen var klädda som kvinnor och sminkade. Man kunde inte vara säker på vem som var riktig kvinna eller fejk. Tydligen en vanlig sed vid fester. Man bjöd på en stor buffé och öl i massor. Efter tio minuter var alla fulla, utom jag och ett finskt lärarpar som också var där. Sedan blev det thailändsk, hemsk och ostämd musik av en full gitarrist. Därpå följde karaoke. Det skrålades, brändes av raketer och smällare och så sände man upp ljuslyktor i skyn. På deras begäran föstes jag upp på estraden och försökte mig på att sjunga någon Abba-sång, men kom av mig hela tiden eftersom texten på skärmen var på thai. Försökte då sjunga på ett av mig påhittat thai-liknande språk, och de hade jättekul åt det. Jag med.

Kreativitet

Var får man idéer ifrån?

Kommer de bara, eller finns de redan där?

Jag vet att jag varit en sjuårdeles idérik människa. Kanske har jag det i mig fortfarande. För mig handlade det om att vara metodisk, systematisk och snabb. Med en stor allmänbildning, dvs kunna en hel del inom väldigt många områden så har man ett stort ”skafferi” av kunskap att gå in i när det behövs.

Medan mina medarbetare (en copy och en AD) skulle jobba fram en hållbar idé, så gjorde jag tio. Jag menar det. Det är inte för att raljera som jag skriver detta. Jag var en sjuhelsikes idéspruta. Har alltid varit det. Jag har alltid lekt med ord, svängt på orden, gjort nya meningar. Gjort ”rubriker”. Hela tiden. Satt just på ett ställe och snackade med ägaren. Jag sa till honom att bygga ut baren vid gatan så att fler fick plats under högsäsongen, då stället är Meetingplace Nr. One på stranden. Och kalla det för Mateingplace.

Jag fick för mig att när alla ville lansera ekologisk mjölk att skapa ett nytt märke: Miljölk. Busenkelt, men ogillades av Det Stora Mejeriet. Jag försökte övertyga ett bryggeri om att lansera ett lokalt öl för Göteborg, Göteöl, med de tre klasserna Kal, Ada och Osborn.

Hade säkert blivit en hit, men nej. Jag läste minst två morgontidningar plus Dagens Industri varje dag och två kvällstidningar + affärspress och facktidningar när de kom. Utöver det lästa jag Time, Newsweek och National Geographic. Jag löste korsord hela tiden, nu efter att jag slutat vara aktiv så löser jag kanske en tio stycken per dag. Allt svårare, men jag släpper aldrig uppgiften. Och det gjorde jag inte heller när jag

hade byrån. Fick jag en uppgift, så höll den mig ständigt igång. Kanske i mitt omedvetna. Och plötsligt ploppade det upp en strålande idé. Ibland även urdåliga idéer. Men idéer lika förbannat.

Vad är då kreativitet? Jag vet inte riktigt, men för mig är det att skapa någonting nytt, något oväntat, gärna humoristiskt, eftersom ett skratt öppnar mottagligheten. Något man aldrig tidigare sett, hört eller läst.

Det kan också vara att utnyttja aktuella händelser. Som när den sovjetiska ubåten U 137 tjongade på en kobbe och blev fast i Blekinge. Då skrev jag direkt ett reklamslag för ett rederi jag hade som kund. Visade det för ledningen, fick ett Go och skickade två dagar efter strandningen ett filmteam till Malmö. Därfanns en liknande ubåt uppställd. Två skådisar fick stå i tornet på båten och skälla på varann på fejkad ryska. Därefter klipptes det in, först ett fartygsbröl, och sedan sekvenser från Det Stora Rederiets alla trevliga frestelser. Jag minns att vi hade Miss Sweden som en av modellerna. Sedan en amerikansk röst med: ”Det Stora Rederiet knows the way. All the way”, eller nåt liknande. Sändes som ett av TV 3:s första reklamspots från London. Kanske inte så lyckat, men rätt så kreativt att använda en aktuell händelse som var på allas läppar. Jag tyckte det var kul i alla fall.

Skapandets kraft

Men kan inte skapa någonting verkningsfullt om man inte har en idé om vad man är ute efter. Jo, kanske om man är en spontanmålare eller något sådant. De stora idéerna kommer inte bara av sig självt. De kommer efter tankemöda och

ältande. Om och om igen. Och när Den Stora Idén kommer, så fylls man dels av skaparglädje, men också av en inre kraft. En härlig känsla. Den kraften leder vidare till nya idéer. Så är man igång igen, mot nya djärva tankar och mål. Det ena leder till det andra. Tänka sig.

Utnyttja andras talanger

Jag har i min egenskap som formgivare och Art Director anlitat några av de skickligaste fotograferna i landet och ibland även internationellt. Jag har aldrig själv varit med vid fotograferingar! Man kan fråga sig varför. De flesta AD:s jag kände hängde alltid över axeln på fotografen, flyttade på rekvisita, tittade genom kamerornas sökare etc. Aldrig jag. Jag trodde inte att jag kunde tillföra dessa skickliga yrkesmän och yrkeskvinnor någonting. De var proffs och de hade talang och inte minst bildsinne. Så jag berättade vad det var jag var ute efter. Jag beskrev min idé och lät därefter deras skaparkraft ta över. Sällan blev jag besviken när jag fick se deras alster. Oftast mycket positivt överraskad. Många gånger nyskapande och effektfullt. Jag tror att jag var omtyckt bland fotografer och illustratörer just för att de efter en ordentlig genomgång av huvudidén fick helt fria händer. Lita på talangernas egen skaparkraft.

Jag hade en agent i Soho i London som försåg vår byrå och mig med världens främsta illustratörer. Jag flög in, briefade och fick några dagar senare manérprov och skisser sända till byrån. Även där blev jag så småningom favoritkunden. Vi var ute och åt middagar tillsammans med våra fruar, illustratören, agenten och jag.

Det är några jag speciellt minns:

Rick, engelsman, hippie, bodde i Amsterdam för det mesta.

Otrolig fantasi och skicklig med airbrush.

Chris, förmodligen då en av världens skickligaste airbrushillustratörer, hade gjort en hel del jobb för Beatles och Paul McCartney.

Gino, hade tidigare jobbat med film- och cirkusaffischer, italienare som skapade fantastiska alster i gouache och akryl.

Geoff, marinmålare som alltid seglade jorden runt, förutom när han under några månader skrapade ihop pengar för vidare färder. Ingen har någonsin målat havet i alla dess skepnader bättre än vad han gjorde. Många av hans, tyvärr osignerade, tavlor, hänger idag i min fd matsal i Göteborg.

Jag skötte nog mina fotografer och illustratörer på ett bättre sätt än vad jag gjorde med mina anställda kreatörer. Men då hade det blivit att jag gett dem en huvudidé att gå på - och då hade det ju ändå varit min idé som var den bärande. De var helt enkelt för svaga på att skapa starka, bärande idéer.

Stillhet

Turistsäsongen är över i Dolphin Bay. Allt är tyst, havet blankt och platt. En och annan ambulerande försäljare av glass, eller nudlar åker förbi, men har inga att sälja till. Den personal som är kvar på ställena hänger och slöar, eller sover på bänkar, eller solbritsar. De som är vakna vinkar glatt åt mig och en del ropar mitt namn, Mr. Hans. Det är varmt och fuktigt, ödlor pilar över vägen, några kossor råmar, en get bräker, tuppar gal. Då och då dråsar en kokosnöt ner. Fåglar sjunger emellanåt, svarta bin surrar, myrror kryllar. Sopbilen kommer och de som är i

närheten håller andan. Sedan tyst och stilla. Längtar efter Sylvie och mina barnbarn.

Ikväll bryts stillheten när strandpartyt drar igång. Då blir det livat. En stor scen har byggts direkt på stranden med stora högtalare och belysningsramper. Hoppas att monsunregnet inte kommer att ställa till det. Jag tror att alla ungdomar kommer dit ikväll. Och så jag då, farange från Sviiden. Mannen som alla tycks känna. Den siste vite mannen som är kvar. Ensamt, men lugnt och stilla och inte minst vackert med alla färggranna fiskebåtar som vilar på stranden i väntan på högvatten. Vita små hägrar styltar runt i strandkanten och pickar efter föda.

Kommer Malee?

Just nu vet jag inte, har försökt ringa, men hon svarar inte. Kanske hon ännu inte är tillbaka i Hua Hin, men jag tyckte hon sa det när hon ringde senast. Jag oroar mig nog i onödan. Thailändare håller vad de lovat, sägs det.

Till slut svarade Malee och sa att hon på hemvägen hade varit tvungen att stanna till i Bangkok. Ingen förklaring om varför. Men hon sa att hon skulle komma till mig imorgon. Ser verkligen fram mot det. Hon lät glad när jag sa att jag välkomnade henne. Vi får se hur det blir. Kvällen har jag tillbringat med hemsk thailändsk karaokemusik, bland fulla, glada thailändare, en smällfet amerikansk hotellägare, som bott i Thailand i tjugo år och talar utmärkt thai. Därefter hade jag det trevligt på Monkey Bar tillsammans med Mr. Smithy, den thailändske managern, och Steve och Sara, som tyvärr reser i morgon. Det är ju så att nya vänner bara är här några veckor och alla västerlänningar tyder sig till varann, så man umgås rätt

intensivt, för att sedan säga farväl.

Plats: Acapulco, Mexico. Tid: mitten av åttiotalet

Vi var på en ”belöningsresa” efter ännu ett lyckat år, min kompanjon och jag. Först i New York i en vecka, sedan i San Fransisco och LA. Därefter hamnade vi i Mexico, mer av en slump än planerat. Jag bodde i det största hotellets penthouse, ca 35 våningar upp. Utanför var det en tjock vajer som höll upp en i luften flytande bar utanför lobbyn. När det blev mörkt såg man inte vajern, och man gick på en spång ut till denna ö-bar. Häftigt och elegant.

Vi hade det egentligen tråkigt. Vi satt och snackade om hur vi ”flytt” från hotellet i San Fransisco, för att min kollega skulle kunna komma undan från Errol Garners änka.

Vi hade gått på en pianobar någonstans och där var det en pianist som spelade Errol Garners ”Misty”. Vi satt vid flygeln då en färgad mycket elegant kvinna slog sig ner vid min kollega. Såg ut som Coco Chanel-dräkt, vidbrättad hatt, sofistikerad. De började snacka och jag tröttnade på att sitta bredvid, så jag sa adjö och tog en taxi till hotellet.

Dagen efter så hade jag och min kompanjon frukost och sedan blev det en hyrd limousin som körde oss runt hela dagen, Fishermans Warf, en krog med utsikt över Golden Gate och Alcatraz fängelseö, mm.

Kom hem sent. Min kompis bankade på dörren. ”Hon har varit här, i mitt rum, och vill följa med till LA och Acapulco”. Hon hade tydligen mutat personalen och varit i hans rum och med läppstift skrivit på hans spegel. (Något som jag några dagar själv skulle göra i Santa Monica i ett helt annat sammanhang.)

Han var skärrad, det såg jag. Morgonen därpå bankade det på dörren. ”Hon är här nu, i mitt rum, vad ska jag göra?”

Han var desperat, där hade hon kommit elegant klädd, med stor hatt och Harpers Bazar under armen och dragandes på en resväska. Jag fick snabbt på mig kläderna, sa till kompisen att han skulle tala om för henne att vi skulle betala hotellet, vilket jag redan gjort kvällen innan, och köra ner bagaget till garaget med direkthissen.

Han kom över med sitt bagage och vi tog hissen ner till vår hyrbil. ”Men hennes bagage då?”

”Jag sa att jag skulle komma upp om fem minuter”. In i bilen och iväg med kompisen liggandes i nerfällt bilsäte för att inte synas. Sedan bar det av till LA på Coastal Highway.

I Santa Monica tog vi in på ett hotell nära stranden, som såg lockande ut med badande och surfande människor. Vi bytte om till badbrallor och jagade varann ner till vattnet. Hoppade i och upptäckte att vattnet var iskallt, kanske en tolv, tretton grader och att alla som surfade hade värmande våtdräkteer på sig.

Hua.

På kvällen efter middagen gick vi på en bar, för en godnattdrink. Där satt en kvinna som började snacka med oss. Hon var väl 45 år kanske, rätt snygg, men amerikanskt bedagad. Efter en stund insåg jag att hon var kraftigt berusad. Hon började sluddrande berätta att hon var gift med en känd filmproducent, som sparkat ut henne för en tjugoåring. Hon bodde i Hollywood, men hade stuckit idag. Så började hon storgråta så det blev pinsamt.

Jag försökte trösta henne, tänkte att jag skulle vara galant och hjälpa damen hem.

”Var bor du nu?” Hon vände sig om och pekade på vårt hotell

tvärs över gatan.

”Jag hjälper dig hem”. Jag betalade hennes nota, som var rätt rejäl och sedan bar/höll jag henne uppe så att vi kunde komma till hotellet. I hissen grät hon igen och sa att: ”I’m nobody, totaly worthless, I’m nobody”. ”No you are not” sa jag, fick in henne i rummet, klädde av henne kjol och blus, inget mer, fick ner henne i sängen och stoppade om. Höll i handen medan hon grät.

Till slut somnade hon och började snarka med öppen mun. Jag rotade i hennes handväska och hittade hennes läppstift som jag sedan skrev ”Yes You Are Somebody” på den stora spegeln med. Elegant minsann.

Dagen efter blev det Sunset Boulevard och lite annat, sedan flyg till Mexico City och vidare till Acapulco.

Väl installerade i det stora hotellet med den flytande baren, så gick vi ut för att äta en bit. Vi hamnade på ett ställe där alla bord var på egna öar, omgivna av vatten och där nafsade krokodiler efter en. Vi kastade kycklingben till dem vartefter vi åt. I taket apor och papegojor, väl så exotiskt.

Sedan gick vi till ett hotell i närheten för en öl. Vi satt där och hade det tråkigt, framförallt fanns det ingen kvinnlig fågring i närheten. Det var bara vi två och en pianist plus bartendern.

Då öppnas plötsligt ett par dörrar och nedför en trappa skrider, jag menar verkligen skriider, två eleganta kvinnor, klädda i fotsida vackra, färgstarka aftonklänningar. ”Dom tar vi”, sa jag och var plötsligt väldigt alert. Gick fram mot baren, dit jag såg att de var på väg. Hälsade, presenterade mig och sa att jag var glad över att så vackra damer fanns här. De fnissade lite och snackade spanska med varann. Därpå pekade jag på min kompis och bjöd in dem till att ha middag med oss. Vi som

redan hade ätit bland krokodilerna, men man kan ju alltid peta i maten tänkte jag. Efter lite konfererande dem emellan så blev det si. Och sedan blev det som så att vi tillbringade en trevlig afton tillsammans. Den längsta kvinnan, som jag ägnade mig mest åt visade sig vara den mexicanska industriministerns sekreterare (undrade om hon inte också var hans älskarinna, med så dyra kläder och smycken). Den andra kvinnan var dotter till Mexicos främste bankir eller finansman. Hade Haciendas över hela landet som hon bjöd in min kompis till. Vi skiljdes, skickade dem tillbaka i taxi och planerade för morgondagen.

Ringde på morgonen till Constanca (tror jag hon hette, minns inte längre, Alzheimers Light igen) och bad dem träffa oss i hamnen där vi hade hyrt en jättebåt för djuphavsfiske. De kom och min kompis tjej blev sjösjuk innan vi kommit ur hamnen. Anlöpte kajen igen med sjösjukgrön Osenorita. Skickade hem dem för att vila och för att sedan mötas till kvällen.

Sedan följde en trevlig vecka tillsammans för oss alla fyra. Dans på takterrasser under stjärnklar himmel, eldig mexikansk musik, starka maträtter, mycket goda mexicanska/californiska viner, kärlek i mitt penthouse, kramar med utsikt över stilla havet. Rubbet. Och väldigt romantiskt. Kanske för romantiskt visade det sig senare.

Sista kvällen tillsammans skulle vi slå på stort. Jag har för mig att de skulle resa till Mexico City nästa dag och vi till Sverige dagen därpå.

Det blev bubblor, fina rätter och fantastisk dessert. Trodde jag. Jag hade mellan rätterna varit ute och snackat med hovmästaren och förklarat att det var vår sista kväll med dessa kvinnor, och bad honom komma med en överraskning. Jag

minns inte men jag har för mig att pengar växledes mellan våra händer. Tydligt missuppfattade han uppdraget han fått. Plötsligt slocknar allt ljus i lokalen och klassisk musik kommer ur högtalarna.

In skriker alla, kanske tjugo servitörer, med tända kandelabrar och ställer sig i en ring runt vårt bord. Och in rullas vad som kan liknas vid en stor brölloparståta. Constancia sätter händerna för ansiktet och börjar storgråta, och likaså min kompis kvinna. ”They think we're gonna get married” kvider Constancia mellan tårarna. Jag hade beställt en överraskning, och det blev det minnsan. Hon trodde att jag på detta sätt friade till henne. Hon översköljde mig med kyssar och så grät hon, fnissade och log och pussades. Hur skulle man ta sig ur detta?

Hur skulle jag kunna veta att min överraskning av en mutad hovmästare blev den finaste friarceremonin man hade i Mexico?

Jag fick försöka förklara, torka tårar från henne och läppstiftsavtryck från mig. Efter någon timme lugnade kvinnorna ner sig under suckar och dramatiska stön.

Hovmästaren kom fram och överlämnade tillsammans med notan ett par fotografier som tagits under ”ceremonin”. Foton som jag rev sönder och kastade på toaletten på flygplatsen. Jag är övertygad om att Constancia har kvar sina.

Den andra kvinnan skrev heta kärleksbrev till min kompanjon under flera år. Och skickade inbjudningar och flygbiljetter till honom.

Han blev avslöjad av sin fru, eftersom han hade varit dum att spara breven och trott att han kunde gömma dem från frun i handskfacket på sin bil.

Montezumas hämnd

På morgonen mådde jag illa när jag vaknade. Magsjuk? Jovisst och det riktigt illa. Kunde ge mig tusan att det var de gratinerade sniglarna i lerkrus som jag tagit in som entré. Diarré av värsta slag och jag spydde hela tiden. Jag packade, sprang och spydde och packade klart. När jag drog ner väskan från sängen, så slog den i rutan, som var från golv till tak. Och den föll med ett svischande utåt. Jag hörde hur den singlarde och tumlade runt från 34:e våningen ner mot hotellets solterrass. Nu slår jag ihjäl en massa människor tänkte jag och kröp, för jag vågade inte stå upp så nära bråddjupet. Jag hörde lång där nere hur glas krossades och hur solbritsar slogs sönder. När jag vågade titta över kanten (har alltid lidit av svindel), såg jag att det var tomt på folk. Kunde pusta ut och ta mig till receptionen för att checka ut.

Vi flög med Air Mexico till Mexico City, men planet var försenat. Anlände till Mexico City en timma efter att vårt plan till Dallas skulle ha avgått. Men vi såg stjärtenan från ett Pan Am plan sticka upp över byggnaderna. Kanske det var Dallasplanet?

Vi kutade så gott det gick, jag fick ingen luft, det fanns inget syre i Mexico City, bara avgaser, och jag kryssade mellan askkopporna, där jag lade en sportkeps i varannan och en pizza i varannan. Nådde gaten och det var Dallasplanet. Fick inte komma igenom eftersom vi inte hade checkat in. ”Skit i bagaget, det är taggat och kommer hem om ett par dagar”. Med en rulle pesos fick jag en kille att öppna en siddörr och vi kunde kliva in i planet, skulle vara idag det.

Som medlemmar i Pan Ams Clipper Club blev vi uppgraderade

och hamnade på andra våningen i första klass. Det var säten som nästan kunde göras om till bäddar. Jag mådde illa hela vägen till Dallas medan min kamrat åt hummer och drack skumpa. Jag satt mest på den lilla muggen.

Paret som bar på miljontals dollar

I Dallas hade Clipper Club en lounge med fria snacks, tidningar och drinkar. Vi tog oss dit och jag mådde lite bättre, men vågade inte äta något. Tog däremot en stor whisky. Där i baren mötte vi de pråligaste människorna jag någonsin sett. De var överströdda med diamanter. Har aldrig sett någonting liknande. Man borde haft solglasögon så som de glittrade. Både mannen och hans fru bar så många diamanter att man inte kunde tro sina ögon. Han hade diamantringar, klocka och armband, stort bältspänne - allt bestrött och inklätt med diamanter. Hon var likadan med ringar, örhängen och arm och halsband, bara med diamanter. Han var engelsman och hade jobbat i Texas med olja. Tydligt tjänat enormt med pengar. Han sa "I don't trust the banks, only trust myself and my wife". Men är inte det livsfarligt, sa jag. Ni kan ju bli rånade t o m mördade när ni visar upp så stor rikedom. "Bodyguards, those two guys there" sa han och pekade på två killar med mörka solglasögon som höll sig i bakgrunden.

Världen dummaste nonstopflygning

Jag var i Brisbane, på Australiens östkust då jag fick ett samtal från kontoret i Göteborg. "Du måste komma hem direkt, det har kört ihop sig med Det Stora Företaget". "OK" sa jag,

ringde hotellets resetjänst och bokade snabbaste möjliga flyg till Göteborg.

Det blev den jobbigaste resa jag någonsin gjort. Först från Brisbane till Sydney, byte av plan. Sedan Sydney till Singapore, vänta en timme, sedan från Singapore till Karachi i Pakistan, vänta en timme, kanske två, Jag var redan omtöcknad. Sedan från Karachi till Moskva, byte av plan. Därefter från Moskva till Amsterdam, byte av plan. Sedan från Amsterdam till Köpenhamn. Byte av plan och slutligen Köpenhamn till Göteborg.

Jag hade en klocka på varje arm, lite grann som PG när han ville imponera, men jag glömde snart vilken som var svensk tid och vilken som visade lokaltid, totalt förvirrad såg jag hur de kom med frukostar, middagar, drinkvagnar. Jag vet fortfarande inte hur många timmar jag tillbringade i transit och i plan. Kanske en 35-40 timmar?

Väl på Landvetter stapplade jag ut och tog en taxi till kontoret. Det visade sig att problemet jag blivit hemkallad för var löst. Som så många tidigare gånger. Tänk efter innan du flänger iväg.

Pank i Prachuabkirikan

Försökte boka ett flyg till Sverige över internet och när jag kom till betalning så blev ”insufficient funds”, va, inga pengar på mitt Visa, som jag nyss skulle ha fått in pengar på? Jag tog Gulan II till den enda ATM-maskin som finns här på kusten, och rutan blev svart av någon anledning. Försökte med mitt Diners. Svart.

Tog en bil in till Pram Buri och Tesco, där flera bankomater

och banker finns. Prövade mitt Visa. Tomt. Prövade mitt Diners igen. ”No access”. Gick in till tre olika banker. Bangkok Bank skulle ta American Express, men icke, inte heller mitt Mastercard fungerade. Likadant på de andra bankerna. Så här står jag nu med ca 400 kronor på fickan. Jag förstår inte varför framförallt mitt Visa är tomt, när jag inte har använt det på länge.

Enda lösningen jag nu kan se är att snacka med Maurice och få tillbaka min deponeringsavgift på lite drygt 20.000 bath, dvs ungefärligen 4.000 kronor, (en bath kostar lite över 20 öre, dela med 5 så får du fram vad det kostar i svenska kronor) sedan försöker jag köpa flygbiljett den 25:e på eftermiddagen då det bör ha kommit in tillräckligt för en resa. Eftermiddagen för tidskillnaden med Sverige. Kl tre här är nio på morgonen i Sverige.

Tills dess jag träffat Maurice, får jag leva på krita. Min bror, som nu sköter mina räkningar är just nu i sitt andra hem i Turkiet, och jag får inte tag i honom.

Konsult igen?

Efter att jag lade av att arbeta som konsult så har jag mest gått under beteckningen X-Konsult. Har använt namnet på internet när man ska logga in sig med affärsadress och sådant. Många har tagit namnet som ett firmanamn, och jag låter det vara, även om jag idag inte längre har några bolag. Jag hade ett företag vid namn Malbarallo, som jag registrerade. Namnet kom jag på när jag försökte köpa cigaretter någonstans i Spanien och när jag sa Marlboro, sa försäljaren Malbarallo. Tyckte det var kul och använder det än i dag i en del

sammanhang. Ungefär som när Crocodile Dundee sa ”Crocodile” och någon skraj person svarade ”Crocodrilljo”. Sånt är kul om man som jag gillar att leka med ord. Sedan hade jag ett bolag som hette Greenhouse, där jag tänkte ta fram miljöanpassade produkter. Gick åt skogen. Sedan blev det Fem i Tolv AB. För att det var bråttom att rädda Moder Jord. Gick också åt skogen.

Idag har jag arbetat som konsult åt en resort. Hur profilerar man sig, vilken image vill man ha, hur ska logotypen och designprogrammet se ut mm? Arvode, tja en öl emellanåt kanske. Vill nog mest känna mig nyttig.

Har också blivit erbjuden att i höst ta ut turister med en båt och fiska makrill. Kan kanske vara kul, men då måste jag först pröva att köra en sån där longtailboat.

Nu tar jag Gulan II ner till stranden och ser om jag fått några mejl.

Det var tomt. Mötte Maurice på hemvägen och ville ha ut min deposition. Han sa att jag inte hade betalt någon. Vilket jag är övertygad om att jag gjort. Ord mot ord och inga papper eller kvitton. Nu blir det kärvt. Jag vill inte bråka med den trevlige mannen och jag kan inte bevisa någonting. Jag har för mig att det var ägaren till lägenheten (om det var den första, eller om det var den andra större, minns jag inte), men jag har för mig att Maurice sa att de ville ha en deposit på en månadshyra för den större vilket innebär runt 20.000 bath. Och jag minns att jag fick ett mail från Christine som undrade varför jag plötsligt tagit ut 8000 kronor från kontot och att jag förklarade tillbaka att det var deposit.

Ett mail som jag inte vet om jag vågar skicka

Dear Sylvie,

This is a letter coming from the inner part of my heart. I know you're getting a little bit scared when I'm too much forward. But that's the way I am. Can't help it. Since the first time I met you I've been thinking over what happened. You know, I haven't had this feeling in my mind and my body for well over twenty years, that's when I fell in love with one of my clients and almost got divorced. (sorry about the spelling). Ok, there is Elsa (a dog) that I still love. (You have your Mommo, right?). But I fell in love with you when we met. I couldn't help it. It just happened. You were there and I just for a glimpse of a second, could look into your mind/soul and felt that you looked into me. Something happened to me.

And I think something happened to you at the same moment. So, my dear Sylvie, I would like to spend more time with you, I want to know you better.

We are both in the middle of life (me a little bit over), You are soon turning the page to 47, (but look much younger), and life goes on. The sand is running through our fingers, Let's grip the chance for a wonderful life, filled with excitement and interesting experiences together, while the possibilities still are there.

This is my idea: By this mail I ask you to meet me again and marry me. Please be my wife. I will always respect you, I will never tell you what to do, you will always have your freedom with me. To travel, see interesting things, whatever you want to experience. I will always be there for you. In Canada, Sweden, Europe, Asia or elsewhere. We can have a wonderful, fulfilling

life together. So please Dear Sylvie, let's try to fly together.

Let's meet again.

Marry me, You wonderful woman.

Yours

Hans

Vad håller jag på med?

Som gammal copywriter tycks jag få till det även när det gäller friarbrev. Kanske skulle använda den röda pennan, få ner texten en del, koka ner den till det väsentligaste? Jag fick ju inte vara ”pushy”, men kan likförbannat inte vänta. Något måste hända, jag måste veta vartåt det lutar eller barkar.

Ikväll bankar det inte på dörren. Linn ringde men jag avstyrde ångvälden ännu en gång. Malee ringde, var på väg till Bangkok, vi hade missförstått varandra på en knastrig linje. Kommer imorgon. Kanske.

Jag vet inte om jag vill.

Härligt att för en gångs skull vara totalt själv. Ingen att ta hänsyn till. Inga krav. Bara jag och mina ältande tankar om varför jag inte dög. Efter 38 år. Så dålig eller taskig var jag väl aldrig? Jag har ju stått för i stort sett allt i trettioått år.

Sylvie kan kanske aldrig tävla mot mina thailändska bekansker, eller min exfru Christine vad gäller utseendet, men väl vad gäller intellektet.

Vad är det som lockar mig mest?

Klart att det är intellektet, ett tjusigt inre bakom ett snyggt, trevligt yttre är idealet.

När man som jag mötte henne, av en slump, eller ”en ängel gick genom rummet” som Sylvie sa, så var det faktiskt att jag

vid ett par blickar mot varandra, några skratt och så plötsligt öppnade sig hennes inre för mig, vi såg in i varandra ett ögonblick, vi möttes själ mot själ. Konstigt, nästan berusande för mig. Jag mötte hennes inre. Något hände där. Jag såg en fin människa. i det inre. Jag såg in i henne. Hon såg in i mig. Hon log med sina vackra tänder. Jag fånlog tillbaka, med svindlande tankar. Vad var det som hände? Första natten efter att hon kom till mig i Thailand, efter poolbadet under stjärnorna och allt kel där, så hamnade vi i säng och jag låg bakom henne, som sked i sked och njöt av hennes doft. Jag snusade henne i nacken och strök henne över kinden och håret. Underbart. Tog in hennes underbara doft. Sylvie. I natt är denna ljuva kvinna ett halvt jordklot bort. Och jag vet inte ens om hon vill ha mig. Godnatt. Jo, jag fixar nog det här. Inbillar mig att jag är en tuffing. Ha. Fan, nu ringer det igen. Det är Julia. No way.

Min saknade Christine

Det är klar att jag saknar min flicka, min fru, mitt stöd, mitt allt. Behöver henne. Älskar henne fortfarande så in i märgen, man kan inte utplåna 38 år. Hon kanske kan, men inte jag. Jag har också upplevt dessa ögonblick med henne då vi en gång såg in i varandras själar.

Nu är dessa ögonblick långt borta. Nu ska jag skapa mig själv ett nytt liv. Bort från nollpunkten. Bort från det svarta hålet. In i livet igen.

The meaning of life

Ja, Dalai Lama sa att det var happiness. Kanske så. Jag tror

också på lyckan, men kanske genom att känna sig nyttig, att man gör någonting oegennyttigt. Nu när jag inte äger mer än mina tankar så blir ju mina gamla arvoden en spegel av en galen tid. 3500 kronor i timmen ett tag och fullspäckad allmanacka! Idag noll, men eventuellt en öl eller två. Härligt.

Raggning

Jag har aldrig varit speciellt bra på det. Det var däremot min kollega. Han fick alltid tag i tjejer, medan jag fick hänga ensam i baren. ”Hur gör du, du lyckas ju nästan alltid?”

”Ha, det är busenkelt, jag gör ingenting”. ”Vad menar du?” ”Jo jag ber tjejen att berätta om sig själv, lägger huvudet på sned och lyssnar, slänger in ett och annat oj, och det menar du inte och aha”. ”Brudarna tycker att man är världens mest förstående man”.

Han hade så rätt. Jag hade alltid gjort fel. Skrävlat och skrutit, berättat om min förträfflighet, framhållit mig själv och inte alls lyssnat på tjejen. Precis som dåliga försäljare som bara snackar om produktens förträfflighet istället för att lyssna till kundens behov och önskningsar. Jag lyckades skapligt ändå, trots allt. Valde alltid de snyggaste, eftersom konkurrensen blev mindre då. De flesta vågar sig inte på skönheter.

Planerad förföring

Plats: Nattclub på Gran Canaria. Tid: Slutet av sjuttioatalet.

Jag och min kollega plus en kund till oss från resebranschen tar en öl i baren då en underbart vacker flicka och en man kommer

in och slår sig ner i ett bås. ”Henne vill jag ha”, sa jag.

”Men hon har ju en kille med sig”.

”Sedan när har det varit ett problem”, sa stöddiga jag. Mina kompisar, som var marknadsförare som jag, beslöt att det skulle ske med hjälp av en genomtänkt strategi. Så här blev det. På ett visitkort skrev jag: I want to see you tomorrow. Inget annat. Kortet skickades fram med en piccoloflaska skumpa, på min vink av en servitör, när hennes sällskap gick för att pinka. Hon tog upp kortet, läste det och tittade dit servitören pekade. Jag vinkade glatt. Hon log tillbaka. Hennes kille kom tillbaka, såg konfunderad ut över den lilla flaskan på bordet. Efter ett tag tyckte jag att hon höjde glaset mot mig i en skål. Efter ett tag gick hennes kille ut igen. Då gick jag fram, hälsade och bjöd henne på middag följande kväll. Hon var norska och strålande vacker. Kanske.

”Var bor du, jag plockar upp dig vid, säg sjutiden?” ”Hotel Atlantico” sa hon och log brett. Det gjorde jag också när jag på vägen tillbaka till baren mötte hennes kille.

Dagen efter inköptes nya, vita byxor och skor. Var till frisören. Duschade, rakade mig och allt det där. Upptäckte vid halvsjutiden att det fanns tre hotell vid namn Atlantico. Fick chansa och fick träff på första stället. Hon stod där lite blyg bakom en av entrédörrarna.

Jag hade bokat bord på Bougainville, hade t.o.m. beställt blommor till henne. Sedan följde en underbar kväll och natt. En drink i någon form av privat väntrum medan bordet gjordes klar. Sedan blev det sjötunga och svalt, torrt vitt, dessert och kaffe. Därefter en liten promenad till Beach Club som låg intill. Hon var gift med en norsk skeppsredare, kanske 27-28 år och helt underbar. Vi dansade hela kvällen, kysstes ute på terrassen.

Mina vänner som också var där sa att vi såg nygifta, nyförälskade ut. Och visst var jag förälskad och jag tror hon också var det. Det var härligt och romantiskt. Sedan blev det färd till min bungalow, där jag hade förberett med snacks, och t.o.m. skurna citronskivor i kylen. Sedan älskade vi. Hon berättade att hon inför vår date hade varit och köpt nya sexiga trosor. När hon fick orgasm viskade hon i mitt öra ”det ryster, det ryster”. Har senare i livet sett henne en gång, fortfarande en skönhet. Hon gick tätt förbi mig på Kastrup, men hon kände inte igen mig.

Hå hå ja ja.

Möte i monsunen

Åkte till Linn på scootern för att äta lunch. Hon var där och undrade varför jag inte kommit tidigare. ”Du har säkert varit med den där ladyen från Hua Hin och glömt bort mig?”

”Nä, jag har varit hemma och skrivit”, sa jag. ”Kanske Malee kommer till mig i kväll”.

”Jag vet att hon är nummer ett, men jag vill vara nummer två”.

”Ring mig om hon inte kommer”. ”Okey”, sa jag och mumsade på hennes fantastisk anrättning. För ca 20 kronor får jag marinerad kycklingfilé med mysko kryddning, ett kolgrillat kycklinglår och två Beer Chang. Inte så pjåkigt minsann.

Jag har nu förgäves försökt få tag i Malee. Ringer kanske Linn. Får se. Återkommer. Ännu inget mail från Sylvie.

Julia och Naa ringer varje dag.

Nina från Bratislava ringde och sa att hon inte kunde komma trots att hon lovat.

Ulrike har inte hört av sig.

Har varit nere på Monkey Bar. Inget mail från Sylvie, men ett från min dotter. Fick där reda på att min exfru ska fira sin sextioårsdag i Waterloo med vår dotters familj. Jag känner mig utanför på något konstigt vis. Familjehögtider har alltid varit stora händelser. Nu sitter jag i Prauchabkirikan. Jag ska maila henne och gratulera och säga att jag hade planerat en jorden runt resa för henne och mig, men att den liksom kom av sig när hon sparkade ut mig.

Slog mig ner hos Peeo på vägen hem. Hon bjöd mig på grillat kycklinglår och frågade om jag ville ha med mig mango hem. Linn ringde och frågade om Malee hade ringt. ”No”, sa jag. ”Then I’m coming” sa hon.

Linn kom. Och for

Vid sjutiden kom fryntliga Linn på sin gröna scooter. Vi tog varsin öl och hoppade i säng. Därefter sa hon tack och for iväg, hastigt och lustigt. ”You have a free chicken tomorrow”.

Malee har inte ringt på hela kvällen. Och nummer två har varit här.

Min exfru och mina barn kommer att förfasa sig över mitt leverne. Tidigare såväl som nutida. Men jag är just nu en fri man. Gör som jag vill.

Under Saturnus Ringar

Så hette Farbror Nils bok som gavs ut på Bonniers Förlag någon gång på 50-talet. En filosofisk betraktelse över livet, kärleken och en del psykologiska analyser av historiska personer, vad jag minns och ett stycke om att segla i

Stockholms skärgård i solnedgången.

Jag sökte länge innan jag fick tag i ett exemplar på ett antikvariat. Skrev ett förord till min far och lät en bokbindare fästa det som försättsblad.

Lånade sedan ut den efter min fars död till Mary som aldrig gav mig den tillbaka. Tänkvärd och läsvärd.

Tanken på den boken fick mig nu att minnas en natt i Göteborgs södra skärgård en sen november natt.

Jag hade ankrat upp med Friendship i en naturhamn vid Onsala Öckerö. Jag var ensam där och hade lagt mig på svaj, vilket var lätt med det elektriska ankarspelet, Låg säkert och tryggt. Efter min måltid, så tog jag med mig ett glas gott rödvin och min kikare och la mig på akterdäcket.

Det var gnistrande stjärnklart. Med hjälp av kikaren såg jag hur liten jag var och hur stort, oändligt allt var. Tusentals stjärnor tindrade där emot mig. Ljusår bort blinkade man till mig. Hur stort är universum? Vad finns därute, är vi ensamma eller? Jag har någonstans läst (National Geographic?) att avstånden mellan de olika planeterna, månarna och solarna är som när man tittar på atomer, elektroner, protoner och allt vad de heter. Aha, tänkte jag. Då kanske jorden, månen och solen ingår i ett större sammanhang där vi bara är en del av en grodas ögonslem, eller en del av en bakad potatis? Vi kanske bara är här och nu och om en nanosekund försvinner vi.

Man har funderat i årtusenden, dyrkat solen och skapat gudar för att förklara det som inte går att förklara. Hur kunde Adam fixa fram Eva av sina revben? Hur kunde Maria föda Jesus när hon var oskuld? Jag misstänker incest, men det är OK bara man håller det inom familjen. Ha.

Hälften av de som funderat över universum har blivit galna och

sitter på dårhus, andra hälften är halvgalna professorer på fina universitet. Vem bryr sig egentligen. Vi är här och nu inte då och sen. Vi kan inte ändra allt. Men vi skulle kunna ta bättre vara på The Lonely Planet.

Några av Nasas astronauter som varit därute har blivit religiösa grubblare efter att ha sett jorden på avstånd. Finns det liv därute? Det är klart att det gör. Kanske i en vattendroppe eller i en ruttnande tomat. Vad vet jag. Ingenting. Det var bara ännu en idé. Jag har många kvar.

Piratskeppet och gäddfällan

Plats: Utanför Hedemora i Dalarna. Tid: Slutet av femtiotalet.

Mina föräldrar hade köpt en sommarstuga vid dalälven. Nedanför strandbranten låg en gisten gammal flatbottnad eka. Brorsan och jag försökte göra den sjöduglig, tjärade och tätade och fyllde den med vatten så träet i den skulle svälla. Vi fick av morsan ett lakan som vi prydde med en dödsskalle och av en enstam gjorde vi en mast. Wow vilken sommar det skulle bli. Farsan kom och åkte i sina Mercedes.

En morgon skulle vi ordna med en fälla för gädda som min bror påstod att han visste hur man skulle göra. I med piratskeppet i plurret och med brorsan vid årorna. Vi backade i i en vassrugg och jag skulle dra upp vass för vi skulle göra en gång genom vassruggen. Det gick bra till en början och vi hade väl kommit in några meter eller så, då jag drog och brorsan tog ett årtag samtidigt. Jag störtök i vattnet och hamnade nere i den dyiga botten. Brorsan flera meter bort och jag stående med huvudet i lerig, dyig botten. Jag hade en bylsig flytväst

som morsan tvingat på mig, så jag var en uppochner stående boj. Brorsan fumlade med årorna och kom till slut tillbaka och kunda dra mig ur suggreppet. Jag var dyig, men vid liv. Den dagen fick vi faktiskt en rejäl gädda med en gäddsax, ett fiskedon som sedan länge är förbjuden. Reijo, grannens adoptivson lärde oss den sommaren att fixa metmask med elektricitet. Han tog en grep och tyckte ner den i lerå kern och en kabel till den från ett elskåp på en stolpe i åkern. Vi hade gummistövlar på oss och gick en bit bort innan han anslöt strömmen. Upp hoppade de fetaste dagmaskar jag sett. Vi fick ihop en hel hink vill jag minnas.

Godnatt. Nu kryper den tropiska natten över mig. Ingen kvinna i sängen. Bara jag. Skönt. Men mina geckos snackar med mig. Jag har lärt mig att härma deras ljud och de svarar. Kul.

Det ryska partyt

Plats: Min hyrda våning vid stranden utanför Ban Phe i Thailand.

Jag hyrde en fin våning av ett tysk-kinesiskt par i ett jättehus som såg ut som en finlandsbåt som kört upp på stranden. 15 våningar högt och trappstegsutformat så att alla våningarna hade en stor takterrass. Jag hade två ballkonger ett stort vardagsrum, stort sovrum med dubbelsäng, toalett och dusch, barkök, tv, airkond och en mycket stor terrass mot havet. Jag bodde på elfte våningen. Efter ett par dagar upptäckte jag att det var bara jag som bodde i denna jättebyggnad. Jag var ensam där förutom en trött receptionist och en säkerhetsvakt vid infarten. Ett spökhuis.

Ett par hundra meter bort utefter stranden fanns en liten servering, det var allt, inga butiker, bara lite skjul och hyddor. Serveringen serverade bara räkor i alla dess former. Jag levde på räkor i en månad. När jag beställde in lite Fresh Fruit fick jag in en gul lök och en tomat.

Eftersom serveringen var det enda stället som fanns så var det där man träffade andra. Efter en månad hade jag lärt känna tillräckligt många för att ordna ett party på min terrass. Från vägen såg man var jag bodde eftersom jag alltid tände belysningsrampen som fanns på kanten av terrassen. Den var det enda som lyste i byggnaden. Jag hade lärt känna en amerikans lärare som jobbade i Kambodja, en engelsk f.d. olympisk cyklist och Jan-Erik, en svensk pensionär som var gift med en vacker rysk kvinna, Tanya. Jan-Erik hade arbetat i ryssland som byggmästare och lite arkitekt, framförallt för den ryska maffian i Perm, En miljonstad i Uralbergen. De hade ryska vänner som skulle komma på besök, så det var därför jag ordnade med partyt. Jag bjöd även in Mr. Prasert, en man som var min allt-i-allo när jag behövde ha något fixat eller när jag behövde transport. Han kom med sin kinesiska kvinna. De fyra ryssarna var tre kvinnor, som alla var arkitekter, varav en var gift med den ryske mannen, som tydligen var en berömd fotograf.

Mr. Prasert skjutsade mig till Ban Pei, för inköp till festen. Jag tog i lite extra eftersom ryssarnas dryckesvanor är välkända. Det blev: 2 liter whisky, 2 liter vodka, 2 liter gin, 6 liter svindyrt californiskt vittvin och ett flak med öl plus lite att blanda med. Sedan åkte vi till en liten fabrik där man enligt Mr. Prasert gjorde torkade godsaker som kunde användas som snacks. Små torkade fiskar och bläckfiskar, torkade bananer,

torkad mango etc. En hel kasse full.

Så kom de då alla, förutom amerikanen och engelsmannen som aldrig dök upp. Mr. Prasert och hans kinesiska drack bara läsk. Jan-Erik bara öl. Jag bara vittvin. Det skålades och skrålades, vi hade det trevligt, spelade tysk umpabumpa-musik på stereon. Den musiken var den enda som fanns. Till slut skulle alla ge sig av. Tog flamsigt farväl och åkte iväg på sin scooters.

När jag röjde upp bland alla glas och flaskor upptäckte jag att all sprit var slut och nästa all öl och vin. Ryssarna hade hållt i sig allt. Och de stod upprätt. De åkte scooter! Mer än sex liter sprit på fem personer, varav 4 var kvinnor!

Jag läste en gång om en amerikansk korrespondent som i årtal varit boende i Moskva. Han sa att det enda sättet att överleva allt vodkadrückande i Ryssland var att använda sig av strumptricket. Det innebar att man satt fast en strumpa på axeln under kavajen och när det skulle skålas så vred man på huvudet en aning så att det såg ut som om man drack och hällde glasets innehåll på axeln och ner i strumpan. Sedan fick man gå ut och vrida ur den emellanåt.

Är det därifrån som uttrycket ”jag ska bara vrida ur strumpan” kommer, när man behöver gå på toaletten?

Inga nyheter, goda nyheter?

Jag har alltid försökt hålla mig à jour med vad som händer i världen. Men nu här i Thailand har jag hamnat i ett vacuum. Ingen TV, eller så bara thai-TV, som man inte förstår. Inga tidningar, ingen radio. Vad händer därute? Hur går det för Barack Obama? Och Alliansen i Sverige?

För första gången i mitt liv vet jag ingenting. Noll nytt. Det

behöver inte vara fel. Kanske behöver jag den mediala tystnaden för att tänka, rensa huvudet och fundera över mig egen situation. Men jag är ju nyfiken och vetgirig. Det är min natur. Jag vill se och höra, erfara allt som jag inte sett eller hört tidigare. Det är visserligen deprimerande att läsa och höra om nya attentat i Bagdad och Kabul, men det är ändå sådant som sker och man bör veta om. Sedan skiter jag fullständigt hur det går i Allsvenskan eller vem som puttast ner en liten vit boll i ett hål och tjänar miljoner. För mig är det inga händelser. Det är larvigt trams, trots att det attraherar mängder av åskådare världen över, tja kanske inte Allsvenskan.

Bortglömd i ingenstans

Sylvie har inte mailat, kanske inte så konstigt eftersom hon inte har någon dator hemma, utan måste ta sig till biblioteket i Montreal. Eller så håller hon mig på avstånd. Malee har inte heller hört av sig. Jag har ringt, men hon svarar inte. Glömt bort mig, träffat någon annan eller ramlat framför en buss i Bangkok?

Linn ringer varje dag. Men jag vill inte träffa henne mer, det känns fel. Naa ringer då och då. Jag svarar inte. Oui ringer ibland. Alltid lika kvittrande glad. Det är ensamt, men jag tar det lugnt. En av mina geckos har tappat svansen och ligger på golvet vid teveapparaten. Ser lite sjuk ut, blekgrå och genomskinlig. Döende? Han svarar inte på mina klickljud idag. Ska jag kalla på geckoläkaren eller låta mina städerskor sopa bort honom? Jag väntar och ser hur han verkar i morgon. Fan, det är ju bara en ödla på en 8-10 centimeter i sin avkortade version, men ett sällskap i alla fall.

Äntligen mail

Sylvi har hört av sig. Har haft det fullt upp med att träffa familj och bekanta, gått på konstutställning och varit på bio mm. Och smakat goda ostar och gott vin. Säger att hon får gå på lågbudget under sommaren pga alla räkningar. Det är kanske ett sätt för henne att säga att hon inte har råd att komma till mig i Sverige. Men jag har ju sagt att jag betalar. Jag svarade att jag satt i knipa just nu eftersom mitt Visakort blivit skimmat och att jag bara hade 500 bath på fickan. Men att det nog skulle ordna sig.

Och jodå jag skötte mig, simmade, skrev och har hjälmen på, trots värmen, när jag åker scooter. Hon bryr sig i alla fall om mig. Jag skrev också att jag hade förberett ett kärleksbrev till henne, det första i mitt liv, men att jag ännu inte vågat sända det, men att jag skulle skicka det om hon ville läsa. Vilka krumbukter man tar till när man är förälskad. Ja, det är jag faktiskt. Fantastiskt.

När jag mötte Garbo

Ingen tror mig, men jag är övertygad om att hon satt bredvid mig. Det var någonstans i Californien och jag satt på en Greasy Spoon-servering utefter en motorväg och åt frukost vid bardisken. Då kom en elegant, äldre kvinna med solglasögon och halvlångt gråblont hår in och slog sig ner bredvid mig. Jag sneglade på henne och jovisst var det Greta Garbo. Den profilen känner jag allt igen. Hon beställde bara kaffe och när hon fått in sin kopp, så tittade hon mot mig och vi nickade till varann. Jag ville inte störa den medialt vaksamma, skygga

kvinnan, så jag lät bli. Men visst var det Greta.

Lollo

Min pappa hade en medarbetare som hette Lollo. Hon var copywriter på hans byrå, men jag tror även att hon var hans älskarinna. Rund, frodig, glad och mycket begåvad. Hon var född i Danmark och hennes syster hade varit ballerina i Köpenhamn och hennes far konservator på något stort konstmuseum. Hon var som en medlem av familjen, tog hand om oss barn när mamma och pappa var ute och reste. En slags extramorsa. Innan hon började arbeta på pappas reklambyrå, så hade hon varit agent i Skandinavien för Universal, det amerikanska filmbolaget. Hon hade i alla fall träffat alla de stora stjärnorna, Errol Flynn, Douglas Fairbanks, Betty Davies och förstås Greta Garbo och Ingrid Bergman... Hon hade rest väldigt mycket och var otroligt språkbegåvad, jag tror hon behärskade åtta språk, däribland ryska och arabiska. Reste ensam till Samarkand, Egypten och långt in i Östeuropa. Hon var naturligtvis konstintresserad, med tanke på hennes fars yrke och hennes uppväxt i en miljö fylld med klassisk konst. Gav mig ofta små konstböcker om olika impressionister och en hel del böcker med modern konst. Vi älskade varandra.

När jag blev lite äldre och gick på Gerlesborgsskolan som låg vid puckeln på Hornsgatan och jag hade kvällslektioner, så gick jag över till Lollo som bodde vid Mariatorget i en liten ombonad lägenhet, fylld med märkvärdigheter. Jag lagade middag som jag serverade när hon kom hem från jobbet. Sedan snackade vi i någon timme tills det var dags för mig att gå till

kvällslektionen.

En gång långt senare gjorde hon mig riktigt förlägen. Jag hade just blivit vald till styrelseledamot av Reklambyråförbundet och skulle på styrelsemiddag på Operakällaren. Där stod alla styrelseledamöterna samlade med sina drinkar och in kliver Lollo, får syn på mig och skriker högt ”Lille Hans” och slänger sig över mig i en jättekram. Lille Hans som alldeles nyss trott att han var med de stora grabbarna. Lollo arbetade som copywriter och översättare tills hon dog i åttioårsåldern. Helt enastående.

Playboy Club

Jag var med om att ordna en tävling i reklambranschen, jag tror att det handlade om att designa etiketter. De tio bästa förslagen fick en vecka i New York. Jag var inofficiell reseledare. Det var studiebesök på byråer, World Trade Center, Volvo och Saabs amerikanska huvudkontor etc. En av dagarna promenerade jag med vår svenskamerikanska guide någonstans på Manhattan och vi gick förbi en svartglänsande skrapa. ”Det här är Playboy Club” sa hon. ”Kom med och titta in” sa hon och öppnade svängdörren och vi klev in. Där hälsade hon på en man och jag fick intrycket att de kände varandra rätt så väl. ”This young man wants to be a member” sa hon och pekade på mig. ”Men är inte det jättedyrt?” sa jag. ”Trust me” sa hon och blinkade. Jag fick fylla i en ansökningsblankett och sedan försvann mannen genom en dörr. Efter ett ögonblick kom en vacker, yppig flicka i Bunnydräkt och frågade vad vi vill dricka. Vi fick våra cocktails och efter en stund kom mannen ut igen och önskade mig Övälkommen i Playboy Club.

Vad jag minns kostade det femtio dollar. Jag fick ett silverfärgat kreditkort, som jag skrev mitt namn på baksidan av. Jaha, tänkte jag, så var man en Playboy. På kvällen var vi ett gäng som skulle ut för att äta. Jag såg till att vi gick mot Playboy Building. Jag stannade upp och frågade dem om de ville komma in på Playboy Club. ”Då måste man väl vara medlem” sa någon. ”Javisst” sa jag och flashade med mitt medlemskort. Alla gapade, men följde mig in där jag visade mitt kort och vi blev av en Bunny visade uppför en trappa. Där var en scen, där en ståuppare höll på. Nedanför estraden var det soffor och bord. Halvfullt med folk, inte bara män utan även par, och yppiga Bunnies förstås.

Mitt sällskap gapade fortfarande som fågelholkar, men lyckades slå sig ner och beställa drinkar. Det var normala priser, en lyxig miljö och sedan en hygglig cabarét med Bunnies som sjöng och showade. Klart lyckat studiebesök. När vi gick, fick jag som medlem Playboy Magazine under armen. Jag var faktiskt medlem i tio år, men var inte där så många gånger. Casinot besökte jag aldrig i New York, men däremot i London, precis innan Playboy Club blev historia.

Hotellöden

Till en början är det härligt att checka in på ett fint hotell. Toppservice, mjuka mattor, sköna sängar och blänkande badrum, roomservice, minibarer osv. Men i längden blir det tråkigt. Allt är likadant. Några minns jag emellertid, fast de flesta har smält samman till en opersonlig, tjusig massa. Ett litet hotell någonstans bakom Dramaten. Kallades för Jazzhotellet eftersom många utländska musiker på besök

brukade bo där. Där bodde jag i Krügersviten. Ivar Krüger höll en älskarinna där en gång i tiden. Fontän i ”vardagsrummet”, samma inredning som då det begav sig, fast lite nedgånget. Charmigt.

Ett hotell i London vid Portsman Square. Mattorna var så mjuka och tjocka så man höll på att ramla när man klev ur hissen. 1974 kostade ett enkelrum 3.500:- natten. Mycket kostsamt. Har glömt bort namnet. Köptes senare upp av Kuwaitaraber som lät måla alla fönster vita för att deras kvinnor inte skulle kunna kika ut. Vilka konstiga idéer.

Swiss Hotel på Manhattan i New York. Litet, intimt och mysigt ställe med en trevlig bar. Madonna Inn i Californien, bara för att det är så knasigt. En mängd bungalows, alla i olika stil med olika teman. Flower power, rokoko, stenåldersgrotta, eller bara speglar etc. Restaurangens herrtoalett är värd ett besök. Man pinkar ut i en grotta och när man kliver tillbaka kommer ett vattenfall.

Grand Hotel i Stockholm. Oklanderligt i alla avseenden och vilken utsikt över Stockholms Ström. Mutiara Beach Resort på Penang i Malaysia. Förmodligen en av världens mest påkostade hotell. I alla fall i mitten på 80-talet. Mycket exklusivt och därmed mycket dyrt. Men för mig har alltid Hotel Diplomat på Strandvägen i Stockholm varit nummer ett. Bodde där under flera år ett par dagar i veckan. Hade stamgästkort och fick för det mesta samma rum med hemtrevligt knarrande trägolv, fantastisk utsikt över Nybroviken, trevligt bemötande, fint frukostrum med tillhörande morgonmål, trevlig bar en trappa upp med Claes, den vänliga bartendern. Men i längden blir det tjatigt för att inte säga tråkigt. Man checkar in, sticker iväg och jobbar, äter middag kommer tillbaka till hotellet, slötittar på TV

och somnar, checkar ut. Man har ju egentligen bara sovit där. Jag började därför hyra andrahandslägenheter. Sparade pengar, men fick flytta runt med mina möbler med jämna mellanrum. Har bott på många ställen i Stockholm, bla annat på den fashionabla adressen Norrmalmstorg 1 ett halvår, men det var mer en håla i väggen än en bostad. Finast var nog en takvåning strax intill Odenplan. Två sovrum, stort vardagsrum med öppen spis, ultramodernt kök och stort badrum. Hissen öppnades rakt in i min hall. Tänkte köpa den men hade inte råd just då. Dessutom var lägenheten ett svartbygge. Den fanns egentligen inte.

Det ordnar sig alltid

Under en enda månad förlorade byrån tre av sina största uppdragsgivare. En kund fick infarkt. En annan bytte koncern. Den tredje sa jag upp eftersom de var stöddiga, ville ha mutor och uppträdde snorkigt överlägsna mot mig och min personal. Jag fick aldrig något svar på mitt ”uppsägningsbrev”. Fega direktörer. Kunder har alltid ställt höga krav på sina byråer. Helt ok. Men jag ville också kunna ställa krav på våra uppdragsgivare. Vilket vi gjorde i vår byråpresentation. Det var få som verkligen höll måttet. Att betala inom rimlig tid eller inte, som storföretag till en liten leverantör, är ett exempel på hur en del företag utövar makt.

Men de flesta höll vad de lovade. Jag hade en gång ett bråk om en faktura med en informationsdirektör som hette Berit, men av oss döptes om till Beirut. Jag stod på mig för jag ansåg att vi levererat ett bra arbete. Blev förbannad och budade ett par boxhandskar till henne med mitt visitkort där jag skrivit ”ok,

let's take a fight about it". Hon gillade det och vi kom överens. Men där stod jag då utan mina stora, riktigt stora uppdragsgivare. Då ringde en koncernchef till mig med stora, fina uppdrag och vi var i smöret igen. Det ena ger det andra. Mitt i det mörka finns allt en liten ljusglimt.

Utan pengar i Pling Plong

Jag har träffat en mycket trevlig dansk herre, Erik. Han bjöd mig på middag på Long Beach och vi hade det mycket trevligt tillsammans. Han lånade mig i morse 1000 bath, så jag kunde få en frukost. Jag var nere på Terra Selisa och betalade det jag hade tagit på krita tidigare. Känns pinsamt att inte kunna göra rätt för sig, men vad ska jag göra? Alla mina kreditkort är frysta. Kidnappade eller av banken frysta som säkerhetsåtgärd? Har försökt ringa, men det funkar inte, hamnar i telefonkö, eller man svarar inte.

Mina telefonpengar tar slut. Väntar på att få tillbaka min depositavgift som vi bråkade om men han håller sig undan eller bryr sig inte. Hå hå ja ja.

Min svärson försöker köpa en flygbiljett åt mig och därefter maila bekräftelsen till mig. Min bror vill sända mig pengar, men jag avråder eftersom mitt konto inte är säkert. Väntar och skriver under tiden. Linn ringde igen och jag sa att jag skulle komma till henne på lunch i morgon. Har kanske inte råd.

Inget svar på mitt mail till Sylvie där jag frågat om hon vill läsa mitt livs första kärleksbrev. Vet inte vilken tidsskillnad det är mellan Montreal och Thailand. Vet ännu inte om jag törs skicka brevet, som egentligen är ett friarbrev. Hon kanske blir rädd

och drar sig undan. Men å andra sidan, vilken kvinna skulle ta illa upp då någon, mitt i livet, friar till henne. Jag tror hon blir väldigt smickrad i alla fall. Jag ska avvakta hennes svar på ”kärleksbrevet” först.

Sedan kanske jag tar mod till mig.

Dags för lite action. Tänkte mannen som sitter pank i en soffa, med eksem i skrevet. Så blev det kanske trots allt Sylvie som blev den röda tråden i det jag skriver.

Jag drömmer om henne på nätterna. När jag vaknar tänker jag på henne. Jag är nog trots allt en obota romantiker.

Om språk och läsbarhet

De flesta människor försöker göra sig märkvärdiga än vad de är. De intellektuella använder ofta ett språk som de fyller med ord som de tror ska visa att de är belästa, kunniga och förmer än vanligt folk. De använder konstiga, nästan obegripliga ord för att kommunicera. Så tokigt. Ingen begriper egentligen vad de säger. Rescencenter är värst. Både inom litteraturen och konsten. Att läsa en recension av t.ex en balettföreställning, eller en konstvernissage får mig ofta att fnissa. Vad är det de säger? För mig är det också skrattretande att läsa poesi. Varför inte säga vad man vill uttrycka så att vanligt folk förstår vad man menar?

Vanligt folk vet inte vad konstiga ord betyder. Vanligt folk vill förstå. Varför krångla till det bara för att försöka göra sig märkvärdig? Politikerna är inte bättre. Använder ofta ett språkbruk som går över allmänhetens huvud och förstånd. Dessutom kommer de ofta med nykonstruerade ord som t ex värnsskatt. Vad i helvete är det man värnar om? Är det

skatteintäkterna man försöker sno oss på eller vad är det?
Utanförskap vad är det? En motsats till innanförskap?
När vi kommer till läsbarhet så mycket i övrigt att önska. Halva befolkningen har alltsedan de fyllt 40 år svårt att läsa liten text. Text under tolv punkters storlek kräver läsglasögon. Så hälften av befolkningen ska alltså inte läsa det som skrivits. Det gäller dagspress, reklamtrycksaker och inte minst etiketter med pytteliten text. Som diabetiker har jag svårt att ta till mig om en produkt innehåller socker eller inte. Får fan i mig ha med mig ett förstörningsglas till butiken i fortsättningen. När det gäller läsbarhet måste man skärpa sig. Ta till gammal erfarenhet och kunskap. När jag är hos optikern brukar jag skoja vid syntestet och säga ”Centraltryckeriet Borås”, dvs tryckorten på snedden i nedre högra hörnet. Uppskattas för det mesta.
Det går mode i allt i reklamvärlden. Plötsligt blev det inne att ha vit text på svart eller mörk botten. Visserligen minskar perceptionen/läsbarheten med 60%, men vad fan det är ju snyggt, eller?
Måste sticka ner med Gulan II till Terra Selisa och läsa mina mail. Där var ett från min brorsa som ville sända pengar, men jag avrådde för jag tror att mitt konto är kidnappat eller highjacked. Och ett mail från Daniel, favoritsvärsonen, (jag har ju bara en) min dotter mailade mig, men hade svårt att fixa allt för mig eftersom hon var på väg till London. Daniel skulle försöka att köpa en biljett åt mig och maila kvittot till mig från Belgien. Inget från Sylvie.

Ensamma Eric

Var ute och åt middag tillsammans med trevliga Eric på Monkey Bar. Red curry, fried rice and spicy fishsauce. Hamnade till slut mitt i mörkret, det är becks svart redan vid sjutiden, hos Peeo och hade jättekul tillsammans. Hon gav mig sex fina bananer att ta hem, Erik fick betala ca 5 kronor för nio. Eric och jag talade om hur mycket dessa små stunder med en trevlig kvinna som Peeo ger i motsats till ett kallt, plastigt besök på hamburgerbaren där hemma där personalen inte ser en eller ens försöker vara trevliga. Peeo är ju raka motsatsen. Eric är en dansk pensionär som har det gott ställt. Hatar vintern hemma. Gift med en betydligt yngre ryska från St Petersburg. Han bor på fyn, hon i Köpenhamn där hon försöker driva ett pannkakskök tillsammans med en rysk väninna. Hon gillar inte att Eric vill vara utomlands under vintern. Hotar med skilsmässa . Han skiter i det. ”Om hon vill så får hon, men hon får inte en krona från mig, jag såg till att skriva ett äktenskapsförord”. ”Jag har allt hon har inget. Jo, jag köpte henne en våning till hennes dotter som ville plugga i Köpenhamn”. ”Kostade mig en miljon danska för en etta”. ”Vi träffades genom en förmedling, så jag var försiktig, därför äktenskapsförordet, jag menar hon kunde vara en bedragerska”. Eric har tidigare varit gift med en kvinna från Sri Lanka och har med henne två barn som gett honom tre barnbarn som han saknar. I morgon har jag lovat att ta med honom bak på Gulan II till Linns kycklingkök för lunch. Kanske ringer jag henne innan och ber henne ta dit en väninna. Jag tror Eric känner sig ensam. Så är det här.

Mina geckos

Min sjuka, svanslösa kompis är på benen igen. På benen har han fötter som är försedda med tusentals små lameller som gör att han (eller är det en hon) får grepp i alla material, t.o.m. Glas. Kan klättra upp och ner i taket. Är pilsnabb. Och kannibal. Geckos jagar och äter sina mindre kompisar. Såg igår kväll en halvtimmesjakt som slutade med att den större åt den mindre.

Måsungen

När jag var liten pys i badbrallor så hade jag rott till en liten holme i Duvnäsvisken. Där fann jag enövergiven måsunge, liten och dunig. Jag låg stilla och tittade om det skulle komma någon morsa för att ta hand om ungen, men ingen kom. Efter en timme med beklämande pipande beslöt jag att ta hand om honom, som jag döpte till Kalle. Kom hem och morsan beklagade sig, men jag lovade att sköta det hela själv. Kalle fick bo i garaget i en skokartong som jag inredde med bomull och strån. Och ibland i tvättstugan. En hel sommar tog jag hand om Kalle. Jag metade småfisk, mest elritsor, som jag tog med håv. Kalle växte och fick till slut sitta på min axel när vi cyklade till sjön. Jag fick ha en näsduk eller om det var en handduk på axeln för all spillning. Jag matade och han växte och vi blev polare. Jag antar att jag var farsan och han min son. Eller om det var mor och dotter.

Han ruggade bort fjunen och fick fin fjäderdräkt. Prickig ungfågelsdräkt, med vacker gulorange näbb. Sedan skulle jag bort med familjen under en helg och bad en kompis ta hand om

Kalle. Lämna honom med skokartong, småfisk och allt. Min kompis sa ok och jag for iväg. Under helgen hade min kompis storebror en fest där alla blev fulla och en av dem var sadist, såg Kalle där i kartongen, hämtade en sax och klippte av honom båda benen. Jag kom hem och cyklade för att hämta Kalle. Han såg mig komma, pep hjärtskärande och försökte ställa sig på sina stympade ben, men föll omkull hela tiden. Jag såg att han saknade sina ben och skrek rakt ut. Min kompis försökte förklara, men det gick ju inte. Jag försökte få fram vem som hade gjort det, men han visste inte. Jag grät när jag tog ut Kalle på backen och slog ihjäl honom med en stor sten. Slag efter slag tills han var en blodig fjädermassa. Han var faktiskt min kompis och mitt ansvar en hel sommar.

Onskan i oss alla

Visst har vi alla önskat livet ur någon någon gång. Visst kan vi slå ihjäl någon i självförsvar eller när någon hotar ens kära, eller våldtagit ens dotter. Det sitter i ryggmärgen. Att vända andra kinden till är bara en fatal dumhet. Man gör det bara en gång. Se bara hur det gick för tokstollen Jesus. Att komma i tvåa i poker är inte speciellt lyckat. Om jag hade, som tolvåring vetat vem som klippt av Kalles ben, så hade jag nog, tror jag, på något sätt hämnats grymheten man utsatt min lilla vän för. Det finns faktiskt mentalt små människor som minsann vill visa att de har makt. Se bara tillbaka på de som var chefer för förintelselägren under Nazismen. De flesta var misslyckade individer i det vanliga, normala livet, men som levde upp när de fick makt över försvarslösa krakar. Och makt berusar och korrupperar.

Vilken härligt, berusande känsla att få slå ihjäl en utmärklad jude, eller hitta på grymma, meningslösa experiment på småbarn. De var ju inte människor. Lika lite som den idiot till socialdemokratisk politiker som snackade om äldre, improduktiva människor i Sverige som "köttberget".

Hur kan man bara säga så om sina medmänniskor?

Onskan ligger där latent i oss alla. Hämnas oförrätter. Ta igen det som man själv missat eller inte haft makt till att genomföra.

Jag tror t ex att Olof Palme, hur karismatisk han än var, i längden vid makten hade blivit en mycket farlig människa. En farlig maktutövare. Liten pitt kanske?

Jag blev en gång lurad av en kund som vi hjälpt med trycksaker som skulle sälja andelslägenheter i fjällen (vilken djävla dum idé). Det var inga större summor, men likförbannat ville han inte betala, eller gjorde sig osynlig. Jag ringde brorsan och frågade vad jag skulle göra. "skicka en medelhavsortoped" sa han. "Vadå medelhavsortoped?" "Ja en jugge med en slägga alltså, kostar kanske femton papp, men gör susen, jag vet nån som kan fixa det, tar knäskålarna så den djäveln aldrig kommer att kunna dansa balett mer". "Nä tack, jag fixar detta själv".

Vilket jag inte gjorde.

Den skiten betalade aldrig. För femton papp hade det varit kirrat, men gör man så i ett modernt samhälle eller? Jodå, hela tiden. Nu är det motorcykelgängens psykopater som håller i släggan, som någon annan betalar för. Om den där förbände bondläppen som jag har haft ett långt bråk med angående en bryggplats, för långdraget och trist för att ta upp här men som pga hans mened i rätten kostat mig över hundratrettiotusen i advokatkostnader, kliver ut i vägen, så kommer jag inte att bromsa. Inte ens försöka. Att jag kallar honom bondläpp beror

på att han är en kopia av Åsanisse. Och hans fula fru är riktigt elak och motbjudande.

Jovisst där ser du att även jag kan hysa agg, vara långsint och hysa onda tankar. Det kan vi alla. Sedan är det en annan sak om vi sätter tankarna i verket. Vilken konstig mening.

Nu mera smäktande kärlekstörst

Vad är det man är ute efter? Om jag ringer, så kan jag få hit en fem, sex underbara kvinnor inom en timme. Inte barbrudar, utan fina, normala, ensamstående thailändskor som alla vill bli sällskap till en farange. Som har pengar och som är snäll mot dem. Men vill jag? Nej, Det räcker inte med en vacker kropp och kelande. Sex är det för min del inte frågan om. Det blir liksom bara more of the same. En strand är en strand, ett samlag ett samlag och ett tempel är ett tempel.

Jag har varit där redan så många gånger. Det krävs något mer.

Vad? Jag vill dela något mer än bara säng. Jag vill dela mina tankar med någon som inte behöver dela mina tankar utan som vill diskutera, vara med mig när vi vänder på stenar och blad.

Jag vill dela min nyfikenhet med någon som också är intresserad av att finna nytt. Jag vill bråka och käbbla om oväsentligheter på ett kärvänligt sätt. Jag är så in i helvete trött på det konventionella, det vanliga, det som man redan upplevt. Fan, vad är det jag inte gjort? Homosex och knarkande. Annars har jag nog hunnit med det mesta. Men jag har förmodligen missat en hel del mer subtilt. Jag har inte haft tid. Hatar tjafs och nyavågare, spiritualism och nyandlighet. Har lyssnat för lite på klassisk musik, har spelat för lite själv. Vill hålla en kvinna och livskamrat i handen på stranden, se in i hennes

ögon och känna värmen i handen och i hjärtat. Sanden mellan tårna. Vinden som ger tårar. Prata skoj med ett litet blåögt och blont barnbarn. Tuffa ut med Gulan i Kungsbackafjorden mot Kalvö med lilla Leon vid rodret. Vad kan man mer begära? Vi kanske alla borde ställa oss frågan om vad som är det väsentliga i livet. Efter 38 år tillsammans med Christine upptäckte jag på ett brutalt sätt att jag missat det viktigaste. Kärleken. Den Kära Leken. Bara stress och jäkt och jakt efter framgång och pengar. Jag glömde bort att leka med min kära. Jag förstår nu att hon till slut ville ut.

Mitt hjärta pumpar på, jag är pank och ensam, långt ifrån alla jag håller kär. Jag håller mig alltsedan Sylvie reste nykter så när som på ett par öl då och då. Njuter mina mangos hos Peeo, simmar, skriver och har det bra. Tar mina sprutor och stoppar i mig mina mediciner. Väntar på en biljett från Daniel så att jag kan ta mig till Sverige. Har ännu inte fått svar från Sylvie om hon vill komma. Hoppas.

Hade kul med Peeo idag. Hon ville lära sig räkna på engelska från ett till tio. Det blev fel hela tiden. Four och nine var svårt, men till slut fick hon till det. Försökte lära henne Tummetott, slickepott, långeman, gullebrand och lilla vickevire. Jättekul, vi skrattade så vi fick tårar. Inte behövs det något språk för att leka kärt med varandra.

20090527. Onsdag

Mötte Maurice på morgonen och frågade om mina pengar. Jag skulle fått dem igår tisdag, men jag såg inte till honom då. ”Ok, du ska få dem idag när jag varit på Banken i Pram Buri, kom hit klockan halvett”. ”Jag kommer att vara här”, sa jag och åkte

ner till Terra Elisa för att kolla mina mail. Till min stora glädje och lättnad fanns där ett mail från Daniel där han skrev att han hade fixat en biljett åt mig. Och ett mail med en bekräftelse på bokningen från Finnair. Toppen, både biljett och pengar. Ser ut att ordna sig. Sommar i Sverige. Kanske t o m midsommar i Hamburgsund. Den sista. Havskräftor från Ingemar, som jag kokar själv, sill och nubbe på terrassen, glitter från sundet, fiskebåtsdunk.

Kanske tillsammans med Sylvie. Syrenerna kanske fortfarande blommor och doftar när jag kommer. Brukar alltid ha blommat ut när Christines födelsedag var. Åkte med den trevlige dansken Eric bakpå Gulan II till Linns ställe för kycklinglunch. Han hade aldrig åkt scooter , så det blev lite vingligt eftersom han inte satt still i kurvorna. Vi överlevde färden och kom fram just när regnet kom. Åt utsökt kyckling i hennes hydda. Och fick vänta ut regnet som öste ner. Tre portioner marinerad, kolgrillad kyckling (Eric sa att det var det godaste han ätit i Thailand, så han åt två portioner) två papajasallad och fyra öl för lite drygt fyrtio kronor. Åkte sedan och visade honom Mordpalatset (återkommer om det längre fram), stannade hos Peeo och skojade och köpte med mig några öl. Eric bjöd in Linn till middag om hon bara tog med sig en väninna till Monkey Bar. Kan kanske bli kul.

Det leende folket

Thailändarna är i det stora hela mycket vänliga, artiga och trevliga. Du möts nästan alltid av ett leende. Det gäller alla. Småbarn, skolungar, vuxna och äldre. Du möts alltid av ett leende. Och det känns äkta och ärligt. Man hälsar och möts

alltid med ett leende. Och till motsats mot oss västerlänningar ser de en alltid rakt in ögonen. Möter verkligen ens blick. Här ute på landsbygden där jag är, så kan ibland en del äldre personer vara lite underdåniga, huka sig lite och så, men alltid detta varma leende. Inte undra på att västerländska män ständigt blir förälskade. Vem kan motstå ett bländande vackert leende och en rak glad blick av en söt thailändska? Svårt att inte känna sig uppskattad. Svårt att inte falla.

Västerländska kvinnor har en hel del att lära här. Jag har fått min första kund här i Thailand. Ska försöka mig på att göra en logo för Terra Selisa. Har snackat länge och väl med ägaren, en trevlig holländare som tidigare arbetat som managementkonsult i Spanien. Har snackat länge om design, känsla och inte minst om att ”koka ner” signalerna man sänder till de väsentligaste och starkaste. Vi rör oss hela tiden kring dels den fantastiska utsikten över Dolphin Bay och The sleeping Buddha, service och leenden. Har lovat att skicka förslag när jag är i Sverige och kan använda en större dator med mina designprogram i. Omöjligt att jobba med denna Laptop som bara har en skidpad, ingen mus.

Linn kom ensam

Ingen väninna dök upp till middagen. Bara Linn som var uppklädd och fin. Hon berättade att hon hade två söta väninnor på väg från Bangkok (vilket senare visade sig vara fel), men att de skulle komma fram till hennes hus vid tvåtiden på natten. Hon hade tidigare på dagen efter lunchen visat oss var hennes hus låg, och jag blev minst sagt överraskad. Ett snyggt litet hus med en trevlig blomstrande trädgård. Jag som trodde att hon

bodde i en hydda. Men det var inte hennes hus, hon hyrde bara. Men ändå. Så fel man kan ha. Eric och jag sa att vi skulle komma till henne för lunch dagen därpå för att äta hennes marinerade fläskfile. Hon välkomnade oss och skulle ta med sina väninnor. ”Men då blir det tre kvinnor och två män, och jag blir utanför”. Hon stirrade mig stint i ögonen och nöp mig hårt i armen. ”I'm welly, welly jealous”

”But it's OK if I'm numbel two” sa hon och flinade och strök mig rart över stället där hon nypt mig. Jag blir inte riktigt klok på om de är svartsjuka eller inte.

I ena stunden vill de ha en för sig själv, men i den andra så erbjuds man att umgås med en väninna.

Månggifte är vad jag förstår förbjudet, men att mannen har en eller flera älskarinnor är helt accepterat. De kan ofta bo tillsammans. Thailändarnas syn på sex skiljer sig markant från den vi har i västvärlden. Kristendomen med protestantismen och katolicismen har skuldbelagt sexlivet, i alla fall det innan och utanför äktenskapet. Det är syndfullt och ibland t o m fult att ha sex. Buddismen skuldbelägger inte människor. Här är man barnsligt förtjust i sex. Precis som man leker på stranden leker man i sängen. Det är kul, skojigt och helt fantastiskt, ömt och kärleksfullt. Du ser aldrig en thailändska topless eller i bikini på stranden. De badar i sina jeans och T-shirts, eller i shorts och T-shirt, gärna med lång ärm. De vill inte visa hud. Har de baddräkt så är de heltäckande och utformade som kjolar. Att västerländska kvinnor visar bröstet tar de som en förolämpning. De blir väldigt upprörda. Men inom fyra väggar i sängkammaren så blir de efter den första blygseln helt ohämmade.

De tycks mena att man ska tillvarata stunderna. Här och nu,

bara du och jag. Låt oss leka. Lekfullheten och att varenda (tycks det) thailändska kan massage gör dessa stunder underbara. Jag förstår Sven från Kiruna som kommer hit. Han jämför naturligtvis stunderna här med den kalla, oföretagssamma fisk därhemma som han brukar krypa på på fredagarna.

Nu var jag elak mot västerländska kvinnor. Det finns naturligtvis massor med underbara kvinnor som skänker sina män glädje. Men skillnader i sängen finns ändå. Det är kanske inte så underligt att Kamasutra skrevs i öst. Sexuallivet är mer invävt i livet här än i väst. Sex är inte något skamligt, det är kul. Berikar livet, inget man som vi smusslar med eller skäms för.

Stannade till hos Peeo på vägen hem. Fick med mig fyra bananer hem. Jag vågade inte skjutsa Eric eftersom det har regnat hela dagen och infarten till Beach Village är slirig, gropig och farligt geggig.

Mordpalatset

Strax innan man kommer ner till Dolphin Bay, kanske bara tre hundra meter från stranden, ligger ett par märkliga byggnader. Ser ut som en stor och en liten tårta, överdekorerad med ornament, lejonfigurer, elefanter och fantasidjur. Mer indiskt till utseendet än thailändskt. Pelare håller upp huvudbyggnaden, också utsmyckade. Murar med ornament omgärdar en stor tomt. Lejonstatyer ligger spridda på tomten. Det är ett palats som inte blivit färdigbyggt. Tomma fönstervalv gapar ödsligt mot en. Skyltar med fotoförbud vid vägen. Allt som en krokantårta i vitt ljusblått och ljusgrönt.

Alldeles helt sanslöst påkostat och i min smak riktigt nyrikt smaklöst. Jag frågade Maurice om vad detta var för märkligt ställe. Han berättade.

På nittioalet var det en rik kvinna från Bangkok som ville ha ett mindre palats nära havet här i Prauchabkirikan.

Nittonhundranittiosex, när byggnaderna och parken nästan var klar ertappade hon sin man med en älskarinna i huset. Hon återvände till Bangkok, anliade en hitman som senare mördade älskarinnan i palatset. Kvinnan åkte dit och sitter nu sedan tretton år i ett fängelse någonstans i Thailand. Bygget eller fantasifostret stannade i tillblivelsen. Huset kommer aldrig bebos av någon Thailändare. Ett hus där ett mord begåtts är omöjligt att bo i för thailändare, det vilar en förbannelse över det. Om en västerlänning köper det kommer man aldrig att få tjänstefolk, trädgårdsmästare eller annan personal att jobba för en. En förbannelse kan inte upphävas. Men om någon villköpa ett jätteornamenterat palats, så finns det där. Kanske en 10 miljoner svenska skulle räcka. Det är en fantastisk, konstig skapelse. Om jag skulle köpa det, vilket jag inte kommer att göra, skulle jag omvandla det till ortens första Casino eller diskotek. Men ingen förutom faranges skulle våga komma. Risky business. Och jag skulle bara bidra till att förvandla denna trevliga lilla ort till ännu en likartad turistfälla.

När jag tjuvrökte med Kungen

Jag var under några år ordförande i Informationskommittén i Världsnaturfonden i Sverige. Jag hade under några år donerat pengar till WWF istället för att skicka mutjulkappar till mina kunder.

Generalsekreteraren ringde och erbjöd mig hedersuppdraget både som ordförande i informationskommittén och som ledamot i insamlingskommittén. Klart att jag ställde upp. HMK Carl den XVI Gustav var vår hedersordförande, så vi hade årliga möten och var då och då ute på excursioner, dvs kollade på projekt i Sverige där WWF var engagerade. Vi var bl a på Alvaret på Öland och såg den unika floran där, och ute i Kalmarsund och såg hur skarvarna med sin spillning dödade all växtlighet. Och vi var vid Tåkern för att vara med om Det Stora Lyftet, då tiotusen gäss lyfter samtidigt i gryningen. Vid ett av dessa tillfällen så skulle det bli middag på Linköpings slott. Värd var Landshövdingen, vars namn jag just nu inte minns. Styrelsen åkte hyrd buss, men jag körde min värstingliggvagn (som barnen kallade mina sportbilar, farsans liggvagn) så jag kom till hotellet långt innan de andra. Väl där sa hotellets direktör att jag skyndsamt skulle bege mig till Slottet. Och det gjorde jag. Blev muddrad av Säpovakt vid entrén och insläppt in i mottagningsalen. Där stod Kungen, Drottningen, Sessorna och lille Prinsen, plus Landshövdingparet. Vi hälsade och småpratade om dagens excursion och om WWF. Till slut såg Kungen mitt pipskaft sticka upp ur min bröstficka. ”Röker du” frågade han och jag sa ”ja, tyvärr” ”Då går vi ut på balkongen en stund tillsammans”. Och det gjorde vi. Jag stod där på en slottsbalkong med kungen och tjuvrökte som två busfrön. Väldigt trevligt. Kungen kunde naturligtvis inte visa offentligt att han var rökare. Men i smyg tog han sig allt några bloss. Jag har tidigare skrivit att Kungen har karisma. Ja, det har han, men kanske bara i mindre sällskap, när han känner sig trygg och inte övervakad av paparazzi och media. Jag uppfattar honom som en vänlig,

humoristisk, varm, kunnig, inte minst i miljöfrågor, och vetgirig person. Vilket konstigt jobb han har.

När jag försökte rädda världen

Jag fann en dag av en slump en tjock bunt papper hos WWF på Ulriksdals Slott. Det var en skrift, skriven av en svensk lärare som jag tror hette Anders Lindén (kolla) och framtagen i samarbete mellan WWF och Scoutförbundet. Idén gick ut på att lära ungdomar mer om naturen, om vatten, jord och luft och genom experiment få ungdomar att fatta det värdefulla i att värna om naturen. Jag tänkte direkt. Här var någonting som kunde bli något riktigt stort. De hade tänkt ge ut skriften som stencil. Tokigt. Jag såg genast möjligheten att göra en handbok att ta med sig ut i naturen. Och så blev det. Jag skaffade rättigheterna, gjorde avtal med WWF och Scoutförbundet och så var det igång. Titeln blev Rädda Världen, min vän fotografen Sven Gillsäter bidrog med en framsidesbild där en pandaunge balanserar på en stor boll (jordklotet). Jag flög till Geneve och Lausanne för att förhandla med WWF

International och internationella Scoutunionen. Fick OK till världs rättigheterna. Åkte hem och vi satte igång att skriva in manus, illustrera och formge boken. Jag tror att vi la ner bortåt sjuhundratusen för att få fram ett färdigt, faktagranskat, tryckdugligt original. Vi tryckte upp femtiotusen ex. Boken utsågs till Årets Pandabok av WWF.

Jag tänkte att Rädda Världen skulle bli en riktigt storsäljare. Kanske man kunde ge ut den över hela världen? Jag ringde en vän som var informationsdirektör på ett av världens största förpackningsföretag och som jag visste hade en ägare som inte

bara gillade storslagna idéer, utan också ville bidra till en bättre värld. Och som dessutom var en av världens rikaste män.

Efter ett möte, fick jag signalen att OK vi sponsrar idén att ge ut Rädda Världen på alla världens större språk. Jag svävade på moln. Fick jag bara tillbaka en krona per sålt exemplar, så skulle jag bli stormrik. Mitt lilla förlag skulle blomstra.

Framtiden låg framför mina fötter. Men Svemska WWF:s generalsekreterare var rätt korkad, för att inte säga uppblåst i sin egen förträfflighet. Så han tyckte inte att projektet skulle sponsras av ett företag som höll på med engångsprodukter. Han visste inte vad han snackade om.

Exakt samma antal kolatomer släpptes ut i naturen, vare sig det var ett träd som föll i skogen och förmultnade eller en förpackning som återvanns, förbrändes och blev till nyttig energi. Han begrep helt enkelt inte, så han satte stopp för detta stora projekt. Jag fick ringa runt och be om ursäkt i världen. Lite senare när byrån mitt i finanskrisen gick på knä och jag var för snäll som inte ville sparka mina anställda för att överleva, så såg WWF till att köpa dessa 50.000 ex jag hade lagrade och som jag lagt ner nära på en miljon på för futtiga 50 öre per ex. Då ska man ha i minne att jag under de år som jag som hedersuppdrag jobbade gratis för WWF som den duktiga idiot jag var säkerligen drog in mellan 25 och 50 miljoner till organisationen. Blev sedan sparkad från mina uppgifter inom organisationen med ett konstigt telefonsamtal från den trevliga stropen..

Inte ett tack ens. Ja uppskattar att jag under dessa år lade ut kanske en halv miljon själv bara för att hjälpa dem. Inget illa om WWF, men de måste lära sig att ta tillvara på de som kan bidra med något.

Ihop med en hemlig agent

Åkte med Eric bakpå genom kokosplantagen upp till "mainroad" och sedan till Linns ställe. Där hade hon dukat upp ett långbord med fisk, skaldjur, blötdjur och konstigheter. Kusiner och kompisar var inbjudna. Och en speciell kvinna var tydligen avsedd för mig. En lång skönhet som var mycket blyg. Kanske lika lång som jag, mörkhårig, med pagefrisyr, vackert leende, strålande ögon, små bröst men en fantastisk kropp. Hon hette Pen, och vi satt ihop under middagen, hade trevligt tillsammans, så nu är jag bortkollrad igen. Gav mig innan vi skildes en lapp med telefonumret. Är ingen barflicka, utan jobbar inom armén. Herreminje, Linn har hämtat en av sina väninnor. Och hon har kört med en hyrbil 140 svenska mil för att träffa mig. Trodde korkade jag. Hon är mjuk, snäll, uppmärksam och gullig. Vad ska jag göra? Hur blir det med Sylvie? Herregud så mycket signaler och möjligheter. Lever jag i paradist redan? Or just a stupid farange? Men Pen är trött efter den långa resan och jag låter henne sova ut, den ljuvliga varelsen. I morse kom hon till Monkey Bar och vi åt frukost tillsammans. Efter ett tag tog hon fram en bunt med efterlysningar som hon verkade försöka memorera. Jag frågade vilka de var och hon sa att det var muslimska terrorister. Al Qaida, frågade jag och hon nickade. Jag frågade vad hon egentligen arbetade med och hon berättade att hon var anställd av armén för att som undercoveragent bekämpa terrorister. Hon berättade också att hon varit med om otäcka saker, bl a hade hon blivit skadad vid ett bombattentat och fått en kindtand utslagen av en man med en revolver. Hennes föräldrar vet inte vad hon arbetar med. Denna ljuvliga varelse utsätter sig

dagligen för livsfara. ”If I don't kill them, they will kill me”. Jag såg en glimt av rädsla i hennes ögon och hon försökte skratta bort det. ”I don't want to die young. I have children you know and I know how to protect myself”. När vi idag åkte in till Pran Buri, såg jag att hon hade en revolver i handskfacket. Hon visade mig också en ca 100 sidor tjock minibok fylld med bilder på och data om terrorister. Belöningssummor om man lyckades avslöja dem. Hon har med sig en liten jätteglad och festlig kompis som är arton år.

”She's lonely, have nobody, so I take care of her.”

”Like a sister?” frågade jag. ”No, like my daughter, I'm her new mother”.

Den 30 åriga skönheten Pen säger att hon fått tre söner, varav en drunknat. Skild sedan två år. Ingen boyfriend. Pen och hennes skyddsling ligger just nu här bredvid mig i sofforna och sover sött.

Herreminje, jag har ihop det med en hemlig agent. Ingen kommer att tro det, men det är faktiskt sant.

Vi träffades igen på kvällen efter att hon varit hos Linn för att fixa med sin tvätt under eftermiddagen. Hon kom i de lila shortsens som jag pekat ut hos Tesco. Mycket snyggt. Vi åt middag hos Smithy på Monkey Bar. Hon beställde och det blev en spännande thaimåltid. Spicy. Hon hade kommit i sin hyrda bil och hade parkerat på andra sida gatan, med nosen mot havet. Det dröjde kanske fem minuter innan hon klev ur bilen. Det visade sig vara en försiktighetsåtgärd. Bilen hade mörktonade fönster och hon satt kvar för att förvissa sig om att inget hot fanns i närheten. Vid middagen tyckte jag att hon hela tiden spanade omkring sig, förutom de ögonblick då hon såg mig rakt i ögonen. Hon förstod att jag undrade vad hon höll på

med och sa ”I just want you to be safe”. Hade hon i det ögonblicket sagt ”get down”, så hade jag genast slängt mig ner. Hon berättade under middagen hur hennes farliga vardag var. Hon kunde berätta för mig eftersom jag var farange, inte kände till och inte visste. Hon arbetade mest i södra Thailand, nära gränsen till Malaysia, där Al Qaida har sitt starkaste fäste. Hon bytte bil varje dag för att inte bli igenkänd. Ändå hade hon vid flera tillfällen blivit beskuten och en gång utsatt för ett bombattentat från väggkanten. Hon sitter alltid bakom mörka bilglasrutor. ”The muslims want to kill buddhists, and faranges, and they do. I have seen bodies without heads. They kill people every day in the south”. Som om detta inte var nog så talade Pen om att hon satt fast i en riktig knipa. Hon kände till en hemlighet kring en känd kriminell Thailändare/Malaysier, en maffiafigur, och det hade han fått reda på. Han hade därför hotat att ta livet av henne och hennes familj om hon avslöjade honom. Hon har att välja på att dö, eller jobba för honom. ”And I want to get out, I told him, but he won't let me”. Kan jag hjälpa dig på något sätt, sa oskyldiga Hans, men nej det kunde jag inte. Pen log och såg lite rädd ut. Stackars kvinna. Är det så här livet är här borta? Kan du inte prata med polisen? ”Ha, dom är ju alla insyltade, och det är militären också”. Hon var faktiskt rädd för sitt och sin familjs liv. Och kunde inte göra någonting åt det. Hon är just nu ikväll tillsammans med sin skyddsling i Hua Hin, men har sagt att dom kommer tillbaka i natt för att sova hos mig. Kanske är det tryggt här hos mig eller är det farligt för oss alla? Den tropiska natten sänker sig över mig. Jag vet inte längre vad jag håller på med. För många trevliga människor, för många trevliga kvinnor? Kanske det. Jag är inte så djävla märkvärdig,

men plötsligt är jag det som farange. Konstigt och märkvärdigt. Nu har jag en hemlig agent i södra Thailand som bäste, käre vän. Hur kan det komma sig? Hur blev det så här? Hon är rädd och jag är rädd om henne.

Hur får man det att gå ihop? Jag tänker inte åka ner till gränsen i hennes bil i alla fall. Så mycket vet jag. Men kanske är det just det jag skulle göra. För att få lite mer adrenalin i ådrorna. Man har ju genom livet varit så bekväm och så skraj. Varför har man inte stuckit ut nacken mer för det man har trott på? Varför har man fegat så mycket. Och så ofta? Varför har man tyckt så mycket och gjort så lite? Varför är man nästan alltid lite på lyran när man skriver så här?

Blodigt allvar

Jag ringde Pen efter frukosten. Hon svarade inte. Efter en stund ringde hon och lät förtvivlad. Jag fick absolut inte ringa henne på detta nummer, sa hon. Tre av hennes vänner blev mördade i morse i södra Thailand. Och Pen tror att hon står på tur och att hennes telefon är avlyssnad och hennes position är avslöjad och spårad. Hennes chef hade hört av sig och gett henne order om att stanna borta tills vidare. Jag frågade henne om hon ville komma till mig, men nej, det var för farligt för mig. Skulle jag komma över till henne borta hos Linn? ”No, to dangerous”. Nu förstod jag att det var blodigt allvar. Nu förstod jag varför hon hela tiden höll på att byta sim-kort i sin telefon. Hon hade fem, sex, stycken olika i sin plånbok. Hon är jagad av terrorister! Vad var det hon hade sagt igår kväll? ”I'm to young to die, I have children”. Allt känns överkligt. Det är som om jag var med i en film, men det är på riktigt. Dagens verklighet.

Om hennes telefon är avlyssnad och spårad, så är min det också. Har hon bara utnyttjat mig som täckmantel? En vanlig thailändska med en farange? Och varför hade hon åkt in till Hua Hin sent på kvällen för att återkomma hem till mig klockan fem på morgonen? Var det hemliga möten där? Alla dessa telefonsamtal där Pen alltid gick undan när hon skulle tala? Jag håller mig på avstånd, säkrast så. Hon ringer mig om hon behöver min hjälp. Det är inte mitt krig.

Dödslistan

Hon ringde mig när jag var på väg med Gulan II till stranden. Jag stannade och svarade. Vilde hon träffa mig? Ja, du vet var jag är, svarade hon. Kommer, sa jag. Hon ville inte säga var hon var eftersom telefonen kunde vara avlyssnad. Hon var hos Linn tillsammans med sin skyddsling. Satt på terrassen och talade upprört i telefonen. Längre. När vi sedan talade var hon så skakad att hon inte fick fram sin engelska. Händerna darrade, men hon grät inte. Nu fick jag reda på vad som hänt. Hon stod på en dödslista som upprättats av den maffiaboss som hon visste hemligheter om. Det var sju på listan, tre hade mördats på morgonen av hitmen, som var soldater. Maffiabossen hade sagt att han skulle mörda hennes barn och hennes föräldrar om hon talade. Det hade han sagt när hon sagt "I want to get out". Då hade hon hamnat på listan. Så nu hade hon inte bara terrorister efter sig utan även den thailändska/malaysiska maffian. Eftersom hennes identitet var röjd har hon nu inte heller något jobb. Hon försökte övertala sina föräldrar att flytta, men de förstår inte. De vet ju inte vad hon jobbat med. Hennes syster skulle försöka flytta med

hennes barn. Om hon skulle åka hem skulle hon bli mördad direkt. Stackars kvinna. Vilken situation. Om jag bara på något sätt kunde hjälpa henne?

Jag har berättat att jag ska resa till Sverige i morgon. Tyvärr kan jag inte ge henne några pengar, eftersom mina kort inte fungerar och jag bara har lite styvt till resan till flygplatsen. Å andra sidan har Pen inte försökt fiska efter pengar en enda gång. Hon är inte sån. Nu blev plötsligt The Book About Everything something else.

Jag fick en idé. Ska försöka genomföra den ikväll. Har redan satt igång. Och så här blev det. Jag stämde träff med Tom, en dansk entreprenör som håller i ett stort projekt här på kusten. Gift med en trevlig thailändska. Jag bad honom att på min bekostnad anställa Pen för två månader. Installera henne under mitt namn (Antoni) i ett hus och invänta min återkomst i augusti. Han gick med på det. Och jag sa att hon var utsatt, men inte för vad.

Ringde Pen och hon kom till oss på Monkey Bar. Jag förklarade vad som var på gång. Är jag tokig eller bara snäll? Hursomhelst i morgon får jag hem. Väntar mig ingenting tillbaka från Pen, vill bara veta att hon känner sig trygg. Bad Tom om att jag skulle få hyra ett hus åt henne, så hon kunde hämta dit sina barn.

Herreminje, nu är jag ju farange. Redan en familj, med en blivande fru som bara är trettio år gammal. Och därtill hennes minidotter på arton - hur ska det här gå. Hå hå ja ja. Det är i alla fall bättre än att sitta där och lösa korsord.

På väg till Bangkok och flygplatsen ringde Pen. Hon skulle försöka hämta sina barn, så att de inte skulle råka illa ut.

Hennes syster skulle försöka smugla ut dem från det farliga

området och möte Pen på en hemlig plats. Kruxet var att hon inte hade några pengar till bensin. Jag ringde Tom och han ställde upp med 5000 bath, som skulle hamna på min nota. Pen åkte iväg mitt i natten.

Jag flög via Helsinki till Göteborg. Min son hämtade mig i min bil. Lämnade av honom vid hans kontor och körde därefter ner till Onsala och pussade på hans söta fru och de två gulliga tvillingarna Viggo och Freja. Vad de hade vuxit på bara tre månader!

Ringde till Pen och hon svarade inte först. Blev orolig. Andra gången jag ringde så svarade hon. Hon gömde sig och barnen på ett hotell utefter vägen till hennes/vårt safehouse hos Tom. Åkte in till banken för att reda ut varför mina kort inte fungerade. Kontot var inte länsat, men de hade tillsammans med andra banker stoppat alla automatuttag i Asien eftersom det var så mycket bedrägerier därifrån. Jaha, så var det med det. Pank i Pran Buri. Utan att banken ens försökt att meddela mig.

Tillbaka i Sverige

Min exfru har en ny man.

Min son berättade på vägen från Landvetter. Jo, han hette Rolf, var cirka 65 år och bodde i Frankrike där han håller på att renovera ett hus. Hade träffats genom bekanta. Hon som sagt mig att det inte var någon annan. Visst hade det varit det.

Kanske sedan länge, vilket jag misstänkt. Det hade varit lättare för mig om hon sagt att hon blivit förälskad i en annan man än att hon inte längre ville veta av mig. Då hade jag förstått, då hade jag sluppit grunna så mycket över vad som hade gått

snett.

Jag ringde Christine och ville att vi skulle träffas. Men hon hade så mycket hon skulle göra, bl a att gå till frissan. Jag sa att det var viktigt och att jag inte ville tala över mobilen om det. Och frissan kunde hon väl vänta med. Hon skulle ringa senare. Hon gjorde det på en knastrig linje och sa att hon inte kunde komma ner till oss i Onsala. Jag blev förbannad. Här var jag tillbaka i Sverige och ville tala med henne om några viktiga saker, men nej det ville hon inte.

Senare på kvällen så ringde jag hem till henne och vi hade ett riktigt bra samtal. Dels om min situation med terrorister och maffia i Thailand, dels om vår försäljning av Hamburgsund, dels om hennes nya kärlek som hon sa var alldeles ny, bara från i påskas, Och jag sa att hon gjorde en tabbe igen. Ännu en snubbe i utlandet, dessutom 65 år gammal. Varför byta mig som är 58 mot en sextiofemåring och dessutom i Frankrike? Vi skrattade båda två. Jag sa varför fixar du inte en 45 årig viril snubbe i Sverige. Ja, du har ju samma problem med en 47 årig kanadensiska. Ja, men jag har garderat med en trettioåring i Thailand. Sedan blev det mest snack om pengar, barnbarn och hit och dit. Jag sa att jag fortfarande älskade henne och att jag ångrar att jag inte hade uppvakttat henne som jag försöker göra med Sylvie, som inte har svarat på länge på mina mejl. Ja du, sa hon, det hade kanske kunnat fungerat än idag om du försökt. Men jag såg dig inte längre. Och hon sa att hon gav mig inte några signaler. What a waste! Jag sa, lycka till med din pensionär i Frankrike. Å andra sidan, när såg hon mig senast som mer än en människa som kom hem och betalade räkningarna? När fick jag något tillbaka? Minns ej. OK, åk du ner till din pensionär i Frankrike och älska. Han

slaknar också. Och ni har ingenting gemensamt. Vi hade i alla fall 38 år. Det låter bittert och det är det, det smakar fan. Sitter här i Onsala i försommarnatten, ska sova på en uppblåsbar madrass. Inga grodor, inga kompisar till geckos. Bara stilla. Imorgon ska jag fixa med banken, skicka pengar till Pens safehouse och hennes lön, sedan blir det en resa till Hamburgsund. Sedan vete fan. Ensamt och tyst. Inget från Sylvie.

Jag önskar uppriktigt min älskade Christine all lycka, men jag har svårt att se den. Ännu en dam som söker gemenskap, men kanske inte finner den? Varför ser vi inte det vi har medan det finns där? Varför låter vi oss allt blåsa oss förbi?

Blod

Vaknade med blod överallt. Hade druckit två glas vin hos min son, åkt ner till min dotters hus för att sova. Tog två glas vin till där, men tålde det inte. Blev full på ingenting, ramlade tydligen och vaknade i en blodfläck. Näsan blodig. Vardagsrummet fullt av blod där jag tydligen slocknat. Skäms.

Sedan många år äter jag blodförtunnande medel, så minsta sår blöder länge. Längre. Därav den mordlikande platsen i vardagsrummet. Blod överallt. Och ångest överallt. Efter det goda samtalet med min Christine, så vet jag inte längre var jag befinner mig. I livet. OK jag finns , jag är, med blodig näsa, men resten då? Ensam på en kontinent, min älskade Sylvie på en annan och en utsatt vacker kvinna i mitt "safehouse" i Tailand. Vad är detta? Åkte till Hamburgsund, men huset är förknippad med så många, trevliga familjeminnen, att jag bara kände ledsnad och saknad.

Ringde Säpo

Jag tänkte att jag skulle kunna ordna skydd för Pen i Thailand, så jag ringde Säpo, som jag uppfattade som ett dagis. En handläggare som inte visste ett skit om någonting, ingen att prata med. Hänvisade mig till Utrikesdepartementet. Som inte visste ett skit, hänvisade mig till Interpol, och där visste man ingenting. Herregud här sitter jag och försöker skydda en familj i Thailand och ingen hjälp finns att få. Jag skulle enligt Interpol kontakta den lokala polisen. Dvs polisen i Strömstad.

Morsning sa jag och ringde CIA i USA. Där är jag nu, men jag väntar på deras recall. Mina telefonpengar tog slut och samtalet bröts. Innan dess hade jag talat med en handläggare, som först försökte utröna om jag talade sanning eller ljög, var jag befann mig, varför jag ringde, mitt namn, yrke, ja allt. Jag sa som det var att jag inte fått någon hjälp av den svenska säkerhetspolisen, Utrikesdepartementet eller Interpol. Jag bad dem ringa upp mig eftersom min telefon snart skulle kopplas ner. Just då bröts samtalet.

De ringde aldrig. Kanske de tog mig för ännu en knäppgök. Dagen efter fick jag ett sms med deras telefonnummer. Inget annat. Jag ringde inte upp.

Eftersom jag inte kan koppla upp mig på internet från det lilla rara huset, så körde jag ner till Göteborg igen. Hemma hos min son stod min gamla dator som han hade hämtat från Christine. Jag kunde äntligen läsa mina mejl och betala en stor bunt räkningar. Jag ringde till Pen, men inget svar. Var än hon och barnen? Är de i trygghet i huset, eller håller de på att färdas fortfarande?

Inget mejl från Sylvie. Var är hon? Är hon OK? Jag har inte

hennes adress eller telefonnummer. Sökte på internet. Hos White Pages, Canada. Och där fann jag att det bor inte mindre än fjorton Sylvie med hennes efternamn i Montreal. Sökte Christine på de två mobilnummer hon har, men inget svar. Talade in ett meddelande där jag sa att jag ville träffa henne. Hon ringde inte upp. Sent på eftermiddagen fick jag tag i henne, men hon ville inte träffa mig. Kanske efter hennes semester. Varför är hon så kort i tonen, nästan elak mot mig? Hon kanske inte vågar se mig i ögonen? Hon ska flyga ner till våra barnbarn i Bryssel och därefter till pensionären i Lyon och sedan ska hon till min älskade syster i Schweiz (!).

Åkte hem till min dotters hus där jag ska sova i natt. Kanske skriva lite igen. Har kanske inte så mycket mer att skriva. Minns inget längre. För omtumlande just nu. Pratade med min brorsa. Han tyckte jag skulle skriva en deckare eller en spionroman efter det att jag berättat om Pen i Thailand, CIA och Interpol.

Har just nu svårt att tänka logiskt. Ska jag invänta svar från Sylvie? Jag måste invänta min skatteåterbäring på drygt 42.000 svenska. Betala brorsan tillbaka de 10.000:- jag lånat av honom och 7-8.000:- till min svärson för biljetten från Thailand. Och så måste jag förvissa mig om att Pen är i säkerhet. Jag har sagt till henne att ligga lågt, gömma sig i ”The Safe House”, byta utseende, kanske klippa sig och bära hatt eller så. Och inte minst att skaffa nya telefonnummer/byta sim-kort. Hon får inte ringa mig på min thaiphone, den är säkert spårad.

Jag använder i Sverige nu bara min SonyEricson och fasta telefonlinjer. Men å andra sidan gjorde jag en tabbe när jag ringde Säpo, UD, Interpol och inte minst CIA. Hamnade jag på en misstänktlista? Hur ordnar jag det, ska jag ringa till

Amerikanska Ambassaden? Eller ska jag glömma de hjärnspöken jag nu har. Jag har alltid haft livlig fantasi. Ibland så blir mina fantasier till verklighet. Ibland visar sig fantasier bara vara verkliga. Märkligt minsann. Ibland så skenar tankarna. Rätt kul oftast, men ibland läskigt värre.

Om jag inte kan nå Pen i morgon ska jag ringa till Mr. Tom och kolla läget. Om inte det funkar och jag inte hört av Sylvie, så åker jag nog till Thailand, träffar eller letar efter Pen. Hittar jag henne och hon är fortsatt otrygg, så tar jag henne till Vietnam eller Cambodja. Hon kanske inte kan resa under eget namn och med sitt pass. Då får vi skaffa ett nytt till henne. Jag kanske måste gifta mig med henne, eller skaffa ett falskt pass med mitt efternamn. Vad är det här? Mrs Pen Antoni with sons. Tja man kunde ju fortfarande vara gift med en 60-åring. Nu blir det antingen en skön 47-åring i Montreal i Kanada eller en underbar 30-åring thailändska, som sover med en pistol under kudden och har terroristsignalement i väskan.

Hur märkliga är inte livets många irrgångar? Och i vilken har jag nu klivit in i? Inte av mig själv, det bara hände, blev av och fortsatte. Jag kunde naturligtvis undvikit att kliva in i irrgången, men å andra sidan hade jag skämts över mig själv om jag fegat och lämnat Pen i sticket.

Känner mig som en god man just nu. Eller en idiot. Nej, man lämnar inte en kvinna i nöd. Man hjälper. Morsans inflytande igen. Jag längtar efter Christine, Sylvie och faktiskt även Pen. Det är sen kväll i Onsala. Korsdrag i huset och ljus junikväll. Har slarvat med mina sprutor. Måste komma ihåg att skaffa långtidsvisa till Thailand. Ordna med pengar. Varför är det så mycket praktiskt man ska fixa? Nya mediciner, ringa min hjärtläkare, kolla med apoteket. Som emigrerad svensk betalar

jag mindre skatt (25%) men jag åtnjuter inte längre den fria svenska sjukvården. Vad betalar jag för? Vart går mina 25%? Ska kolla, ska klaga, bråka och föra ett sjuhelsickes liv. Heja Hans skulle min kompis Lenny säga. Det är inte så dumt att bära med sig en kamrats tanke och omtanke.

Knösen

Jag kom en kväll hem till Onsala i min stora Mercedes. Vi garaget stod en man som höll min son över nacken. Jag rusade ut och mannen sa att han var polis och att min son hade repat hans motorhuv i hans carport några kvarter iväg. Han hade hoppat på hans motorhuv med sina sandiga gympadojor. OK, vad kostar det sa jag. Tja, en 3.000:- kanske kan fixa det. Jag fram med checkblocket. Skrev ut och fick iväg den otrevliga polisen. Hade sedan räfts och rättarting med vanartig son. Morgonen därpå berättade min underbara assistent att hon hade hört om en Onsaladirektör som kommit i en stor mersa och slängt upp checkblocket som om det inte vore någonting. Jag generades, knep tyst och sa ingenting om att det hade varit jag. Berättade fem år senare. Knösen. Det var jag. Vilket beteende.

Pen är i säkerhet

Fick nyss ett mejl från Mr. Tom. Han skrev att Pen och hennes barn nu var i "the safe house" och att han mottagit en första hyra plus en första "lön" för Pen. Skönt, nu kan jag andas ut. Hon, hennes barn och hennes skyddsling är trygga nu, i alla fall för tillfället. Jag har några bilder på henne i min kamera. Tar fram den då och då bara för att se hennes skönhet. En av de

vackraste ansikten jag har sett i hela mitt liv. Mandelformade mörka ögon. Snyggt välvda ögonbryn, vackra läppar och underbart leende med gnistrande tänder.

Det ringde nyss på min Sony-Ericson. Från Thailand. Mystiskt eftersom jag inte använt telefonen i Thailand eller lämnat ut mitt svenska nummer. Det var en kvinna som på god engelska undrade var jag var. Jag uppfattade inte hennes namn, men fick för mig att vi kände varann. Hon lät väldigt vänlig, men jag kunde inte placera henne. Min egen röst ekade hela tiden, så det blev lite konstigt. Jag sa att jag var i Sverige. Hon lät förvånad och frågade när jag skulle komma tillbaka. I början av augusti, sa jag. Då ses vi då, sa hon. Vem var hon? Hur hade hon fått mitt nummer till en telefon som jag bara använder i Sverige? Alldeles för bra engelska för att vara thailändska. Hon frågade mig om jag varit ute och fiskat. Konstigt. Jag har aldrig talat fiske med någon thailändsk kvinna. Kunde det vara Nina från Bratislava, nej, då hade jag hört hennes brytning. Inte heller Ulrike från Paris, det hade jag också hört. Jag är helt förbryllad. Och hon hade inget ärende mer än att hon ville veta var jag var. Kan det vara CIA som försöker kolla upp mig? Jag fick ju ett sms från dem med deras telefonnummer och det var ju min Sony-Ericson jag använt när jag ringde dem. Har kollat igen. Jo det står CIA Corporation. Har kollat min Nokia, som jag bara använt i Thailand, men numret från den som ringde finns inte i min adressbok. Konstigt. Nokian är förmodligen spårad och därför avstängd sedan jag lämnade Bangkok. Vad är det för soppa jag hamnat i? Och inget från Sylvie. Har jag skrämt iväg denna fina kvinna? Hon sa ju att jag inte fick vara för ”pushy”. Hade jag varit det? Jag funderar på vad jag ska göra. Om inte Sylvie hör av sig

snart, så får jag antingen ta mig till Montreal och leta rätt på henne (14 olika adresser att kolla) eller så dra slutsatsen att det bara var jag som ansåg att vi var skapade för varann. Jag är ju starkt förälskad i denna kvinna. Då tar jag nästa flyg till Bangkok och ber Pen komma och hämta mig. Pussar på hennes småpojkar och har plötsligt hamnat mitt i gömslets familjära miljö. Åker med Gulan II till Linns och äter världens godaste kyckling. Vad behöver man mer? Jag har då en trettioårig underskön älskarinna med axelhölster, världens vackraste ögon och leende. Pistol under kudden och vakter utanför. Vilket trist pensionärliv. Ha. Hur ska det här sluta?

Pen hade berättat att hon inte haft sex sedan hon lämnade sin man för två år sedan. ”I don't know if it still works”, sa hon och pekade på sitt underliv. Jag visste inte vad jag skulle säga. Det blev uhu, eller nåt liknande. Men min snuskiga fantasi satte igång direkt, väckte hypofysen och jag såg direkt hur jag fick igång denna skönhet till liv igen. Med pill, smek och underbar förförelse. Dirty old man. Javisst.

Åter i Hamburgsund

Denna västkustens underbara pärla. Mitt vackra hus fyllt med alldeles för många trevliga minnen. Med familj och goda vänner. Deppigt som fan att behöva lämna allt detta. Hela kåken är fylld med marina prylar, tavlor och bilder. Allt minner om de goda dagarna. De som just tagit slut. En ända med förskräckelse. Jag tycker inte synd om mig själv, jag har en alldeles för stark självbild för det. Under hela min uppväxt och även senare i mitt vuxna liv har jag ställt mig framför spegeln och sagt till mig själv att jag kan, vet och ska förverkliga mina

drömmar.

Alltid avslutat med ett ”I love you” till mig själv.

Självförtroendet har alltid varit med mig. Även idag. Om man tvivlar på sig själv, vad kan man då uträtta? Nu när allt gått åt helvete med mitt liv, min exfru ligger med en 65-åring i Frankrike, min intellektuelle själsfrände är i Canada och hör inte av sig och min lilla pyssling ligger i Prauchabkirikan med en pistol under kudden, kan man ju undra vad man håller på med. Men jag tvivlar inte ens en sekund om att jag hamnar rätt. Jag tar inte livet av mig (inte idag i alla fall). Jag har för mycket på gång. För att vara slut i arbetslivet ter sig allt fortfarande som klart möjligt. Konstigt? Visst, men rätt skojigt ändå. Jag hade ju redan för ett par år sedan försökt mig på att skriva detta. The Book About Everything, men det kom av sig, blev pladdrigt och konstigt. Det var först när jag hamnade i en ”livskris” som den här som det fungerade. Fortfarande pladdrigt och dallrigt, men nu har jag ju i alla fall en story. Sylvie, maffian, Pen, CIA och hela rasket. Vi får se vart det kommer att leda. Jag skriver på.

Farfar Plopp

Det är jag det. Jag brukar ”ploppa” med barnbarnen. Sticker in ett finger i munnen, täpper till och drar snabbt ut fingret på snedden så jag åstadkommer ett plopp. Skräckblandad förtjusning och sedan ett par fina leenden av tvillingarna. Kan man ha det mysigare? Är det lycka? Ja, för mig i alla fall. Sedan kan Dalai Lama säga vad han vill. Happiness, vad är det? Vad är meningen med livet? För mig har det ofta varit naturupplevelser, att se det stora i det lilla. Sedan kan det vara

att se in i någon annan, något som jag bara upplevt ett par tre gånger i mitt liv. Jag har sett in i någon annan. I min Christine, i Mary och nu senast i Sylvie. Små ögonblick av lycka och samförstånd. Bara du och jag i ett svindlande ögonblick. Kan det bli bättre? Kan inte säga annat än att jag saknar Sylvie. Känns tungt att inte veta om hon vill ha mig. Men Farfar Plopp överlever nog det också.

New York, oktober 1979

Jag bodde på Swissotel på Manhattan. Regnet öste ner, så det gick inte att få tag i någon taxi. Jag skulle på en middag med vänner i Greenwich Village. Jag frågade i receptionen om de kunde fixa en transport åt mig. Och jovisst det skulle man göra. Efter fem minuter öppnade sig hotellets garageportar och ut rullade en enorm, vit limousine. En uniformklädd chaufför klev ut, slog upp ett paraply och frågade efter Mr. Antoni. Visst, OK. Det var första gången jag åkt limousine. Något som senare Lennart ändrade på under våra resor. Limo och helikopter var det som gällde.

Chauffören såg förskräcklig ut, med stora, taskigt hopsyddade ärr på bägge kinderna. Men med ett stort, brett leende. Jag fick senare reda på att den sortens ärr visade att maffian hade märkt honom genom att från munnen sprätta upp hans kinder.

Skräckinjagande eller ej, så var han trevlig. Jag sa vart jag skulle och då sa han att det fanns två vägar han kunde välja, varav en var att åka utmed The Bowery, dvs gatan där stackars satar ligger och sover ruset av sig på kartonger.

Vi gled iväg och han sa ”Please help yourself with the scotch”. Jodå, där fanns en kristallkaraff med whisky framför mig. Det

fanns också ett litet frysack med isbitar. Den elektriska rutan var nere och chauffören guidade mig i sin stad. Jag kände mig som en vidrig maffiaboss. Vi gled sakta utmed The Bowery och där låg mycket riktigt mängder av hemlösa fyllon i ösregnet, där värmdes de sig vid soptunnor som satts i brand. Och där åkte jag, sippande på whisky i en vit limousine.

Väl framme i Greenwich Village och restaurangen hoppades jag att mina vänner skulle se min ankomst som gansterkung, men de satt i ett rum mot gården. Missräkning. Men ett minne. Limon hamnade på min räkning och var inte mycket dyrare än en vanlig New York-taxi. Så därefter blev det en hel del sådana färder. Kommer man i limousine, får man alltid mer uppmärksamhet och bättre service, men man får också ge mer i tip.

När jag föll från World Trade Center

Jag har faktiskt varit högst upp i de båda tornen. Stått där och inte blivit insläppt hos World Trade Club. Och stått där på taket till det andra tornet och sett helikoptrar långt där nere. Jag har också bjudit en New York brud på middag på krogen Windows of The World. Jag tror att det var i Twin Towers. Det var den kvällen jag hamnade ute i White Planes och hennes katt hoppade upp på min rygg medan vi älskade. Senare på natten vaknade jag av amerikanska polis- och brandsirener för att det brann på andra sidan gatan. Hade i en vecka problem med den flickan, som hela tiden ringde mig, bjöd in mig till att träffa familjen, ville gifta sig och var väldigt enträgen. Åkte snabbt och feget till en kund i Connecticut.

Min familj, plus svärfar var i Fort Lauderdale i Florida. Svärfar

höll på i försöka supa ihjäl sig i saknad av sin fru Inga (underbar kvinna) som dött i skelettcancer. Vi ville ta vara på honom och bjöd in honom till Florida.

Jag var tillsammans med min kollega i New York och skulle ansluta. I NY var det kallt som fan. Jag hade vit linnekostym, ingen rock, ingen halsduk. Frös som bara den. Blev jätteförkyld.

Flög ner till Atlantic City. Spelade bort lite dumma dollars bland pensionärer. Hemska spelhallar. Low Life. Den Amerikanska Drömmen i en djävla mugg med spelmarker. Hållögd, skuldsatta människor som berusade vankar fram på The Boardwalk. Ingen höjdare precis. Men fullt av horor. Och skummisar.

Flög till Miami. Fick med mig ett femtiotal småflaskor med sprit av de vänliga flygvärdinnorna eftersom jag sagt till dem att jag skulle möta min familj. Tog en taxi till Fort Lauderdale från Miami. Stannade vid en drugstore för att få medicin mot förkylningen. Det var sent, så det var bara en lucka till apotekaren. Stack in huvudet och sa att jag hade ”a cold”, ”Yes you have a headcold, you better take this”. Jag fick en burk med tabletter och for iväg till adressen jag hade i huvudet. Kom fram, kramar och ett par drinkar. Stupade i säng. Innan dess tog jag några av tabletterna jag köpt. Sedan föll jag från World Trade Centers tak hela natten. Jag föll och svettades, min fru fick sitta på mig för att jag hela tiden ville falla ur sängen eller om det var soffan. För mig var det verkligt, panavision, true color och allt. Inte undra på att jag mådde illa när jag såg och hörde offren vid seven eleven många år senare. Jag hade ju gjort samma hemska resa. Jag hade fallit eller slängt mig ut från taket på det höga huset. Jag var ju den som smackade ner i

betongen.

Dagen efter var jag frisk. Märkligt nog. Och då höll vi på att bli mördade. Jag och min fru skulle möta min kollega på ett ställe någon mil bort, men vi missade the turnpike, stannade för att kolla kartan vid en busstation. Lät som tur var motorn på min hyrbil vara igång. Letade efter adressen på kartan, noterade att det stannat en bil bakom oss. Såg två negrer med dragna revolverar rusa mot oss, slänger kartan i min hustrus knä och trampar på gaspedalen, studsar över trottoarkanter och refuger, kommer fri och drar iväg. Jösses vad rädd jag var. Survivor. Senare träffade jag min kompis som hade varit för att intervju Ingó, boxarlegenden som ägde ett motell i Miami. På morgonen hade han varit ute på en golfgrunda, då två negrer (jag kan skriva svarta, men det känns fel för mig) hoppat över stängslet för att råna dem. En av golfspelarna ville inte lämna över sin sigillring, han sköts omedelbart i huvudet. Sånt är livet.

No Sylvie

Ikväll är jag förtvivlad. Min älskade Sylvie kommer inte över till mig i Sverige. Hon skriver att hon hoppas att jag ska ha bra skilsmäsoförhandlingar (?) och ett bra liv. Sedan Farewell. Adjöss, bara liksom. Jag trodde att vi hade något tillsammans. Kanske en kärlek, kanske en romans, kanske ett samförstånd. Sylvie och jag. Bara vi. Jag tror att hon fegar. Att jag var för ivrig, för het på gröten. Att jag på något sätt skrämt iväg henne. Jag vet inte om jag klarar det. Igen. Först min älskade fru, nu sedan mitt älskade hopp. Kan man stå ut med sådant? Man kan väl inte ställa en människa i hoppets kö och sedan sparka

undan hans ben? Kan man?

Återstår då ljuvliga Pen. Min skyddsling som sover med en revolver under kudden i mitt ”safe house”. Som det är nu är jag hennes enda hopp. Jag funderar på att åka ”hem” till Pen igen. Vafan 20 timmar och jag får veta om hon och småungarna mår bra. Är jag bara en tokig snubbe? Eller är jag en urbot romantiker. Eller är det så här ensamhet fungerar.

Ensam?

Här i Hamburgsund har jag bara några bekanta, främst Anders och Monika som jag brukar åka till för att snacka och fika. I Onsala har jag min fina son Rudolf och Anna med sina tvillingar Viggo och Freja. I Skåne har jag min mor och våra äldsta vänner Claes och Åsa. I Stockholm och eller Turkiet, min bror och hans elaka kärring. I Vaxholm vännen Lenny. I Waterloo, utanför Bryssel, min dotter Emelie, min svärson Daniel och deras barn Leon och Malva. I Alpena, Michigan har jag två barnbarn till, Helena och August. I Schweiz min syster Elisabeth och min svåger Daniel, deras dotter Dominique och deras son Michael och hans fru, mexikanska Angeles. I Thailand har jag en hel del vänner och bekanta. Danske Erik, norska Erik plus en dansk Erik till. Smithy och hans fru Ban. Smithy är manager på två resorts. Alltid glad, lirar gitarr skapligt. Chris, en holländsk resortägare, (Terra Selisa), som varit managementkonsult. Vi har en del riktigt fina idéer tillsammans som jag återkommer till längre fram. Maurice, holländsk entreprenör. Tom, dansken som hjälpt mig att gömma Pen. Peeo, kvinnan med världens godaste mangos och som jag har så roligt tillsammans med. Peter, en riktigt till

kroppshyddan stor dansk åkerägare från Fyn. Hans kompis Lars. Ångvälden Linn med världens godaste kyckling och papayasallad. Nuh, den flirtande underbart vackra servitrisen på Monkey Bar som jag gav en klocka och ett armband hon aldrig kan bära pga nickelallergi. Malee med dottern Om, som äger den vackraste kroppen i Asien. Eddie och Sue. Holländare med thailändsk fru som har den lilla serveringen The Windmill i Hua Hin. Lilla Oui och Julia. Och naturligtvis Sylvie, som kanske inte vill ha mig. Slutligen Pen, som väntar på mig i "the safehouse".

Visst känns det ensamt här när alla är där. Visst känns det lite besynnerligt när jag tänker på att Christine och jag kallade oss för Här-och-Därbo. Jag i värmen för mina krämpors skull och hon i kylan.

Just varit hos Anders och Monika för att lätta på dysterheten, mejla ett förtidigt Happy Birthday till Sylvie på deras sega dator. Kan inte koppla upp mig här. Läste av mina mail på bensinmacken.

Spelar det amerikanska kultbandet Steely Dan på hög volym. Dricker lite rödvin, ser på båtarna som tuffar förbi. Sitter bland alla fina minnen. Blir ledsen som fan.

Att bara behöva lämna allt detta.

När jag dansade med Frihetsgudinnan i New York

Bodde en gång på ett hotell i New York där man i bottenvåningen hade ett disco och en bar som hette The Library. Böcker och bokhyllor överallt. Jag sitter i ett bås och sippar på något. Får syn på en kvinna i fotsid, vacker, blå sidenklänning som står ensam i baren. En skönhet. Discjockeyn

drar igång med en skitlåt, det var då man började dra skivorna baklänges på skivtallriken och rappa till det, förskräckligt, och jag stolpar fram. Presenterar mig och bjuder upp henne till en dans. Döm om min förvåning. Hon hade inte stått. Hon satt på en barstol och när hon reste sig blev hon säkert 220 centimeter lång. När jag skulle hålla om henne för att dansa hade jag hennes höft mot min bröstkorg och hennes bröst i pannan. Världens längsta kvinna. Snygg som fan och jätteglad. Det var som att dansa med Frihetsgudinnan. Vi hade jättetrevligt tillsammans. Och bara allt frasande från sidenklänningen. En annan gång på The Library kom det fram en kvinna till mig i baren. Vi började snacka. Hon verkade lite flirtig. Efter att vi presenterat oss, så frågade jag henne vad hon arbetade med. "Well, I'm a working girl". Jaha, sa jag, men vad är det du arbetar med? Sedan fattade jag. Ännu en gnoa i New York. Jag fick veta vad olika "arbeten" skulle kosta och sa adjö. Hade tappat min plånbok vid entrén, men den kom tillrätta. Ovanligt för att vara i New York.

I Love America

Och jag hatar America. Man blir lite kluven. Det jag gillar är amerikanernas positivism, allt är möjligt, du kan, let's go for it. Deras ofta naiva syn på framtiden. Deras avsaknad av avundsjuke, något som alltid förgiftat det svenska samhället. Jantelagen finns inte i USA. Du är bra om du lyckas, framgång föder framgång. Kör hårt, du kommer att lyckas. Barnen bärs fram av både lärare och föräldrar i skolan. Du kan vara fattig, men du kan lyckas ändå. Let's go for it. Att göra konkurs i USA är inget skamligt, det är snarare en merit. Du prövade i alla fall.

Better luck next time.

Vad jag inte gillar är trångsyntheten. Förutom inom den intellektuella eliten på öst och västkusten där man någorlunda är orienterade i världen, med vad som händer inom politik, ekonomi och kultur, så är det tämligen tomt. Gemene amerikan vet ingenting om världen. Finns det McDonalds i Kina? Oj. Den kristna högern lägger sordin på allt bland rednecks och andra utbildade människor. Pappan till min f.d. svärdotter Olivia, tror t ex att vi i Europa aborterar fullgångna foster (nio månader) för att efter födseln mörda dem. Han tror det på riktigt. En i övrigt snäll och trevlig människa.

Segregationen är stor. Jag var hos min dotter som gick på High School i Kenton, en liten småstad i Ohio. Frågade hennes amerikanska Daddy om hur det var med svarta i Kenton. Och han svarade ”The last one did run very fast”. Då ska man veta att Joe är indianättling och stolt över det. Sioux tror jag.

Hoppas att Barack Obama klarar av att bygga bra bryggor mellan folken i USA. Det är ingen lätt uppgift. Vi pratar om USA som en smältdegel, men det fungerar inte i praktiken. Som i Sverige där invandrare aldrig i en större utsträckning blir inlemmade i det svenska vardagslivet.

Igår höll Amerikas president Barack Obama ett tal till världens över en miljard muslimer från Kairo. Det var ett bra tal enligt många. Men vad hjälper det när t ex vackra Pen säger ”I will kill them before they kill me”. Och sover lätt med en pistol under kudden. Eller man på någon fin middagsbjudning på Östermalm i Stockholm snackar skit om muslimer, fast man aldrig har träffat någon. Vart tog människovärdet vägen? Toleransen. Världigheten och acceptansen? Varför kan vi inte se möjligheter i olikheter. Varför ser vi inte det berikande i möten

mellan olika människor, olika kulturer, vanor och seder? Varför är vi så konservativt korkade? Varför törs vi inte möta det okända? Fan man kanske skulle ha blivit filosof eller poet i alla fall. Skriva sådant som ingen begriper, men alla låtsas förstå. Släng er i väggen. Ni alla förståndiga som vet allt, kan allt och som ändå inte lyckas åstadkomma någonting. Jag har i alla fall tagit ut svängarna. Och det rejält. Inte heller åstadkommit något rejält och påtagligt. Men jag har haft roligare än de flesta. Och då har jag bara beskrivit en liten del av vad jag varit med om. More to come.

Jag gillar att inte ha något språk

Har inte talat svenska på länge. Sist tror jag var i februari, nu är det juni. Svenska är ett underbart, men litet språk. Få synonymer till motsats till engelskan. Min f d fru talar inte längre med mig, och kanske var det det som hände. I min analys (som jag alltid är igång med) så tappade vi talförmågan för länge sedan. Jag kan inte tala med Peeo, hon snattrar på thai och jag svengelska. Med danskarna och de fra Norge blir det engelska, med Sylvie blev det en blandning av franska och engelska plus hennes fingerspråk. Men man kan göra sig förstådd i alla fall. Jag gillar det. Med Pen blir det mest en konstig engelska och ögonkast, gester och lite kel. Pekande och införstådda kast med huvudet. I hela mitt liv har jag varit vetgirig. Har jag inte förstått något, så har jag frågat. För att få veta. Att stå där och inte begripa har aldrig varit min grej. Varför då? Hur kommer det sig? Vetgirigheten har nog gjort att jag fått veta och erfara en hel del. Det har gjort mitt liv innehållsrikt, i alla fall i skallen. Mitt yrkesval gjorde att det

blev så. Veta en hel del om en massa saker. Kanske inte på djupet men ändå. Hur många människor vet allt. Ingen. Men jag vet en hel del. Innan jag nu får Alzheimers.

Fula kärringar

Jag har alltid älskat skönhet, vackra kvinnor och förföriska varelser. Så även idag. Jag lever för det mesta i en världsdal där skönhet är vardag. Kommer till Sverige då och då och upplever numera en förföljning av världens vackraste kvinnor. Blonda, långa, ståtliga. Nu bylsar man på sig fula byxor, kjolar utanpå dem och konstiga tröjor. Vad fan är detta ett flyktingläger? Vart tog de vackra kvinnorna och flickorna vägen? Nu är det mest fula kärringar jag ser. Elakt. Javisst, men sant. Jämför mina skönheter i Asien med svenskorna så ser ni. Herreminne, svenskorna har glömt bort att visa vilka skönheter de är. De är bortkollrade av modeindustrin, spånkorgar allihop. Nu fick jag ju hela den svenska elitspånkorgsindustrin emot mig också. Men de har ju inte sett min vackra Pen. Hon är så vacker. Och hittills bara min. Har sagt till henne att jag inte vill att hon har någon annan man medan jag är borta. Hon sa att det var OK. Jag väntar på dig sa hon. Och det gör hon nog. Fast hon är osäker på om hon fungerar när det gäller sexlivet. Bryr jag mig. Såklart, men det kanske behövs en islossning eller något. Är inte längre så säker på min förmåga. Måste till en känsla, ett vi, en närhet som jag inte känt på länge. Om Sylvie vill ha mig över i Montreal så reser jag direkt. En av de mest intressanta personerna jag mött i hela mitt liv. Och jag har sett in i henne. Och hon tror jag har sett in i mig. Men å andra

sidan kanske jag har varit desperat att finna en ny kvinna. Så som så många andra nyskilda män gjort. Och så vackra Pen, en utsatt person som jag vill rädda.

Snackade nyss med min bror i Stockholm. Vill ha med mig till Lettland för att hämta hem en Lexus cabriolet. Tokig i bilar precis som jag en gång var och som farsan med sina lyxbilar.

Hamnar jag i Lettland har jag en känsla av att jag hamnar i dåligheter. Horor, skummisar, maffia och annat bedrägligt.

Räcker med vad jag har framför mig idag. Vi betygade varandra vår obrottsliga kärlek. Han bad mig tvätta bort avsnittet när vi snackar om erövringar på hans terrass i Turkiet och jag sa kanske. Men hon kommer att bli vansinnig när hon läser det. Det är hon redan sa jag. Vi skrattade och la på.

Ringde Lenny, för att få veta vad han tyckte om detta manus. Han satt med grannar och skulle ringa upp senare.

Ringde Pen men fick bara en thaitelefonist i örat som sa något jag inte begrep. Hoppas att hon fortfarande är i säkerhet. Måste snart ta mig dit för att känna att hon är i trygghet. Känner trots allt ett visst ansvar för henne. Och hennes barn.

Det som skiljer oss från djuren

Vi människor kan ju faktiskt känna empati. Vi kan sätta oss in i andra individers situationer. I motsats till djuren. Vi kan drömma, tänka nya tankar och svindla iväg.

Och visst är ju drömmen om boken om allt bara en dröm. En tokers idé. Ett sökande efter min fru, mitt liv igen. Som jag letar efter. Jag tar mig ett glas rödvin igen, blir lite småfull, funderar, ringer till lilla tjejen i thailand, min kollrade fru som nu är i Bryssel, min bror i Sverige eller Turkiet, min kompis i

Vaxholm. Vem fan som helst. Bara någon vill svara. Men det är tomt. Öde. I Thailand har jag mina små ödlor som jag snackar med, jag har Peeo som jag inte snackar med. Jag är Mr. Hannsi som åker förbi med Gulan II. I'm nobody but everybody. Ett bättre liv? Kanske det om jag bara slapp hoten emot oss. Vem kan inte leva med en av världens vackraste kvinnor? Vem kan inte kramas ihop med en varm, ljuvlig kropp, kyssa henne i nacken, dra in hennes doft och bara ha det ljuvligt? Bortskämt. Visst. Men min verklighet. Bara en flight away. Så har det faktiskt varit i större delen av mitt liv. Bortskämt och lite groteskt. Men större delen av männen i världen skulle vilja gå i mina i Ungern handgjorda maffiaskor. Jag drog ett av de längre stråna, som numera ser ut att bli allt kortare. Kan inte längre få en Merca eller Porsche framkörd. Kan inte längre få en limo till en adress i LA eller San Fransisco. Kan knappt få upp gylfen med mina stumma, fumliga och okänsliga fingrar. Sitter just nu och mår dåligt i mitt lilla hus i Bohuslän. Men, det ska ni veta, mitt självförtroende finns där fortfarande. Ännu. Och alltjämt. Oförbrukat, oförtrutet och starkare än någonsin. Om Sylvie inte vill ha mig, vill jag ha henne dubbelt. Om Christine inte älskar mig längre, vill jag älska henne desto mer. Knasigt, men för mig logiskt. Om min Pen har laddat pistolen så får jag vara försiktig när jag kryper ner bredvid henne. Laddat möte kan man kalla det. Skjuter mig i pungen eller kysser mig? Får ser hur det blir. Det är rätt kul att skriva. Kan det vara det att läsa om mina dråpligheter? Jag har idag betänkligheter om resten av min sommar. Ska jag stanna i Sverige eller ska jag åka till Thailand, till Pen eller ska jag till Montreal? Till min riktiga kärlek? Var det bara en dröm eller var det ett möte för livet? Just nu vet jag

inte. Finner mig i ingenting. Noll igen. Och smuttar på ett rödvin.

Saknar min exfru och Sylvie. Min exfru för hennes ljuvliga kropp och doft, min Sylvie för hennes ljuvliga kyssar under den stjärnfulla himlen när hon tryckte sitt sköte mot mig i poolen och ville älska. Lenny har sagt att jag är för utlämnande, min bror likaså. Men om jag ska skriva så måste det ju utgå från mig själv. Vem fan ska tala om inte jag? På radion sjunger Thomas Ledin låten Man måste gilla läget. Måste man det? Man kan ju ändra läget eller förbättra läget. Min vän Lenny ringde. Ville jag skulle gå till en psykolog och prata igenom min situation. Han trodde mig inte när det gällde Pen, Al Qaida och den thailändska maffian, Interpol, Cia mm. Tror jag blivit skvatt galen. Och inte undra på. Det låter för otroligt för att kunna vara sant.

Men jag är vid mina sunda vätskor, inte galen eller paranoid. Jag vet vad jag gör, vad jag skriver, tänker, gör och erfar.

Den Stora Planen

Jag har lagt ner projektet att rädda världen. Det får andra dårar försöka göra. Nu gäller det att rädda mig själv. Och några till. Pen, hennes två pojkar och hennes skyddsling. Inte ska väl ondskan fånga oss? Men jag måste vara försiktig. Inte röja var dom är. Inte snacka i telefon. Kanske jag kan kommunicera med henne via Tom och internet?

Om nu Sylvie inte vill komma till Sverige och midsommar med mig och avstyr att jag kommer till Montreal, så måste jag inse att hon backat. Och det rejält jämfört med alla mellanradernamejl vi hade från Penang till Prauchabkirikan.

OK jag kan ta det, fast det smärta in i själen. Mister du en återstår tusental. Faktiskt miljoner, och åter miljoner kvinnor vill ha mig. Snacka om självförtroende.

Lite om The Kingdom of Thailand. 514.000 km² stort, dvs betydligt större än Sverige. Befolkning kanske en 65 miljoner. Ingen vet riktigt. Naturtillgångar: tenn, gummi, naturgas, tungsten, tantalum, trävaror, bly, fisk, gypsum, lignite, fluorit. Källa: CIA World Fact Book.

Jag ska åka ner till Thailands konsulat i Göteborg, lämna in en ansökan om ett ettårigt visum, tillsammans med några bilder av min fagra nuna, adress i Thailand och min inkomstdeklaration. Klara ut skattepengar, betala brorsan och svärsonen för deras utlägg. Sedan köpa en biljett (kanske t o r eftersom man numera vill det i Thailand) och sedan sova tvärs över Ryssland till Bangkok. Innan dess ska jag mejla Tom och be honom skicka Pen att möta mig på flygplatsen.

Sedan blir det lite mysko. Hon måste ligga lågt. Kan inte använda sitt namn eller sitt pass. Kanske ska hon byta till mitt familjenamn? Hur får jag henne och hennes familj ut ur Thailand? Vart tog den stora planen vägen? Jag kanske måste gifta mig med henne för att hon behöver ett nytt namn. Ett nytt pass. Mrs Pen Antoni.

Just nu har jag ingen aning. Kanske ordnar sig när jag är på plats. Jag är lite skraj. Rätt mycket faktiskt. Den Stora Planen kanske inte funkar. Jag vill ju ta ut henne och barnen till något annat land där vi kan känna oss säkra. Kanske till Vietnam eller Cambodia.

Min son ringde mig. En kvinna hade ringt deras hemtelefon från vad han trodde var Thailand och sagt att hon ville lämna ett nytt telefonnummer till Mr. Hans. Samtalet bröts och deras

fasta telefon har ingen nummerläsare. Så numret gick inte att spåra. Det måste ha varit Pen. Det är bara henne jag ringt från den telefonen.

Friarbrevet

Eftersom Sylvie sagt Farewell i sitt sista mejl tog jag, i det närmaste desperat, mod till mig och mejlade friarbrevet som jag tidigare inte vågat skicka. Bära eller brista? Försvinner hon för alltid nu, eller blir hon smickrad? Jag har faktiskt arbetat med den texten i flera veckor. Fick till det rätt bra tycker jag själv. Återstår att få reda på vad Sylvie tycker. Ja eller nej? Blir det ett nej, vilket jag befarar, så åker jag till Thailand. Blir det ja, så står jag snart där utanför Sylvies port i Montreal med en blomsterbukett och ett jätteleende. Blir det ett maybee, så vet jag inte vad jag ska göra.

Jag ringde Lenny

Lenny och jag har en gemensam bekant. Kalle B. Vi har gjort några roliga konsultjobb tillsammans för ett antal år sedan. Kalle har just startat ett förlag. Kanske vore det en idé att låta honom läsa mitt manus? Kalle B är för mig en mycket kreativ person, lite galen, som de flesta kreatörer, de som går ur den fyrkantiga rutan och söker det nya (som när vi skulle köpa ett slott i Polen).

Lenny, klok som alltid, sa att han skulle skriva en ”introduktion” till mitt manus för att få Kalle intresserad. Och dessa fina rader fick jag sedan mejlade till mig. Jag ringde upp honom med idén att detta skulle kunna vara världens första

interaktiva bok om jag fick använda hans ord som förord till denna skrift. Eller som intresseväckare på baksidan. Här kommer snart hans presentation av mig och mitt stora projekt. Jag kan här och nu inte nå internet, så ”hemtagandet” av hans ord kommer senare att läggas in här.

Till: Karl Beijbom
(karlbejbom@hotmail.com)

Hoppas allt går strålande med Beijbom Book, Kalle! Du är ett geni - det vet du att jag alltid tyckt - och tycker..! Och det är alltid så himla kul att byta energier, idéer, koncept med dig! Så - om/när du kan så hämtar jag gärna i Mörby - eller kommer jag in på en fika i stan eller hos dig - det som passar bäst in för dig. Återkom med förslag på tid! Och - har det dykt upp en annan sak som - på något underligt sätt - KAN!, och jag säger kan - passa in på något sätt.. Det handlar om en grej från vår gemensamma vän Hans Antoni - den kreative ordkonstnären och idémakaren och ”reklamgurun” från Göteborg - som jag fortsatt haft kontakt med i nu över 15 år. Bl a träffade du väl honom ihop med mig - bl a på Rörö tror jag - i McDonald's-projektet- "En Godare Värld" (Hans Antoni). Vad Hans har varit med om i sitt liv - och nu med en hysterisk twist de senaste 5 åren - är bara helt otroligt. Och det inkluderar områden som ekonomi, äktenskap, barn, sjukdomar, felopererade nervtrådar i ryggen, kranskärllsprängningar, mystisk "blödarsjuka" i magen, diabetes, alkoholism, fruntimmer etc etc. För två - tre år sedan, vid ca 55 års ålder, bestämmer han sig för att överge klimatet i Sverige, tar ut en (formell) skilsmässa från sin fru (35 års äktenskap!) - för att

kunna bli utlandssvensk och plocka ut sin pension i Thailand...
- varpå frun nu för någon månad sedan säger: Nu e de nog! -
UT! Då gör han det - sätter sig ner och skriver en bok!
Delvis som terapi, tänker jag - och delvis därför att han är en -
”författare” - eller... ”en som vill arbeta med ord”..... Och jag
har nu läst den - 130-sidors manuset - som runnit ut ur honom
den senaste månaden - dvs runnit med de två fingrar som
fortfarande har fungerande nervtrådar... Resultatet är - tycker
jag, som amatör - och vän till Hans - och naturligtvis helt
oprofessionell - helt makalöst! - en ”bladvändare” helt enkelt -
otroligt rapp, lättläst, spännande, andlös, lustfylld, läskig...
Men det är liksom ingen ”bok” - det är något annat - ett delvis
nytt format - rörig, kladdig, banal, - och otroligt skickligt
sammanfogat till en - ja, en ”läsupplevelse”...! Det är vad
Hans ”utkast” blev för mig - en läsupplevelse! Som nu finns
som ett rå-manus - om jag förstått rätt bara skrivet rätt upp&ner
- makalöst ”felfritt” - knappt några syftningsfel, knappt stavfel,
knappt skrivfel, genialt enkla fraseringar... Men - samtidigt -
får jag först en stark lust att - ja, ”rätta till” alla tokigheter,
onyanserade uttryck, de värsta grodorna - stryka en del banala
funderingar, ta bort oförskämdheter, - och utesluta en del
intimiteter.... men förstår sedan strax att då hade det inte blivit
något kvar av detta häftiga, nya ”naivistiska författarskap” - det
hade varit att förstöra ett konstverk till en dussin-plattityd...!
Och jag tycker innehållet delvis är - rent ut sagt otrevligt...
Men ”boken” - berör!
Och den är oerhört självutlämnande.....
Metaforen för mig är att se på Antonis ”författarskap” som på
Lindströms(?) ”konstnärskap” (- han Lindström?, svensken i
Paris . från Hälsingland?? - som spottade ut sådana härliga,

mustiga ”tavlor” - du vet , han som dog för några år sedan -
storrökare, alkoholiserad suput... - och jäkligt stor ”målare” - i
alla fall en stor ”konstnär” - och delvis banbrytande. ”Helt utan
finess”, utan ”professionalism” skulle jag nog sagt - men oj så
mycket konst det blev! ”Klanten” ”målade” ju med tjockt
pålagd akrylfärg - med spackel...!?! - som ett barn! - och så
oerhört ”berörande”... Och tänk vilken tur jag inte fick påverka
hans ”konst” - då hade jag kanske(?) sagt att den där
konstnären har mycket att lära sig innan han blir rumsren för
”publicering”... Tänk om jag hade lyckats få någon kunnig
”yrkesman” att ”redigera” hans verk!?... så att de kunde
presenteras som professionella ”tavlor”..... Och vad hade du
sagt, Kalle, om han ville ställa ut sina verk på vernissage hos
dig på ditt nyöppnade galleri???

FYI

lenny

----- Original Message -----

From: [Karl Beijbom](#)

To: [Lennart Boksjö](#)

Sent: Monday, June 08, 2009 7:50 PM

Subject: RE: Hans Antoni

Dyre Lennart,

Vi ska ses snart, snart, snart.

I Gbg nu.

Jag læser gærna Antonis manus. Faller jag som du, utkommer
boken till bokmæssan i høst. Då blir Antoni "stallkamrat" med

Bjørn Ranelid, Nobelpristagaren Wieslawa Szymborska, SR-profilen Kjell Albin Abrahamson och en till... Vill ha en papperskopia i min brevlåda:

Karl Beijbom
Erik Tegels väg 71
163 42 Spånga.

När jag ringde Lenny igen så hade Kalle B svarat att om jag var läsvärd, så skulle jag kunna komma ut till Bokmässan i höst tillsammans med ett flertal kända namn. Kul och inte minst spännande. Nu verkar ju allt vara på spåret. Förutom mitt liv. Som kraschat. Som den urbota optimisten jag ändå är så ser verkligheten till att få mig på fötter igen. Ser lovande ut. Inte nattsvart. Väntar på Sylvies svar. Inga geckos. Bara blonda svenska barn i tunna kläder, cykelhjälm och fniss. Det kan inte bli mycket bättre. Dessa vackra, sköna barn. Om bara Sylvie ville mejla mig sitt svar på mitt frieri. Om bara.

Nu någonting helt annat

Vad fan skulle han ut där för att fiska. Han ville ta en stor Marlin, The big one. The blue. Den gamle och havet. Jag blev rätt bedrövad över hans berättelse. Han fick fisken på kroken, halade hem och sedan åt hajarna upp bytet. I hamn så var det inget kvar bara hans berättelse över kampen som hade varit. Jag tror att min farfar och Ernest Hemingway träffade varandra i det spanska inbördeskriget, de satt där tillsammans i baren i utbombade Guernica. Life Sucks.

Galna fruntimmer

Jag har haft många fruntimmer. Galna, kåta, dumma, vackra, intelligenta. Och inte minst desperata efter sex och närhet. Fula, med skavanker, breda häckar, och dallrande dubbelhakor. Eller söta och välformade.

Förstår inte vad de ser hos mig. Mr. Hans är numera en attraktion här efter kusten. Alla vill nog komma till en sista gång. Bada i poolen, simma en stund, kramas på skoj och ha det lattjo, men nej jag klarar inte av det. Lever utan fruntimmer. Funderar. Och kanske fungerar. Att ligga där med ännu en kvinna ger mig ingenting. Just nu. Däremot ett själarnas möte. Konstiga samtal, hastiga halsbrytningar, kunskap och intresse. Det kan vara något.

Bilden som ska sändas

Jag har lovat mina kompisar att sända en bild av vackra Pen. Så att de kan avundas och skänka mig en lycklig tanke. Om det här bokprojektet blir av så vill jag nog ha en bild av henne på omslaget. Och så finns det en galen bild på mig från jag vet inte var, men med hörlurar i motljus och ett jätteflin. Har letat i Hamburgsund, men jag är ju numera bortstädad.

Kära älskade Christine

Det var du som bar mig. Du som fick mig att leva. Fick mig att fungera. Utan dig finns ju bara tomhet för mig. Det känns hemskt att behöva skriva. Men mitt i min bedrövelse finns du faktiskt där. Du, bara du. Min enda. Min enda kärlek här i livet.

Mitt allt. Min enda kvinna. Det känns sorgligt att säga farväl, men du har gjort ditt val. Vi träffas aldrig mer. Jag kommer att bo i Asien eller i Canada framöver. Jag önskar dig all lycka. Knappt, men ändå. Du har ju trots allt krossat mitt liv. Thank you dear. För de trettioåtta åren vi hade tillsammans. Gråter som vanligt en skvätt. Somnar sent. Ensam. Och beslutsamt tuff. Kommer att klara ännu en natt. Ensam.

20090609.

Christines 60-årsdag. Inget grattis från mig. Tom har mejlat. Skriver att han lämnar byggprojektet där Pen gömmer sig, för ett tag. Han har bråk med sin kompanjon. Men jag ska inte vara orolig för Pen. Han har koll på det hela och Pen och Linn har hans telefonnummer. Han har också gett henne 3000 bath. Min syster ringer från Lausanne, har snackat med vår mor, som är orolig för mig. Hon skäller på mig och säger att jag slarvat bort mitt liv. Kanske det, sa jag, men det är mitt liv. Ingen annans.

Inget svar från Sylvie. Inga nyheter - goda nyheter? Inget ja, inget nej, inget maybe. Jag ger henne ytterligare 24 timmar att svara mig. Sedan lägger jag ner mitt uppvaktande av den trevliga kvinnan. Har en känsla av att hon är lite rädd för att leva fullt ut.

The Resting Buddha

Framför Terra Selisa ligger Monkey Island. Namnet pga att där finns några hundra apor. Militären övade tidigare prickskytte på dem. Idag är de en turistattraktion. Fiskarna tjänar en slant på att ta dem dit med sina färggranna longtailbåtar. Peeo tjänar också några bath på att sälja chips så turisterna kan mata aporna. Vad man inte tänker på är att själva ön i sig är en attraktion. Framför en ligger en gigantisk Buddha på rygg i vattnet. Nacken, pannan, näsan, munnen, hakan, halsen, bröstkorgen, magen, låren och till slut underbenen ner i vattnet. Helt magnifikt. Jag snackade med ägaren till Terra Selisa, Chris, som jag lovat att hjälpa med att utforma en ny logotype. Då slog det mig. Ön ska naturligtvis döpas om till The Resting Buddha, folk kommer vallfärda för att se detta naturfenomen. Och hans Terra Selisa, som betyder jord i balans, skulle naturligtvis byta namn till The Buddha Bungalows. Just framför The Resting Buddha.

Det ena ger det andra

Medan vi sitter där så håller Pen på att ta hand om tomflaskor från kvällen innan. Jag hade Buddha i huvudet och fick då idén till ett nytt öl: Buddha Beer. Javisst sa Chris som tänkte till. Och det ska vara alkoholfritt. Zero alkohol för den thailändska marknaden. Och vi låter några ören från varje flaska och burk gå till någon trafikskadefond. Chris håller nu i skrivande stund på att försöka registrera namnet för Asien (många buddister) och ska därefter kontakta några som han känner på Heineken i Holland. Rätt kul idé. Får se vad det kan bli av det. Man kanske

inte kan använda namnet Buddha av religiösa skäl. Men vi får se. Vi vill inte vända oss till något thailändskt bryggeri eftersom Chris säger att de genast kommer att stjäla idén. Han vill också att jag ska hänga med honom till Australien för att titta på ett resortprojekt. Som konsult. Kul. Man duger kanske fortfarande. Knoppen hänger med fast det är sämre ställt med kroppen.

Imorgon är det ännu en ny dag

Först åka till Rudolf och Anna och kolla mina mejl. Kanske skriva något vackert avslutande till Sylvie. Därefter blir det Thailands konsulat i Göteborg. Sedan posta manus till Kalle. Därefter till apoteket för nya mediciner. Tanka på min telefon. Pengarna försvinner alltför snabbt. Kolla om mina skattepengar kommit in.

I natt kommer Bergmans demoner över mig

I snobbkultursverige är han fortfarande en gud. Men hos mig är han en rätt teatralisk figur. Fylld med vanda och ågren, med en konstig kvinnosyn, som geniet Strindberg. Såg Fanny och Alexander i San Fransisco första gången. Häpnade över hur bra det var. Där kom hans talang fram, men innan dess en massa dravel. Men vad jag förstår var han svår och skicklig på fruntimmer. Han la ner den ena efter den andra. Slogs en gång av Liv Ullmans skönhet när vi möttes på gamla Torslanda i Göteborg. Strålande vacker. Med ”Det” visslande omkring sig. Blev naturligtvis inget. Hon hade ju Ingemar. Och han en gång den vackra pianisten från Estland eller var det Lettland? Käbi

Laritei. Mörk, vacker och begåvad kvinna. Spelade helt fantastiskt. Som min mamma. Där jag låg på golvet under hennes flygel. Hon var bra. Riktigt skicklig. Sitter här just nu och gör egentligen ingenting. Väntar. Är lite otålig. Inget internet. Inga fruntimmer.

Funderar på att dra så snabbt som möjligt till Pen i Thailand. Kanske farligt och underligt, men jag kan faktiskt inte lämna denna fina kvinna till ett mörkt öde. I'm Mr. bright. And I'm good.

Bli nog lite konstigt. Hur ska jag göra? Kan jag vända mig till någon? Nej. Skaffa ett vapen, kanske i Cambodja Jag kanske behöver ett vapen för att försvara oss i en utsatt situation. Jag som inte ens har gjort lumpen. Hua. Hua Hin.

Åkte in till Thailands Konsulat i Göteborg för att fixa ett ettårigt visa. Det regnade småspik. Hade bilder på mig från fotograferingen på Penang. Accepterades inte eftersom de hade blå bakgrund, skulle vara vit. Jag sa att jag inte kunde fylla i blanketten eftersom jag inte längre kan hålla i en penna. Hon ville inte hjälpa mig. Hade med mig min självdeklaration, men den dög inte, skulle vara en inkomstuppgift från Skatteverket. Dröp iväg utan utträttat ärende. Jag har ett visa som räcker till den 20:e juli, så det får duga. Jag kan muta en kille på en resebyrå på Bangkoks flygplats. Jag har t o m hans telefonnummer.

Var sedan iväg och postade mitt manus till Kalle B. Ringde honom först ett flertal gånger eftersom han skulle vara i Göteborg. Men hamnade bara i hans röstbrevlåda.

Väntar nu bara på mina 42.000 kronor från Skatteverket. Ska komma i denna vecka, då köper jag en enkel biljett till Bangkok. Innan dess mejlar jag till Mr. Tom och ber honom

sända någon som kan hämta mig. Och att han berättar för Pen att jag är på väg.

Har nu bytt ut Sylvie mot Pen som bakgrundsbild på min dator. Betyder det något? Kan jag glömma Sylvie och hennes underbara kyssar i poolen? Var på McDonalds och tryckte in en Big Mac. Tyckte inte om den. Smakade lite konstgjord.

Kastade hälften och all pommis frites. Åkte till Elgiganten och köpte där en liten radio och en trimmer till mitt skägg. Jösses vilket prylsamhälle. En gigantisk butik med TV-apparater, elektronik, sladdar, datorer, spisar, kylskåp, ja allt en hagalen människa kan önska sig. Behöver vi allt detta?

De enda prylar jag har idag är den nya radion, trimmern, min dator, kameran och ett par telefoner. Om man ska koka ner mitt liv till någonting väsentligt, så blir det inte så mycket. Lite snille här och där kanske. Mest galna hugskott och tokiga idéer.

Ljuv tidigare hustru som inte stod ut. Fina, begåvade barn, underbara barnbarn. Härlig bror och förebrående fin syster.

Tjejer i överflöd, varav bara några varit förälskelser, snygga, vräkiga bilar, korkade rådgivare, dumma banker, underbar båt, underbar hund när jag läser DN vid strandbacken i Bohuslän.

De flesta skulle nog vara lite avundsjuka, men idag sitter jag här, med ett allt kortare strå, inte så djävla kul. Kan inte måla längre, kan inte hålla i en pensel. Saknar bilderna jag gjorde.

En tavla som jag har jobbat med i fyra år skall gå till Emelie.

Det är en sommarbild med alla grässorter vi har i Sverige. Här och där en myra, eller en nyckelpiga. Har jobbat med att ge bilden djup och varenda strå har en skugga. Var ifrån lyser solen? Var hamnar skuggan? Likaså har jag gjort en

halvmeterstor citron som skall gå till min son Rudolf. Varje por i citronens yta finns där. Har tagit mig ett år att göra. Fast den

blev felproportionerlig. Galen javisst. Vem sitter och duttar hundratusentals citronporer? Men rätt ball i alla fall. Jag känner att det är sent. Inte bara i den fysiska natten utan även i livet. Mina vänner finns nog där, men de har ju sina liv att ta hand om själva. Vad betyder jag?

Klockan är nu halv tre på natten, har egentligen inget mer att skriva. Idag. Inatt. Trött. På övervåningen har jag punka på den elektriska madrassen. Ligger nog i den lilla soffan här nere. Min älskade Christine sover i famnen på en annan man i södra Frankrike. Kunde vara värre. I morgon börjar inte en ny dag. En annan.

Ingen Sylvie i mina mejl. Där är det kört. Mitt fel. Har väntat, avvaktat och tagit det försiktigt. Men det ligger inte för mig. Jag har bråttom. Haft det hela livet. Här och nu. Inte i morgon eller nästa vecka. Now or never. Tittar på Pens bakgrundsbild på datorn.

Drömmen som rämnade

Jag såg mig själv som Gudfadern Don Corleone, sittandes vid ändan av det långa bordet. Hela familjen var samlad. Barn, barnbarn, min fru, hundar och ungar, vinkaraffer, bröd, servetter, blommor, fat med Pollo Cacciatora, sorl, skratt, familjelycka. I julas var det så, hemma hos Rudolf, Anna, Helena, August och tvillingarna Viggo och Freja. Emelie, Daniel, Leon, lilla Malva och hunden Elsa hade kommit till Sverige från Belgien och vi hade en traditionell julafton tillsammans. Jag njöt över samvaron. Kände mig lycklig när jag tittade på min familj. Kunde det vara bättre?

Samtidigt gnager misstanken att Christine redan då planerade

att kasta ut mig. Hade hon redan under hösten, då jag bott på Mallorca och Gran Canaria, träffat den nya mannen i hennes liv?

Jag var bara hemma i knappt en vecka efter jul. Stack sedan till Istanbul för att träffa brorsan, flög ner till Marmaris och bodde hos honom nästan en månad, och fortsatte sen till Thailand. Ett fasligt flygande kors och tvärs. Så har det varit i hela mitt vuxna liv.

En gång ramlade jag ur flygfåtöljen på övervåningen i en jumbo. Jag låg och sov på tvären i två säten då planets motorer började hosta och hacka. Jag tittade ut, piloten hade slagit på belysningen och allt var vitt. Vi hade flugit in i ett monsunregn på 30.000 fots höjd. Vi föll, men efter några skräckfyllda ögonblick kom motorerna igång ordentligt igen. Detta var någonstans över Bangladesh. Läste dagen efter om enorma översvämningar där.

En annan gång kraschlandade jag på Landvetter. Det var ett litet plan, kanske för en tio tolv passagerare. Det var vinter och jag skulle till Oxelösund. Vi var bara fyra passagerare. En minut eller så efter start flög vi in i ett moln och det blev en kraftig inbromsning i luften. Vi satt så vi såg in i cockpit och en mängd lampor blinkade, varningssignaler lät och vi föll. Piloten försökte få mer kraft, flöjlade propellrarna och drog på för fullt. Jag var övertygad om att jag skulle dö. Tänkte på min familj. Kvinnan framför mig skrek hjärtskärande. Planet vinglade fram och tillbaka, fick luft under vingarna och vi dök ner mot flygplatsen igen. Istället för att landa med landningsstället, landade vi med noshjulet först, som vek sig in under planet. Vi kanade fram och tillbaka på landningsbanan och stannade till slut. Vi kom väldigt fort ur planet. Och då såg

vi vad som hänt. Planet såg ut som en igloo. Helt nedisat. Piloten sa att han aldrig varit med om något liknande. Planet hade varit iskallt och vi hade flugit in i ett regnmoln. Det dröjde några veckor innan jag flög igen.

När jag stoppade en tennisfinal i New York

Min kompis Lennart hade kommit över biljetter. Det var final mellan McEnroe och någon som jag glömt på Flushing Meadows. Har aldrig varit idrottsintresserad. Förutom jag och Lennart, var Owe, en svensk filmare med. Vi satt allra högst upp på läktaren. Jag ville ta en bild över arenan, ställde mig upp, slog huvudet i en järnbalk, föll framåt över folk och branta stolsrader. Människor ropade, kanske t o m skrek, matchen stannade upp och folk hjälpte mig att komma på fötter. Yr och svimfärdig, med bultande huvud och öm bröstorg tog jag mig ner från läktaren. Jag tog en taxi till hotellet. Mina vänner ville stanna kvar och se matchen. Hade ont som fan i bröstet. Och det blev bara värre. Nästa morgon kom jag knappt ur sängen. Det var resdag. Mina kompisar fick hjälpa mig med min väska. Sedan taxi till helikopterplattformen och färd till Kennedy Airport. Mådde dåligt hela vägen hem över Atlanten. Väl hemma direkt till Carlanderska, där min direktörsförsäkring gjorde att jag kom direkt in. Där konstaterades att jag brutit och eller spräckt alla revbenen på höger sida. En mycket besvärlig tid följde. Kunde inte på länge sätta mig i min liggvagn.

Blöder nog invärtes igen

Har känt mig trött och svag den senaste veckan. När jag reser mig upp så håller jag på att svimma. Jag är vinglig på mina ben. Orkar inte gå några längre sträckor. Måste stanna och pusta ut och ta stöd. Jag hör mitt hjärtas slag i mitt huvud. Precis som förra gången då jag behövde elva påsar blod. Funderar på att åka till vårdcentralen och be dem ta ett blodvärde på mig. Proppar i mig Loseckapslar och järntabletter. Vågar inte få blodtransfusioner i Thailand, Laos eller Cambodja p g a hiv-risken.

Rädd för knivar

I mitten av åttiotalet var jag på väg till mitt hotell efter en kväll på min brors nattklubb Studion på St Eriksplan. Taxin stannade vid rödljus strax innan Odenplan. Plötsligt slets bildörren upp och en galning försökte hugga mig med en stor förskärare. Som tur var satt jag mitt i baksätet, kunde slänga mig bakåt och fick upp fötterna och sparka ut killen. Innan dess hade han huggit kniven mellan mina ben. Jag kunde ha blivit kastrerad. Jag skrek kör, kör, till föraren, men han fattade inte först. Mannen med kniven var på väg mot bilen igen och jag fick igen bildörren. Han högg mot fönstret och kniven fastnade i gummilisten. Då fattade föraren och drog iväg. Och kniven lossnade. Mannen hade jeansjacka och stort burrigt hår. Det var allt jag kom ihåg när jag senare från hotellet ringde polisen. De åkte till Odenplan och letade, men ingen knivman. Alltsedan dess är jag rädd för knivar. Har många gånger haft mardrömmar om denna händelse.

Nu blir det kanske inget mer

Jag tror inte jag kommer att skriva något mer förrän jag vet vad jag ska göra. Med mitt liv. Med Sylvie. Med Pen. Nu vet jag att det inte går att hålla ihop en kärlek när man är på olika kontinenter. Det gick åt skogen mellan Christine och mig. Hon i Sverige och jag lite varstans. Samma med Sylvie. Hon i Montreal och jag i Asien eller i Sverige. Det är inte så konstigt. Man måste ju kunna vara tillsammans för att kunna vara tillsammans. Alternativet är ju ohyggliga telefonräkningar och longdistansphonesex som inte kan vara speciellt tillfredsställande. Hej, vad har du på dig? Knaster, knaster. Inte min grej. Fysisk närvaro är det som krävs. Det är som dessa satellitkonferenser och telefonkonferenser. Där sitter man runt ett bord, uppkopplad med folk överallt i världen och försöker komma fram till vettiga samförstånd. I min mening rätt meningslöst eftersom man inte kan läsa de andras reaktioner, se deras kroppsspråk eller se dem riktigt i ögonen. Sparar kanske flyg och hotellkostnader, men minskar den mänskliga kommunikationen. Vi i väst är dåliga på fysisk kommunikation. Rent av rädda för fysisk kontakt. Att se två amerikanska kompisar mötas är nästan skrattretande. En ickeomfamning med två klappar i ryggen. Det är allt. Ryska män kysser varandra på kinden, medan vi i norra delen av Europa och i Amerika låtsaspussas i luften. Asiatiska män rör inte varandra vad jag har sett, medan asiatiska kvinnor alltid ska hålla i en, smekas lite smått, pillar och duttar. Asiatiska kvinnor ser en alltid rakt in i ögonen. Det gör nästan aldrig Europeer. Bland hundarna är det bara en ras som ser husse eller matte i ögonen. Border Collie. Alla andra hundar flackar snabbt med blicken.

Varför? Ingen aning.

När jag tänker efter borde jag ha sett det, eller åtminstone annat det. Christine tog aldrig i mig längre. Vände kinden till när jag ville ge henne en kyss, såg mig inte i ögonen, flackade med blicken. Och det hade varit så länge. Hur blind kan man vara? Inte se signalerna, inte längre kunna läsa sin käresta. Hade jag bara annat, hade jag ju kanske kunnat ändrat händelseförloppet? Men nu är det kört. Hörde ikväll att hon är hos min syster i Schweiz och flyger till Sverige i morgon från Genève. Vet inte om jag vill träffa henne. Kanske ska säga att jag ska till frisören. Inte har tid. Som hon gjorde. Nu sitter jag likförbannat och skriver. Skulle ju inte göra det förrän jag var nere i Prauchabkirikan igen.

Den längsta natten

Som så många gånger tidigare låg jag på sjukhus. Den här gången för akut bukspottskörtelinflammation. Höll på att dö. Ont så jag skrek, uppsvullen och hemsk. Fullt med kanyler, droppåsar och slangar. Låg i ett rum för fyra där de andra männen fes, rapade, pratade i sömnen osv. Stod inte ut, kunde inte sova. Fick en sjuksköterska att lägga mig i ett undersökningsrum längst ner i en korridor. Ingen signalknapp, lysrör över mitt huvud, en klocka som med klick, klack hackade fram sekunderna. Blev bortglömd. Låg där och såg hur minut efter minut förflyttade visaren på klockan. Mådde fruktansvärt illa, värk i magen, ont överallt. Bortglömd. Jag ropade, men ingen kom, jag skrek, men ingen hörde mig. Låg där och stirrade på den långsamma klockan och upp i lysrören. När jag skrevs in vägde jag 104 kilo. När jag skrevs ut vägde

jag 86. Svullnaden eller i alla fall större delen av den spydde jag i handfattet jag stapplande lyckades ta mig till.

En gul, stinkande vätska fyllde hela handfattet. Bara galla. Mitt i natten kom en mumie in till mig. Han hade hört mitt rop. Han var helt inlindad i gasbinda, hade inga tänder och log och skrattade åt mig mitt i mitt elände. Höll på att skrämma livet ur mig. Som i en skräckfilm med Boris Karlof. Minuterna gick så långsamt. Man hade kört in mig i rummet vid niotiden på kvällen och vid niotiden på morgonen fann de mig. Nattsköterskan hade glömt var jag låg. De nya visste inte. Vilken natt. God natt.

Har alltid avskytt auktoritära människor

Om det finns något som jag alltid reagerat starkt emot så har det varit när någon talat om för mig vad jag ska göra. Jag vänder taggarna utåt direkt. Det har vad jag vet alltid varit så. Kanske började det med att farsan var så dominant, alltid visste bäst och alltid skulle bestämma. Den enda som bestämmer över mig är jag själv. Jag har ett huvud, kan jag få använda det på mitt sätt? Det var så genom hela skoltiden och senare i yrkeslivet. Ingen bestämmer över mig. De enda gångerna som jag blev arg på Christine var när hon försökte. Då var hon smart nog att lägga om taktiken till att försöka övertala, övertyga och även manipulera mig. Och hon var ofta bra på det.

Det är klart att man ska följa lagar och bestämmelser. De har ju stiftats genom demokratiska beslut. Men ibland vill jag tumma på dem, tänja och se om jag kan få lite större utrymme för mina egna beslut. Varför stå där vid röd gubbe när inte en bil är i

närheten?

Inte ens maktmänniskan, kunden och vännen Lennart kunde sätta sig på mig, fast han försökte många gånger.

Enda gången jag minns att jag vikt undan var när jag som 12-åring var på seglarläger och tvingades gå tvärs över ön med en hink och hämta havsvatten, bära den för mig enormt tunga hinken, utan att spilla en droppe, tillbaka och vattna flaggstolpen. Hade jag vägrat eller misslyckats hade jag fått stryk av nyckelpersonalen. Vad hade jag gjort för att förtjäna detta straff? Jag tror att jag hade smygtittat på tjejscouterna när de bytte om.

Har bestämt mig nu

Var i eftermiddags hos Rudolf och Anna för att läsa mina mejl och sända två. Ett till Mr. Tom i Prauchabkirikan där jag bad honom hälsa Pen att jag kommer dit någon gång i nästa vecka. Att jag skulle höra av mig så snart jag visste vilken flight jag skulle anlända med. Och frågade honom om han kunde skicka någon att hämta mig då. Visserligen en kostnad på lite drygt 3000 bath, men efter en så lång flygning är man inte så intresserad av att åka buss. Sedan mejlade jag Sylvie och undrade varför hon inte hört av sig. Berättade att det hade hänt saker som gjorde att jag var tvungen att åka tillbaka till Thailand och att jag inte kunde berätta om anledningen över nätet. Rudolf berättade att han skulle till Visby för att hålla ett föredrag under Almedalsveckan. Det var något om det svenska kulturklimatet, främst när det gällde film, teater och opera. Huvudet på skaft minsann. Stolt pappa.

20090614, söndag kl 02.30 på morgonen

Har slötittat på en film med Brad Pitt, för att skingra tankarna, men den gjorde mig bara bedrövad. Väntar på gryningen Ska sova en stund i den lilla soffan. Ett djävla vridande och vändande. Men jag är van. Eftersom jag blir stel och får ont i ryggen måste jag vända på mig var femte minut. Har gjort det ända sedan jag opererade ryggraden 1991. Oftast vaknar jag inrullad som en kokong i lakanet. Vakna, duscha, trimma skägget med den nya trimmern, tvätta kalsingar och strumpor. Äta frukost som här i Sverige blir en tallrik fil med havregryn och russin och en kopp kaffe. Sedan åka över till Rudolf och Anna, läsa eventuella mejl och läsa DN. Har nästan glömt bort hur ljusa, eller blonda de svenska nätterna är i juni. I Asien kolsvart från sju på kvällen till sju på morgonen. Här i Sverige börjar det gry vid tretiden. Samma i Canada sa Sylvie. Varför svarar hon inte på mitt frieri? Är det för knasigt att göra det över internet? Eller var det alldeles för snart efter det att vi sagt farväl i Pran Buri? Sanden rinner mellan våra fingrar. Dygn läggs till dygn. Tiden går, snart inget återstår.

Jag kommer alltid att minnas våra kyssar. Nej, nu får jag allt koncentrera mig på att ordna trygghet för min lilla ”familj” i ”the safehouse”. Hörde ikväll att Christine kommer hem idag, fast vid niotiden på kvällen. Vill ha ett sista möte med henne, men det får bli på måndag kväll. Anledning: att säga ett sista farväl, försöka se henne i ögonen, få tillbaka vigselringen och mitt familjenamn. Vi kommer aldrig att ses mer. Det är tungt och jobbigt men så måste det bli. Grenen måste kapas om stammen ska bli frisk. Hur det blir med den avkapade grenen är inte längre min sak. Hennes val. Eller om det är jag som är den

amputerade grenen?

Letar fortfarande efter resetknappen. Men jag vet att den finns därute. Det måste finnas en gryning även för mig. Och för jagade Pen, hennes två pojkar och skyddsling. Vad är det jag ger mig in på? Som det förr alltid stod i pignovellerna i Allers: Fortsättning följer.

Nu är jag framme i nutid. Ingenting mer skrivs förrän det hänt. Det vore att gå händelserna i förväg. Klockan tickar just nu mot fem, en liten harpalt skuttar runt och äter alla blommorna i trädgården.

En ny dag

Det har regnat och blåst kallt i tre dagar, men denna dag verkar bli bättre. Lite blått mellan de hastande molntussarna. Sätter på radion där man i nyheterna berättar om valfusk i Iran och upplopp på Teherans gator. Är det en nyhet? Så är det ju alltid i den delen av världen. Åker till Rudolf och Anna, läser mina mejl. Tom säger att allt är OK. Kanske kommer han själv och hämtar mig i Bangkok, eller så blir det någon ”you can trust”. Trevlig man. Fyra timmars bilresa för att hämta och sedan fyra tillbaka. Men förstås, han vill ju så gärna sälja huset till mig. Middagen som jag blev inbjuden till hos Rudolf och Anna fixade jag själv. Försökte minnas receptet medan jag var och handlade. Blev lammgryta med kanel, vitlök, tomatpuré, rosmarin och lite spiskummin, något som jag lyckats bra med tidigare. Ett recept från Sicilien. Där romarna en gång fick möta orientens mat. Fan vad jag kommer att sakna alla mina kokböcker. Säkert ett hundratal som jag genom åren fått ihop.

Men de hamnar ju hos mina barn, som båda tycker det är roligt med matlagning. Jag blev faktiskt erbjuden att bli chef på en av den trevliga dubbelmördarens krogar. Men det var för stort. 140 stolar, en massa personal, så jag tackade nej, till hans besvikelse. Hade det varit ett mindre ställe kanske det varit kul. Flera gånger under kvällen funderar jag på att ringa till Christine för att få ihop ett möte, men något hindrar mig. Skulle verka som om jag bevakade hennes hemkomst. Jag ringer henne på jobbet istället. Funderar över hur Pen har det med sina barn. Hon vet nog nu att jag är på väg tillbaka och det en och en halv månad tidigare än planerat. Jag vågar fortfarande inte ringa henne eftersom hennes och min telefon kan vara avlyssnade. Känner mig just nu väldigt ensam. Ingen att tala med, ingen att krama och kela med. Tomt. I morgon får jag sätta fart. Ringa och bråka med Skatteverket, få loss pengar, boka biljett, boka möte med Christine. Städa upp efter mig här i huset. Haft ett långt bråk med en diskmaskin som jag inte kan få igång. Den djävla maskinen bara piper och vägrar att starta. Har hittat instruktionsboken, men som vanligt är det någon knäpp konstruktör som skrivit den. Går inte att förstå. Och så är det med en massa prylar runt omkring oss. Här sitter jag i deras ultramoderna, specialdesignade kök. Det blinkar överallt. Från kyl och frys, inner och yttemperatur, induktionsspis, microugn, fläkt och annat. Har försökt att programmera en video och en dvd-spelare jag köpt. Inget funkar som jag vill ha det. Jag vill ha on och off. Sen ska det funka. Det piper och ges signaler runt omkring mig så jag blir tokig. I snabbköpet ska man scanna sina varor. När det ringer sliter tolv personer upp sina mobiler samtidigt. Det vore enklare att tända en brasa i en

grotta. Det som ska underlätta för oss med alla finesser blir mest till krångel och besvär.

Jag vill inte ha alla finesser i min telefon. Jag vill kunna ringa och svara. Resten skiter jag i.

Sedan har man gjort allt så smått. Allt blir mindre och mer komplicerat. Jag kan ju inte längre se siffrorna på telefonen. Ett flertal gånger har jag fått telefonräkningar där jag ringt till Afganistan. I Thailand har jag en telefon som låter som en groda när det ringer och den har bara Tahiländska bokstäver. Men den funkar. Vem vill gå omkring med en groda i fickan? Man måste fixa så att den som man ringer får ens egen speciella signal. Ett grodkväkande, en bröl från någon som är upphetsad, ett skri från någon i nöd, ett hot från någon som inte fått betalt... Jag är nog lite knäpp i alla fall. Men har mitt i natten ändå rätt kul. Ledsen som fan, men vid gott mod, som det heter.

20090616

Käkade frukost. Knäckebröd med Västerbotten. Underbart gott. Äntligen fint väder. Åkte till Anna och tvillingarna, läste mina mejl och kollade mitt bankkonto. Inga pengar hade kommit in. Ringde Skatteverket där man sa att eftersom jag bor utomlands, så är jag inte med i den första utbetalningen, utan får allt vänta till Augusti. Kan inte vänta sa jag. Måste ha pengarna nu. Fick henne att be en chef att ringa upp. Väntade i två timmar men ingen ringde. Beslöt mig för att åka in till Skatteverkets kontor i Göteborg. På vägen dit ringde en kvinna från dem och jag fick till ett möte. Väl där mötte jag Sigrid, en ung trevlig kvinna som fick lyssna på anledningen till att jag måste få pengarna

nu. Jag berättade om Pen, The Safehouse, barnen, hoten, allt. Och hon sa att hon skulle se om hon kunde hjälpa mig, men först måste hon kolla mina pensionsinkomster från SEB. Men, sa jag, uppgifterna har ni ju redan fått. Ja, men jag måste kolla i alla fall eftersom du bor utomlands. OK, ring mej när det är fixat.

Jag gick, åkte till Burger King och drog i mig ännu en sund produkt från det stora landet i väst. Smetigt och kletigt. Sigrid ringde mig och sa att hon inte kunde få ut uppgifterna eftersom de var sekretessbelagda. Banken kunde inte lämna ut uppgifter ens till Skatteverket! Jag måste därför åka till banken och be dem släppa dem. Jag åkte till första bästa SEB-kontor, men kom fem minuter för sent. Banken stänger kl 15. Idiotiskt. Tidigare på morgonen hade jag ring Christine och bitt om ett möte. Det skulle ske vid sextiden på kvällen när hon kom hem från jobbet. Jag parkerade utanför porten på Linnégatan. Slog mig ner på Rumpbar och tog en öl, läste en allt innehållsfattigare Expressen (fem minuter). Där kom Christine stressande inte hemåt, utan nerför gatan. Såg mig inte och jag hann inte ropa. Efter tjugo minuter kom hon förbi hemåt. Väntade en stund och gick sedan till porten. Dörrkoden var densamma som för ett halvår sedan. Och jag kom inte ihåg den, utan den satt i fingrarna, i mina pekfingrar. Lustigt. Plingade på. Två gånger och hon öppnade. Min Christine. Som inte var min längre. Kändes konstigt att stiga in i mitt hem som inte längre var mitt hem. Ingenting hade ändrats förutom att jag var bortstädad. Hon såg mig inte i ögonen. Ingen kram eller ens en puss på kinden. Såg på henne att hon tyckte synd om mig. Pratade om hur hon hade det och hur jag hade det. Pratade om försäljningen av Hamburgsunds pärla. Hur jag skulle göra med

räkningarna som damp ner hos henne varje månad. Fick signera en skrift, med hennes hjälp pga mina fingrar, där jag inte motsatte mig att hon bytte till en mindre lägenhet. Allt var så överkligt, som i en film. Jag sa att jag fortfarande älskade henne. Hon sa att hon var ledsen att hon gjort mig illa. Mina tårar trillade, men jag grät inte. Vi pratade om hennes älskare i Frankrike och hon höll med om att det nog inte skulle hålla. Jag sa detsamma om Sylvie. Vi pratade om Pen. Hon sa att jag skulle vara försiktig och tänka på att jag har barnbarn. Att jag inte skulle gifta mig med tanke på att våra barn skulle få arvet efter mig, inte någon thailändska. Jag sa att det går att fixa med ett äktenskapsförord, även i Thailand. När jag skulle gå med en bunt nya räkningar under armen, så kramades vi och jag kände hennes ljuvliga doft. Jag sa att jag fortfarande bara älskade henne. Ingen annan. Att jag aldrig hade älskat någon som jag älskat henne. Med tårar i ögonen tryckte jag på hissknappen. Åkte ner, vände bort. För alltid?

Sa till mig själv: Kom igen. Det är nu äventyret börjar. Vad finns runt hörnet?

Fick en tanke. Kanske galen. Men om nu inte Christine vill vara min käreasta, så kanske, kanske, hon fortfarande vill vara min vän. Min bästa. Vi vet ju mest om varandra. Vi kan varandra utan och innan. Jag kan ju mer om hur hon är än vad någon annan gör. Och vice versa. 38 år. Inte kattskit, ett långt liv tillsammans. Kanske jag kan möta henne igen på något annat sätt? Vi kan ju inte slänga bort allt det som vi lyckats komma fram till. En allt mjukare yta, mer finslipad under många år. Ett sista hopp. Nej då. En möjlighet att mötas igen under många år framöver. Har svårt att se ett liv utan Christine. Vi har ju faktiskt växt ihop. Detta trots att hennes kärlek inte

längre finns där. När hon läser detta kommer hon naturligtvis att se mig som den otrogne skitstöver jag varit. Men det är ju historia. Jag skulle vilja att hon kom till mig som vän och gäst. För att se hur mitt liv blev. Hur jag lever idag. Träffa min skyddslingsfamilj i Praunchabkirikan. Kanske ha med sig sin pensionär. Inte bo i mitt hus, men jag fixar en fin bungalow åt dem. Skulle vilje se henne förundras över hur fint och enkelt jag lever. Möta Pen och alla mina vänner i Thailand. Bara en dröm. Dela en av Peeo's mangos tillsammans.

20090616. Tisdag

Åkte till banken i Kungsbacka och där var det tjugo före mig i kön till kassan. Men mitt ärende var knappast något för kassan. Gick längre in i banken och fick tag i en hjälpsam kvinna. Jobbade egentligen med fonder, men hon hjälpte mig ändå. Jag fick henne att ringa Skatteverket för att få reda på vilka uppgifter det var som de ville ha. Sedan ringde hon försäkringsbolaget som hade hand om mina privata pensionsförsäkringar. Det hela gällde om de hade betalat ut med rätt skattesats eller inte. Jag hade ju emigrerat den 16 april 2008. Och min minskade skatt gick inte igenom förrän i september. Hursomhelst verkade det ordna sig. Men jag var tvungen att åka in till Göteborg och begära förtidig utbetalning. Jag kunde inte fylla i blanketten för mina fingrar, men Sigrid var vänlig nog att hjälpa mig. Skrev under möda under. Min namnteckning såg ut som en femårings. Men pengarna skulle nog dröja till nästa måndag eller tisdag. Helvete också. Jag vill ju till Pen så snabbt som möjligt. Nu får jag sitta här i Onsala över midsommarhelgen. Helt ensam. Min

exfru ska fira i Skåne hos våra vänner där. Rudolf och Anna med alla sina vänner. Jag får väl köpa mig lite matjessill, färskpotäter och någon nubbe. Jag som i alla år blandat familjens specialsaps enligt min pappas recept. Åbrodd, brännvin special och lite torr sherry. Alltid uppskattat. Brukade designa speciella etiketter till flaskorna varje år. Eller så hade jag etsat i vackra buteljer. Slut med allt sånt.

Ringde till Lenny och försökte övertala honom att fira midsommar i Hamburgsund och ta med sig Bella. Men det gick inte. Det var slut mellan honom och Bella. Nu skulle han segla ut i Stockholms skärgård med en ny kvinna. Fan, sa han, allt jag företar mig blir fel. Jag hade tre bra år med Bella, men det sprack till slut. Den nya vet jag inte hur det blir med. Det är tungt. Vem vet om inte jag?

Ringde brorsan. Sa att pengarna jag var skyldig inte skulle komma förrän efter midsommarhelgen. Det var helt okay. Han hade inte åkt till Estland för att köpa sin Lexus Cab. Det blev en Chrysler Cab i Sverige istället. Han läser detta manus och gillar det. Han uppdateras varje dag. Saknar hans umgänge.

Ukulele

Min älskade storebror har alltid gått sin egen väg. Aldrig lyssnat på råd. Helt igenom selfmade. Egensinnig och varmhjärtad. Begåvad och karismatisk. Och riskvillig, för att inte säga dumdristig.

En dag för 6-7 år sedan fick han en galen idé när han var på en musikmässa. En ukulele har bara fyra strängar, en gitarr sex. Alltså måste det vara lättare att lära sig spela på en ukulele och om man köpte tillräckligt många så skulle ukulelen kunna

ersätta blockflöjten som första instrument i skolan, alla skulle ha råd att köpa en ukulele. Och en ukulele kan man ju ta med sig vartsomhelst. Han beställde 1000 stycken i första rundan för att få ner priset och dessutom i 6 roliga färger som Cadillac Pink, Baby Blue osv. Väl hemma när ukulelena kommit fram var det invigningsfest på hans nya specialbutik för stränginstrument och han hade bjudit in en kompis som var radiopratare på en kommersiell station. Tillsammans gjorde de en tävling där man som pris, varje dag hela sommaren, vann en ukulele. Han kontaktade musikskolorna, och sist men inte minst så kom han och radiopratarkompisen på att om man skulle få iväg 1000 ukuleles så skulle man förstås sälja dem i 6-pack - ett riktigt partypack. Gick ut med annonser där man istället för att ta med sig blommor eller en pava rödtjut till festen skulle ta med ett sixpack ukuleles. Succé. Idag har han väl sålt en 70-80.000 ukuleles i Sverige. Ringde mig och bad mig åka till Hawaii och ställa mig vid flygplatsen och kränga ukuleles. Jag såg mig själv där i blommig skjorta, blomsterkrans runt halsen sälja ukuleles till blåtonade amerikanskor. Kanske inte hade varit så dumt. Jag tror t o m att min bror tillsammans med radioprataren Tommy, gjort en låt tillsammans. Min Ukulele och Jag. Finns på svenska och på turkiska. Han måste ju ha något roligt att göra när han är i Marmaris. Den turkiska versionen heter "Ukulele ve ben" och den har han gjort tillsammans med sin kompis i Marmaris, Bulut. Lär ha spelats en del i turkisk lokalradio. Tokigt och galet. Javisst. **Bröderna Brothers**

Myanmar

Jag läste om en amerikansk man som simmade över en flod för att komma till nobelpristagarinnan Aung San Suu Kyi's hus i Burma. Hon har suttit där i nitton år i husarrest. Slängdes i fängelse p g a hans tilltag. Han var tydligen en religiös grubblare.

Har själv närt en dröm om att jag skulle kunna rädda denna vackra, stolta kvinna. Knäppt, javisst. Jag såg mig i drömmen hur jag kontaktade media, fick med mig CNN, SkyNews och BBC World till gränsen där jag ber om inträde till Myanmar. Man frågar mig om anledningen till mitt besök. Jag säger kärlek. Jag vill träffa ”my beloved woman Aung San Suu Kyi. Antingen skjuter man mig eller så får jag inför kamerorna säga ”Ingenting kan hindra kärleken!” Vad skulle man svara? Jag tror att om man lyckades få ut henne från Myanmar, så skulle hon som den starka symbol hon är kunna uträtta mycket mer för sitt folk än vad hon kan åstadkomma från sin husarrest. Nitton år. Hon fick inte ens åka till sin mans begravning i Storbritannien. Och vad gör världssamfundet för att hjälpa denna fantastiska kvinna? Nada. Kanske jag sätter igång drömmen. Men först måste jag få Pen, hennes pojkar och skyddslingen i säkerhet. Hur? Det vet jag inte idag. På torsdag då jag fått in pengar på mitt konto bokar jag flyg till Bangkok, mejlar till Mr. Tom om ankomst, sedan är det igång igen. Jodå, jag löser ett och annat korsord fortfarande, men med möda då jag har svårt att hålla i pennan.

På läktaren

Där sitter man numera, som en åskådare. Tittar och förfasar sig över vad som händer. Själv är man passiv, från att tidigare varit där nere som aktör. Jag fick saker och ting att hända, jag kunde starta händelseförlopp. Nu kan jag ingenting. Har blivit invecklad i ett konstigt sammanhang. Förstår inte egentligen vad som sker. Hemma i Sverige säger man mig att jag ska vara försiktig. I mitt hjärta säger mig att jag ska våga. Försöka vara den människa jag skulle vilja vara. En människa med medkänsla, snällhet, godhet och med moral. Jag kunde ju lätt säga att Pen, hennes pojkar och hennes skyddsling är inte mitt problem. Men kan jag det? Nej. Det går inte. Jag måste ställa upp. Jag går ner på plan från läktaren. Jag vågar inte ringa Pen, eftersom hennes telefon är avlyssnad precis som min. Byter taktik. Försöker vara lite konstruktiv och lite smart. Inte så lätt. Kommer Pen att skjuta mig när jag plötsligt dyker upp? Eller blir det en efterlängtd kram?

Nu är det tungt igen

Känner ensamheten i den ljusa svenska sommarnatten. Bara jag och mina virvlande tankar. Åker jag nu tillbaka till Pen och barnen, så försvinner jag nog. Inget tillbaka. Borta bara. Det är nog okay för min egen del, men hur blir det med Farfar Plopp, eller med färden med Gulan till Kalvö med Leon vid rodret? Farfar/morfar svek. Kom aldrig, skickade bara knäppa vykort med elefanter och apor. Han var aldrig där, eller här. Jag trodde aldrig att livet skulle ta sig en sådan här vändning.

Men ”shit happens”. Samtidigt är ovissheten lite lockande. Att kika runt hörnet. Blicka in i framtiden. Blotta sig själv lite grand. Våga, riskera och ta ett steg man tidigare aldrig tagit. Va fan, det är ju jag, jag kan ta det mesta, jag törs, jag vågar, fast jag är rädd.

Talade med Christine ikväll. Grät floder. Ville att vi åtminstone skulle vara bästa vänner och det kunde hon tänka sig. Tyckte nog mest synd om mig som bortstött, ratad ömklig varelse. Vem ska jag kunna vända mig till? Jag har ingen. Bara mig själv. Det hade fungerat med Sylvie, men samtidigt hade det varit fel. Första bästa kvinna. Man griper efter halmstrået. Och det glider en ur händerna. Det sista strået.

Vad är det som väntar mig? Jag, farange, möter en trettioårig vacker kvinna, ljuvligt konstruerad med axelhölster och terroristbeskrivningar i sin väska. Två pojkar, två och fem år gamla plus en adoptivdotter på arton. Hur hamnade jag i denna soppa? Hur ska jag klara av detta? Man kan ju alltid försöka. De förlitar ju sig på mig. Eller är det något annat. Blir inte klar över hur det ligger till. Anar kanske ugglor i den thailändska mossen. Det hade ju varit enklare att sitta smådragen framför Bingolotto hemma i fåtöljen. Men nu är det som det är. Jag ger mig in i det okända, med lite darr i underläppen.

Onsdag

Åkte över till Anna och tvillingarna. Fikade och läste mejl. Ett från Tom. Han hade hälsat till Pen från mig och berättat att jag skulle komma ner denna, eller nästa vecka. Hon hade blivit glad. Tom skrev också att han reserverade ett hörnhus för mig, fullt möblerat och klart. Bara att flytta in. Jag vet vilket hus det

är och det blir toppen. Två sovrum, stort vardagsrum med barkök, granitbänk, plasma-TV, inne och utedusch, takterrass med jacuzzi och grill, soltak. Kunde inte vara bättre. På ena sidan blickar man ut mot kokosplantagen där det går kossor och betar. På andra sidan bara fem meter till poolen. Sigrid från Skatteverket ringde och sa att allt kommer att bli försenat eftersom försäkringsbolaget strulat med underlaget. Jag kunde tidigast få loss pengar i slutet av nästa vecka, dvs en vecka senare än sagt. Fan också. Nu väntar jag inte längre. Kommer att köpa en flygbiljett till Bangkok i morgon då mina pensionspengar kommit in. Ber Rudolf att sköta mina räkningar och att inte minst betala brorsan och Daniel de pengar jag är skyldig. Känns taskigt, men så måste det bli. Det blir ingen midsommar för mig detta år. Ingen familj att umgås med. Ensamt. Inga barnbarn runt benen. Det som grämer mig mest är att jag som morfar och farfar inte kommer att vara i Sverige när tvillingarna och Leon har gemensam födelsedag den tjugonde juli. Jag skulle ju ut med Gulan och låt Leon styra till Kalvö. Tungt.

Men jag kan ju alltid pussa på Pens små pojkar. Har inte sett dem ännu så det blir spännande möten. Den artonåriga flickan vars namn jag inte minns kallade mig för Papa för ett par veckor sedan och gav mig då en jättekräm. Svårt att inte tycka om det. Svårt att inte känna ansvar när de är så utsatta. Vad jag förstår så har de bara mig. Pen litar inte på sin tidigare arbetsgivare The Army, hon litar inte på Polisen. Och så har hon mig. I den delen av världen är ett människoliv ingenting värt. Hur ska jag kunna göra någon skillnad?

Jag glömde bort livet

Nu innan jag ger mig in i äventyret igen så måste jag reflektera över hur mitt liv kom att gestalta sig. Ungefär som att kolla att allt är med och allt är låst och stängt när man ska iväg på en ny resa, man får inte glömma dom tre P:na - Pass, Pengar och Piljett.

Hur var då min resa genom livet? Arbetsam, långa dagar och sena kvällar. Allt för att få företaget att gå runt. Allt för att komma framåt och uppåt. Kunna känna att min familj hade det bra. Hann bara inte med mig själv. Brydde mig egentligen inte. Kom in på mitt vackra kontor varje morgon och sa till mina medarbetare: För helvete det här är inte någon begravningsbyrå. Det är en reklambyrå. Jag hade mina dyra bilar och mitt vackra fartyg i Långedrag. Jag bodde på de bästa hotellen, jag fick se och uppleva en stor del av världen.

Men jag levde i en annan värld än den verkliga. Glömde bort kärleken till mina närmaste. Den Kära Leken igen. Det var bara jag och framgång som gällde. Money, money. Sedan gick allt för fort. Åren efter fyrtio bara svischade förbi. Satt mest i flygplan och på konstiga möten där man alltid skulle vara orakel. Komma med lösningar som ingen hade kunnat tänka sig. Var ensam på hotell. Träffade en och annan dam, more of the same. Hade aldrig tid att fiska, segla, läsa skönlitteratur, fundera, pussa på mina barn eller bara sitta vid köksbordet och prata vardag med min sköna hustru. Jobbet kom alltid först. Alltid. Hur djävla dum kan man vara? Jag glömde helt enkelt bort att livet är till för att levas. Att må, att njuta när tillfälle ges. Nu ska jag ta igen de förlorade åren. Om det går.

Ringde Christine och berättade om mina närmaste planer. Hon

lät väldigt ointresserad. Jag är ju bortstädad. Kommer inte att försöka nå henne igen. Och Sylvie borta i Montreal, henne har jag klumpigt nog stött bort med mitt frieri. Då får det bli Pen. Som hälsade att hon väntade mig. Life goes on. I morgon ska jag köpa en biljett till Bangkok. Då börjar jag en ny resa. Pass, pengar och piljett.

Åh Sylvie

Fick ett mejl från Sylvie. Hon säger på ett vänligt sätt nej till mitt frieri. Har genom bekanta träffat en ny man som hon säger att hon har mycket gemensamt med. Hade det på känn. En ocean oss emellan. Det skulle aldrig fungera. Jag försökte och vågade, ville, men nu är hon borta. För alltid? Jag kommer försöka hålla kontakten med henne. Denna intressanta människa.

Hon blev nog i alla fall smickrad över mina rader. Alltid något. Nu har jag bara Pen. Och hon har bara mig. På andra sidan jordklotet.

Inga pengar

Mina pensionspengar betalas ut tre gånger per månad. Den femtonde, tjugofemte och den sista. Pengarna som kommer den femtonde tjuvhåller banken i tre dagar för att tjäna ränta. Beloppet är inte tillgängligt förrän på eftermiddagen den artonde. Men nu till midsommar håller de inne pengarna tills efter helgen dvs den tjuogoandra. Skurkar. Överföringen sker ju elektroniskt, direkt. Det är mina pengar som skulle vara inne på mitt konto direkt, men nej. Varför gör vi inte uppror mot detta?

Det är ett oskick. Jag vill ha mina pengar nu. Behöver dem för att köpa flygbiljetten till Bangkok. Varför ska banken tjäna på mina pensionspengar?

Ekonomiskt har jag det mycket bra. Gott ställt på papperet, men fortfarande för höga kostnader kvar i Sverige. Jag betalar för Hamburgsund, lite lån för datorer jag köpte till Christine och mig, lån för det nya badrummet, min bil och Christines lilla cabriolet. Plus en hel del annat jag lämnat efter mig.

Utan dessa kostnader kunde jag leva som en kung i Thailand.

Idag lever jag som en prins.

Jag betalar ca SEK 5000:- för huset plus några hundralappar till för städning, trädgårdsmästare, vakter och poolskötare. Sedan kostar scootern 600:- i månaden. Den största kostnaden utöver det är resor, flyg och taxi när jag hämtar och lämnar sköna damer. Någon flott middag då och då. Medicin. Nu kanske det blir lite annorlunda när jag ska bli farange med en thaifamilj på fyra. Men vad fan, det är ju bara pengar. Blir man lycklig av pengar? Kanske, kanske inte. Men det underlättar livet.

I Sverige kan man tydligen bara bli förmögen genom att antingen vinna på en skraplott, lotto eller trav, eller vara en skurk, eller ha en unik idé som man lurar på andra. Se bara på it-bubblan och fastighetskraschen i början av nittiotalet och nu senast finanskrisen. Jag blev själv blåst på 780.000 kronor 1989 då jag följde bankens och mina rådgivares alla råd. Lång näsa.

Jag har gjort många dåliga affärer genom åren. Som t ex när vi flyttade från vår paradvåning vid Carlandersplatsen i Göteborg. En fantastisk, nyrenoverad lägenhet som vi hyrde. 190 kvadrat, öppen spis, bibliotek, matsal etc. Vi tyckte att den blev för dyr när jag inte längre kunde jobba och ha mitt företag hemma, så

jag kunde ta en del av hyran den vägen. Vi bytte till en något mindre våning. Och det dröjde inte mer än två månader så gjordes Carlanderplatsen om till bostadsrätt. Där förlorade vi kanske en fem miljoner. I Stockholm blev jag erbjuden en bostadsrätt av en av mina kunder. Var och tittade. På ett parkeringshus byggde man lägenheter på taket. Fantastisk utsikt över både slottet, Riddarfjärden och stadshuset, takterrass, privat hiss från garaget till dörren. I samma veva blev jag dålig i sviterna av mitt gamla diskbräck. Det var då jag låg blickstill i väntan på en andra operation. Jag ringde och se nej till den fantastiska våningen. Kunde inte längre flyga och arbeta i Stockholm. Hon som jag talade med trodde jag var galen. Och det var jag. Hade jag bara stått ut med kostnaderna i några månader, så hade jag tjänat miljoner. Jag hade ju fått lägenheten av min kund. Gratis.

Mexikanskt bröllop. Aquascaliente, 2003. Kanske

Min systerson Michael skulle gifta sig med en kvinna från Mexico - Angeles.

Vi flög in till Mexico City, denna hemska stad utan syre och bara avgaser. Vi samlades mitt i smeten.

Angeles pappa var tydligen en höjdare, ägde ett stort bussföretag i Aquascaliente, en stad med bortåt en miljon innevånare mitt ute i ingenstans. Han hade skickat en buss för att hämta oss och vi var sjutton stycken från alla hörn i världen. Det var vänner från Schweiz, en general från Equador, hans fru och deras dotter som var banker i New York, en norrman, förmodligen Angeles tidigare boyfriend, några tjejkompisar

från när och fjärran, jag, Christine, min svåger, min syster och ett par av deras vänner från Schweiz. Vi skumpade iväg och resan tog två dagar. Vi stannade över natten i en mycket gammal och charmig stad, vars namn jag glömt. Där tog vi en läskig linbana upp på ett berg där det var ett historiskt museum, fyllt med Mexicos revolutionära historia. Sancho Pancho och andra frihetskämpar visades där i blekta bilder. Vidunderlig utsikt över staden. Middag på stadens torg med terroriserande orkester och falsksjungande seniorita i öronen. Tequila och tacos, dessa förbannade tacos.

När vi nästa dag åkte vidare så var det mest genom öknar. När chauffören emellanåt stannade för att gå ut och pinka så såg vi att han hade en batong i handen och en revolver i bältet. Men vi hade det trevligt ombord på bussen. Härlig blandning av folk från hela världen. Väl framme i Aquascaliente tog vi in på ett gammalt mycket trevligt hotell. På kvällen skulle det vara en mottagning vid Angeles pappas företag. Det visade sig vara en parkeringsplats bakom byggnaden.

Christine hade blivit jätteförkyld och stannade nedbäddad på hotellet. Det hade blivit blåsigt och kallt. Aquascaliente låg i utkanten av en tyfon som dragit in från Stilla Havet. Det hade ställts upp långbord som höll på att blåsa bort. Angeles släktingar visade tydligt att de inte gillade oss, framförallt hennes bror som jag hörde muttra ”gringos”. Vi från Europa på ena sidan bordet och mexikanerna på andra. Maten kom med bud från en cateringfirma och var naturligtvis tacos. Till det drack vi tequila, försökte hålla kvar bordsduken i stormbyarna och vara artiga.

Dagen efter var det bröllop i en stor katolsk kyrka som såg ut som en krokantårta, utsirad till tusen. En bunt söta små

brudnäbbar följde brudparet. De såg ut som änglar i sina fina, vita sidenklänningar. Överallt klängde det paparazzifotografer. I kyrkan spelade en symfoniorkester, jag räknade till 18 man. Ceremonin var tradig, men en och annan tår föll i alla fall. Sedan var det middag på något stort, tjusigt hotell. Vi satt vid stora runda bord. Det serverades grillat kött (aha, inte tacos) och rödvin. Två orkestrar avlöste varann. En mexikansk och en mer västerländsk. Dans halva natten lång. Mitt emot mig satt en minister som jag efter att vi kommit hem fick höra blivit mördad.

Dagen efter skulle jag ha ett litet party i vårt stora hotellrum. Kruxet var bara att jag inte hade något att bjuda på. Gav mig ut med Jean Franchoise, Fransen kallad av sin svenska fru. Tyfonen hade då på riktigt dragit in så det regnade utav helvete. Gatorna blev till floder som svämmade över till trottarerna. Fransen gav upp och vadade hem. Jag fortsatte. Till slut hade jag vatten till knäna, fick klänga över billastflak, hänga i portarna till butiker, blev smutsig och fick svart olja i mitt ansikte. Slutligen hittade jag en liten butik som hade tequila. Köpte ett par flaskor av en vettskrämd (som jag såg ut) flicka och plumsade tillbaka till hotellet. Never give up.

Kom till rummet och möttes av applåder och gapskratt. Jag förstod när jag såg mig i spegeln. Blev ett lyckat litet party i alla fall.

Efteråt flög vi till Yucatan, vid atlantkusten och plaskade. Blev sjuk och spydde blod för första gången. Anade att jag blödde invärtes. Ja fan, beviset fanns ju där på badrummets väggar. Christine torkade bort och jag låg där och gnydde. Ömkligt.

Farbor Sid

Farsans älskarinna Vico, hon som var med i USA på femtiotalet, gifte sig med en amerikansk sjöofficer och de flyttade ut till Tynningö i Stockholms skärgård. Hon hade en son med en ryss sedan tidigare. Peter, som blev en av mina bästa vänner. Han hade haft otur i livet. Hoppat från en trampolin i Californien och slagit i huvudet i bassängkanten och krossat halskotor. Han stannade i växten vid tolv års ålder. Jag minns att jag fick bära honom ner till vattnet och lyfta över honom på badmadrassen. Svenska läkare hade gett honom så mycket cortison att man till slut var tvungen att steloperera hans rygg. Hade han varit kvar i USA hade han levt än idag. Hans styvfar var en enormt karismatisk man, alkoholiserad, gick ofta helt naken på ön. Lärde mig att skjuta med en pistol mot en vedtrave.

Vico var konstnärinna och målade rätt bra naivistiska stora tavlor minns jag. Peter försökte hålla igång sin plågade kropp med en roddmaskin.

Farbror Sid tyckte det blev långtråkigt därute på ön, så han åkte till Vaxholmsbolaget som hade hand om skolbåtarna för barnen i skärgården och frågade om han inte kunde få köra skolbåten. Jodå, men hade han kvalifikationer för det. Tja, sa farbror Sid. Jag har varit befälhavare på HMS Ulysses (Amerikas största hangarfartyg, vet ej riktigt namnet) vid slaget vid Okinawa. Han fick jobbet och skötte sedan skoltransporterna med en åttametersbåt i många år.

Peter blev reseledare och guide på Mallorca. Hade åkt och träffat Janne Carlzon som då var VD på Vingresor och sökt jobb och Janne C hade gett honom jobbet trots hans handikapp.

Kunde knappt gå, hade svårt att röra sig. Heder till den karln. Han jobbade där i många år, men blev till slut så dålig att han tvingades sluta, flyttade till Californien. Dog där medan jag var där. Fick veta det i efterhand och skäms än idag för att jag inte besökte honom och fick ta ett kärleksfullt adjö. Den fina killen.

Mest terapi

Nu sitter jag mest och skriver för att få tiden att gå. Ensam hela midsommaren. Ingen att snacka med. Inga pengar eftersom banken djävlas med mig. Inga skattepengar heller. Hade knappt råd att tanka bilen idag. Tjugo liter bara. 13,29 mot 6,50 i Thailand. Väntar in måndagen. Det är första gången i mitt liv som jag varit ensam på midsommaren. Inte tungt, men konstigt. Mitt American Express kommer att stoppas. Jag lovade dem en slutbetalning på kanske 1.500 kronor den artonde, men banken gav mig inga pengar. Måste ringa direkt på måndag. Mitt Diners är jag skyldig 5000:- på. Men där har jag väl en kredit på tiotusen? Har ingen koll på någonting just nu. Har tidigare i livet alltid blivit omhändertaget av någon sekreterare, assistent, ekonomichef eller min hustru. Ska man nu behöva sköta sånt här skit helt ensam? Vill naturligtvis göra rätt för mig.

Ont överallt

Jag kanske låter som en hypokondriker, men jag vet vad smärta är. Jag kan knappt skriva längre. Två pekfinger och två tummar är allt jag har kvar. Resten är borta och gör ont vid beröring. Mitt vänstra ben har svullnat upp. Har fel på ”sjunten” som läkarna kallar det. Kan inte få vätskan att cirkulera i kroppen på

rätt sätt. Tio minuter tog det att få på mig en stödstrumpa som jag hittade i en av kartongerna som min f d hustru varit vänlig nog att flytta till min dotters bostad här i Onsala. Värk i benen tack vare den generösa svenska sommaren, tolv grader där ute. Får knappt på mig vänstra skon för svullnaden. Ständig värk i ryggen. Kan bara gå med svårighet, vinglar och har dålig balans. Nu vill jag flyga iväg. Till värmen, både den naturliga och den mänskliga. Behöver det nog nu. Står ut lite till, men inte mycket mer. Man kommer väl att amputera mina ben så småningom, som man så ofta gör med diabetiker. Och sedan blir jag väl blind. Så länge det finns liv i mig kommer jag att sparka och kicka. Eller så tar jag livet av mig medan jag kan. Tjoflöjt. Det kan ju inte vara så mycket värre att vara död som att leva? Så mycket mindre bara.

Åh Pen

Jag har en vacker bild av henne som bakgrund på min dator. Hon tittar rakt på mig och hon ler. Hon är en skönhet. Kanske inte för alla, men för mig. Hon väntar på mig där i Prauchabkirikan. Långt borta men ändå mig nära.

Levnadsintyget

Måndag morgon och fortfarande inga pengar. Åker till banken där man konstaterar att Försäkringskassan inte betalat in varken i maj eller nu i juni. Åker till Försäkringskassan där man meddelar att man inte betalat ut för att de saknade ett levnadsintyg. Vadå? Ja, du måste intyga att du är vid liv. ”Jag står ju här framför dig” ”Det räcker inte. Du måste tala med en

handläggare och dom sitter i Visby, på Gotland. Jag ska be att de ringer dig?” Jaha, man måste som utlandssvensk bevisa att man fortfarande var i livet för att få ut sin pension.

Åkte tillbaka till Anna och väntade. Efter fyra timmar ringer en kvinna från Visby och säger att de skickat ut formulär till mig tre gånger till min adress i Rayong. Där hade jag inte bott på ett och ett halvt år. ”Du måste fylla i ett formulär, och det kan du göra i Kungsbacka”. Där hade jag ju varit för fyra timmar sedan. Kunde man inte sagt och gjort det då? Tillbaka till Kungsbacka, fick hjälp att fylla i den djävla papperslappen. Stämplades och intygades. Jo jag lever. Fortfarande. Vilket härmed intygas.

Skilda världar

I Sverige ordning och reda och jobbig byråkrati. Levnadsintyg. I Thailand oordning och oreda, kanske byråkrati och korruption. Den som sett det thailändska telefon och elnätet där det hänger med trassliga kontakter, snören och trassel förundras över att det trots allt fungerar. OK ibland elavbrott, men för det mesta fungerar det. I Sverige tar vi en nummerlapp och står i kö. I Thailand slåss man om att komma först. Varför är vi svenskar så djävla välorganiserade och så toleranta? Det känns lite grand som att komma tillbaka till det gamla Sovjetunionen. Nomenklatura. Ställ in dig i ledet. Kom inte här och rucka på hur vi brukar göra. Vi har regler att följa. Hur roligt är det? Det är därför befriande att leva i Asien, där inga riktiga levnadsregler finns. Där man inte känner krav på sig. Där man är befriande fri. För det mesta. Åtminstone så länge man har pengar. I Sverige har vi alltsedan Gustav Vasa klivit åt sidan

med mössan i hand och bugat för överheten när de kört förbi.
Dags att ändra på det beteendet.

Dalaupproret

Jag hade varit väldigt stressad. Min fru föreslog att jag skulle åka till ett Spa i Dalarna, Masesgården. Väl där skulle man äta kruska, ha ögonbotten - och bäckenbottenterapi och annat skit. New Age och förvirrat.

De flesta som bodde där var knäppgökar. Satt till frukosten och pratade om vilken avföring de hade haft och så. Och så skulle man äta dessa djävla linser och bönor. Renlevnad? Knappast.

Jag upptäckte att det var ett helsickes springande mellan kåkarna på natten. Det knackade även på min dörr några gånger.

En vacker kvinna från Lidingö hade två älskare samtidigt, varav en var en mycket trevlig ICA-handlare. Vi kom överens om att det var väldigt tråkigt. Sagt och gjort. Jag textade ett plakat. Dalaupproret. Tid och plats nästa kväll vid swimmingpoolen. In till Systemet i Orsa eller om det var Mora. Flera flak med öl och mängder av vin och sprit. Ingen hejd på det. Därefter köpte vi priser, dvs äpplen, bananer och annat från grönsaksdisken. Sedan var det igång. Kappsim med en banan i varje hand, härmning av instruktörer, strecha varje örsnibb och rungande musik. När hotelledningen kom på oss blev de utbuade. Vi hade jättekul. Va fan, man lever bara en gång och knappt det. Lär aldrig få komma tillbaka hos detta sällskap. Men skoj var det. Och dyrt.

Äntligen en flygbiljett

Fick på fredagen in en slant på mitt konto. Inte det jag skulle ha, men tillräckligt för att kunna köpa en biljett till Bangkok. Försökte först på en resebyrå, men där kostade den billigaste enkelresan över tolv tusen kronor. Hittade sedan en på nätet för femtusensexhundra. Onsdagen den första juli bär det iväg. Göteborg, Köpenhamn och sedan Bangkok. Har meddelat Mr. Tom min flight och ankomsttid. Kanske t o m Pen kommer och möter mig.

20090701

Tar en taxi från Emelie och Daniels hus i Onsala till Landvetter. Fast pris 675:-, vart är det här landet på väg? Inte en sekin på fickan, men det får bära eller brista. Tar fakiren till Kastrup kl 6.30, där jag skall vänta i 6 timmar på flighten till Bangkok. Lyckades köpa en öl och en gammeldansk vid lunchtid på mitt American Express. Sitter mest och tittar på alla stressade människor. Äntligen boarding vid 2-tiden. Sedan 10 timmars flyg i en jumbo till Bangkok. Ingen bank var öppen då jag flög från Göteborg och ingen bank var öppen då jag landade vid 6-tiden på morgonen i Bangkok. Inte en krona. Inte en Bath på fickan. Cashautomaterna fungerade bara med pin-koder och de jag hade på mitt Visa och mitt Diners sa bara att det inte fanns några pengar. Mitt American Express och mitt Mastercard har jag inga pin-koder till. Förbannade Skatteverket och Försäkringskassan som inte fört över mina pengar. Tog en taxi på vinst och förlust till Dolphin Bay. Tänkte att jag skulle kunna få låna de 800 kronor

som det gick på av några kompisar. Men vid närmare eftertanke stannade vi till i Hua Hin hos Bangkok Bank och där lyckades jag få ut 10.000 Bath på mitt American Express efter mycket krångel. Jag kunde t ex inte skriva min namnteckning längre, såg inte alls ut som på kortet. I planet var det en trevlig sjöman från Filippinerna som hjälpte mig att fylla i immigrationsblanketten. Helvete mina händer fungerar inte längre. Nu är det ett riktigt handikapp.

Kommer till slut fram till Talay Tara och snackar med Paul om att hyra, för att senare eventuellt köpa ett hörnhus. Hans thailändska fru ringer och varskor Pen om att jag anlänt. När jag går med mina väskor över gräsmattorna för att hitta hus B-4, så hör jag plötsligt ett glatt tjut och där kommer Pen springande med öppna armar mot mig. Hon tränger genom häcken och slänger sig i min famn. Vilket härligt möte. Jag känner mig efterlängtd och lycklig och hur vacker är hon inte. Hon verkar uppriktigt glad över att återse mig. Och jag att se henne.

Hon har legat lågt i en månad nu. Det är bara Linn och hennes halvsystem Chaum som vet var hon finns, ingen annan. Inte Army eller Polisen eller hennes familj. Hon har ett säkert telefonnummer kvar. Och hon vill att jag ska byta mitt SIM-kort i min thaiphone. Hon har inte varit jagad eller eftersökt vad hon idag vet. Och hon har två pass. Ett i hennes riktiga namn och ett alias som hon använt som undercoveragent.

Vi åkte till Linns och åt lunch. Jag satt bakpå scootern och höll om hennes slanka liv, fick hennes hår i ansiktet och andades in hennes ljuva doft. Vi talade om att åka till Penang för mitt nya visa den nittonde juli och vi talade om att åka tillsammans. I morgon ska vi titta på ett hörnhus med två sovrum. Kunde vara

bra om hennes barn kom på besök. De är just nu omhändertagna av en äldre syster till Pen. Den äldre pojken går nu i skolan. Den yngre tar en barnflicka hand om. Förmodligen långt från de farliga områdena. Just nu OK. Pen är trygg, glad att träffa mig igen och jag håller som bäst på att försöka landa. Just nu är Pen och hennes halvsyster i Pran Buri för att handla lite. Tog scootern den långa vägen. Ikväll ska vi äta middag på Monkey Bar och träffar bekanta. Kul att vara tillbaka. Känns nästan som att komma hem. Nyss tog Pen den nya scootern som jag hyrt för en månad till den lokala marknaden där hon ska köpa mat. Hon vill så gärna visa mig att hon kan laga mat. Och hon pysslar om mig, ställer fram, dukar av, diskar, sopar och städar, stryker mina T-shirts, tar hand om tvätten och skämmer bort mig. Skulle aldrig hända i Sverige. Och Pen verkar tycka om det. En tydlig skillnad. Inget stänk och stön, och däremellan en liten kram, en smekning över kinden... Det känns långt från verkligheten där man med 50.000 man försöker jaga fram den muslimska guerillan i södra delen av landet. Den militära närvaron märker man överallt. Militärfordon, lastbilskonvojer med soldater och militära vaktposter lite varstans. Pen har en vän inom armén som hon håller kontakt med, men som inte får veta var hon befinner sig. Hon håller sig informerad om vad som händer. Just nu ligger Pen i min vita skinsoffa och snackar i telefonen. När hon inte gör det så läser hon 2000-åriga historiska thailändska romaner. Hon säger att hon är officer, men vet inte vad graden heter på engelska. Just nu står hon i duschen. Förbereder sig för vår första kroppsliga kontakt. Jag har jetlag och har tagit för många öl. Ber nog om anstånd till i morgon. Vill vara viril och trevlig

med min nya kärlek. Och just nu känns det helt rätt. En tuff, ung kvinna som har varit med om det mesta. Har skjutit folk, men inte dödat som hon säger. Vill bort från allt våld. Och jag som på mitt vis varit med om en hel del. Kan vi mötas? Kanske. Just nu verkar det peka åt rätt håll. Om inte annat så har vi väldigt trevligt tillsammans. Medan det varar och man inte skjuter efter oss. Är mer än försiktig. Skraj. Här är det allvar. På riktigt.

Just nu ligger hon efter duschen i den vita skinnsoffan och skickar konstiga meddelanden till underliga människor. Skumt minst sagt. Jag förstår ju inte det minsta av det thailändska språket. Det är svårt, obegripligt. Hur ska det här gå. Vid middagen snackade vi om att vi skulle pröva en månad tillsammans, jag som just hyrt kåken för två månader. Om vi fortfarande gillade varann skulle vi kanske göra slag i saken och ordna ett liv tillsammans. Fan, det är ju jag som vill veta spelreglerna. Kan det räcka med att en vacker kvinna springer genom häcken med utsträckta, välkomnande armar?

Skickade, pussade henne just i säng och hon säger ”Vill du något så väck mig”. Jag säger att det blir inget ikväll, jag är för trött. Får en puss på kinden. Första kvällen i ett nytt liv? ”Don't sit up to long, you have to sleep tonight.” Här och nu slutar nog The Book About Everything. Inte så mycket mer att tillägga. Det verkar som om Pen och jag till slut blir förälskade i varann. Och i fortsättningen kommer att leva ett undanskynt liv någonstans på hemlig ort i Asien. Cambodia blir det inte eftersom Pen jobbat där med sitt team och man ständigt där är i farozonen. Hon säger att hon förmodligen betraktas som desertör. Åker hon fast kan det bli många år i fängelse, eller ännu värre: arkebusering. Vi kommer att utnyttja hennes dubbla

pass och ta oss vidare. Fick därefter reda på att hon haft kontakt med sin chef som lovat att hjälpa henne med en ny identitet. Hennes historiska bakgrund skulle tvättas bort. Hon skulle försvinna, hennes bohag adress, körkort id-handlingar. Allt skulle försvinna. Hon skulle bli förklarad som död och hon skulle uppstå i en ny skepnad. Kan inte låta bli att tänka att det kan vara ett trick för att fånga henne. Hon sa ikväll att hon arbetat inom Thailands motsvarighet till CIA. Hon ska inom ett par dagar få reda på var hon ska infinna sig. Vad ska man tro? Just nu gick Pen och la sig och sa till mig att duscha innan jag kommer till sängen. Är van att ge order minsann. Och jag lyder självklart.

En bit in i juli 2009

Pen ligger och sover på blanka eftermiddagen efter att vi varit inne i Pran Buri och shoppat lite underkläder till henne och jag gått på apoteket. Som bara hade hälften av de mediciner jag behöver. Får se vad kroppen säger om det. Har igår kväll beslutat mig för att skriva en fortsättning på The Book About Everything.

Igår kväll berättade Pen om att hon fått ett erbjudande från säkerhetsagenter och överordnade inom den thailändska armén och landets motsvarigheten till CIA i USA. Man skulle hjälpa henne att försvinna. Hon skulle förklaras som död och därefter uppstå med en ny identitet. Hennes historia, adresser, ägodelar mm skulle försvinna. Nu fick jag veta att hon jobbat med terroristbekämpning i södra Thailand och i Cambodien på uppdrag av den militära säkerhetstjänsten. Tre av hennes vänner i teamet blev mördade för ett tag sedan. Hon litar inte

helt på vare sig säkerhetstjänsten eller polisen eller armén. Hon ska bli kallad till ett möte och även jag är skeptisk. Vi ska vara mycket försiktiga. Extremt. Hon har gömt sig i mitt hyrda hus på hemlig ort i en månad medan jag varit hemma i Sverige och pussat på två av mina sex barnbarn, ordnat upp en del efter min skilsmässa, med banken, Skatteverket och Försäkringskassan. Pen har ändrat utseende. Det kolsvarta, raka hårsvallet har blivit lockigt med kopparfärgade slingor. Hon är vacker som en dag och fyllde just 31 år. Lång för att vara thailändska, 1,70, slank och vältränad efter sin militära träning och att hon nu springer en mil varje dag. Har egentligen två födelsedagar eftersom hon som undercoveragent arbetat under ett alias. Två pass och inget vågar hon nu använda. Vi har beslutat att ligga lågt. Ha låg profil och undvika främmande kontakter. Vi har bytt SIM-kort i våra telefoner eftersom de gamla kan ha varit avlyssnade. För mig är det som att leva i en film. Hon är en vacker tuffing med skinn på näsan. Handlingskraftig men mycket rädd ändå. Inte att undra på. Kunde varit värre. Livet börjar ju bli spännande.

Plats: en kokosnötsplantage någonstans i Thailand. I mitt sovrum just nu: en avhoppad skönhet, beväpnad, säkerhetsagent med terroristsignalement i sin väska.

Igår kväll älskade vi för första gången. Det var fantastiskt. Hon hade inte haft sex på två år efter sin skilsmässa. Ville allt, gav allt. Måste ha läst Kamasutra så uppfinningsrik som hon var. Jag håller på att bli förälskad. För vilken gång i ordningen vet jag inte. Bara det att det känns helt rätt. Jag vet att det jag håller på med kan vara farligt, är faktiskt rätt så rädd, men man lever ju bara en gång och just nu lever jag fullt ut. Ingen slumrande pensionärstillvaro här inte.

Efter att jag kom tillbaka till Dolphin Bay och möttes av Pens hjärtliga och kärleksfulla mottagande har ju faktiskt livet kommit tillbaka till mig. Jag trodde ju att det i stort sett var slut efter att min fru sparkat ut mig och en förälskelse jag hade med mig från Penang i Malaysia, Sylvie från Montreal, sagt nej till mitt frieri.

Igår när vi åt lunch hos Linn så kom det tre bilar med thailändska officerare för att också äta. Pen blev stel, läste deras gradbeteckningar och gav mig ett tecken att vi sakta och normalt skulle åka därifrån på vår scooter vilket vi gjorde. Hon körde och jag klängde bakpå med armarna om hennes slanka liv. Vi, framförallt hon får inte dra uppmärksamheten till sig. Vilket är svårt för en sådan skönhet. Och jag står också ut som en av de få västerlänningar som finns här utefter kusten. Monsunregnen kommer varje dag från bergen, grodorna kväker, det är hett som fan och jag funderar över vad jag håller på med. Pen sover sött med sin revolver på nattduksbordet. Hå hå ja ja.

En sällsam afton

Vi åkte till Monkey Bar för att äta middag. Hon kändes frånvarande. Blicken var långt borta. Hon berättade att hon på eftermiddagen blivit kontaktad, eller om det var hon själv som ringt. Hon skulle tillsammans med tre andra utav dessa avslöjade agenter infinna sig i södra Thailand hos sin överordnade för att de då skulle kunna "försvinna", dvs deras historia skulle tvättas bort och de skulle kunna få nya identiteter. Jag undrade om det inte kunde vara en fälla för att få dem att komma fram. Hon visste inte, men tyckte att det var

hennes enda chans. Men jag såg att hon var rädd. Jag lovade att ge henne pengar till nattbussen till södern, pengar till hotell att gömma sig på och pengar att komma tillbaka. Det var lördag kväll och på söndagen skulle hon resa. Senast onsdag vara tillbaka. "I don't want to die". I'll come back to you" Sa hon med lite darrande underläpp. Jag visade henne att jag har en bild av oss båda med huvudena ihop som skärmbild på min dator. Vi tar en ny sa hon och då vill jag ha Buddha emellan oss. Hon pekade på en stor Buddhabild som jag har på väggen. Lite drygt 90 procent av thailändarna är buddister. Sedan finns det lite kineser och 3,8% muslimer varav flertalet befinner sig i södern där de vill utropa en egen självständig stat vid gränsen till muslimska Malaysia. Och det är där som man har problem. 50.000 soldater arbetar med att spåra upp och oskadligöra de som uppfattas som fundamentalister eller Al Qaida. De som dagligen utför attentat. Egentligen pågår ett småskaligt krig där. Och det är dit hon blivit kallad. Efter att hon åkt 140 mil för att undgå att bli mördad. Och jag som har gömt henne i en månad och till på köpet nu blivit förälskad i den modiga och vackra varelsen.

Var befinner jag mig? Jag längtar ju inte till Allsång på Skansen precis. Eller det är kanske precis det jag gör. Vår bekväma stillsamma värld utan bråk, terrorism och annan djävulskap. Vi nio miljoner stela nordbor i ett grönt, vackert land. De kanske 65 miljoner i ett också vackert land, men ack så svåradministrerat, så korruperat och brokigt. Så annorlunda och samtidigt så leende och vänligt. Hon vill inte göra några utfästelser förrän efter de närmaste dagarna och jag kommer att vrida mina händer och vänta på en positiv telefonsignal från henne att hon är på väg tillbaka.

Jag mailar ett svar till min älskade svärdotter Anna

Kära söta Anna,

Det kör ihop sig och är rätt spännande just nu. Min tös är kallad tillsammans med tre andra kollegor till ett möte i södra Thailand på måndag. Kan vara en fälla annars är det en lösning. The Royal Thai Army erbjuder henne att "försvinna" och få en ny identitet. Till sin hjälp har hon CIA i landet. Hon är jätterädd, men det ordnar sig nog. Hör av mig senare, hon läser över axeln på mig och undrar.

Puss och kram till er alla.

Hans.

Jag skäms lite grann över att jag skriver detta precis efter att det händer, men jag måste få det på pränt annars faller det emellan oskrivna blad och blir till ingenting. Det är klart att Pen undrar vad jag håller på med. Och jag undrar också. Kommer hon tillbaka som jag hoppas eller kommer hon att försvinna?

Hon vet inte men med darrande underläpp satsar hon som den tuffa kvinna hon är på att det ska gå vägen. Bara framtiden kan visa.

Jag talade nyss om för henne att jag tycker om henne, älskar hennes blick, vackra ögon och fina leende. Hon är inte van vid komplimanger utan rodnar, trots sin olivfärgade, mjuka hy.

"You say that everyday". "Yes and I mean every word I say".

Man är väl en romantiker.

Nyss sa hon godnatt till mig efter sin kvällsdusch. "I'm off to bed - are you coming?" "Yes". "OK then we are Mrs and Mr. Antoni tonight". Vad svarar man på en sådan invit? Kamasutra

igen? Med en tuff undercoveragent från södra Thailand. Det är lördag kväll, man kunde ju faktist suttit där med sin bingobricka. Nu sitter jag här med min dator och skriver med en whisky 100 Pipers bredvid mig och en fantastisk "ny fru" som väntar i sängkammaren. Ibland är det extra jobbigt att leva. Men inte denna kväll. Livet kan vara både gott och spännande. Och lite läskigt. Kommer hon tillbaka? Det känns nästan som när jag var tjugo år och träffade min älskade Christine på den amerikanska annonsbyrån. Jag blev då, liksom nu, svag i knäveckan. Skulle det bli av, fick jag till det igen med denna underbara varelse? Har morskat upp mig med en Viagra. Kan en diabetiker behöva ibland. För säkerhets skull. På vinst eller förlust. Men hon är så ung och så vacker och så företagsam så det ordnar sig nog. Självtlämnande? Javisst, varför inte. Har inget att skämmas för. Har alltid varit snäll och uppmärksam mot fina kvinnor. Och nu står jag, eller snarare ligger jag snart inför en av de finaste och räddaste jag mött. Hur konstigt är inte livet? Hur förunderligt det kan bli? Hur underbart? Så snart? OK, in i duschen. Det blev inget av med det. Pen sa att hon inte kunde koncentrera sig, hade för mycket i huvudet. Inte undra på det. Jag sa att vi tar det lugnt. Vi väntar tills du är tillbaka och kan slappna av.

Söndagen den femte juli 2009

Pen står i duschen. Vi har just ätit frukost. Hon vill att vi ska äta hemma, inte gå ut som jag alltid gjort tidigare. Det blir billigare säger hon. Och godare. Hon steker bacon och ägg och kokar kaffe. Sedan tar hon fram konstiga, goda frukter som hon

skalar åt mig. Jag får inte göra någonting. Hon städar, bäddar och lagar mat. Ringer konstiga samtal och skickar meddelanden kors och tvärs. Berättar inte för mig. "You don't want to know". Hon har en minutiös ordning på alla våra prylar. Kanske en vana från när hon arbetade inom armén och säkerhetstjänsten. Inget får lämnas åt slumpen.

Under dagen ska hon åka till Pran Buri och köpa biljett till nattbussen söderut.

Det lär ta en fjorton timmar dit hon ska. Tillsammans med tre andra avslöjade agenter ska hon infinna sig hos sin chef under måndagseftermiddagen. De ska gå dit tillsammans för det känns tryggare så. Kanske det är en fälla? Och jag ska oroad vänta på hennes återkomst. Hon ringde mig just och sa att hon var hos sin halvsyster som bor hos Linn. Hennes skyddsling, den 18-åriga lilla tjejen som kallar mig Paapa, ska komma och de kommer hem inom en timma. Hon säger att hon behöver 6000 bath för sin resa. OK sa jag. Det kommer att kosta henne en kyss. Minst. Jag kan inte göra något annat än att vänta. Hon har ju scootern.

Ute är det monsunregn från och till. Jag trodde att det var grodor som kväkte utanför när hon ringde, men det är min telefon som låter så. Knäppt, men skojigt.

Så annorlunda mitt liv har blivit denna olycksaliga vår. Vem vet vad framtiden har i sitt sköte? Där satt jag för inte så länge sedan och funderade på att ta mitt liv eftersom det kändes som om det var slut.

Jag var olycklig och tänkte att fan, jag har ju egentligen gjort allt jag har velat. Jag haft många häftiga upplevelser. Inte så mycket mer att se fram emot. Och så alla mina krämpor. Ont överallt och tung i sinnet. Så träffade jag Sylvie nere på Penang

och allt kändes hoppfullt igen i nästan två månader. Då jag erfor att Sylvie träffat en annan hemma i Montreal. Så ramlade jag ner i det svarta hålet igen, men lyckades kravla mig upp igen. Och sedan detta med Pen. Kan knappt tro att det är sant. Men det är det. Det händer här och nu. Om det blir som jag hoppas ska jag göra allt för att göra Pen till den lyckligaste kvinnan på jorden. Jag ska se henne och ständigt uppvakta henne. Undvika alla tabbar och fel som jag gjorde i mitt 38-åriga liv med Christine. Men hur tusan ska en 58-åring få det att funka med en 31-årig fd säkerhetsagent? Vi får se. Ta en dag i taget.

Pen säger att jag inte ska köpa huset där vi nu bor. Hon kan hjälpa mig att finna ett mycket bättre för halva priset. Kanske det. Hon har ju legat lågt här i en månad, och jag förstår att hon haft det tråkigt. Ung kvinna. Ingenting att göra, stilla och tyst. Jag har sagt till henne att hon måste fundera på vad hon vill göra efter att hennes militära karriär så abrupt tagit slut. Vad vill hon göra om fem år, tio? Hur vill hon att det ska bli för hennes pojkar och sin skyddsling?

Jag vet att hon är en handlingskraftig kvinna så hon kommer nog tillbaka med en plan. Kanske kan jag hjälpa till. Hon kommer aldrig att acceptera att bli en typisk thailändsk hemmafru, gift med en 58-årig farange.

Grodan kväker

Min telefon som låter som en thailändsk groda ger ifrån sig läten. Det är Pen som just ska stiga på nattbussen till södra delen av landet. Hon var ledsen när hon gav sig av, men

försökte vara karsk, vilket inte gick något vidare. Jag saknar henne redan. Hon ville bara säga att hon var framme i Pran Buri. Innan hon gav sig av tillsammans med sin halvsyster med Linns scooter, så la hon fram frukter till mig med förmaningen att äta ordentligt. "I don't want to see any fruit here when I come back. You eat and don't drink to much". Hon bryr sig. Hon hade gett mig en skön kram och en kyss och en till genom mosqitonätet och sedan åkt iväg. "I'll call you tomorrow morning". Jag är redan orolig. Vilken kvinna. Finns det sådana? Jag var tvungen att ta fram min kamera och titta på bilden där hon står och ler medan hon gör Tom Yum till oss. Hon hade sagt att hennes skyddsling skulle titta över i morgon för att se att jag hade det bra. "And no other woman!" "Absolutely not. I'll wait for you".

Åkte på kvällen ner till Monkey Bar. Beställde en öl, men fick in en Lumumba, dvs rom och choklad. Ägaren, mr Smithy sa att det var på huset och för att jag hostade. Han var själv förkyld. Han fru kom fram och undrade var Pen var, likaså gjorde två andra kvinnor: "Om du känner dig ensam så kommer jag gärna".

Man håller koll på sina gäster - jag har ju under våren säkert haft med mig tio olika flickor bakpå scootern. Kanadensaren Tony skojade med mig genom att alltid undra vem min nya laptop var. Dvs när det inte var min laptop som jag brukade ha i en väska på ryggen. Drack min Lumumba och åkte till Peeo och tankade två läskedrycksflaskor bensin till scootern. Känner faktiskt att jag har vänner här. Trevligt folk som har koll på en och bryr sig. Eller ser mig som ett villebråd. En ensam farange. På honom bara. Med ett thaileende.

Ensam igen i kokosplantagen

Klockan är knappt nio på kvällen. Ute blåser det rejält. Inget monsunregn ännu. Kanske kommer inatt.

Inga geckoödlor, men däremot dessa förbannade minimyror på toaletten. De tar sig tack vare sin litenhet alltid in. Pen sitter på en skakig nattbuss. Jag längtar efter henne. Försöker hålla ihop mina tankar. Det verkar som om de spretar åt alla håll. Till min exfru, till Sylvie i Kanada och inte minst till Pen där på bussen med sina farhågor. När vi älskade så var det utan kondom vilket förbryllade mig lite. Jag frågade henne: "Men om du blir gravid?" "Då blir jag det" svarade hon. Ja blir hon det så får jag naturligtvis bli ännu en gång en stolt pappa, mina barn får ett halvsyskon som är mer än trettiofem år yngre. Konstigt. Så kan det bli. Kan det vara hennes tro på Buddha? Ingen aning. Men mina gamla spermier kan kanske inte längre simma i dessa fostervatten?

Jag räknar timmarna

Jag måste nog erkänna att jag de senaste dygnet förlorat mig själv när det gäller mina känslor. Dom ligger nu i knät hos en ung, modig kvinna. En kvinna som riskerar sitt liv. Som vill komma bort från våldet, mördandet, attentaten. Som bär ett tjänstevapen och aldrig vågat berätta för sina föräldrar vad hon jobbat med. Som varit gift med en alkoholiserad polis som misshandlat henne. Som har en liten ros tatuerad på skulderbladet och en på det högra bröstet. Som pussat mig farväl genom mosqitonätet.

Som har ett fantastiskt leende och ett fantastiskt skratt. Som äter

stora portioner riktigt spicy food. Som gillar att kramas, vara nära, kela och sova ihop. Jag vore en dåre om jag inte satsade på att det ska bli vi på något sätt. Hur det vet jag inte. Men bara hon överlever denna resa och kommer tillbaka till mig som hon lovat, så ska jag göra allt jag kan för att vi ska bli lyckliga ihop. Allt. Jag vill inte misslyckas igen.

Som jag gjorde med min kära Christine. Som jag dabbade mig med underbara Sylvie i Montreal. Klarar inte av att bomma en gång till.

Jag är en rätt ömklig figur numera. Annat var det förr. Då trodde jag att jag ägde världen. Inget var omöjligt. Allt var möjligt. Inte för att jag tycker synd om mig själv. Det är ju jag som skapat min verklighet. Det är jag som gjort tabbarna, felen, snubblat och haft fel verklighetsuppfattning emellanåt. Jag vet att min förra hustru kommer att förfasa sig över mycket av det jag skrivit hittills. Och mina barn likaså.

Kanske de kommer att ta avstånd från mig. Men det har varit min verklighet. Jag har aldrig kunnat ljuga, eller så har jag varit dålig på att göra det. Det jag skriver är så ärligt som jag kan. Kanske för självutlämnande. Vad vet jag? Det får andra bedöma.

Sitter nu i den tropiska aftonen och längtar efter min modiga kvinna i den skakiga bussen. På väg mot friheten eller undergången. Who knows? Från en kokosplantage en sen kväll.

Försökte ringa henne

Inget svar, kanske hon har slagit av telefonen för att kunna sova på den skakiga bussen. Jag är verkligen mycket oroad, nervös och nästan skräckslagen över hur hennes morgondag ska bli.

Leva eller dö? Låter som en filmtitel eller en Bondsång: Live and let die. Men det är ju min vackra, tuffa kvinna det handlar om.

Jag skrev följande till mina vänner, kanske för att kunna dela mina oro.

Tjing,

Just nu sitter Pen på nattbussen till södra delen av Thailand. Hon har blivit erbjuden att tillsammans med sina tre avslöjade kollegor, få en ny identitet av The Royal Thai Armys säkerhetstjänst (CIA). Det var där hon varit anställd. Hennes gamla identitet och alias ska dödförklaras, hennes bostad tömmas, identitetskort pass, allting ska bort och hon ska uppstå under nytt namn på annan plats. Hon vet inte riktigt om detta stämmer. Har en misstanke om att det är ett trick för att kunna fånga henne och kollegorna. Jag gav henne pengar till bussen och till hotell där hon ska gömma sig i morgon. Det är en tuff tjej, så hon kommer att klara det. Ska infinna sig tillsammans med de andra hos sin kommandant på regementet vid gränsen till Malaysia i morgon eftermiddag. Ringer mig innan hon går dit. Det sista hon sa var: "I won't die, I'll come back to you on wednesday". Hon försökte se tuff ut, men underläppen darrade. Jag är jätteorolig. Men vad kan jag göra? Bara vänta. Hör av mig så småningom. Det är som en film alltihop.
Hans

Precis efter att jag skrivit detta så ringer min grodtelefon och en thailändsk mansröst frågar efter henne. Jag säger att hon inte är här. Han vill inte säga vem han är. Men han avslöjar att jag

är mr Hans. Han vet vem jag är. Detta är jätteskumt. Jag vägrar att lämna ut hennes nummer eller var hon befinner sig, men jag fattar att de letar efter henne. Nu börjar det bli riktigt farligt. Kan inte ringa henne och varsko henne. Min telefon är naturligtvis avlyssnad, trots nytt telefonkort.

Vad fan ska jag göra? Det kan ju ha varit någon som vill henne väl. Eller det motsatta. Hur ska jag kunna veta. Fan det hade kanske varit bättre med Loket och en Bingobricka. Nu börjar det bli riktigt läskigt. Men man lever ju bara en gång. Och det har jag gjort ordentligt. Sanna mina ord. Min fantastiske bror mailade en artikel om striderna i södra Thailand till mig. Skönt att kunna hålla kontakten tvärs över jorden med hjälp av internet. Jag måste numera läsa allting jag skriver två gånger eftersom mina fingrar hela tiden slinter. Det är bara pekfingrarna som fungerar. Jag får lära mig att skriva fort. Annars blir det bara skittext kvar och det vill jag ju inte.

Jag tror att jag har blivit förälskad ännu en gång i livet. Man borde ju ha tagit lärdom av alla de gånger man misslyckats. Med Sylvie gick det åt skogen för att jag var för påstridig. Ville ha henne direkt. Inte vänta. Har aldrig varit min grej. Hon var min, kände jag redan på Stardust Café i George Town på Penang i Malaysia. Hon sa att en ängel gick genom rummet. Jag tittade in i hennes vackra ögon och såg för ett ögonblick in i hennes själ. Två blev ett för en stund. Konstigt, men sant. I detta ögonblick blev vi tillsammans, men hon glömde det snabbt när hon kom hem till Kanada och träffade en ny man. Men hon glömde ju då också mig. Man blev bara bortstädad ungefär som min exfru gjode med mig. Packade mina pinaler och körde iväg väskorna bara. Kan det vara så lätt att bli av med trettioåttå år tillsammans? Visst kan det göra ont och

kännas som ett misslyckande. Men är det mitt misslyckande? Kunde jag inte ha packat hennes kläder och ställt ut dem där på Linnégatan? Skit i det. Jag hade aldrig gjort det. Nu har jag en trettioettårig säkerhetsagent att tänka på. Den vackraste av dem alla. Hon behöver inga kläder. Är vackrast utan.

Fast jag är lite konfunderad över att hon inte vill att jag ska använda kondom. Jag tycker i och för sig att det är bra, eftersom jag prövat thailändska kondomer. För små, trånga och jobbiga att få på. Inte för att jag är någon bjässe, men någon måtta måste det få vara.

Satt upp och skrev till klockan två. Hade svårt att somna.

Den långa dagen

Jag vaknade rätt sent. Kollade min telefon, men ingen hade ringt. Inget från Pen.

Plötsligt stod det fyra glada knattar i mitt vardagsrum. De frågade efter Pen och gick sedan in i sovrummet, drog ut en låda och plockade där fram badbyxor. Därefter bytte de om och hoppade poolen.

De var tydligen hemstadda hos Pen. Inte mig emot. Glada barn är alltid välkomna. När de plaskat, dykt och lekt en bra stund kom de in, duschade och bytte om. Fick frukt av mig. Tittade nyss på vad jag höll på med vid datorn. Sedan vinkade de glatt och gav sig iväg på sina cyklar. Kul besök.

Jag tog scootern och åkte till Linn för att äta. Väl där så ringde Pen. Allt var OK, men hon var nervös, det hörde jag. Sa att hon saknade mig och jag detsamma. Ska ringa så snart hon varit hos sin commander klockan tre. När jag satt där så kom tjejen som för några dagar sedan gett mig manicure och pedicure på

bestämd inrådan av Pen. Avtalade med henne om klippning och ansning av skägget vid femtiden ikväll.

Därefter åkte jag ner till stranden och Peeo's för en pilsner. När jag satt där under hennes stråtak så blev det bråk på vägen. En stor thailändare som var full mitt på dagen gav sig på en betydligt mindre man med en påk och sparkade omkull en scooter där en annan man satt med tupp under ena armen. Ett djävla väsen. Tuppen for kacklande iväg, scooters motor rusade och den stora mannen rusade efter den mindre killen. När han inte hann ifatt den flyende så hoppade han upp bakpå en scooter och de körde iväg efter den lille, svingandes påken. Efter några minuter kom de tillbaka. Den lille hade undkommit. Men snart var han tillbaka på en scooter med en revolver i ena handen som han siktade mot den fulle som inte alls verkade rädd. Jag satt i skottlinjen, så jag blev rädd som fan. Peeo bara skakade på huvudet. Jag tänkte att om han sköt och missade så skulle han träffa mig. Jag betalade Peeo och gav mig fort som fan iväg. Såg att den fulle tog nyckeln från den lilles scooter och kastade den in i djungeln. Jag körde skyndsamt därifrån. Får väl höra i eftermiddag vad som hände sen.

Nu är klockan halv fyra och ingenting från Pen. Jag är oroad, kanske i onödan, men kan inte låta bli.

Vad tiden går långsamt när man väntar på något. Jag tar fram bilden av Pen där hon står och lagar Tom Yum åt oss. Hon är så vacker och ler mot mig så sött. Jag smälter och får fjärilar i magen. Min tuffa tös, kanske min nya kvinna och livskamrat? Tiden, den som går så djävla långsamt, får utvisa. Time will tell. Förlorar jag även Pen så är det kört för mig. Pallar inte mer efter denna vår, kantad av olyckor, lyckor, hopp och förtvivlan.

Då är det dags att slänga sig i en psykopats, förlåt psykologs, soffa och snacka skit för 1200 spänn i timmen. Säg ja till livet. Nej, säg nej till döden vore bättre. När liemannen till slut kommer på besök ska jag säga till honom att han bommat en del nere i hörnet av trädgården.

Min flicka är i fara

Hennes möte i södern var vid tretiden. När jag vid halvåtta fortfarande inte hade hört från henne, så ringde jag. Hon svarade och sa att hon ringt mig tidigare. Jag hade inte hört den kväkande grodan. Jag frågade om hon var OK. "No". "Are you still in danger?" "Yes, it's not over yet". "Are you afraid?" "Yes, but there is for the moment no direct threats, I'll call you back later, at nine a'clock." "I miss you" sa jag. "I miss you too", sa hon och la på.

Min flicka är i fara och jag vet inte vad jag ska göra. Jag kan ju inte hjälpa henne hur gärna jag än skulle vilja. Hon är i lejonets gap eller örnens klor 140 mil från mig. Stackars kvinna. Och ingen hjälp kan man få. Jag hade ju hemma i Sverige ringt Säpo som var som att ringa till dagis. Jag hade ringt Utrikesdepartementet men man kunde ingenting göra eftersom Pen inte var svensk medborgare. Jag hade ringt Interpol som ville att jag skulle göra en polisanmälan i Strömstad (!). Jag hade till slut, jag var väl inte helt nykter, ringt till CIA i USA och snackat tills mina telefonpengar tog slut. Och nu sitter jag här i Thailand med en utsatt kvinna 140 mil bort. Och jag kan inte göra ett skit. Fan också. Jag är förtvivlad. Häller upp en Mekong och stjalper i all is jag har. Spelar Shakira högt som fan och fäller tårar. Ute blåser det och har blivit betydligt

kylligare, kanske ner mot trettio grader. Tittar på hennes bild igen. Det bländvita leendet, de välformade, sensuella läpparna, de glittrande ögonen, den slanka, välformade kroppen. Måtte detta gå vägen. Måtte hon komma levande tillbaka. Till mig. Nu kan jag inte göra annat än att vänta på att Pen ringer mig igen. Klockan går så förbannat sakta.

Hon ringer

Klockan är över tio. Hon låter lite andfådd. Säger på min fråga om allt är OK att det verkar så. Låter lättad. En sten föll från mitt bröst. "When can you come back?" I don't know, probably on wednesday or thursday". "I'm looking foreward to that, you know that I love you!" Orden bara fladdrade ur mig av lättnad att hon undkommit. Så blev det bara. "I love you too" fick jag höra. "Lets get married when you are back" hörde jag mig själv säga. Jag fick ett flickfniss som svar. Kan livet bli bättre? Nu är det bara att vänta och räkna timmarna. Och få reda på hur man gifter sig i Thailand.. Gamla jag och en trettioettårig skönhet i ett främmande land. Med smågrabbar som har badbyxor i min låda. Med främmande frukter i kylskåpet som jag lovat att äta upp. Och dom förbannade småmyrorna på toaletten. Kunde vara betydligt värre. Känner mig för en gångs skull rätt lycklig. Min fina tös tycks vara i säkerhet. Och jag har just skrivit det här. Flinar mot mig själv när jag ser mig spegeln. I love you Hans som jag alltid sagt till mig själv. Every day. All life.

Åh Christine.

Åh Sylvie.

Åh Pen.

Vilken fantastisk vår det har varit.

Somewhere in Asia in beautiful July 2009. På hemlig ort.

Torsdag 20090709

En timma innan jag kom till Linns för lite kyckling och en öl, så hade en man tagit livet av sig på andra sidan vägen. Han hade skrikit något, slitit fram en revolver och skjutit sig i munnen sa Linn. För att rädda hans själ, eller sända honom till Nirvana eller för att blidka Buddha, vet jag inte, men medan jag satt där avlossades tre enorma smällare, eller snarare bomber. Jag höll på att ramla av den enkla pallan jag satt på. Alla såg lyckliga ut. Nu var den förspilda själen räddad. Jag sitter fortfarande och väntar på en signal från Pen. Hon lovade att höra av sig så snart hon visste när hon skulle komma tillbaka "hem". Jag börjar bli lite oroad. Igår lät allt så bra, men hon skulle göra lite mer debriefing. Och sedan ingenting. Jag försökte ringa henne men fick bara en thailändsk röst i örat som jag inte förstod. Kan det vara att jag har för lite pengar på mitt telefonkort? Det är fortfarande som att leva i en film. Allt är verkligt och sant, men konstigt och förvrängt. Kan vara min fantasi som skenar. Har alltid haft livlig fantasi, ser händelseförlopp framför mig direkt.

Åker ner till Peeo och laddar telefonen med 500 bath, ringer och får tag i Pen. Hon hade försökt ringa mig hela dagen. Kanske var det det att min telefon var tom? Hon skulle inte komma idag utan på fredag och behövde pengar till hemresan. 2000 bath. Tom trevliga fru försökte hjälpa mig. Med henne bakpå åkte vi till ATM-maskinen och försökte överföra pengar till Pen, men det gick inte med mitt kort. Jag gav henne 2000 bath och bad henne försöka med sitt kort. Vi åkte tillbaka och

hon hämtade sitt kort och drog iväg med min scooter. Vi skulle träffas hos mig senare när Toms diskussioner med sin tidigare partner Paul var avslutad och därefter ta oss till Monkey Bar för gemensam middag. Jag som hade hoppats att Pen skulle vara här då. Men det blir ett dygn senare som vi kan träffas. Hos Peeo hade jag som vanligt blivit bjuden på frukt. Nu var det Dragonfruit, en chockrosa frukt med vitt kött fyllt av svarta prickar. Smakar egentligen inte så mycket men är helt OK. Och så pinfärsk, söt ananas. Världens godaste. Hon skalar, skär upp och lägger fram på ett fat. Jag måste äta upp. Allt annat är oacceptabelt för Peeo. Vi äter från samma fat och ler mot varandra. Jag har lärt mig att säga aloi, dvs gott. Och det uppskattar hon.

Toms fru kom över och sa att överföringen till Pen inte hade fungerat. Jag måste sätta mig i en taxi och åka till Pran Buri. Tar scootern ner till Monkey Bar, men deras bil är på service, men lite längre söderut utefter stranden kan jag beställa en. Ringer Pen och säger som det är. Hon säger att jag ska vara försiktig. "When you are in the taxi, call me and I will speak to the driver". Jag gjorde så, och de talade en bra stund.

När vi efter några mil kom fram till Tesco, där bankerna fanns, så tecknade chauffören åt mig att jag skulle ringa "the lady". "Ok, call when you're in the bank". Vilket jag gjorde och gav telefonen till kvinnan bakom disken. De snackade ett tag och sedan gav jag henne 4000 bath, dvs dubbelt mot vad hon sagt att hon behövde. Man är väl en gentleman. Jag fick skriva under en blankett och det blev som om en myra hade gjort det. Fick kvitto. Upptäckte att chauffören väntade där på mig i banken. Ringde Pen när jag var tillbaka i bilen. Hon lät lättad. Jag misstänker att alla dessa säkerhetsåtgärder var till för att

skydda mig. Varför ha så mycket koll på var jag befann mig? Varför ha en chaufför i hasorna när man ska utträta ett enkelt bankärende? Mystiskt, men Pen vet nog vad hon gör. Som säkerhetsagent.

Jaha, då sitter jag då här igen i min djävla kokosplantage. Och väntar. Kan det vara som så att hon har kommit undan hotet från den korrupta sidan inom armén och polisen och kanske även Al Qaida men att maffian fortfarande är ute efter henne? Kommer inte att få reda på det förrän hon kommer hit och vi kan sitta på takterrassen med en brusande jacuzzi och prata förtroligt. Den brusande jacuzzin är min idé. Den kan ju försvåra avlyssning. Hon kanske är buggad. Fan man har sett för många filmer. Det skenar lätt iväg. Efter den senaste tidens mystik så börjar jag tänka och reagera annorlunda. Har jag inte sett den där mannen förut? Var var det? När? Och där är han igen! Äh, fan det är ju bara han som leverera is och vatten.

När jag sitter hos Linn för lunch så kommer det ofta lantarbetare på sina mopeder. De har nästan alla en skidmask, eller rånarluva för att skydda sig mot solen. Nu ser jag lönnmördare och har absolut koll på vad de gör.

Pen ringde och sa att hon inte visste om hon kunde ta nattbussen ikväll. Hon skulle gå fem kilometer för att kolla. Och mörkret som redan fallit. Men hon är en tuff tjej. Ringer min kväkande telefon så snart hon vet. Står hon fortfarande på dödslistan? Eller har hon kommit förbi det?

Hon vet ännu inte om att jag skriver om oss. Men jag har en känsla av att hon anar det. Hon verkar ha koll på det mesta. Samtidigt som jag hos henne ser den tuffa agenten, ser jag den utsatta kvinnan. Jag vill ju så gärna hjälpa henne, men jag vet inte hur. Har funderat på att skaffa mig ett skjutvapen, det

verkar ju vara var mans egendom här. Men jag tvekar. Dels springer det smågrabbar i huset, dels är Pen beväpnad. Jag kommer bara skjuta mig i foten eller något ditåt. Klockan är snart elva, ska kolla mina mejl och sedan blir det sängen. Ensam. Inte ens några geckos. Tomorrow is another day. Att tiden kan stå så still.

Hej Karl,

Det vore bra om jag som "oerfaren" författare fick lite gensvar på det jag hittills skrivit. Håller det? Är det läsvärt osv?

Hans

2009/7/9 Karl Beijbom <karlbeijbom@hotmail.com>

Hans,

Som jag tidigare skrivit - pga arbetet med fyra produktioner som skall ut i höst i september, med kort varsel (bestämde mig för att starta förlag medio april, har jag inte haft en chans att i lugn och ro läsa ditt manus. Jag gör det nästa helg. I lugn och ro. I ett sammanhang.

Förstår dock att dramatiken är gränslös och ingenting tar slut....Som i en god bok, som man aldrig vill ska ta slut...

Tillgivne,
Karl

Date: Thu, 9 Jul 2009 22:53:17 +0700

Subject: Feed back

To: karlbeijbom@hotmail.com

Thank You, tro mig det är dramatiskt nog här i kokosplantagen. Vem trodde väl att jag skulle hamna ihop med en underskön säkerhetsagent under dödshot? Man kunde ju ha suttit där med sin djävla bingobricka. Ha det gott Karl, vi hörs.
Vännen Hans

Pen ringde strax efter elva. Hon hade fått pengarna och var nu på ett hotell. "To expensive" "Are you safe now?" "Yes I believe so, for the moment." "Call me tomorrow when you know you can get on a bus". "I'm waiting for you, and I miss you". "I miss you to, good night". "Good night". Click.
På morgonen ringde min kväkande groda och väckte mig. Hann inte fram för att svara. Jag ringde upp och en kvinnoröst svarade. Var det Pen? Jag trodde inte det. Samtalet bröts. Jag ringde en gång till, samma röst och samtalet bröts. Jag ringde Pens nummer, men fick inget svar. Det är mystiskt med dessa samtal. Har man lyckats spåra våra telefoner trots att vi bytt SIM-kort och bara ringt till varann? Det verkar så. Konstigt som bara den. Åkte efter frukost hemma ner till Monkey Bar. Varmt till tusen redan på förmiddagen. Satt där med en isvatten då Pen ringde. "Good morning darling". "Good morning, are you OK?" "Yes I'm OK now, so much has happened those days, but I wont tell you over the phone, it's not safe, will tell you when I come to Pran Buri". Jag sa att en kvinna hade ringt mig på morgonen, men att jag inte känt igen rösten. Hon tyckte det var konstigt eftersom hon inte lämnat ut mitt nummer till någon. "We will have to change our SIM-cards again". Hon sa att hon skulle ringa så snart hon visste om bussen. Förmodligen

skulle hon komma hem mycket sent på fredagskvällen eller tidigt på lördagen. Jag sa att jag väntade på henne, saknade henne och älskade henne. "I love you to". Vi sa farväl, för vilken gång i ordningen vet jag inte. Hon hade sagt att hon älskade mig. Jag fick en underlig, fantastisk känsla i kroppen. Kanske bara en vänlig fras, eller menade hon mer?

Klockan åtta ringde hon igen och sa att hon skulle anlända till Pran Buri vid ett-tvåtiden på natten. Jag sa att hon skulle ta en taxi och att jag skulle betala. Men det kunde vara svårt att få en taxi mitt i natten, men hon skulle försöka. Jag vet inte om hon satt på bussen när hon ringde, eller just skulle stiga på.

Vi sa ännu en gång att vi älskade varann.

Vad är detta? Både en thriller och kärlekshistoria. Kanske en skön blandning.

För att skingra tankarna slänger jag in en gris

Det var nog 1972. Vår kompis Curre skulle fylla trettio. Och vi ville naturligtvis uppvakta. Till saken hör att Curre hade vita ögonfrasar, precis som en gris. Saken var avgjord, han skulle uppvaktas med en levande griskulning. Någon kände en svinuppfödare och åkte dit med en orgelkartong från en kompis pianohandel. Tillbaka kom de inte med en liten söt griseknoe man kunde sätta en rosett runt halsen på. Nej, här var det en gris på 35-40 kilo. Nu var problemet var grisen skulle övernatta. Det fick bli min sunkiga etta på söder. Jag hade ju den risigaste lägenheten, med bla mögliga tapeter.

Grisen i kartongen gick inte in i den lilla hiss, så vi fick kånka upp den fyra trappor. Grisen skrek hela tiden. Det lät som om en kvinna mördades. Vi vågade inte släppa ut den, utan

den fick allt stanna där i orgelkartongen. Christine och jag satt där på sängkanten och tittade ner på den nöffande grisen. Sen gjorde jag en tabbe och gav lite mat som vi av bonden fått med oss. Nasse började böka, snörvla och lösa upp kartongen. Till slut var han igenom och nere på parketten. Han försökte också hoppa ur kartongen flera gånger. Jag fick bända loss min enda bokhylla och lägga den med tyngder ovanpå för att hindra flyktförsöket. Det blev en lång och bökelig natt. När gänget kom så fick de vända och hämta en starkare kartong. Vilket de gjorde. Sedan kom transporten. I med en skrikande nasse i den nya kartongen. Ner för alla trapporna och ut på gatan. Ingen av bilarna fick rum med kartongen förutom Kalles gräddfärgade Rolls Royce där nassen fick rum i bakluckan. Vi åkte i cortége genom den ljusa Stockholmsnatten hem till Curre som yrvaket öppnade. Det blev kärlek vid första ögonkastet mellan fästföremålet och Nasse. En kärlek som höll i knappt en vecka. Curre kunde inte jobba med den nöffande, bökande och skitande varelsen i sin ateljé. Han ringde och var förtvivlad varpå vi beslöt att ordna ett party och äta upp Nasse. Iväg till slakthuset i orgelkartongen. Och dagen efter hade vi en fest på den stackaren. Festen gick av stapeln på en krog på Smålandsgatan som Curre och jag hyrde över helgerna och hade "nattclub" i, Club Live. Namnet syftade på att det bara var levande musik. Vi var så trötta på diskotek. Men det blev lite fel där. En mängd snuskhumrar kom dit för att få se sexakter på scenen. Men vi var en medlemsklubb, så dom kom aldrig in. Där åt vi upp Nasse tillsammans med ett hundratal vänner. På väggarna exponerades färggranna psykedeliska former och vi hade stans häftigaste stroboskop som framkallade epileptiska anfall. Curre del av Nasse blev hans

tryne som någon lustikurre skurit loss och lagt på hans tallrik som en svart elkontakt. Klubben gick inget vidare. Vi förlorade pengar, mycket beroende på att ägarna, dvs jag och Curre mest jagade tjejer. Men vi hade väldigt roligt. Livet lekte, man var odödlig.

Den gräddfärgade Rollsen

Brorsans kompis Kalle var både pianohandlare och bilhandlare, hur man nu kan kombinera så skilda områden. Men Kalle kunde. Han var gift med en vacker flicka, dotter till en f d gulaschbaron, som blivit förmögen på att importera kaffe från Sydamerika under kriget genom blockaden och alla minfält. Kom två av tre fartyg igenom så var hans lycka gjord. Sålde kaffe på den svarta marknaden över hela landet.

Jag kallade dem kärvänligt för Kalle Stropp och Grodan Boll. Grodan gled runt i en Bentley och Kalle hade sin gräddfärgade Rolls. Kalle hade en färgad kompis som älskade bilar och som ställde upp på att agera privatchaufför åt Kalle. Kalle fixade uniform, mössa och benläder åt sin chaufför. Och sedan gled han från Drottningholm, där han och Grodan Boll bodde grannar i varsin flott villa, in till inneställena i Stockholm. Det var av Kalle jag köpte min första Porsche. Han lovade att den var svenskkörd. Det första som hände var att jag vid första bästa rödljus bromsade och fram gled tyska mark och pfennig, från under sätet. Skit i det Kalle, det är historia. Det var ändå en häftig kärra.

Bara fyra timmar kvar?

Nu har jag väntat på Pen sedan i onsdags. Ser henne på min dataskärm, väntar på hennes telefonsignal. Nu är det sent fredagskväll. Är hon på väg? Eller blir det ännu ett bakslag? Jag tror jag ska lägga mig ovanpå sängen en stund och försöka sova, så jag kan vara lite piggare om och när hon kommer. Ute blåser det som fan, men inget regn ikväll.

Jag vaknade klockan fyra. Försökte ringa Pen, men fick inget svar. Andra gången jag ringde sa en röst, först på thai och sedan på engelska att numret inte existerade. Fan, vad var detta för något? Hade hon bytt SIM-kort igen?

Jag satt upp och väntade på ett livstecken. Men inget.

Vid halvsextiden prövade jag att ringa igen, och då gick signalen fram, men inget svar. Låg hon och sov där i bussen? Hoppades att det var så. Gick och la mig igen, med kläderna på. Försökte sova, men det gick inte. För mycket oro i kroppen. Hade jag missuppfattat henne när det gällde ankomsttiden? Eller hade någonting hänt? Jag vet att det är en hel del attentat där i södern. En otrevlig känsla kröp på mig och det var stört omöjligt att somna. Vinden viner genom mina mosqitonät. Min aircond brusar. Dagen gryr. Korna råmar i kokosplantagen. Och Pen är inte här.

Vaknade vid sjutiden med en obehaglig känsla i kroppen. Hon skulle varit här för fem timmar sedan. Jag ringer men får besked att numret inte finns. Ringer igen och får musik i örat! Klockan kvart i nio får jag ett SMS.

“Good morning my dear. Sorry i promised you , but I'm so late, and now I stay Bangkok because have someone following me. Want to kill me. I can't speak with you now. I miss you som

much”.

Jag kände på mig att något var galet. Hon hade alltså fortsatt förbi Pran Buri och åkt hela vägen upp till Bangkok. Det är närapå fem timmar dit utöver de fjorton hon redan färdats. Hon är förföljd och vet om det. Riskerar att bli mördad. Kanske åkte hon till Bangkok för det är där hon kan få hjälp av underrättelsetjänsten? Kanske hon inte steg av vid Pran Buri för att inte avslöja vårt “safehouse”. Nu har jag en klump i magen. Det här kommer att bli en jobbig dag. Stackars Pen. Jag skickade ett SMS till henne. Fick först försöka lära mig hur man gör. Har aldrig gjort det tidigare. Först blev det hela tiden hela ord när jag tryckte ner en bokstav. Sedan fann jag instruktioner i den inbyggda manualen. Så kunde jag till slut skicka ett “please be carefull. Hans” Så korkat. Det är klart att hon är försiktig. Det måste man vara när man är under dödshot. Skickade ett: “can you get protection?” Fick efter fem minuter tillbaka “Now I just doing it. Tell you”.

Vi har ju alla fall kontakt med varandra. Alltid något. Och hon försökte ordna med skydd.

Nu är det bara till att vänta. Jag slänger mig mellan hopp och förtvivlan.

Får iväg ett mail till min bror.

Hej Brollan,

Tack för mail. Pen vet nog vad hon gör. Är tränad för det. På mitt SMS, om hon inte kunde få skydd i Bangkok, svarade hon “Now I just doing it. Tell you”. Jag tror att hon just nu är hos Thailands CIA, eller säkerhetstjänsten, kanske ordnar livvakter, eller rentav ordnar en fälla för lönnmördaren. Kanske även ett

tillslag mot maffiasnubben som har lagt ut kontrakt på henne. Hon måste ju ha avslöjat en hel del om honom under 24 timmars debriefing. Det kan knappast vara armén som är ute efter henne, då hade de tagit henne direkt i södern. Jag tror inte heller att terroristerna är ute efter enskilda individer - de söker ju mer "publika" effekter.

Hans

Hej, glömde att tacka dig för synpunkter, glada tillrop och kloka ord. Det blir väldigt ensamt att bara kunna resonera med sig själv. Jag har dig och Lenny. Vad det ska bli av det här har jag ingen aning om. Utvecklingen får styra. Så fort något händer skriver jag. Inga påhitt, inga fantasier, bara händelserna rakt upp och ner och en del funderingar. Känns ibland som jag lever mitt i en film. Snart kliver någon fram med en megafon och skriker: "bryt".

Hans

Pen hade berättat att det varit militärer som mördat hennes tre teammedlemmar, men att de varit inhyrda som hitmen av maffian. I sådant fall har maffian via dem tillgång till information om Pen. Det är oroande.

Jag sände ett SMS till Pen, frågade om hon var i säkerhet, att jag var orolig och att hon bara skulle svara om och när hon kunde. Väntar på svar.

Alltid gått min egen väg

Jag har alltid varit dålig på att lyssna. Varit för självupptagen och ofta efter att någon börjat tala till mig tyckt mig veta vad han/hon skulle säga. Det gällde speciellt min exfru. Något som irriterade henne oerhört. Tro jag det. Nu när man är äldre och har fler skrubbsår på knäna eftersom man stupat och snavat emellanåt, så är man kanske, men bara kanske, lite mer ödmjuk i sin inställning till andra. En bättre lyssnare, men också en bättre talare. Man har fått erfarenhet och man har gjort de flesta tabbarna och dragit lärdom. Det kunskapskapital som många äldre har överförs idag i väldigt liten utsträckning till de unga talangerna, som är dåliga lyssnare precis som jag var. Vilket slöseri. Att alltid behöva starta från början. Från nollpunkten.

Min mentor, Nisse drog ofta som den enastående biolog han var, paralleller mellan händelser i världen och hur det ser ut i naturen. Efter Titos död, då krigen på Balkan drog igång sa han till mig: "Nu Hans ska du få se. Det blir som att studera en söderglänta i skogen på våren. De svarta myrorna mot de gula. De röda mot jordmyrorna och pissmyrorna osv. Det kommer att bli ett smutsigt krig." Vilket det blev med massmord och etnisk rensning och andra hemskheter. Naturen accepterar inte tomhet. Inte heller vi människor. Vi glömmer så ofta att vi faktiskt är en del av naturen.

En inbjudan

Paul, manager och delägare i projektet där jag bor just nu, var just här och bjöd in mig till ett party imorgon. Jag har sett att man rest tält på uppfarten, fyllda med minitempel och blommor, girlanger mm. Klockan tolv kommer en munk med följe och ska välsigna anläggningen, läsa böner och skvätta vatten med en kvast. Klockan sex är det party för alla som bor här. Med buffé och dricka. Kan bli kul, men inte utan Pen. Hoppas att hon är tillbaka då. Vill inte gå på fest när hon är i fara. Känns fel.

Plötsligt känns allting rätt och bra. Hon ringde och jag undrade var hon var, fortfarande i Bangkok? Nej, närmare än du tror. Hon ville överraska mig, men kunde inte vänta med att berätta att hon var runt hörnet hos Linn och sin halvsystem. En klump föll från min mage och en bumling från mitt bröst. Nu skulle jag snart få veta vad som hänt de senaste dygnet. Jag satt på Monkey Bar när hennes samtal kom. Paul och hans fru Dee kom för att äta middag. Jag blev efter samtalet med Pen så glad att jag slog till med en kaffe med Sam Song och en glass. Har inte, som diabetiker ätit glass på många år, men ikväll var det fest för mig. Min älskade Pen skulle snart komma hem till mig igen.

Paul erbjöd mig att hyra ett hörnhus med två sovrum från nästa månad. Ok, sa jag, men jag måste först kolla med Pen. ”Ni måste komma på festen i morgon. Vi blir ungefär 80 pers.” ”Jag ska kolla med Pen, men jag tror att vi kommer”, sa jag. Betalade och åkte hem för att skriva dessa rader. Antingen är livet nattsvart, som i morse eller så vitt eller klarblått som ikväll. Rena berg och dalbanan känslomässigt. Och jag som har

höjdskräck. Kunde inte ens åka nyckelpigan med mina ungar på Liseberg. Nu är det Mount Everest eller brådjupaste avgrund som gäller. Jag håller i mig och blundar. Har ju ramlat ner i det svarta hålet redan ett par gånger det senaste halvåret.

Väntar otåligt som jag gjort de senaste sex dagarna.

Talade igår med Tom. Jag sa att jag var förälskad. Han sa, ta det lugnt, var långsam. Det gillar thailändska flickor. De vill ha en stor, stark man med viljestyrka, ingen som försöker tvinga fram snabba beslut. Så gör man inte här. Säg till henne att du älskar henne, och ge henne gåvor, gärna en ring för henne att kunna visa upp. Han borde ju veta som är gift med en mycket vacker och trevlig kvinna. Och det här med att försöka hjälpa till hemma med städning och sånt. Lagg ner det. Du tar ifrån henne hennes nedärvda uppgifter. Och det gillar de inte. Så var det med emancipation. Din uppgift är att bestämma och uppvakta henne. Och stå för kostnaderna. Det räcker. Jaha, så var det med det. Så annorlunda. Så enkelt och så dumt.

Paul kom just förbi för att slänga i lite mer klorin i min jacuzzi på takterrassen.

En vänligare värld och tillvaro

Ikväll nere på Monkey Bar kände jag mig välkommen och hemma. Alla vill prata med mig, nickar välkomnande och var vänliga. Likaså när jag ska iväg, då vinkar hela personalen åt mig. Kan det vara bättre när man nu är stammis? Knappast. Vilken skillnad mot kalla, karga Sverige där ingen ser en. Här möts man av ett leende och respekt, ofta med en kärvänlig smekning över armen. Man frågar alltid hur man mår. Och var ens kvinna är. Man har koll på sina gäster. Och man bjuder till

på ett naturligt sätt. En vänlig, mjuk kultur som jag gärna tar åt mig av. Njuter faktiskt. Lär man sig dessutom deras namn så är det ytterligare ett plus.

Som Mr. Hans har jag numera mängder av vänner. I Sverige kände jag knappt någon. I alla fall inte till namnet.

När jag tänker efter borde jag flyttat hit för tjugo år sedan. Men det är som att titta i en kikare från fel håll. Det blev ju aldrig av.

Jag hade ju aldrig en tanke att det skulle bli så här. Nu kommer jag att leva med en underskön f.d. hoppas jag

terroristbekämpande hemlig agent på hemlig ort under

överskådlig tid. Tänka sig. Jag. Lille Hans. I stora världen. Jag måste säga att jag trivs rätt bra i den här rollen. Har alltid gillat

att möta det okända. Titta runt hörnet och sätta fram foten in i det nya, okända och utforskade. Få veta lite mer. Nytt. Köra

scooter som en femtonåring, äta konstigheter, se märkvärdigheter och få fortsätta att vara nyfiken.

Nu ska jag ringa Pen och fråga varför hon dröjer.

Men hon ringde mig först och bad mig hämta henne hos Linn med min scooter. Jag var inte helt nykter, men tog mig dit där

hon väntade med sina väskor. Hon insisterade på att köra, men kunde knappt, så slut var hon. Vinglade och körde nästan i

diket, men vi kom hem. Väl hemma slängde hon sig i den vita soffan och somnade på två sekunder. Jag lovade att väcka

henne efter en halvtimme, så hon kunde duscha och slänga sig i den riktiga sängen. Lade på henne ett täcke. Nu ligger hon där

och jag känner mig lycklig. Nu är det Mount Everest. Nu är hon tillbaka hos mig igen.

Under vägen hem hade jag frågat om hon var i säkerhet nu och hon hade skakat på huvudet. Hon ska berätta imorgon. Min

modiga kvinna.

Klockan är nu halv tolv. Jag tar mig en sista öl och tittar på henne där hon ligger helt utslagen, men ack så fager. Lulle dej säger jag till mig själv.

Är jag förälskad? Det är klart jag är. Är jag gubbsjuk? Javisst. Helt klart. Vem kan låta bli med en av Asiens vackraste och tuffaste kvinnor i sin vita skinnsoffa. Nu skriver jag inte mer ikväll. Risken är annars att det går över till sentimentalt dravel. Jag sov skönt bredvid den sköna som sov med kläderna på. För trött för att klä av sig.

På morgonen vaknade jag av att min grodtelefon kväkte. Utanför stod Linn och Pens halvsystem, lilla Chaum. De hade kommit för att tillsammans med Pen vara med om munkceremonien med Buddha.

Pen duschade och klädde sig, städade och diskade och sedan tog de med sig vattenflaskor. Det ska tydligen skvättas för lycka. Och sedan bad Pen om lite pengar att ge till munkarna. Jag fick en kyss och lovade att ge henne nycklarna om jag skulle ner till Monkey Bar för att äta frukost. Jag åkte förbi och gav henne nycklarna, tog några bilder på de nio munkarna som saffransgula satt på ett podium och bad. Tog också några bilder på Pen där hon satt och mumlade med i bönerna med hoptryckta handflator framför ansiktet. Förvånansvärt många av de cirka femtio deltagarna var västerlänningar. Bönen var för att frambringa lycka. Och det kunde man väl unna inte minst Pen som haft det så tufft den senaste tiden.

Åkte ner till Terra Selisa och åt frukost. Stannade sedan till hos Peeo som bjöd på underbar ananas. Sedan tillbaka och då låg Pen och sov igen. Kan hon behöva, så mycket sömn hon inte fått de senaste dygnet.

Fick ett mail från Chris där han bad om mitt telefonnummer

och ville stämna tid för en träff och snacka marketing. Intressant kille, verkligen med huvudet på skaft. Uppfann en gång det som kom att bli tempurmadrassen med grunden i Apolloastronauternas säten, men blev avlurad patentet. Typiskt. För tidig, för snabb. Tvåan kopierar och vinner. Sett det hända många gånger. Han har redan följt mitt råd att öppna upp baren vid vägen och göra den större inför nästa säsong. Eventuellt åker jag med honom till Australien och tittar på ett projekt. Man är igång igen. Kan inte låta bli. Nyfikenheten tar över. Man är kanske inte längre så mycket att ha vad det gäller kroppen, men knoppen fungerar fortfarande. Och det är ju där de viktiga musklerna finns. När Alzheimer Light slår till ska jag drägla och spela bingo. Eller schack.

Sträckte ut mig i sängen bredvid Pen som sov så sött. Smekte henne över kinden varpå hon smackade till min hand i tron att den var en mosqito. En ren reflexrörelse. Jag låter henne sova tills det är dags att gå iväg till partyt vi är inbjudna till. Kanske jag går ensam en stund om hon vill sova ut.

Hon vaknade strax efter fem, tvättade av sig sömnen och började fixa med tvätten och drog iväg för att lämna in den och sedan handla frukt på marknaden. Jag får inte göra någonting. Hon följer med mig på partyt. Bara det inte blir hemsk thailändsk karaoke.

Paul sa till mig igår kväll att ett hörnhus skulle bli ledigt vid månadsskiftet. Och det skulle passa oss bra med lite mer utrymme. Ett rum till, som jag kanske kan ha som ”skrivarstuga” med utsikt över kossorna i kokosplantagen. Lika nära till poolen och med en jacuzzi på taket. Pen vill inte bada i poolen, är rädd för vatten sedan hennes pojke drunknade i en flod. Kanske jag kan få henne att ta ett bad med mig i jacuzzin.

Hon har ännu inte berättat hur de senaste veckorna har varit. Och jag har inte frågat. Det får ta sin tid.

I morgon planerar jag att åka in tillsammans med Pen till Pran Buri. Hon får shoppa medan jag går på banken och överför 10.000 bath som jag är skyldig Tom. Det är pengar han gett henne medan jag var i Sverige. Sedan ska jag välja ut någon fin present till henne. En ring? Kanske det. Får se vad det blir och vad kassan tillåter. Ska köpa lite musik- och film-DVD' s också. Det blir tjatigt att höra samma låtar hela tiden. Nu hör jag musiken från partyt. Väntar på Pen, sedan går vi. Skrev och skickade detta till några vänner efter att vi kommit hem.

This is the way it is.

My woman is back but is still under stress and danger. Been to a party tonight where everybody got drunk, sang silly songs on karaoke. Seven different dishes was served all very tasty and spicy. But it was fun anyway. Now we are back in the "Safe House". We will probably have to move to a new location within a couple of days. She is talking on the phone all the time. I don't know with who, but probably with people within the security forces. For me it is a little bit scary. But I will hang on.

Please keep in touch. It is quite lonely out here. Now she knows I'm writing about us, in real time, she was reading over my shoulder, and she is smart. And lovely.

Yours Sincerely
Hans

I morse ringde Chris och ville att vi skulle träffas. Det småregnade så jag fick vänta ett tag innan jag gav mig iväg med scootern till Terra Selisa. Han bjöd på frukost och sedan snackade vi. Om hur Terra Selisa skulle marknadsföras. Hur anläggningens profilprogram skulle se ut. Och slutligen hur vi skulle gå vidare med vårt ölprojekt. Registrering av namnet, kontakter med bryggerier i Holland osv. Eventuellt ska vi resa dit gemensamt när hans kontakter var etablerade.

När jag kom tillbaka stod Pen i duschen. Hon skulle iväg till Linn (som på festen blivit riktigt berusad på whisky) tillsammans med sin halvsyster för att äta lunch. Chaum kom och hämtade henne med Linns scooter.

Jag funderade lite smått på hur jag skulle få ihop en logotype till Terra Selisa och på något sätt få med The Resting Buddha. Jag satte ihop en första skiss. Kände mig ringrostig. Det är länge sedan jag arbetade med design. Men det var kul. Tog ett par timmar att få fram ett första förslag som jag mailade till Chris. De senaste månaderna har jag ju bara arbetat med text, inte typografi, färg, form och bild.

Sedan åkte jag ner till Terra Selisa och Chris var fortfarande där. Han försökte få upp mitt förslag på sin dator, men det gick inte. Jag hade sänt det i fel dataformat. Det är riktig djungel därute mellan alla dataprogram, som ofta inte kan kommunicera med varann. Han skulle iväg till den stora staden där han bor och erbjöd mig skjuts till Pran Buri som ligger på vägen. Vi åkte och plockade upp Pen och hennes halvsyster och Linn och for iväg till Tesco där jag överförde pengarna jag var skyldig Tom. Kändes skönt att det var avklarat. Sedan gick vi till en juvelerare. Jag sa att jag hade en överraskning för henne. Hon undrade storögt. Jag bad henne välja ut en ring. Och

naturligtvis var den hon valde alldeles för dyr. Vilket jag sa. Då valde hon en annan som var överkomlig. Jag betalade och hon såg väldigt glad ut. Gav mig en kram och en kyss. Vi skickade pengar till hennes barn. Sedan åt vi grillad anka och nudlar. Därefter tog vi en taxi tillbaka till Dolphin Bay. Väl hemma i huset igen så ville hon berätta vad som hade hänt där nere i södern. Vilket jag här ska försöka att återge så gott jag kan. Det finns emellertid en del språkproblem oss emellan. Hon tog fram papper och penna och började rita olika stora cirklar. Det här är min chef sa hon gjorde en cirkel. Det här är hans chef. En ny cirkel. Det här är maffian. En ny cirkel. Mellan sin chef och maffian gjorde hon en mindre cirkel. Det här är en man som lämnar uppgifter till både maffian och hennes chef. Hon drog ett streck som förband chefen, uppgiftslämnaren och maffian. Sedan drog hon streck från uppgiftslämnaren och maffian till chefens chef. Det är han som är den farliga, sa hon. Det handlar om vapenaffärer, narkotika och makt. Från chefens chef drog hon sedan ett streck till en ännu större cirkel. Det handlar om makt och pengar och det leder hela vägen upp till Kungen närstående personer. Det är därför det jag vet är så farligt, det leder så högt upp, ända till kungahuset. Den här mannen är militär, sa hon och pekade på den mindre cirkeln mellan hennes chef och maffian. Det var han som förföljde mig. Jag sov med min revolver hela veckan. Han skuggade mig hela tiden. När jag klev på bussen som skulle ta mig till Pran Buri steg han på i sista sekunden. Han satte sig långt bak. Att han var där gjorde att jag inte vågade stiga av i Pran Buri utan fortsatte till Bangkok. När vi kom dit, så fortsatte han följa mig, så jag gick till det största varuhuset. Där gick jag till damtoaletten och bytte

kläder och sedan tog jag mig osedd till trapphuset och iväg. Och här är jag nu. Hon tror sig veta att det har lagts ut ett kontrakt på hennes liv.

Om hon vill kan hon få sin chef att låta döda honom, men det skulle kanske störa hans kontakter med maffian. Å andra sidan vet hon att hennes chef gärna skulle döda sin chef.

Och jag har vänner som gärna skjuter samarbetsmannen. Det räcker med ett telefonsamtal”.

Men hon tvekar. Vill bort från allt våld. Jag förstår henne.

Hon sitter just nu i min vita skinnsoffa. Har talat med vänner i södern där ännu en bomb briserat. Det händer varje dag. Hon har själv varit med om att hon klev ur sin bil och kommit en bit ifrån den då den exploderade. Man använder mobiltelefoner för att utlösa bomberna. Målet för maffian och terroristerna är främst militärer. De dödas dagligen. När de går på restauranger, är ute och dansar eller just har kommit hem. Hela tiden. ”Vi vet inte vilka som är de goda och vilka som är de onda. Och det finns många samarbetsmän inom militären som gör vad som helst för pengar och makt”.

Hi Tom,

I just got back from Pran Buri where I visited the bank and sent you the money. Once again thank you for taking care of Pen while I was in Sweden.

I also followed your advise and bought her a golden ring. She seemed to like it. I will move on from there.

Hope to see you both soon.

Hans

Just nu står hon ute vid poolen och snackar i en av hennes två telefoner. Hon går oftast undan när hon ringer eller svarar. Det har regnat hela kvällen, så vi har inte kunnat åka iväg för att äta middag. ”Jag fixar ett par ägg till oss” säger hon och jag som hade velat bjuda lite tjustigt ikväll. Kanske något liknande en förlovningsmiddag? Jag är ju lite tramsig av mig.

Det blev inga ägg. Hon talade i telefonen hela kvällen. När regnet avtagit lite så körde jag till Peeo, köpte några öl till och två nudelförpackningar med räkor. Man håller bara kokande vatten i förpackningen, väntar i fem minuter så är det klart. Men Pen ville inte äta sådan skräpmat. Hon skalade frukter, bjöd mig och åt själv.

Hon sa att i Thailand avslutar man nästan alltid måltiden med frukt. ”It's good for you”. Hon har sin menstruation just nu och har väldigt ont, blöder mycket, men visar ändå, trots dödshot ett väldigt gott humör. Hon ger mig huvud och nackmassage när jag sitter här vid datorn. Jag tror att hon försöker se mig över axeln och förstå vad det är jag skriver. Jag har ju bytt ut hennes namn, så det går inte så värst bra. Sent ikväll kom hon från vårt sovrum och såg förbannad ut. ”Nu vet jag vem det är som vill ha mig dödad” sa hon och stack en penna genom hans namn på papperet. Sen var hon på glatt humör igen. Hon får mig att skratta. Har härlig humor. Kör med konstiga ordvitsar på konstig engelska. Men har det långtråkigt emellanåt. Jag förstår henne. Hon är van vid att vara aktiv, väldigt aktiv och plötsligt ska hon sitta här och inte göra någonting. Hon har hört alla cd-skivorna och sett filmerna flera gånger om. Hon har städlat och tvättat och diskat och kört omkring lite grann i trakten.

Ikväll berättade hon om Linn. Det är en barndomskamrat som

har en mycket olycklig bakgrund. Föräldrarna skilde sig när hon var liten flicka. Fick leva hos farföräldrarna som slängde ut henne vid tolv års ålder. Knappt någon skolgång. Tog sig till Bangkok där hon som mycket ung flicka för att försörja sig hamnade i sexträsket. Lyckades ta sig ur det efter många år när Pen och Linn av en slump fick kontakt igen. Pen var den som hjälpte till att få bort henne från jobbet som barflicka i Bangkok. Det var därför som Pen åkte till Linn när hon flydde från södern och det var ju hos Linn som vi möttes första gången.

När hon stod och diskade ikväll så sa hon: "Oh, I'm so happy tonight. I'm alive and I got this". Hon höll fram handen med guldringen jag gett henne. Jag blev alldeles varm inombords. Hon säger ibland med anklagande röst till mig och ett hyttande pekfinger: "Hans, you never butterfly me". Jag förstod inte vad hon menade först, men sen sa hon med ett leende: "you don't fly from flower to flower from now on. I'm your only flower now". Vad svarar man på sånt? Man ler tillbaka och nickar. Man har blivit en fjäril. Inte mig emot. Jag känner på mig att här gäller det att hålla sig i skinnet. Jag menar, hon är ju beväpnad och vet hur man skjuter folk. Min vackra agent. Vilken röra, vilken otrolig historia jag har hamnat mitt i. Vilka underliga stigar man ska trampa upp i en värld som man aldrig ens varit i närheten av. Längtar jag tillbaka till min gamla slentrianmässiga rödvinstillvaro? Inte en sekund. Nu ser jag för en gångs skull framåt.

Hennes chef kommer att ringa henne när hennes nya identitetshandlingar är klara, men hon säger att hon inte kommer att åka till södern för att hämta dem. Ska försöka så att någon betrodd kan hjälpa henne på något sätt. Det är bara jag, Linn,

Chaum och hennes syster som vet var hon är. Till sin chef och alla andra kontakter hon just nu har säger hon att hon antingen är i Pattaya eller i Bangkok. När någon hör att jag pratar i bakgrunden säger hon att hon är på ett ställe där det finns många farange. När hon idag skickade pengar (mina) till sina barn så vågade hon inte använda sitt eget konto för överföringen, utan det fick bli Linns.

Hon säger att våra telefoner nu är säkra. Hon använder en telefon för att ringa mig, Linn och Chaum och några andra här i trakten. Den andra telefonen används för kontakten med militären, säkerhetstjänsten och vilka det nu är. Bara hon inte blandar ihop dom. Men hon vet nog vad hon gör.

Klockan är lite över två på natten. Jag sitter uppe och väntar på att Pen ska komma tillbaka. Hon åkte iväg för att hjälpa Chaum att komma in hos Linn. Som inte vaknar när Chaum bankar på dörren. Hon sover väl tungt efter festandet igår. Och Linn är den som har en fungerande nyckel. Chaum jobbar sena kvällar på en karaokebar i närheten. Fick just ett SMS från Pen: "Wait little honey I just eat". Jaha, så det är därför hon dröjer. Hon äter mitt i natten. Men thailändarna tycks faktiskt äta hela tiden. Har inga bestämda mattider som vi västerlänningar med frukost, lunch, middag och ibland en kvällsmacka.

Här finns inte heller någon speciell mathållning med typisk frukostmat, middagsmat osv. Nej på morgonen ätar man ofta rester från gårdagens måltider. Det går liksom runt, runt.

Basen är ris. Ibland nudlar. Och då har de sina curries, röd, grön, gul eller orange, som är olika former av starka soppor, med fisk, räkor, kyckling eller fläskkött. Jag har kommit att verkligen gilla det thailändska köket. Det är alltid den som äter som bestämmer vilka tillsatser som skall till. Min favorit just

nu förutom den Tom Yum som Pen lagar, är stekt ris med knapriga grönsaker, kyckling, fläsk eller räkor och till det fisksås med chili, starkt som fan. Jag blandar till min anrättning själv på bordet med riset framför mig. Ljuvligt gott. När jag går ut och äter med Pen så får hon bestämma, det blir alltid både spännande och gott, dessutom förvånansvärt billigt. Man kan faktiskt inte ha det så mycket bättre.

I morgon ska Pen ta mig till en riktig barberare, dvs en som kan skägg. När jag senast var hos tjejen som skötte mina fötter och naglar för att klippa mig och ansa skägget, så visste hon inte riktigt hur hon skulle göra. Thailändska män likt de flesta asiater har ingen eller nästan ingen skäggväxt. Och har de det så är det fjöligen, tunna strån som de är väldigt aktsamma om. Mitt skägg är idag vitt, förutom lite mörkare på överläppen. Beslöt mig för att sluta raka mig när Christine kastade ut mig. Skulle raka mig igen den dag då jag fick komma hem igen, men det fick jag ju inte, så det fick växa. Bekymret med skägg är att det efter ett tag börjar klia. Håller man det ansat kort så är det ok. Pen säger att hon gillar det, luggar mitt skägg ibland lite kärvänligt. Men nu ska det minsann ansas. Hon bestämmer och hon vet hur man ger order. Rätt skoj för en som alltid varit van att bestämma. Men OK det är ju hon som har revolvern. Varför streta emot?

Svar på ett mail jag nyss fick från min dotter, men som jag inte vill återge här och nu för då blir jag för ledsen:

Älskade Emelie,

Du har alltid, precis som jag varit väldigt rak. Dina ord tar hårt och det gör väldigt ont. Klart att om jag hade haft en möjlighet, stannat kvar i Sverige som planerat var. Men, och jag menar verkligen men, det blir inte alltid som man själv vill. Det är ingen "soppa" som jag hamnat i. Jag har hamnat i något som verkar som en dålig kriminal- eller spionroman. Trodde själv inte att det var sant, att det kanske var ett sätt att lura av mig pengar osv. Men det är det inte. Det är blodigt allvar. Tre människor har mördats och man är ute efter den kvinna som jag försöker gömma undan. Jag var helt enkelt tvungen att resa tillbaka till Thailand för att rädda hennes liv. Vad skulle du göra om du kunde rädda ett liv, strunta i det och leka med barnbarnen? Det är klart att jag helst skulle vara med er alla. Men, det är faktiskt som så att din gamla farsa har lite resning och kan känna ansvar även fast du inte tycks tro det. Jag har kanske räddat ett liv medan du har käkat en räkmacka! Hon skulle ha kommit tillbaka till mig från södern, där ett krig pågår med dagliga attentat och mord, i onsdags men kunde inte. Till slut kom hon iväg med en buss i fredags, men hon vågade inte stiga av i Pran Buri eftersom hon var förföljd av en hitman, på bussen så hon fortsatte till Bangkok, totalt nitton timmar, där hon lyckades skaka av sig förföljaren, hon vet hur man gör, hon är agenttränad. Hon vet vem det är och idag fick jag klart för mig vidden av vad hon har hamnat i. Hon vet för mycket om höga militärer och deras vapen- och narkotikaaffärer. Hon har

ett pris på sitt huvud och ikväll fick hon reda på vem som lagt ut beställningen på hennes liv. Det hela går hela vägen upp till personer som står kungahuset nära. Hon har blivit lovad en ny identitet av säkerhetstjänsten (som hon inte riktigt vet om hon kan lita på), som hon nu väntar på, men inte vågar åka och hämta ut. Hennes två pojkar, inte alls mina nya barn, är i säkerhet. Jag betalade bensinpengar för deras flykt. Våra telefoner har varit avlyssnade. Vi byter SIM-kort varje dag nu. Just nu känner hon sig trygg, men det är inte över ännu. Kanske vi måste byta ort snart. Du kanske tror jag blivit tokig, men det har jag inte. Allt låter för fantastiskt för att vara sant. Men det är det. Jag har varit i kontakt med Säpo, UD, Interpol och CIA i USA. Ingenstans finns hjälp att få. Men jag tänker nog hålla ut med min "soppa", allt medan ni fångar krabbor. Hade gärna varit med, men det går inte. Då hade jag inte varit någon god människa längre.

Kram

Farsan

Klockan är fyra på morgonen och det trillar tårar på tangentbordet. Jag är för jävla sentimental. Gick och la mig och sov som en klubbad oxe. Vagnade vid sjutiden och då hade Pen redan gett sig av. Skulle offra en kyckling till Buddha som tack för att hon fått ringen och så skulle hon sjunga böner med några munkar. Fan, hon tillbringar snart mer tid med Buddha än med mig, men OK det är en värdig rival. Jag sov några timmar till och väcktes av grodan. Hann inte upp och fram i tid. Det var Chris. Ringde upp och han ville ha ett möte nu på morgonen. Fixade lite kaffe. Mjölken hade Pen hållt ut efter att ha läst bäst före datum. Chris kom över och vi snackade om

logotypen. Om färgsättning och typsnitt. Sedan gick vi över till vårt ölprojekt och hade det riktigt roligt. ”Varför inte göra ett alkoholfritt öl för muslimer också?” sa jag: ”Al Quaida Beer, Ölet för muslimer som vill ha skum i skägget”. ”Smakar bäst i grottor på gränsen mellan Afganistan och Pakistan”.

Efter att Chris gett sig av arbetade jag några timmar med The Resting Buddha och logotypen, men det gick inte att få ihop det på ett snyggt sätt. Man begriper helt enkelt inte vad det föreställer. Antingen blir den en konstig klump, eller så en EKG-kurva som slutar med patientens död. Jag gjorde istället några andra rent typografiska varianter med den färgsättning som vi kommit överens om. Skickade över dem till Chris för kommentarer.

Pen kom hem på scootern strax efter klockan ett. Frågade om jag var hungrig och ställde sig vid köksbänken med sina kassar från marknaden. Det blev en mycket god anrättning. Ris naturligtvis, sedan en mycket stark kött och grönsaksblandning. Till det en omelett. Till det drack vi vatten och det behövdes för det var så starkt att ögonen tårades. Pen gick och lade sig, men kunde inte somna. Hade för mycket oro i kroppen. Jag tog scootern och åkte ner till stranden. Peeo hade blivit sjuk kvällen innan och var på sjukhuset i Pran Buri, berättade Dee, hennes svärdotter, men hon var bättre redan och skulle komma hem framåt kvällen.

Stranden var helt öde, alla fiskebåtarna låg antingen på stranden eller på svaj med

The Resting Buddha som bakgrund. Pen ringde min groda och frågade om hon fick beställa en parabol med ett programpaket, det skulle kosta lite drygt 3000 bath (600 SEK) och jag sa ok. Hon måste få lite förströelse när hon nu ska gömma sig här,

kanske ett bra tag framöver. Det kommer en kille i morgon bitti och fixar installationen. När och om vi flyttar till ett hörnhus, så får vi be honom komma och flytta över det hela. Jag hoppas att det finns någon eller några engelskspråkiga kanaler bland de åttio kanaler som ingår. Förmodligen gör det inte det. Då blir ett satans tjatrande och gnölande, för hälften av kanalerna sänder thailändska såpoppor, tycks det. Eller så är det reportage om kungafamiljen, klippa band etc. Eller så militärer som allvarligt läser något innantill. Eller superlöjliga lekprogram. Men jag vill ju så gärna veta vad som händer där ute i den stora världen. Men tji, eller tjing tjong.

Ikväll hade vi vårt första och sista gräl. Som tog en ända med förskräckelse. Jag hade sagt att jag skulle bjuda henne på middag ute. Men hon kom aldrig hem. Jag ringde och då hade hon ätit hemma hos Linn. Jag blev skitförbannad. Hon hade varit borta från huset större delen av dygnet. Mer med sina vänner än med mig. Jag krävde att hon skulle komma hem direkt. Och hon kom efter en halvtimme. Jag sa att jag ogillade att hon bara kom hem till mig när hon behövde pengar och att hon tillbringade mer tid med Buddha och sina vänner än med mig. Hon sa att hon höll sig borta för att jag arbetade, vilket var skitsnack. Jag satt ju bara och skrev för att jag inte hade något annat att göra när jag var så mycket ensam. Jag sa att jag kände mig utnyttjad, att jag kommit tillbaka till Thailand bara för hennes skull, att hon bara såg mig som en farange med pengar. Att jag ville bli mer respekterad för det jag hjälpt henne med. Hon var helt oförstående. Jag slängde igen sängkammardörren med orden.: Tänk efter noga vad du nu gör. Du är välkommen att bli min vän igen, men jag vill inte ha det som hittills. Jag vill inte behöva betala för dina vänner hela tiden. Jag vill inte

känna mig utnyttjad.

Jag åkte iväg med scootern och åt en sen middag själv. Fick sent ett SMS: ”Thank You for everything.”. Jag skrev tillbaka: ”Please Pen, I love you, wait for me”. När jag kom hem var alla hennes prylar, kläder, väskor, ja allt borta. Jag ringde men hon svarade inte. Lite senare ringde Linn och sa att Pen kommit dit med alla sina prylar, låst in sig och bara grät. Jag bad Linn hälsa Pen att jag älskade henne. Linn sa, att det nog skulle ordna sig. Vi får la se. Jag vet ju inte hur fruntimmer fungerar här borta. Det kanske är helt annorlunda. Jag hade kanske sagt helt fel saker, sådant man inte uttalar här. Har en känsla av att känsloutbrott (som mitt ikväll) inte sker här, utan att man lindar in kritiken med lotusblad. Känner mig som en skit. Där ligger min kära och gråter och här sitter jag och känner mig löjlig. Men vad fan man måste ju få säga vad man tycker. Och det har jag alltid gjort.

Skickade ett SMS till Pen: ” Please Pen, you know that I love you. Please come back to me. I'm sure we can make all things right again. I miss you . Hans”.

Men vad fan, det är kanske den rackaren Buddha som spökar. Hon är känslomässigt väldigt störd just nu. Dels över att hon är jagad, dels över att hennes pojkes kvarlevor snart måste kremeras och begravas. Det ska ske tre år efter att den lilla pojken drunknade i floden. Så unga kroppar får inte kremeras i Thailand. Man måste vänta tills det bara är skelettet kvar. Sedan är det dags för eldbegängelse. Pen hade frågat mig om jag kunde följa med på hennes sons möte med Buddha. Och hon hade pekats med ett finger upp mot himlen. Och jag sa

javisst, utan att egentligen veta vad hon sa. Helvete. Jag håller väl inte på att slänga iväg min nya lycka? Den vackra, tuffa flickan som var så glad igår kväll. Och som nu ligger och gråter inlåst hos Linn. Jag känner mig som en riktig skit. Kanske är det frågan om en kulturkrock. Jag som stel, känslomässigt rätt kall och beräknande Nordeurope och hon som oriental? Vad vet jag. Funderar just nu på att ta scootern och åka dit, men tvekar. Hon måste nog först öppna en liten springa i försoningens dörr. Hon vore dum annars. Hon har ju egentligen bara mig. Stupid farange.

Morgonen därpå fick jag ett SMS från henne: ”Thank you for taking me back”. Rena berg och dalbanan.

Just som jag skulle åka hem till Linns hus för att träffa Pen, så kom tv-killen som skulle montera parabolantennen och satellitmottagaren vi beställt. Jag släppte in honom och åkte sedan iväg. Pen satt i köket och var alldeles förgråten. Ville inte möta min blick. Jag bad om ursäkt för gårdagens uppträde, sa att allt var mitt fel och att det inte skulle hända igen. Hon sa att det var hennes fel (vilket det var, men skit samma) att hon inte var rätt kvinna för mig eftersom hon inte tog hand om mig på rätt sätt. Jag sa att hon var min kärlek, att jag älskade henne och att jag ville att hon skulle komma tillbaka. Ge mig lite tid sa hon. Hon måste få tänka. OK sa jag, ta den tid som behövs. Jag väntar och längtar.

Jag kunde inte stanna så länge eftersom jag hade tv-killen att tänka på. Jag kysste henne på kinden och gav henne lite pengar och for iväg. Jag visste att det skulle ordna sig och kanske hon fått sig en tankeställare, dvs mindre Buddha och mindre Chaum och Linn och mer tid för mig.

Jag stannade tills TV-killen var klar, betalade kalaset och åkte

sen till Monkey Bar och åt några vårrullar. Därefter blev det en stund och en öl hos Peeo. Alltid lika trevligt. Hon var fin i håret och såg pigg ut. Skulle snart åka buss till Pukket där hon har en son och dotter. Ville enligt massösen Dee som jobbar där i hyddan, att jag skulle följa med som hennes älskare. Hon nöp mig i kinden och skrattade. Sen gav hon mig sex minibananer. Jag beställde tid för massage hos Dee. Jag måste försöka få ordning på mina händer och underarmar och mina ben som svullnar upp hela tiden.

När jag kom hem så ringde Pen och bjöd in mig på middag i Linns hus. Det var ju lovande.

När det var dags tog jag mig dit och hon hade lagat fyra olika rätter. Alla delikata. Jag tror det var för att imponera på mig. Och det gjorde hon. Hon är en verkligt skicklig kock. Vid bordet satt även Chaum och en tjej till som jag inte tidigare träffat. Efter middagen gick Pen och jag ut på terrassen. Hon såg ledsen och bedrövad ut. När vi satt oss sa hon ” You dont understand thai family”. ”OK teach me, I want to learn”.

Det finns naturligtvis stora skillnader mellan olika kulturer. Pen är praktiserande Buddhist och jag är ateist. Hon förstår inte att jag inte har någon gud. För henne är familjen en del av henne själv. En del av hennes kropp. Hennes drunknade son lever fortfarande! I hennes värld. Jag är lite mer krass och saknar kanske därför en viss andlighet som thailändarna tycks fulla av. Jag kallar det för vidskeplighet. De kallar det för en del av livet. Konstigt. Vi kysstes och jag fick med mig löftet att hon skulle komma tillbaka till mig i morgon. Där är jag snart. Klockan går mot midnatt. Går snart och lägger mig. Har möte med Chris i morgon vid tiotiden.

Hurra. Nu har jag tv med 80 kanaler varav en på engelska som

visar taskiga B-filmer. Övriga 79 kanaler är thailändska.

Kanske Pen kommer att gilla det.

På morgonen kom Chris och vi arbetade en stund. Problemet med honom är att letar efter det perfekta. Och det kanske inte existerar. Jag har redan gjort ett tiotal förslag varav två, kanske tre är riktigt bra. Men han är inte nöjd. Jag får väl jobba på. När Chris gett sig av åkte jag till Peeo's för att få massage av Dee.

Problemet är dels mina bortdomnade händer, dels att mina ben och fötter svullnar upp. Fötterna är nästan normala när jag stiger upp på morgonen, men efter någon timme är de stora klumpar. Det gör inte ont, men är väldigt obehagligt. Dee höll på med mig i en timme och fick ner svullnaderna något, men jag vet att det kommer tillbaka. Måste förmodligen till sjukhuset i Den Stora Staden och träffa en läkare. När jag låg där på bänken, så ringde Pen. Ville komma förbi och hämta husnyckeln. Hurra, hon flyttar tillbaka till mig. Hon kom med sin halvsyster på scootern, fick nycklarna och körde iväg. När jag kom hem kramade jag om henne och sa att jag var glad att hon kommit tillbaka. Hon verkade lite sorgsen. Efter en stund gick hon och la sig. Sov från klockan två till halvfem då jag väckte henne.

Jag hade bara ätit två små bananer på hela dagen så jag var helt enkelt tvungen att få något i mig. Pen körde och jag klängde bakpå med armarna runt hennes slanka midja. Väl tillbaka i huset efter middagen så slängde hon sig i den vita skinnsoffan och tittade på thai-TV. Där är jag just nu. Jag berättade att jag köpt en biljett till Penang för att förnya mitt visum. Då åker jag till Buriram och träffar släkt och så tar jag med den minsta pojken tillbaka hit. Om det är ok för dig? Visst sa jag och inser

att jag kommer att bli farsa på nytt. Vi tog en bil in till Pran Buri och jag gav henne pengar så hon kunde köpa barnkläder. Pojken är bara två år, så det blir ju livat värre. Bussfärden skulle ta minst 17 timmar med två byten. 700 kilometer hela vägen upp till gränsen mot Kambodja. Att det skulle ta så lång tid berodde på att det var kringelikrokt och att de skulle plocka upp och släppa av folk hela tiden. ”Känner du dig trygg på den här resan”. ”Kanske, det beror på om jag blir förföljd eller inte. Kanske de bevakar alla större bussterminaler, jag ska vara försiktig”. Hon försökte se lite karsk ut, men jag såg att hon inte var riktigt säker. ”Det bevakar helt säkert min familjs hus, så jag åker inte dit, utan ber någon ta med pojken till mig på en annan ort”. ”Är din bror där?” ”Ja en, men inte den rätta. Han jobbar som bodygard åt maffian i Hongkong, just nu”. Hon hade tidigare berättat att en av hennes bröder var trefaldig mästare i thaiboxning, det var han som nu var i Hongkong. Vi hade vid middagen nere på Terra Selisa pratat om att vår ”provmånad” snart var slut och att vi då måste bestämma om vi skulle fortsätta tillsammans. ”Det är klart vi ska. Vi fortsätter en fyra fem månader till, sen får vi se”, sa hon och kramade min arm. ”När jag kommer tillbaka ska jag vara en mycket bättre kvinna för dig, du ska få se”.

I morse hade jag ett möte här hemma med Chris klockan tio. Innan dess hade Pen städlat hela huset minutiöst, skurat toaletten, tagit ut badrumsmattorna, tvättat hela badrummet och bäddat och hunnit med att duscha och klä sig snyggt. När Chris kom fick han och jag nybryggt kaffe utan att vi hade bett om det. Chris såg lite imponerad ut. Och jag kände mig larvigt stolt. My woman.

Vid mötet hade vi bestämt hur loggan skulle bli. Typsnitt, karaktär, färgsättning, allt. Nu behövde vi bara en fantastisk fotograf. Finns inte här i Thailand, sa Chris. Då kom jag på Geoff Hunt, den fantastiske marinmålaren jag anlitat för bortåt 15 år sedan. På nätet fick jag tag i Artist Partners i London och javisst Geoff var fortfarande representerad av dem. Jag skrev ett mail och frågade efter Dom Rodi som tidigare var chef. En Christine Reedl svarade mig och sa att hon kom ihåg mig, kanske inte så konstigt byrån var ju deras största kund under många år. Och jag kom ihåg henne lite vagt. Sagt och gjort, nu har jag skickat en brief och en ruff idé på vad vi är ute efter, bett om en skiss från Goeff och ett kostnadsförslag. Det är på gång således. Dom Rodi hade slutat för tio år sedan, skilt sig och flyttat till usa med sin nya fru. Är inte längre i branschen. Synd, för det var en mycket trevlig kille som jag hade skojigt tillsammans med i London många gånger. På den tiden det begav sig. Tyvärr kunde inte Geoff ta några uppdrag på flera månader. Hade fullt upp med privata beställningar. Christine Reedl skickade en lista på alternativa illustratörer. Jag skrev tillbaka att jag skulle titta på dem tillsammans med Chris, ägaren till Terra Selisa.

Jag åkte ner till Monkey Bar och tog en öl tillsammans med Ib, en dansk försäkringskille som äger ett av husen här. Efter det stannade jag hos Peeo, som ville se mitt svullna vänsterben. Och ännu en gång bjöd in mig att åka till Pukket tillsammans med henne. Vi skrattade gott. Hon är en fantastisk kvinna. Jag ringde till Pen men hon svarade inte. Sedan ringde hon upp. De hade stannat för att äta. Jag sa att jag saknade henne (börjar att bli lite tjatigt banalt det här, men hon kan behöva uppmuntran). ”Miss you to. I’ll call you in the morning”. Click.

Innan hon hade åkt så hade jag först sagt: ”No other men, do you hear”. Hon svarade med: ”No other woman sleeps in my bed”. Hon hade dragit ihop de vackra ögonbrynen och satt upp ett varnande pekfinger framför mig. Jag tror att jag har någonting igång med den här hemliga agenten. Fyra, fem månader hade hon sagt. Sedan får vi se. Jag väntar gärna. Hur länge som helst. Jag har visserligen haft en hel del fantastiska kvinnor i mitt liv. Solange Vargas i Rio, Miss Warszawa, mexikanska industriministerns sekreterare... Men ingen går nog upp mot denna kvinna. Min Pen. Ljuvlig älskvärd och spännande i en underbar skepnad. Och svårbegriplig. För mig gör det det hela allt mer intressant. Hon uppträder rätt så nonschalant mot servicepersonal när vi går ut. Hon ser snabbt till att det blir ett avstånd mellan henne och personalen. Hon bestämmer och de levererar. That's it. Ok det är några av mina bättre vänner som hon kör med. Känns lite obehagligt. Speciellt med söta Nuh, som alltid flörtat med mig och frågat var min Pen var. Svartsjukan finns där i botten. Men vad fan vet jag. Jag är ju bara en farange. En av de trevligare tror jag. Eller en av de dummaste.

Jag hade svårt att somna. Såg framför mig hur Pen skumpade fram genom Thailand. När jag äntligen somnade, så hade jag konstiga drömmar. Vred och vände på mig som vanligt. Vaknade vid sjutiden, tog en dusch och åt frukost. Mjölk och cornflakes och en skivad banan. Jobbade någon timme med logotypen och gick sedan till anläggningens ServiceCenter där jag lånade en dator och skrev ut min flygbiljett och beställde transport.

Åkte ner till Monkey Bar och tog en kaffe. Nuh var där och blev glad att jag var ensam. Frågade efter Pen och jag berättade

att hon var borta för att hämta sin son. Då slog hon sig ner och satt där mitt emot mig med bländvitt leende och glittrande ögon. Vanvettigt vacker. Kanske i spädaste laget, lite tunn, men vilket ansikte.

Jag skickade ett SMS till Pen där jag undrade om hon var OK och i säkerhet. Fick efter en stund tillbaka ”Good morning darling. I'm in hotell. Call you later”.

Det gjorde hon vid ettiden. Hon var utan pengar (redan?) och bad mig sända via Chaum som kunde åka in till banken i Pran Buri. OK, sa jag. Chaum kom förbi och jag gav henne 3000 bath. Jag får ibland en obehaglig känsla av att jag blir utnyttjad. Det må så vara, till en viss gräns. Och den sätter jag. Igår 5400 bath och idag 3000 till. Det är nästan 2000 svenska. Vart tar pengarna vägen?

När jag kom hem hade jag fått ett mail från Sylvie. Hon var i Paris sedan fjorton dagar med sin nya kärlek. Skulle vidare med tåg till Pyrenéerna. Jodå, vi håller kontakten. Vet inte riktigt varför. När jag kommer till Penang och George Town, ska jag ta mig till Stardust Café och därifrån maila något syrligt rart till henne. Det var ju på Stardust Café som vi hade träffats. Det var där vi såg in i varandra för första gången.

När jag satt där mitt emot vackra Nuh på Monkey Bar, funderade jag om jag inte skulle bjuda hem henne ikväll. Kanske bada i jacuzzin på terrassen och gulla lite. Men så hörde jag Pens röst inom mig: ”You don't butterfly me. I'm the only flower for you”. Visst fan, jag är ju en fjäril numera. Min blomma sitter på ett hotellrum i Buriram och väntar på sin lilla pojke. 700 kilometer från mig.

Vi är i slutet av regnperioden nu. Regnar ett par gånger varje dag, men inte så häftigt längre. Däremot blåser det. Det

kommer riktiga stormbyar emellanåt. Jag hör hur mina utemöbler på taktarrassen slungas runt. Solen har inte visat sig mer än stundvis på en vecka. Peeo har åkt till Pukket för lite välbehövlig semester. Allt är lugnt och tyst. Bara ett fåtal västerlänningar. Kanske 20 utefter hela stranden. Linn och Chaum kommer förbi ibland (på order av Pen?) bara för att kolla att jag inte har en ny blomma här.

Pauls vackra hustru kom nyss och meddelade att en minibuss plockar upp mig halv två i morgon för resan till Bangkok och flygplatsen. Allt är OK, men ensamt.

Jag hade sänt ett SMS till Pen frågandes hur hon hade det. Fick ett SMS som svar: "I'm fine thank you so much honey. You make me happy with my family. Thank you and thank you".

En timma senare ringde hon och var sprudlande glad. Hade träffat sin mamma, pappa, en syster, sin gudson och sin egen lilla pojke. Mamman och pappan undrade varför inte jag var med. Aha, hon har alltså berättat om mig. "Next time you must come and see my family". Hon menar allvar. Sedan frågade hon om jag skulle gå ut och äta och jag sa att jag nog åker till Monkey Bar. "No other women. If you have other women I will kill you". Det lät faktiskt som om hon menade det.

Hon hade inte vågat åka till huset eftersom hon nu visste att det var bevakat. Och så sa hon att hon älskade mig och saknade mig. True Lovestory? Slog mig att hennes föräldrar kanske är i min egen ålder. Känns lite konstigt att vara tillsammans med en 31-åring när man själv är 58. Hon är yngre än mina barn.

Just när jag skulle iväg för att äta middag började det regna. Lite för mycket för att köra scooter i.

Fick mail från min bror:

Läste just sista fortsättningen. Intressant.

Men allra mest intressant blir det när du inte längre vill pröjsa underhåll för hela släkten och börjar räkna på hur mycket varje knull kostat...

Tråkigt att jag låter så nollad, men det är nog bra att du börjar föra kassabok.

För det som kommer att hända är att dom slantar Pen får in varje månad hamnar på hennes eget konto för framtida utgifter för henne och tjocka släkten medan du pröjsar allt och lite till - och knappast får mer respekt för det. Fråga hur hon ser på den saken - intressant.

Men det blir en jävla bra bok - och fina intäkter framöver!
Brollan

Hans Antoni to Jerker

show details 9:25 PM (10 minutes ago) Reply

Kära storebror. Tack för kommentarer. Jag är medveten om problematiken och ska ha ett allvarligt snack med Pen när jag kommer tillbaka. Om det hade varit en "scam" så är det för små summor under en alldeles för lång tid. Jag är till 100% övertygad om att hon är den jagade undercoveragent som hon utger sig för vara. Men det rinner till. Lite här, lite där. Jag har inte pröjsat något för någon annan än Pen. Har god koll på det hela. Jag undrar själv hur det här ska sluta.

Kassaboken har jag i huvudet och knullen har jag i sinnet. Det är ofta som så här, att de tror att västerlänningar är gjorda av pengar.

Ha det gott. Kanske hör av mig från Penang annars blir det på torsdag.

Tjing

Hanseman

Har jag koll på läget? Är inte helt övertygad. Jag hamnade i den här historien av en slump och pga ett för stort hjärta tror jag. Redan efter andra dagen då hon berättat att tre kollegor blivit mördade så bestämde jag mig att försöka hjälpa henne. Tokfan. Gör man så? Ja jag gjorde det i alla fall. Jag var ju redan igång med skrivandet. Boken Om Allt höll på att ta form och här fick jag ju en verklig, sann fortsättning. Konstigt hur det kan bli. Sedan blir man förälskad (som jag tydligen ofta blir) och det ena ger det andra. Har man sagt A får man säga B. Så är det bara. Några tusen hit eller dit spelar ingen större roll. Däremot vill jag inte bli lurad. Då blir jag störtlöslig och jag har det Antoniska humöret (väl känt i slakten).

Every man for himself and God for us all

Men om man nu, som jag, inte tror på Gud, då är man ju bara själv. Och det har jag nog varit i hela mitt liv. Ensam. Men stark. Eller blåögt naiv. Vilket egentligen är fel. Naiv betyder okunnig och det har jag fanimig inte varit. Däremot har jag haft för stark tilltro till människor. Trott de varit ärliga, när det visat sig att de varit oärliga och bedrägliga. Där har jag varit, inte naiv, men för godtrogen, har trott att det bara funnits goda människor. Litat på folk. Alltid gett dem en chans att bevisa sig själva. På gott och ont.

När det gäller Pen, så litar jag på henne, men hon kanske tror

att jag är en pengapung?

Hon ska få en chans att bevisa motsatsen. Hon har i och för sig redan gjort det. Hon säger: vi handlar inte här, det är för dyrt. Eller: Jag ska spara pengar åt oss, vi äter hemma ikväll. Jag lagar middagen. Hon har ju inte längre några inkomster, betraktas förmodligen som desertör. Hon är fattig och jag är krösus. Hon behöver mig och jag klarar mig utan henne om man bortser från mina känslor. Och fantastisk sex. Hon tar scootern till marknaden och handlar billigt, reagerar över priserna när vi går ut och äter. Hon kanske rentav redan har sparat de tusenlappar som jag gett henne. Nej, det vore att ta i. Jag har ju betalat hennes resor kors och tvärs över hela Thailand.

Nu ska jag till Penang i några dagar och faktiskt vila huvudet. Ta en öl på en jazzclub jag känner till. Leta reda på Stardust Café och retas med Sylvie via email. Käka rosted duck på ett kinesställe. Bara vara, en stund. Malaysia är muslimskt. Det märktes inte så mycket för tjugo år sedan då jag var där för första gången. Idag är det mycket mer markant. Rakt igenom sjaletter på kvinnorna. Ingen alkohol på de flesta ställen. På något sätt mycket mer restriktivt. Vad fan, käka roasted duck och dricka lemonad? Inte i min smak.

Var nere på Monkey Bar och tog en öl. Genast dök en rar kvinna upp och frågade om jag var ensam. Hon kände till att Pen var borta till onsdag, vem fan hade sagt det?. Det här är en rar, inte speciellt vacker, men mycket trevlig kvinna jag brukar tala med. Hon säljer biljetter till Nationalparken som ligger här intill. Hon bor ensam och tar hand om sina föräldrar. Ingen man, ingen boyfriend. Mycket älskvärd och så försöker hon lära sig engelska med hyfsat resultat. Jag sa mest på skoj att

hon var välkommen hem till mig eftersom jag kände mig ensam. Hon fnissade och sa att det vågade hon inte. Hon visste att Pen var svartsjuk. Hur visste hon det? Kan det ha varit som så att Pen hade fräst åt henne och Nuh att det här (jag) är min man, och honom låter ni bli? Kvinnans list överstiger mannens förstånd. I alla fall mitt. ”I'm your only flower”.

Att flyga från Bangkok till Penang tar enligt biljetten en timma och fyrtiofem minuter, men om man räknar bort tidsskillnaden mellan Malaysia och Thailand så blir det bara fyrtiofem minuter. Men det är tillräckligt långt söderut för att klimatet ska bli annorlunda. Där på Penang är det mycket hög luftfuktighet och ca 32-37 grader varmt. När temperaturen närmar sig ens egen kroppstemperatur blir det jobbigt. I alla fall för mig och mitt taskiga hjärta. Jag tar mig från den ena luftkonditioneringen till den andra. Det blir mycket vatten och en eller annan öl. Ingen lemonad.

Skrev ett SMS till Pen och önskade henne god natt. Gick och la mig. Och funderade över hur märkligt allt kan vara i Guds lilla barnaskara. Den sista meningen bara för att det rimmade så larvigt. Fick tillbaka ett: ”Good night honey”. Sover sött på det. Drömmer om ett enklare mindre komplicerat liv.

Packar på söndagsmorgonen. Inte mycket. Några T-shirts och kalsingar, ett extra par byxor, mina mediciner, mitt insulin, lite djävlaranamma. Det är allt. Men jag är inte där ännu. Funderar över den här skriften. Klockan är snart två på natten mot söndag. Ska inte gå händelserna i förväg. Som copywriter brukar man skriva 20, kanske 30 snärtiga rader. Det här är något helt annat. När jag satt där vid Dolphin Bay, halvfem på morgonen och såg soluppgången och det stilla havet med några delfiner och funderade på att ta livet av mig. Då väcktes kanske

en tanke på att skriva som det egentligen är. Inget påhittat. Bara rakt upp och ner som det är och har varit. Världens ärligaste inblick i en förtvivlad människa. Varför inte? Jag har tidigare skrivit att jag inte kan ljuga, eller i alla fall har väldigt svårt för det. Sanningen känner ju bara den som varit med. Som erfarit. Kvinnorna i denna berättelse kanske inte har varit så fagra som jag beskrivit dem. Jo, i mina ögon har de varit det. Händelserna inte så dramatiska. Jo, för mig. Sylvie kanske inte är så där jättevacker, men hon har en av de vackraste själar jag mött. Min älskade Christine har alltid för mig varit den finaste kvinna jag i mitt liv. (som jag levit med i 38 år). Och nu då Pen, vacker som en lealavadee (hoppets blomma här i Thailand). Skir, finlemmad, söt och grann som en gazell. Och tuff och intelligent.

Det har mest varit intelligens som har fångat mitt intresse. Eller som har kollrat bort mig. Ett fagert yttre kan aldrig kompensera ett dumt, eller spånigt, ointelligent inre. Och tro mig, det finns många vackra men ack så ointelligenta varelser där ute. Inte för att jag själv är speciellt smart. Eller fager. Men jag vet så pass mycket att vi är ömkliga varelser. Vi är så djävla begåvade att vi förstör vår enda planet. The One And Only, Lonely Planet. Dumt, men så är det. Min kvinna 700 kilometer bort. Jag tio meter från sängen. Vilket avstånd. Skriver så länge det flyter, men jag har märkt att ju längre fram jag kommer i min berättelse, desto tyngre och svårare blir det. Nu väntar Penang och George Town och lite vila för tankarna. Kommer tillbaka. På torsdag.

Tjing.

Efter en halv vecka är jag nu tillbaka i "the safehouse" Jobbig flygning med monsunregn, massor av åska och tubulens. Lyckades i alla fall peta i mig en whisky (herregud så gott och så länge sedan). Hälften hamnade på min T-shirt. Pen sover över i den stora staden hos en väninna. Vill inte vara ensam. På frågan om hon är säker och trygg nu svarar hon: "maybe, maybe not, but I know how to protect myself." Hon är alltså beväpnad. Hon tog scootern till stan, tokfian. Sex mil drygt och livsfarlig trafik. Och jag åkte med Emerson Fittipaldi i över tre timmar i ösregn och åska, vattenplaning etc. 120 knyck, ibland 140, vid stora sjöar 100! Jag tänkte OK, smäller vi så är det i alla fall i en Volvo. Pen kommer hem i morgon förmiddag och jag har mycket stå i med designprogram och logotyper. Har kommit på en genialisk logga för ett spa-konsortium som ska bli worldwide. Kul. Köpte en ny dator (notebook) med allt, bluetoth, internet, kamera, allt. Nu gäller att få den att fungera här bland palmerna. En bra grej som man verkligen kan ta med sig, väger ingenting och tar ingen plats. Klockan är nu snart fyra på morgonkvisten. På toaletten har jag äntligen fått en kompis. En liten blekgrön Gecko. Han bor i en badhandduk. Har skrivit en del på Penang och varit med om lite besynnerliga saker. Kommer längre fram.

Hejsningar

Hans

Hade via facebook fått ett trevligt mail från nyss fyllda 14 åriga Helena. Svarade:

Kära Helena,

Jag är så glad att vi håller kontakten. Jag i Thailand och du i USA. Du ska veta att jag saknar dig. Mycket. Jag hoppas att jag så småningom får råd att skicka dig och August biljetter så ni kan komma till mig i mitt paradiset. Det vore jätteskoj. Du ska veta att det har varit en jättejobbig vår för mig. Men, jag har kommit igenom det hela nu. Du som ung kvinna, erfår säkert en hel del känslostormar just nu. Det gör man i tonåren. Ta det bara vackert och försiktigt. Allt kommer att bli fint. Berätta hur du har det, så berättar jag...

Pus, Pus älskade Helena.

Farfar

Att vi skriver Pus, Pus, beror på ett underbart litet kärleksbrev jag fick från Helena när hon var kanske 7-8 år. Jag hade målat lite förlagor för barnbarnen på gamla cigarrboxar och skrivit Helenas Strandfynd på den ena och August Strandfynd på den andra. I boxarna skulle de sedan plocka snäckor och stenar och andra strandfynd. Och så hade de dekorerat förlagorna färdigt. Det var då jag fick det vackra brevet från Helena: Farfar, jag är färdig med min låda nu. Nu ska jag bara fylla det med grejer... Pus Pus Helena. Fan, det vackra brevet hänger där ännu i Hamburgsund. Det känns tungt, men Pus, Pus finns kvar. Min älskade Pen ca 60 kilometer ifrån mig. Jag ca tio meter från sängen. En whisky för mycket. En kram för lite. Varför blir det så här? Varför inte?

Penang 090721

Det sista jag hörde från Pen var: "No other woman or I'll kill you". Jag tror att det låg lite allvar bakom. Jag hade trott att flygningen skulle ta bara 45 minuter när jag räknat bort tidsskillnaden, men den tog en timma och fyrtiofem minuter. Väl framme låg hela Penang insvept i brandrök. Det gjorde nog Singapore och Kuala Lumpur också. Man skövlar regnskogen överallt i regionen. Det är förskräckligt. Först tar man alla träd och sedan svedjebränner man för att kunna odla soyabönor och oljepalmer över enorma ytor. Det blir stora monokulturer där djurlivet inte kan existera. Min chaufför, en praktiserande muslim med vit huvudbonad som jag tror visar att han vallfärdat till Mecka, var upprörd för bombattentaten i Djakarta. "Al Qaida förstör för alla muslimer, som tur var dog bara fyra" I själva verket var det nio som strök med, men han räknade bara västerlänningar. Konstigt. Han körde mig till Merchant Hotel, ett ställe jag bott på tidigare. Jag kom inte ihåg namnet, men han hittade dit när jag sa att det fanns en pub på hörnet där man brukade spela jazz. Stället ligger mitt i jytret i skarven mellan Chinatown och Little India. Risigt men rent och billigt och med den sämsta frukosten i världen. Jag har bott flott så det räcker i mina dar. Men jag är inte nere på guesthouses ännu. De må duga för backpackers. Jag vill ha en egen toalett och dusch.

På måndagsmorgonen tog jag en taxi till Thailandska ambassaden. Hade ett helvete att fylla i min visumansökan. Nu har det börjat pirra även i mina pekfingrar. Ryker dom, så är det kört. Kan knappast skriva med bara två tummar! Jag trodde att det skulle ta två dagar, men fick beskedet att det var klart på

eftermiddagen. Åkte tillbaka och gick från hotellet till Stardust Café. Skickade därifrån ett mail till Sylvie. Egentligen bara för att retas lite med henne och för att hålla kontakten. Jag försöker ha koll på om jag är skuggad. Pen hade sagt att de kanske skulle göra det, men jag har ännu inte märkt någonting. Jag försökte flera gånger att ringa Pen, men det funkar inte. Måste byta teleoperatör i så fall. Struntar i det, jag är ju bara här några dagar.

Åkte tillbaka och hämtade mitt pass och visa. Tre månader. Nu kan jag stanna i Thailand fram till den tjugonde oktober. Pen har ju blivit lovad en ny identitet inom en månad, hur det nu blir med det. Kanske vi får en möjlighet (om jag har rad) att åka till Sverige i några veckor. Kanske bara önsketänkande. Först måste vi se till att hon är i säkerhet. Jag tror att vi måste byta "safehouse" snart. Och SIM-kort. Hur innihelvet har man lyckats spåra min telefon? Efter passhämtandet så åkte jag tillbaka till Merchant Hotel, satte mig och tog en öl utanför puben. Vilket folkliv. Indier och kineser, Malaysier och turister. Bilar, bussar och rickshaws. Turbaner och muslimska huvudbonader, sjaletter och munskydd för svininfluensan, och en och annan bhurka där bara ögonen kan skönjas. Böneutropare från minareter, hundar med skabb och katter med förvrängda svansar. Gatusäljare, lottsäljare, avgaser och brandrök. En himla röra. Jag kan sitta i timmar och bara förundras.

Snackade med en kanadensare som tillsammans med sin fru hade seglat hela vägen från Vancouver över Stilla Havet via Fidji och Nya Zeeland och Australien till Lankawi och nu Penang. Han hade en 49 fots ketch och sa att det var lugnt nu när de kommit till ekvatorn. Inga oväder längre. Jag tittade

nyss ut genom fönstret. Nu kan man inte längre se hamnen. Allt är insvept i rök. Alla väntar på regn som kan tvätta luften. Hade jag vetat att visumhanteringen skulle gå så snabbt, hade jag flugit hem en dag tidigare.

Längtar efter Pen. Har köpt henne ett halssmycke med kedja. Tre delfiner i silver. Passar bra när vi bor i närheten av Dolphin Bay.

Var iväg och köpte en ny dator. En notebook med allt. Lätt, med bra engelskt tangentbord, trådlöst internet, bluetooth, webbkamera, ja allt som tänkas kan.

Har två kvällar i rad varit och ätit middag på Maharadj, en av Malaysiska kulturministeriet belönad restaurang. Helt fantastiskt. Jag var där med Sylvie, då hon komponerade måltiden och vi hade bananblad som tallrikar. Trevlig personal som alla låter som Peter Sellers i filmen ”Åh vilket party”. Kul och gott. Går nog dit igen. Där vi bor i Thailand kan jag inte få indisk mat. Som jag verkligen uppskattar. Jag kan ju inte heller få matjessill eller blodpudding, eller svenska havskräftor, fjärsing eller rödtunga.

När jag gick ut för att äta middag så jag till i receptionen att min aircondition inte fungerade. Bad dem fixa det direkt. Man fnissade och sa att det skulle de ordna. Kom tillbaka och inte fan hade de fixat det hela. Maskinen är tydligen inställd på trettio grader. Slår till när temperaturen dalat ner dit. Går i tre minuter sedan lägger den av. Inga knappar, ingen fjärrkontroll ingenting. Hett som i helvetet. Till råga på allt spelar grannen trumma. Utan vare sig takt- eller rytmkänsla. Blir en rolig sista natt i Penang.

Men det kunde ju varit värre. Hade tänkt att jag skulle ”tvätta” huvudet några dagar, men det blev inte så. Jag går och oroar

mig för Pen. Kan inte släppa det. Tror ibland att jag fått förföljelsemani. Har jag inte sett den mannen tidigare? En gång eller två, en tillfällighet, men tre eller fyra gånger? Vågar inte använda min telefon. Ser mig över axeln. Försöker ha koll på allt vilket är helt nytt för mig. Kollar hur grejerna ligger i min nessesär och min väska. Har någon varit där och rotat? Rena nojan.

Har beställt taxi till onsdagskvällen. Längtar hem. Om nu Dolphin Bay är mitt hem? Jag bor nog ingenstans. Men jag sparkar fortfarande. Kanske spasmer bara.

Funderar på om jag ska byta utseende inför hemresan. Raka av mig skägget, köpa turisthatt av strå, blommig T-shirt och nya shorts? Eller bara låtsas som ingenting? Får se hur det blir. Det är som att leva i en film. Overkligt men sant. Och hur är det inte för Pen. Tio gånger värre. På onsdagen åkte jag tillbaka till databutiken för att fixa adapter. Annars skulle jag inte kunna använda datorn i Thailand. Därefter blev det Stardust Café och en fruktsallad och senare några öl. Fick stanna där i närmare två timmar eftersom det började regna och åska.

Nu sitter jag i hörnet av Penang Road och Lebu Muntiri. En väldigt livlig plats med en fantastisk gatubild. Full fart med scooters, bilar, rickshaws, gatuförsäljare, bussar, transporter av alla de slag. Två kenyaner kom fram till mig och ville snacka. Jag anade oråd. Varför gör man det bara för att de är svarta? Dumt. Det visade sig att de bara var förvirrade. Var på Penang precis som jag för att skaffa visa till Thailand, men som de afrikaner de var så blev de diskriminerade. Måste ta sig till Kula Lumpur för att fixa visum. Orättvist. Klart de var förbannade. De gav sig av efter en stund då jag så att jag skulle skriva. Mystiskt att den ena av dem, Hunter, hela tiden ville ha

mitt telefonnummer i Thailand.

En Kenyan ber mig om mitt thailändska nummer när vi träffas på Penang i Malaysia? Klart jag gav honom ett fejkat.

Min chaufför kommer och hämtar mig vid halvåtta. Planet lyfter vid tio. När jag kommer till Bangkok, ska jag bli mött av killarna från anläggningen där vårt safehouse ligger. När jag landat ska jag ringa till Pen direkt. Kanske är hon redan i huset och väntar på mig eller så sover hon över hos Linn. Jag har den lilla asken med delfinerna i fickan. Hoppas hon blir glad, och hoppas att hon har sin lilla pojke med sig. Men den lilla parveln får allt sova i den vita skinnsoffan i vardagsrummet.

Alldeles nyss höll en tjej på att bli överkörd. Det är inte så lätt när man inte är van vid vänstertrafik. Och här stannar aldrig vare sig bilar, bussar eller scooters för fotgängare. Aldrig. Man äger gatan och där ska fanimig inga fotgängare vara.

Hon kom till huset vid elva tiden. Trött efter en lång resa med scootern. Vi kysstes och kramades. Allt var helt fantastiskt.

Hon fick smycket jag köpt henne och blev jätteglad. Precis vad jag hade hoppats. Hon ville inte ta med sig sin lilla pojke. För riskfyllt, det får bli längre fram.

Vid lunchen några timmar senare berättade hon att hon vid ett par tillfällen skjutit ihjäl människor. ”Det var dom eller mig”. Tidigare hade hon bara medgett att hon skadat folk. Aldrig dödat. Vad ska jag tro? Hon säger det som en självklarhet. Dom eller mig. Hon berättade också att de samarbetat med säkerhetstjänsten i Cambodja, Laos och Malaysia för att fånga terrorister. Nu när hon ska byta identitet frågar jag henne om hon själv kan bestämma namn. Hon säger ja, men hon kommer fortfarande att ha kvar sitt utseende. Det vill hon inte byta.

Underligt tycker jag. Men är man den skönhet man är så vill

det väl mycket till innan man ändrar det.

Är hon en mytoman eller stämmer verkligen det hon berättar för mig? Ibland vet jag varken ut eller in. Hur jag än vrider och vänder på det så måste det stämma. Man kan inte vecka efter vecka hålla ihop en så stor lögn utan att någonstans avslöja sig för en vaksam och misstänksam människa som jag. Historien är för fantastisk för att vara en lögn. Jag tror henne. Men är vaksam och försiktig. Vem skulle ljuga ihop en sån här soppa bara för att tjäna några fattiga tusenlappar? Och som offer skulle man nog i sånt fall välja någon mer godtrogen.

Ok, vi ska flytta och kommer att få förslag från vänner vi har. Var det blir vet vi inte. Här i trakten, eller i Den Stora Stadens utkant? Just nu är Pen och hämtar tvätten och köper dricksvatten åt oss. Hon säger, som svar på mitt förslag att vi skulle kunna åka till Sverige i höst, att hon inte kan, eftersom hon måste framträda i en domstol. Vad jag förstår ska hon vittna så att några skurkar eller terrorister hamnar i ”monkeyhouse”, dvs fängelse. Hon vet att hon blir kallad och får inte lämna Thailand innan dess. Kanske, när hon blivit kallad och hon fått sitt nya pass att vi kan komma iväg i två veckor. Eventuellt.

Hon har också berättat att hon äger två bufflar! Hon har köpt dem till sin pappa, men han kan inte sälja dem, för de har hennes stämplor, så de går där och betar. Hon säger också att hennes pappa kommer att gilla mig. Han är 76 år gammal (mamman är 79) och han gillar Chang Beer och vill gärna gå på tuppfäktning. Alltid något nytt. ”Han tar dig på sin scooter och så köper ni öl och går på tuppfäktning”.

Hon visar mig bilder på sina söta gossar. Hon blev ledsen när hon kom hem till den minsta, för han kände inte igen henne

först. Vad är det jag med öppna ögon gått rakt in i? Är jag bortkollrad? Är jag för godtrogen? Eller är jag bara förälskad i en hemlig agent som är 27 år yngre än mig? Fan vet, men både spännande och roligt är det. Än så länge. Som man sa i gamla tidningen Mad: När det regnar flyglar har den fattige inga noter. Eller som i studenttidningen Blandaren: Om man ser mellan fingrarna så ser det ut som om blomkålen rör sig.

Kära Bror. Tack för respons. Pen och jag kom just hem efter en middag i ett skjul där vi var ett tjugotal runt bordet. Vi var gäster. Thailändsk BBQ. Fantastiskt gott. Och inte en krona kostade det. De satt bara och glodde på mig. Jag var attraktionen. Eller huvudrätten. Kul. Vete fan hur den här historien ska sluta. Lite väl många aktörer. CIA i Thailand, Militära Underrättelsetjänsten, Maffian, Poliskåren, reguljära Royal Thai Army, Kenyaner och så jag. Hur fan ska jag få ihop det. OBS ännu har inte en osanning skrivits.

Just nu har Pen låst in sig på toaletten. Har ont i magen efter att ha ätit för mycket. Tog radion med sig in. Kan alltså dröja ett tag. Snart får jag väl själv ont i magen av alla konstiga turer. En upprörd Mr. Tom var här för att hälsa på mig. Han har haft ett jättebråk med sina två kollegor och delägare vilket förmodligen slutar med att han blir avlurad sin tredjedel om jag förstår det rätt. Han förlorar 20 miljoner danska kronor. Men det är en tuffing. Han skiter i det. Hans delägare hade med sig bodyguards med revolverar i bakfickorna, berättade han. ”That's the way it is here”. Och han är en selfmade kille som har byggt upp stora företag med hundratals anställda i Danmark. Aldrig haft en advokat. Jag föreslog att det kanske var dags för det nu.

För att visa de andra att det fanns krut i tunnan. Kanske det sa han. Trevlig människa som tillsammans med sin fru ställt upp på Pen medan jag varit borta. Kommer att hålla kontakten framöver.

Pen frågade mig vad jag ska göra i morgon. Jag sa att jag ska träffa Chris och diskutera eventuella jobb för Artist Partners Chris Moore i London. Sedan ska jag till barberaren och fixa skägget. Ansa, trimma eller ta bort helt. Ansa säger Pen. Nu hör jag hur hon sjunger med radion från toaletten. För mig just nu en mycket märklig tillvaro. Att äta middag med tjugo thailändare och inte begripa ett enda ord. Bara det, men ändå ha det trevligt. Att se sig över ryggen på flygplatsen, eller blicka bakåt genom taxirutan för att se eventuella förföljare. Att försöka förstå vad Pen säger till sin Commander. Och alla systrar, bröder och kusiner. Thaiboxningsmästare, glassförsäljare och bodyguards, sjuksköterskor, kallelser till domstolen, ny identitet, mördade kollegor, skuggor på bussen, flykt från varuhuset... Och bara en blekfisig gecko att snacka med. Sånt är livet. I alla fall för mig just nu. Hon kom just ut ur badrummet. Sprallig, glad och fager. Ställer sig bakom mig och försöker läsa. Ser en del ledord. Drar sina egna slutsatser och jag säger att jag ska berätta en vacker dag vad det är jag skriver. Hon flinar och går för att borsta tänderna.

OK, imorgon möte med Chris, ansa skägget och fixa så den nya datorn fungerar. Nu gick hon ut till poolen för att sitta på kanten med fötterna i vattnet.

Helvete, jag har svårt att hänga med. Försöker vara klok, eftertänksam och alert, men det går bara inte. I öronen har jag thailändsk, hemsk karaokemusik, suset från jetmotorer, böneutropare, cikador, råmande kor och vindens brus i

kokospalmerna. På skärmen framför mig klättrar några småkryp. Från badrummet ropar min gecko att han är färdig. Hur fan kan man få ihop allt så här? I morgon ska vi också ut och titta på några nya "safehouse", försöka fatta kloka beslut mitt i den här röran. Ger mig fan på att det kommer att dyka upp några Kenyaner någonstans och att CIA kommer att sända mig ett SMS: "please come back, everything is forgiven". Livet är inte enkelt. Det har jag lärt mig. Livet är helt enkelt svårt. Eller svårt helt enkelt. Härliga meningar igen. Jag ser framför mig hur hennes pappa trillar av pinn och jag blir buffelfösare i ett risfält i norra Thailand, åker och köper öl och spelar bort familjens pengar på tuffäktningar. Från managementkonsult till buffelfösare. Där kan man snacka om karriär. Nu ska jag duscha och hoppa i säng. Inte ensam längre.

Hej Lenny,

Tack för alla trevliga mail. Pen sitter här bredvid mig, nyduscha och sprallig. Fingrarna håller än så länge och jag tror att stornyn också gör det. För den är sann och verkligheten själv, som jag upplever den. Det blir nog som så att del I och II slås ihop så småningom. Händelserna styr mig, inte tvärtom.

Tjing

Kompisen i palmlunden.

Hans

Pen sov fram till klockan halvett på dagen. Sover ofta och mycket. Jag stack vid tiotiden ner till Terra Selisa och träffade Chris. Sedan blev det Monkey Bar och en kaffe plus isvatten. Nuh slog sig ner hos mig efter att hon serverat. Frågade var Pen var och jag sa att hon sov. "När ska ni gifta er?" "Det vet

jag inte. Kanske, kanske aldrig.” If you don't get married, you come for me” sa hon, glittrade med ögonen och gav mig sitt vackraste leende. ”Javisst” sa jag och log tillbaka. Hon har det tufft, den vackra flickan. Pengarna räcker inte till. Hon skickar pengar till sina två barn och sina föräldrar. Hennes exmake hjälper inte till. Hon behövde köpa nya skor. Sulorna var alldeles nednötta. Jag gav henne 120 bath. Alltid något. Hon blev mycket glad.

När jag kom hem stod Pen och stekte ägg. Sa att hon ville in till Pran Buri för att ta bort de kopparfärgade slingorna hon monterat i håret och som nu hade tovat ihop sig.

Pauls fru Nii kom förbi och ville veta hur länge vi hade hyrt huset och undrade om vi skulle fortsätta eller flytta till ett större hörnhus. Jag sa att vi inte visste riktigt ännu, skulle ge henne besked snarast. Varken jag eller Pen känner någon större lust att stanna kvar. Pen tycker det är för tråkigt när jag inte är hemma. Hon har visserligen sin halvsyster och Linn en bit bort. Men vi är överens om att flytta. Dels för att spara en hel del pengar, dels för säkerheten. Kanske det blir till Den Stora Staden. Det är ju lättare att vara anonym när det är fullt av folk omkring en.

Klockan tre gick hon och lade sig igen. Fan, vad hon sover mycket. Säger att hon är trött, att hon behöver sova. Men så mycket?

Jag lät henne sova och tog scootern till stranden och åt en sen lunch. När jag kom tillbaka stod hon och diskade. Sedan såg hon på thai-TV medan jag höll på med min nya dator. Fick ordning på Bluetooth, brandvägg och fans moster. Kunde till slut koppla upp mig mot internet. Det bästa sedan Gutenberg och tryckpressen. Hur gjorde man förr? Skrev brev och väntade

i två veckor på svar. Och därefter kom telefaxen. Hej vad det går. Idag inga konstigheter, fast hon talar mycket i sina telefoner, och byter SIM-kort hela tiden. Hon lagade middag, frågade mig om jag ville ha, men jag hade just ätit, så jag avstod. Hon tog sin tallrik och sitt vatten och gick upp på takterrassen. Har knappt talat med varann idag. Hon sköt upp resan till Pran Buri till nästa dag. Kanske var denna dag lugnet före stormen. Har onda aningar.

Imorgon får jag in pengar igen. Bra, då kan vi hyra en kåk någonstans. Jag tror att det blir bäst om vi gör det i trakten. Här har vi faktiskt ett litet nätverk med vänner och bekanta, och jag trivs väldigt bra här. Jag tror också att det är tämligen säkert. Pen får vara nära sin halvsyster och kompisen Linn och jag kan arbeta med lite uppdrag för Chris. Så får det bli.

Kanske vi kan hämta hem hennes lilla pojke. Jag vet att hon saknar honom mycket. Gråter inte men gnyr emellanåt. Jag frågar varför och hon svarar att hon längtar efter sin familj. Familjen är ett mycket vidare begrepp här än i västerlandet, tror jag. Alla tycks vara släkt med varandra. Kusiner är familj, halvsyskon och mostrar och fastrar. När vi har en kärnfamilj med mamma, pappa och två barn, far- och morföräldrar så har thailändaren en familj på kanske femtio, sjuttiofem personer. Alla lika nära och kära. Jag villar bort mig direkt, tar fel på vem och hur och namn. Men det ska väl vara så. Det är jag som är farange, främlingen. Som alla är nyfikna på. Det är helt OK. Jag tål att skådas.

När jag var pojke så hade jag en förvirrande släkt. Farfars bror blev farbror Nils. Fastrar och mostrar vet jag inte var de kom ifrån. Farsan hade ju inga syskon och morsan hade bara en

dum, fet syster. Faster Nenne var tydligen min morfars syster och ingift hos en friherre, så hon blev friherrinnan. Men så var det lite annat "fint" folk också. Vet inte var de kom ifrån. De hade gods och herresäten lite varstans. Några, som t ex familjen Hamilton emigrerade till Irland eftersom skatterna knäckte dem i Sverige. De var alla rödhåriga och katoliker, med eget kapell på sin gård i Skåne. Min morfar hade tydligen en bror, som jag aldrig träffat. Han hade arbetat i London som skeppsmäklare eller om det var redare. Eget hus på Oxford Street. Farmors farfar var en gång i tiden norra Europas rikaste man. Lagman i Ystad och grundare av hamnen där. Riksdagsman som till vår- och höstriksdagen åkte diligens till Stockholm och köpte under vägen upp slott så att han alltid kunde sova under eget tak. Hade Glimmingehus som weekendställe. Allt försnillades av sönerna. Sista resten var ett arv på en miljon kronor till tre systrar Lindau i Stockholm år nittonhundra. Blev avlurade en hel del av slippriga advokater. Gifte sig aldrig. Tog alltid hem lunch och middag från Maison Pierre på Östermalm. Dog alla när jag var liten, men jag minns dem. Arvet efter dem var visst tiotusen. En moster Asta minns jag. Hon hade skägg och gav oss som julklappar valnötter inslagna i folie. Sicket gäng.

Och här sitter jag på Memory Lane med min vackra agent slumrande i soffan. På thai-TV avslutar man kvällen med en nationalistisk filmkavalkad med tillhörande högtravande musik. Nattvakten gick just förbi runt poolen och hälsade genom myggnätet. Min gecko är på jakt på toaletten. Hänger upp och ner och ser rätt munter ut.

Hur många gånger som helst har jag frågat mig hur detta ska sluta. Ännu inget svar. Får löpa linan ut, väl medveten om att

livet är mig kärt och att det är inget vidare att komma tvåa i poker. Men det är ju inget spel. Bara livet som insats. Och en insats för livet. Jag hade ju redan tänkt ta livet av mig, men först Sylvie och senare Pen har fått mig att stolpa på. Vecka följer på vecka, man kanske skulle åka till Mecka. Bara för rimmets skull. Kan ibland inte låta bli. Måste leka med orden. Ska ta mig en nattfösare, tänka en stund och sedan försiktigt försöka lyfta Pen in till sängen. Vad kan hon väga? Kanske en sextio kilo. Säger själv att hon är för mager om armarna. Men för mig är hon perfekt. Kanel och honung ännu en gång i livet. Det du Mary. Hade Mary en gång tiden sagt ja till mitt frieri där på flygplatsen ("Men du är ju gift!"), så hade jag gjort allt för att göra henne lycklig. En av de mest kreativa kvinnor jag mött. Men hon gifte sig med sin trolovade, skaffade visst gods i Skåne och håller idag på med hästavel. Och jag som är livrädd för hästar och elefanter. Kanske tur att det inte blev av. Jag har aldrig varit rädd för reptiler. Blev en gång nedknuffad i ormgruppen på Skansen i Stockholm av mina kompisar. Tog huggormar och snokar med mina bara händer som liten pys. Tog med i glasburk till skolan bara för att skrämma tjejerna och för att imponera. Samma sak med spindlar. Ingen rädsla, däremot slår jag ihjäl dem när de är i sovrummet här i Thailand.

Det regnar ju likförbannat varje dag.

Fick just ett mail från min bror:

"Fattar inte varför ni skall flytta förresten, varför inte stanna i närheten där du har ett bra nätverk med vänner. Hur skulle skurkarna kunnat leta reda på att hon bor hos dig? Tycker du

ligger lågt med det tills du verkligen vet hur det ligger till. Thailanderna är väldigt skrockfulla och har dålig koll på verkligheten på många sätt.

Jag hade en leverantör av datorlådor med nätaggregat i Thailand förut när jag körde Svenska PC-fabriken, och jag åkte ut till dom på ett stop på vägen till Taiwan. Damen som hade fabriken hämtade upp mig med bil med chaufför i Bangkok, det var i mitten på nittioalet. På vägen till fabriken passerade vi en nerbrunnen stor fabriksbyggnad som det stod mycket om i tidningarna - det var ett hundratal unga kvinnor som brunnit inne där - dom hade visst producerat leksaker om jag minns rätt.

Anyway - den här kvinnan - som var försäljningschef för fabriken - vi hade haft kontakt i Europa och hon var väldigt berest - hon förklarade i alla fall för mig att det hela berodde på att fabriken hade byggts på ett område som varit gravplats - och ägarna av fabriken hade trots varningar inte tagit dit religiösa ledare som skulle med hjälp av rena trolldomen "avkristna" marken så den kunde användas som fabrik. Och dom där religiösa puttarna hade tydligen begärt en större donation för att göra det hela - vilket fabriken ägare inte ville betala. Så nu hade förstås enligt henne dom onda andarna varit i farten och bränt ner hela fabriken. Att så många dog berodde förresten på att alla utgångar var spärrade så att inte personalen skulle kunna stjäla något.

Religion ställer till med mycket dumheter.

Jag har förresten gått med i Humanisterna - i fint sällskap med en massa andra som inte tror varken på jultomten eller gud. Dom kör just nu en kampanj "Gud finns nog inte" som ifrågasätter allt religiöst dravel på ett snyggt sätt.

Hoppas du som jag även har gått ur Stadskyrkan.”

Och jag som alltid trott att tomten finns. Står ju där i töntarnas trädgårdar. Och skickar vykort till dem när de är ute och reser. Jag svarade min bror: ”Det är över trettio år sedan jag gick ur kyrkan. Och tio minuter sedan jag gick med i Humanisterna. Har faktiskt funderat gå med länge och nu gjorde jag slag i saken”.

På lördagsmorgonen var Pen uppe innan mig. Hade städat, ätit frukost och fixade en frukost till mig. Jag hade lovat henne att vi skulle åka in till Pran Buri. Hon för att fixa bort slingorna i håret. Jag för att trimma skägget. Och trimmat blev det. Lite väl mycket. Thailändarna kan inte det här med skägg. Knappast någon har skäggväxt. Därför blev kanske okunskapen och språkförbistringen det som gjorde att den lilla tösen gav mig ett helt nytt utseende. Borta var Hemmingway, fram kom en snubbe med pipskägg. Tur man har ett godmodigt humör. Jag skrattade bara. Pen som satt i rummet intill kom in och förfasade sig, men skrattade också, liksom alla andra i salongen. Men jag tror hon skällde ut tösen, som skämdes, satte händerna för ansiktet och backade underdånigt. Utskällningen hördes aldrig och Pen log sitt vackra leende hela tiden. Så kan det gå.

Jag förstod att Pens hår skulle ta tid så jag åkte med chauffören till Tesco och köpte mjölk och juicer. Tog ut pengar och gick på apoteket och försökte förklara att jag ville ha något för mina ben. Något urindrivande, så jag kunde bli av med vätskan i benen. Som vanligt förstod man inte. Till slut köpte jag en bunt tabletter som jag tror men inte ver är åt rätt håll. Åkte tillbaka

för att hämta Pen, men det skulle ta ytterligare fyra timmar! Jag gav henne pengar och så åkte jag tillbaka till vårt "safehouse". Där satt jag och skrev en stund. Jag försökte bland annat hitta på ett namn för en nättjänst som brorsan kommit på. Blev ett hundratal förslag varav några riktigt fyndiga. Skickade iväg dem och åkte ner till Monkey Bar för en sen lunch eller tidig middag. Där var söta Nuh och hon slog sig ner hos mig. Lite senare kom tjejen som säljer biljetter till Nationalparken. Jag kan fortfarande inte minnas hennes namn, för det är så thailändskt komplicerat. Hon var klädd i en färgstark kjol med fjärilsmönster. De snackade en bra stund med varann. Sen vände sig Nuh till mig och sa att Pen är svartsjuk. "Hon vet att du gillar mig". Den andra flickan sa: "Var försiktig, hon är bara ute efter dina pengar".

"Det tror jag också" sa Nuh. Är jag utsatt för världens bästa scam? Jag vet inte, men när Pen kom hem på kvällen och sa att hon skulle iväg och äta middag med Linn, så blev jag förbannad och sa att om hon inte kunde bevisa att det hon sagt var sant så kunde hon sticka. Hon blev jättesur, men kunde inte styrka någonting. Så det fick bli så. Om det var så att jag var grundlurad, så var det jätteskickligt upplagt, med många deltagare. Men varför hade de inte försökt blåsa mig på större summor? Varför så små summor under en så lång tid? Många bäckar små? Men om nu det var sant som sagt? Då kunde hon väl ha kunnat visa det. Hon packar sina pinaler just nu. Och det är inte lite hon släpat hit. Från södra Thailand? Knappast, snarare från Linn där hon kanske bott hela tiden. Jag, stupid farange. Förblindad av skönhet och sex. Rosenskimmer när man borde se allt i svartvitt.

Eller är det inte så? Kanske hennes stolthet säger henne att hon

inte vill leva med min misstro. Jag får väl aldrig veta sanningen helt. Jag vet inte vad jag ska tro. Men summorna är faktiskt i det stora hela försumbara. Nu ska jag leva ett annat nytt liv. Igen. Ha, man blir aldrig för gammal för att lära. Tokfan. Den som trodde att jag nu skulle ramla ner i det svarta hålet igen tog allt fel. Snavade inte ens på kanten.

Så snart hon åkt med alla sina prylar, så tog jag scootern ner till Monkey Bar och lilla Nuh. Samtidigt gnager en känsla i mig att jag gjort helt fel igen. Kanske är Pen den hon utgett sig för att vara. Den som jag hela tiden trott på. Varför kan hon då inte visa att hon har rätt och att min misstro är fel? Jag vet att jag är det stora samtalsämnet i byn. Alla känner eller tror sig känna mig. Alla känner till mina olika kvinnor, mina laptops bakpå scootern. Fick ett SMS från Pen: ”Thank you for everything. Goodbye”. Har hon låst in sig och gråter sig tills sömns hos Linn ännu en gång? Känner mig som den skitstövel jag inte alls är. Men ändå. Har svårt för gråtande fruntimmer. Skickade ett SMS till henne:

”Dear Pen. You are wellcome back to me when you can prove your history. Hans”.

Vad i helvitte håller jag på med? Pallar jag en omgång till med bedragerskan eller agenten? Vilket som det än blir så är det jobbigt. För henne och för mig. Nu drar penningpungen sig tillbaka.

Har lovat Nuh att ta henne till Den Stora Staden på tisdag då det är hennes lediga dag. Ska köpa jeans till henne. Gentleman och förförare. Det är inte så svårt egentligen. Det är som att lära sig cykla, eller älska. Lite vingligt och trevande till en början, men sedan allt stadigare. Titta jag kan utan händer. Gäller båda kategorierna. Rätt kul. Och jag har trampat rätt

långt på livets outgrunnliga vägar, med många sidospår och deadends. Fått punka många gånger. Glömt pumpen, men hojat vidare på fålgen. Jag träffade ju faktiskt Nuh, innan jag mötte Pen.

Nuh sa ikväll att hon hade hört Pen snacka i telefonen om att hon skulle försöka få mig att köpa land och bygga ett hus som hon kunde ärva när jag dog. Var det sant? Hade hon verkligen hört detta? Vad vet jag. Jag är ju bara en farange med punka just nu.

Men någonstans känner jag att jag har spikdojor på mina klumpfötter och snart ska ur startblocken.

Söndagsmorgon. Har sovit lugnt och tungt. Tomt hus utan Pen. Hittar delfinsmycket med söndersliten kedja. Hon har tydligen slitit av sig smycket i raseri. Över att jag varit taskig mot henne eller för att hon blivit avslöjad? Jag ska försöka laga den och sedan ger jag den nog till Nuh.

En ny dag och äntligen blå himmel. Den första på över en vecka. Har mina orosmoln skingrats? Ser mig i spegeln på toaletten. Där står en ny man. Med pipskägg till råga på allt. Luggar mig själv i skägget och säger som vanligt: ”Hans, I love you.”

Nuh blev till ett solsken när hon såg att jag kom ensam. När hon kom med mitt kaffe så bad jag henne hålla fram handen där jag lade delfinsmycket. Hon gav mig ett bländande leende och försvann in i köket. Kom ut igen och sa: ”Det här är Pens. Då vågar jag inte bära det. Om Pen ser det så blir det bråk.” Jag sa att Pen hade lämnat tillbaka det till mig och att nu var det hennes. På vägen till Monkey Bar var det säkert ett tjugotal som vinkat åt mig. De flesta kvinnor. Alla hade sett mig och Pen tillsammans. Och nu kom jag ensam. Nu snackas och

spekuleras det i skjulen. Talk of The village.

Jag hade på Mr. Toms inrådan köpt en guldring till Pen. När hon kom tillbaka efter att ha träffat sin familj, så bar hon den inte längre. Jag frågade var den var och hon sa att hon lämnat in den för att få våra namn ingraverade på insidan. Jag trodde henne inte och sa det. Till slut kröp det fram att hon pantsatt den för att kunna köpa en tvättmaskin till sin mamma.

Min kärleksgåva till Pen blev till en tvättmaskin till en kvinna jag aldrig träffat. Klart jag blev sur. Jag tog det som en förolämpning och sa det. Sedan var det hela igång. Hon ut ur huset och mitt liv, och jag in i nästa.

Någonstans i mitt inre gnager en känsla av att Pen säkert är den hon uppgivit att hon var. Undercoveragenten som jagade terrorister och mafioso. Varför annars allt detta hemlighetsmakeri, byte av SIM-kort, alla mystiska samtal, alla försiktighetsåtgärder? För så lite pengar. Jag får det inte att gå ihop. Jag kanske av dumhet blivit av med en av världens vackraste varelser. För några fjuttiga tusenlappar. Stupid. Jag avvaktar ett dygn och håller under tiden Nuh lite småvarm. Jag bara är sådan.

Saknaden av Pen får mig att tänka på min exfru Christine, Sylvie och konstigt nog Nina från Bratislava.

Åkte ännu en gång till Monkey Bar. Egentligen bara för att få tiden att gå och för att se på fagra Nuh. Hon slog sig ner och vi småpratade lite. Hon främst om Pen. När vi sitter där får jag ett SMS från Linn (som inte kan engelska): "Pen go bak work amy. If have ploblame with her. I ankly and herth you." Jag svarade: "Dear Linn. You know I still love her. I only want Pen to prove her story. If she do just that I will trust her. Hans". En kvart senare fick jag ett svar: "I give good friend for you. You

think stupid her come back too you? What heppern if her dad". Jag sände: "Of course I want her back. Tell her to come and talk with me". Fick tillbaka: "Not my problem. You do so bad with her not i do". Jag sände ett SMS till Pen: "Dear Pen. I miss you so much. Please come back to me".

Jag sa till Nuh att det kanske inte skulle bli av med resan till Den Stora Staden, bad om ursäkt och hon sa att hon förstod om jag ville ha Pen tillbaka. Jag lovade att ge henne pengar att köpa nya jeans för. Där är jag nu. Mittemellan två kvinnor. En tänkbar agent med axelhölster och en obevisad historia. Och en fattig gazell som behöver nya kläder. Vad ska jag göra? Jag väntar en timme till, sedan ringer jag Pen. Jag tror på henne nu. Eller gör jag det? Nu är det rätt rörigt i mitt huvud igen. Jag väntar men Pen hör inte av sig. När man väntar tar tiden alldeles för lång tid. Den går långsamt och sekunderna blir bara längre och längre.

Fick just ett mail från Pen, äntligen. "What you want? Lasnight you say GET OUT too me. But now you say come back. I have todo for you because you pay for me? You money old!". Jag skrev: "Dear Pen, this is a misunderstanding. Let's meet and make friends again. You know I love you. Hans".

Jag blir inte klok på fruntimmer. Hur fungerar dom? Försökte sätta på den mexikanska industriministerns sekreterare/älskarinna bakifrån. Fick en rak höger. "Do you think I'm a dog". Nä, inte hund tänkte jag, men hynda. Tankar som jag inte vet var de kom ifrån. Kanske en flåskåt jycke. Fick nyss ett mail från Pen: "What can I do now? I have to work for my family, and now I'm in the bus".

Skrev tillbaka: "Dear Pen. Get of the bus and return to me. I will take care of you. Love you. Hans". Back in business? Jag

vet inte. Får se. Cyklar fortfarande på fälgen. Det går lite vingligt. Men jag rör mig framåt i alla fall. Och jag tar inte av mig spikskorna. Nu tror jag på henne. Jag har fått reda på att hon är på väg tillbaka till armén i södra delen av landet. Där det är livsfarligt för henne. Måste få henne att vända. Vilken skitstövel jag har varit.

Solen dalar, det börjar mörkna, cikadorna sätter igång och fladdermössen är i farten. Jag måste äta. Tar med mig telefonen och tänker ringa till Pen från Monkey Bar, där jag nog möter glittrande Nuh.

Just när jag skulle gå kom en av vakterna med en påse från Pen. Den var fylld med små paket av bananblad. Konstfullt ihopknutna med bast och bambustickor. Inuti var det olika sorters kryddade risbollar. En försoningsgest? Jag åt en av knytena och stoppade resten i kylskåpet. Känner på mig att hon är i närheten. Kanske rent av redan här. Konstigt liv man lever. Längtar efter att vara ute i havet med Friendship. Himlen och havet får samma nyans och smälter samman, horisonten finns inte och jag spelar på högsta volym Pavarotti. Nessun dorma . Ingen sover. Så nära en gud jag inte tror på har jag aldrig varit. Men det var rätt så vackert. Skotar och tar mig en whisky och spanar efter ryska fartyg som aldrig väjer. Natten är ljum och jag sitter där på akterdäck. Jag har ju nästan gjort allt.

Vad kan jag göra mer än att vänta på den klantiga liemannen? Han som inte klarar av uppgiften i min trädgård. Väntar på Pen. Om hon inte hör av sig nu, så är det kört. För mig och för henne. Då blir det Nuh, gazellen för mig och någon annan för Pen. Fan att det ska behöva vara så rörigt.

Mötte ikväll en rysk kvinna. Hon var från en stad som jag aldrig skulle kunna hitta på kartan. Irina från norra Sibirien.

Numera dataprogrammerare i New York på Staten Island. I morgon har jag lovat att lära henne köra scooter. Hade lätt fått med henne hem, men avstår, det är körigt nog som det är. Men tanken fanns där. Fy skäms. ”Men Hans, du är ju redan gift.” ”Don't butterfly me. I'm your only flower.” Men var hittar jag nu mina blommor? Är jag en fjäril? Eller är jag bara en kåt puppa med spikskor? Eller en 58-årig diabetiker med hjärtproblem som fått en andra chans? Eller bara ännu en snubbe på läktaren bland alla andra som sagt sig att livet redan är kört? Jag tror inte det. Jag har nog fortfarande en hel del att få (obs inte att ge). Vad kan man göra med en tegelsten förutom att mura? Vad kan man göra med ett liv förutom att leva? Uppleva? Genomleva? Nerleva? Merleva? Det vetet fan, men jag kommer att göra det vad det än blir.

Fick mail från brorsan:

Jerker Antoni to me
show details 10:16 PM (5 minutes ago) Reply

”Vilken story, och vilken vanda.

Pen kommer nog tillbaka om hon tror du kan försörja henne och hennes familj, men det är nog en hel del som inte är sant också - tro inte på allt snacket. Det där med att panta guldringen och köpa en tvättmaskin till morsan är nog bara början. Och man lär sig ju inte av andras misstag.

Här en liten story jag hörde av Nitka för länge sedan. Nitka har ju ett fint hus med strandtomt i Pattaya, där han på den tiden lät en massa vackra flickor bo gratis mot att dom hjälpte till med hushållet och även jobbade med att fixa med produktion av

konst och ramar.

Grannen som bodde i ett likadant flådigt hus var tysk, en herre i 50-årsåldern, som bara var där under julen och påsken och kanske någon gång till. Han hade tydligen gott om stålar för hans thailändskal flickvän bodde i huset hela året om och han betalade alla kostnader för henne samt för hennes bror och dennes 3 barn. Brodern skötte trädgården och bodde i ett mindre hus på tomten.

Nu var det ju så att när tysken blivit avvinkad av den lyckliga flickvännen och åkt till flygplatsen så flyttade hennes bror och brorsbarnen genast in i det stora flotta huset. Och det var förstås inte alls hennes bror och brorsbarn utan hennes man och deras gemensamma barn.

Men det var det förstås ingen som ville berätta för tysken - varför förstöra för honom och tjejen om dom nu var lyckliga med sitt förhållande. Nitka sade förstås inget heller.

Nitka har haft väldigt roligt med thailändare, han pratar ju deras språk helt flytande, vrålintelligent som han är - men det säger han förstås inte alltid, och det är mycket han fått höra.. Funderar ibland på att jag skulle kontakta honom - han bor ju i sin stora lägenhet på St Eriksplan några månader på sommaren, resten av tiden spenderar han i Paris och Thailand - mest i Thailand. Träffade hans son för inte så länge sedan som berättade att farsan mådde bra men klagade som vanligt.

Vi hörs!

Din favoritbrorsa”

Måndag 27072009.

Åkte ner till Monkey Bar för frukost och för att jag lovat Irina från Staten Island, N.Y. att lära henne köra scooter. Hon var inte där. Gazellen Nuh slog sig ner och undrade som vanligt var Pen var. Jag sa att hon var borta nu. Och Nuh sken upp. Då fick jag ett SMS från Pen som önskade mig godmorgon. Jag svarade och frågade var hon var. Fick till svar Nakonsetamara in south Thailand. Hon var tillbaka i armén. Tillbaka i riskzonen igen. Jag visade Nuh meddelandet och sa att nu är det du och jag. Jag vet inte riktigt om hon förstod. Jag hade ju tidigare lovat henne att vi tillsammans skulle in till Den Stora Staden och köpa jeans till henne. Vi beslöt att göra det redan i eftermiddag. Hon fick mitt telefonnummer och skulle skaffa taxi och hämta upp mig vid mitt numera riktigt säkra hus.

Ingen revolver på nattduksbordet längre. Ingen hemlig agent vid min sida. Inga terroristsignalement. Kan kanske andas ut. Nuh hade delfinsmycket runt sin hals.

Fick en stund senare ännu ett SMS från Pen: "I have to pay lawyer about my story, can you help me?" Jag anade argan list och svarade: "No honey, no money. Sorry it's over."

Fick som svar: "OK now I know you don't love me. I don't have to pay. My boss pay for me already. I want to try to you. You and me finis. Don't call me more." Jag svarade: "Ok, it's over. I have a new woman now. I wish you a good life, dear Pen. Hans." Fick som svar: "Not my plomblam up to you. You can pay everything what you want. Lady too."

Det där om att jag hade en ny kvinna nu var ju inte riktigt sant. Men skulle snart bli om jag får som jag vill.

Den långa agenthistorien hade varit sann. Pen hade aldrig ljugit

för mig. Så långt som jag har kunnat kontrollera hennes uppgifter så stämde allt. Hon var underbar och jag var bortkollrad som vanligt. Men hon föll på sin girighet. Ville bara ha och ha. Mer och mer. Och ju mer jag gav henne desto mer kände jag mig som en idiot. Droppen var när hon sålde guldringen och köpte en tvättmaskin till sin morsa. Där gick gränsen. Jag berättade för Chris att jag kastat ut min hemliga agent. Han tyckte jag gjort rätt. ”Man kan inte vara nog så försiktig med thailändskorna. De är fattiga och vi är rika, så vad ska en fattig stackars flicka göra? Man använder den enda naturtillgången man har. Den de sitter på.”

På vägen hem köpte jag några öl och en flaska Mekong hos Peeo. När jag skulle ställa in ölen i kylskåpet upptäckte jag att någon varit där. Bananbladsknytena med ris var borta och där var en plastpåse med en gul vätska. Någon hade varit inne i huset. Någon hade en nyckel. Jag har två uppsättningar av nycklar, trodde det var alla, men tydligen inte. Jag upptäckte också att Pens spargris som stått vid teven och som hon i hastigheten glömt ta med sig, var borta. Går en runda och kollar allt. En obehaglig känsla kröp över mig. Misstänkte att det var Linn som varit här. Men varför? För några risknyten? För att skrämma mig eller? Eller var det Pen?

Åkte med Nuh in till Den Stora Staden. Naturligtvis hakade ryska Irina på. Vem vill inte ha en gratis skjuts? Vi åt lite seafood på en kinesisk sylta. Inget vidare. För lite kryddor. Jag fick naturligtvis stå för det hela. Det hade varit helt ok för mig att betala för Nuh, hon var ju min gäst, men ryskan? Skit samma. De gick iväg för att Nuh skulle leta jeans och skor och jag satt kvar med min öl. Efter närmare en timme var de tillbaka utan att ha köpt något. Nuh hade inte funnit några

jeans. Då åker vi till Pran Buri och Tesco sa jag. Där vet jag att de har jeans. Sagt och gjort. De gick iväg för att hämta vår chaufför Jack som parkerat vid järnvägsstationen. Jag gick ut på marknaden och lyckades köpa ett par DVD med Earth, Wind & Fire och Chicago. Bilen kom och vi åkte iväg. Väl framme gick tjejerna in och jag gick till ATM-maskinen och tog ut lite pengar. Precis framför banken var en liten shop med klockor, örhängen, halsband och annat glittrigt. Jag köpte ett smalt (hon har ju så smala armar) armband med pärlor. Rätt snyggt faktiskt. Fick armbandet i en sidenpåse som jag stack till henne utan att Irina kunde se det. Hon hade köpt sig ett par jeans, som förmodligen måste sys in i midjan eftersom hon är tunn som en stekel. Och ett par bra, rejäla arbetsskor. Och ett par små, söta örhängen. Hon strålade som en sol. Vi åkte hemåt och jag bad Jack att släppa av mig vid mitt hus och sedan ta flickorna till Monkey Bar. Jag skulle ansluta efter en stund. Läste några mail jag hade fått. Åkte sedan via Peeo's till Monkey Bar.

Peeo var tillbaka och blev så glad att se mig att hon gav mig en jättekram, smekte mina armar och min kind. Jag lika glad att återse henne efter en vecka. För mig är hon en institution. Livet är inte lika bra utan henne helt enkelt. Denna underbara sjuttioåring. Hämtade frukt som vanligt, men jag avböjde. Kom och mötte Nuh, som var som en sol. Gav mig en öl och glittrande ögon. Armbandet hade hon på sig minsann. Och delfinerna runt halsen. Nästan framme tänkte jag. Jag frågade henne om hon var min flickvän nu. Hon fnittrade och sa: ”take it slowly”. OK sa jag, jag kan vänta. Ge mig ett svar imorgon. Pushy me.

Det kom en engelsman från Liverpool och slog sig ner. Riktigt

trevlig. Vi snackade livet i en timme. Han höll på att bygga en resort för folk som ville stressa av. Bara bambubungalows, någon guru och tranquility. Lite yoga och nonsensvisdom. Precis vad naiva, stressade västerlänningar behöver. Något nytt att tro på. Vi hade det jättetrevligt. Han hette Aussie.

Australienare, från Liverpool?

Innan jag åkte hem frågade jag min gazell om hon ville komma till mitt hus imorgon. Bad (jag har ju gästbikini) i jacuzzin eller poolen, eller bara kolla på tv och kanske äta något gott tillsammans.

Jag ringer dig, sa hon. Hon kommer nog. Och flyttar in på eftermiddagen om jag sköter mina kort rätt. Det vore allt något. Från hårdkocht agent till silkesmjuk servitris på mindre än ett dygn. Man har ju inte lagt av sig i alla fall. Och den här tösen är en riktig pärla. Mer äkta än dem i hennes nya armband.

Neverendingstory

Så hette en film en gång. En saga som aldrig tog slut. Så är det för mig just nu. Det bara fortsätter. Det ena ger det andra. Och jag börjar få fart på mina pirrande pekfingrar. Skriver när jag har något att berätta. Min Pen är borta. En saga blott? En kärlek som aldrig fick blomma? Jag en fjärl som nu har en ny blomma. En blomma som är skir och fin som en nyutsprungna ros. Som har en femtonårig son som kanske kommer och spöar skiten ur mig? Men revolvren är borta från nattduksbordet. Jag inbillar mig att vackra Pen är ute ur mitt liv. Jag trampar vidare på fälgen. Så länge jag kan, men jag känner ju inte vägen. Vart ska jag? När tar jag av? När kan jag laga punkteringen och hitta pumpen? Eller resetknappen? Tror jag närmar mig i alla fall. På

väg in i neverendingstory.

Fick ett mail från min bror som jag besvarade så här:

”Älskade Bror.

Du är för underbar. Säger det som jag precis behöver höra. Känns väldigt ensamt just nu, men Gazellen kommer att förgylla min tillvaro i morgon. Pen lurar runt hörnet. Drar ihop sig och storyn blir beroende på vad som händer. Ryskan är lite "out of date" eller efter förbrukningsdatum, för mig nu när jag lever mitt i neverland med bara skönheter runt mig (jag skojar inte, fagrare kan inte skådas). Pen är beväpnad och har varit och rotat i mitt hus. Kanske svartsjukt farlig? Och Irina är faktiskt skitsur. Men jag har spanat in ett par nya talanger (never give up) som just checkat in på Dolphin Bay Resort. Tre amerikanska skönheter. Fast inte så vackra som mina thailändska. Och jag som knappt kan få den att stå utan Kamagra (thailändsk gele man suger i sig och som funkar på tio minuter). Kära Bror, tack för inspirerande tankar. Jag hojar vidare på fälgen med mina spikskor.

More to come.

Hans”

Det är sent , tio över ett på natten. Allt är tyst och mörkt. Ännu ingen kvinna i min säng. Men jag kan inte klaga. Så här är ju livet. Livet är livat, eller livet är levat. Det beror på hur nära man är det svarta hålet. Som inte finns, men som slukar allt ljus som finns.

Nu vet jag att jag klarar det här. Kvinnor hit och dit.

Känslostormar och besvikelser. Självmordstankar och längtan

efter mina barnbarn. Revolverar på nattduksbordet och konstiga telefonsamtal. När jag som sextonåring skrev min hittills första och enda bok gav jag den titeln: Är jag tokig. Är jag där nu? Går jag i barndom redan. Min älskling i den boken döpte jag till Sol. En vacker afrikansk, eller om det var västindisk flicka. Vi levde i ett tält på en strand, långt borta från allt. Nu lever jag i en annan tid och i en annan värld. Lyxigt hus, kilometerlånga vita stränder, bubbelpool på taket, en gazell med delfinsmycke runt halsen och pärlarmband. Scooter vid entrén. Öl i kylan, luftkonditionering. Taskig hälsa, klumpfötter och rökhosta. Vad fan har man att klaga på. Dödförklarad av Försäkringskassan redan i maj. Still kicking. Gjort i stort sett allt. Vad väntar jag på? Vad väntar mig?

Tisdag 28072009

Vaknar. Duschar och rakar mig. Flinar åt mitt ofrivilliga pipskägg. Tar mina mediciner och sprutor. Åker till Monkey Bar för frukost. Där är söta Nuh med delfinsmycket runt halsen. Jag frågar henne om hon vill komma hem till mig idag. Hon vet inte. Ska göra något med Irina, förbannade fruntimmer som kommer mellan mig och Nuh. Och sedan väntar hon ett samtal från sin syster som kanske ska komma. Men hon lovar att ringa mig under dagen.

Åker till Peeo's. Där är också massösen Dee och en tjej till. Peeo frågar var Pen är och jag försöker med gester förklara att jag kastat ut henne. Det gillar Peeo och Dee. ”Pen no good, only money” tror jag de menade. Jag förstod att Pen under tiden hon bott i mitt hus lyckats göra sig riktigt impopulär. Jag hade ju själv märkt hennes lite överlägsna sätt mot andra.

Sedan försökte Peeo gifta bort den tredje kvinnan med mig. Hon var en nära släkting förstod jag. Riktigt söt. Sedan fnissade de alla en stund. En äldre kvinna i solkyddshatt slog sig ner bredvid mig. Sedan pratade de i munnen på varandra och jag hörde Pens namn flera gånger. Sedan kom Peeo runt till mig och tittade på mina fötter och ben. Jag fick lägga upp dem på bänken. De tog av mig skorna och klämde och tryckte och höll på.

De skakade på huvudena och suckade om vart annat. Jag förstod inte ett ord. Men de var bekymrade. Peeo tvingade upp mig på scootern och satte sig bakpå. Iväg bar det, hon pekade och jag körde. Det visade sig att vi skulle till den lokala sjukstugan på andra sidan huvudvägen en tre kilometer bort. Där tittade ett par sjuksköterskor på mina fötter och ben, suckade och skakade på huvudet. ”Hospital, to see doctor” sa de. OK, det får väl bli så. Väl tillbaka diskuterade kvinnorna en stund och gjorde klart för mig att de skulle se till att jag kom till sjukhuset i morgon, onsdag. Peeo's unga, giftaslystna släkting skulle köra mig och Peeo skulle följa med för att se till att allt gick rätt till. Vilken omtanke. Jag är riktigt rörd.

Åkte och käkade lunch på Monkey Bar och då dök Irina upp. Skulle över till Monkey Island tillsammans med Nuh. Har tydligen lagt beslag på Nuh som sin privata guide. Dom sitter hos mig en stund i väntan på båten. Nuh vill åka till Peeo's och köpa bananer till aporna. Jag sa att dessa apor inte gillar bananer, de vill ha chips och Peeo har inga bananer idag. Nuh åkte iväg. Jag satt där med Irina från Sibirien. Småsnackade lite grann. Hennes amerikanska arbetsgivare hade skickat henne hit för att vila och stressa av. Jag tyckte att för att vara en dataprogrammerare så gav hon ett rätt korkat intryck, men det

kanske beror på att hennes engelska var urusel. Eller så var hon bäst på digitala ettor och nollor. Nuh kom tillbaka och sa att det inte fanns några bananer. ”Jag sa ju det. Du skulle ha köpt chips. Det är det de gillar”. ”Följ med till Monkey Island” sa Nuh, men jag avböjde. Har sett tillräckligt med apor. Ett tempel är ett tempel. En apa en apa. Och dom här är rätt fula. Åkte hem och satte på Chicago och Earth, Wind & Fire. Spelade högt. Och njöt av de gamla låtarna från min ungdom. Kunde en gång alla texterna utantill. Men sångarna lät inte som förr. Hade väl bytts ut vartefter de fallit för åldersstreck. Sitter och har dåligt samvete för Pen. Beslutar mig för att hyra huset i en månad till. Snackar med Pauls fru om det och hon berättar att Pen varit där och lämnat den tredje uppsättningen med nycklar. Då var det alltså hon som varit i huset. Hon finns i närheten. Förmodligen hos Linn. Inte i södra Thailand som hon SMS:at mig. Förmodligen är man fortfarande efter henne och hon väntar på sin nya identitet. Känner mig som en skit. En tvättmaskin eller guldring mer eller mindre spelar väl ingen roll? Chicago spelar ”I'm a man, yes I am and I love her so”. Jag får gåshud och skäms över mig själv. Hon var ju så ljuvlig. Det kommer att bli svårt ett tag framöver. ”I'm your only flower”. Jag tror inte att Nuh kan få mig att glömma Pen. Var nere och träffade Smithy, som undrade var Nuh var. Han är ju hennes chef och var helt införstådd med att hon nu var min nya lady efter Pen. ”Maybe she is playing hard to get, you just wait, she will come.” Sa Smithy och dunkade mig i ryggen. Chris hade sagt om Pen: ”just cut her off, get rid of that woman.” Och här sitter jag i den tropiska kvällen, slits mellan den ena eller den andra. Ska kanske slänga in en diskmaskin

också ovanpå allt annat, eller köpa en vattenbuffel till farsan? Eller hyra ett litet sött hus till Nuh, som idag bor utfattigt, inhytt med bara en säng, dusch och toalett. Har inte ens någonstans att hänga sina kläder. För tusen bath per månad. Utan telefon.

Känns ensamt ikväll. Ångesten efter alla tabbar kryper på en som en liten gecko. Har jag blåst alla mina chanser hos en av, i mina ögon, världens vackraste kvinnor? Som skänkt mig så mycket glädje och gett mig så konstiga signaler. Som kunde Kamasutra utantill. En skänk från ovan för en ateist. En glimt av paradiset? Hade jag varit rik, hade jag inte tvekat en nanosekund. Jag hade köpt en kåk till hennes åldrade föräldrar och parkerat dem med ett månatligt underhåll på bekvämt avstånd. Disk- och tvättmaskin och allt.

Eller så hade jag sett till att få vackra Nuh hem till mig och översköljt henne med sånt hon alltid saknat. ”Take it slowly” var det sista hon sa till mig. Jag har blåst flera av mina chanser genom att vara för direkt, för snabb och för otålig. Min tid kommer. Antingen kommer Pen tillbaka är hon inte har några pengar kvar. Hon får svälja sin stolthet, stoppa undan revolvern och mera följa mina planer och tankar. Eller så blir det Nuh, som inte är så bortskämd och som faktiskt bär delfinsmycket som från början var avsett för Pen. Det kan köra ihop sig. I ett bråk mellan Pen och Nuh, så ligger Nuh dåligt till. Hon är liten och späd. Pen är lång och spänstig och kan dessutom närstridsteknik. Hua.

Hej Lennart,

Den härliga Peeo, som jag trodde var sjuttio är sextiotre. Följer med mig till Sao Paolosjukhuset i morgon bara för att se till att jag får hjälp med mina ben. Underbar människa. Lilla Nuh ringde inte ikväll. Har ingen telefon hemma. Har själslig vända för Pen - precis som du med Bella. Gjorde jag fel?

Får inte på mig spikskorna för svullna fötter men dom finns där i min fantasi.

Hörs snart igen.

Hans.

Jag är ledsen att mina funderingar inte är riktigt klara. Ska jag gå hit eller dit? Ett djävla velande. Det är inte likt mig.

Den enda jag har att snacka med är min gecko som bor i badlakandet och några kompisar i hemlandet som jag resonerar med, men med sex timmars tidsfördröjning. Vem orkar hålla kvar en fundering i sex timmar?

Funderar just nu på en vild chansning. Att be Pen om ursäkt, be henne möta mig igen, vara beredd på att slänga in en diskmaskin och kanske ett kylskåp också, men sen får det fanmig vara nog. Är jag galen? Jag kan leva utan henne. Med Nuh kanske. Men kan hon leva utan mig. Självklart, det är en slipad kvinna. Smart, slug och beräknande. Kanske precis vad jag behöver för att hålla i gång de små grå. Fanimig om det inte spritter lite grann i kroppen. Jag ger det en natt, sedan beslutar jag mig för hur jag ska göra. Kanske det är lite kittlande med en revolver på nattduksbordet igen. Kanske rent av tänder på sånt?

Skickade ett SMS till Pen: "Dear Pen, I am so sorry and I want you to forgive me. Please meet me again. I have no other

woman. I still love you. Hans.” Nu är det bara att vänta. Men är det sant? Älskar jag henne? Eller känner jag mig bara ensam? Sitter uppe en stund till och ser om hon svarar. Nuh har inte en chans eftersom hon inte har någon telefon. Svaret från Pen eller avsaknandet av svar ger mig fortsättningen. Tiden går väldigt långsamt här i plantagen. Kryper fram som mina myror på muggen.

From: Hans Antoni
To: jerker Antoni ; Lennart Boksjö
Sent: Tuesday, July 28, 2009 6:01 PM
Subject: Pen again

Tro det eller ej pöjkar, jag har efter ett dygns tänkande, långt för mig, kommit fram till att jag trots allt är rätt tuff. Tar chanser, trots risker. Ska i natt knyta kontakt med min sköna agent igen. Får kanske slänga in en diskmaskin och ett kylskåp eller nåt. Kanske köpa en vattenbuffel till hennes pappa. Men vad fan, man lever bara en gång. Kanske att jag tycker det är ball med en revolver i sovrummet?

Tjing. Sänder dagens funderingar till er som bilaga.
Tjoflöjt. Hans

Lite senare skrev jag:

Kära Bror.

Nu rinner det på. Har beslutat att ta lite mer risker. Hem med Pen och ut med Nuh är planen. Pen kanske skjuter mig i knät eller nåt, men det blir bra text i alla fall. Ska till sjukhus imorgon med mina ben och fötter. Kanske bensågen kommer

fram (skämt). Lite tufft är det i alla fall. Helvete, en vattenbuffel till eller nåt. Spelar just nu Chicago och Earth, wind and fire för högsta volym. Grannarna kommer nog snart. Det skiter jag i. Fan, jag är ju tänd på den där vackra agenten. Och hon behöver mig, men vägrar säga det. Ett jättedrama. Som Shakespere eller nåt. Kul har jag i alla fall. Jag är numera den berömda författaren on the beach. Han som skriver på nätterna. Älskad av alla förutom Pen. Kunde vara värre. Men jag tycker att det blir hyfsad text från en förstagångare. Lagg märke till att jag aldrig har skrivit ett enda svårt ord. Intellectuella idioter vet inte ett skit. Försöker bara kompensera sina små grå med obegripligheter för att göra sig märkvärdiga. Det och den röda pennan jag nämnt tidigare är grejen. Enkelt rakt och ärligt. Är lite småfull på Mekong och is. Älskar dig käre bror och går och lägger mig inom tio minuter om inte min lilla undercoveragent ringer.

Tjing

Brorsan i grönskan

Hon ringde inte. På onsdagsmorgonen åkte jag till Peeo och sedan åkte hon och jag med Damm, jag tror att det är en systerdotter, till Den Stora Staden och sjukhuset. Båda kvinnorna följde med mig in och höll reda på allt. Efter en kvart fick jag träffa en läkare som efter att ha synat mig, klämt och känt sa allt det som jag redan visste. Mitt hjärta orkar inte pumpa runt systemet ordentligt. Fel på sjuntun och allt det där. Plus också p g a diabetes många bortvittrade småador. Han ordinerade stödstrumpor som jag efter en stund fick påsatta av tre sköterskor. Det tog dem en halvtimme. Trånga till tusen, förmodligen thaistorlek och i samma nyans som en thailändsk

lantarbetare.

Fick medan de höll på med mig ett SMS från Pen: "Good morning honey. Last night I sleep. I don't see your message. Come to Linn house if you want to talk to me". Jaha, så var det hela igång igen. När jag kom tillbaka till huset ringde jag henne, men hon hade hemsk huvudvärk och ville att jag skulle träffa henne på kvällen. Hon ska ringa när hon vill att jag kommer dit.

Jag hade fått ett mail från brorsan. Han hade haft det jobbigt med sin galna, svartsjuka fru. För vilken gång i ordningen vet jag inte. Han funderar på att komma hit. Mer än välkommen.

Körde över till Linns hus efter att Pen ringt mig. Snackade med Pen som var klädd i nattlinne klockan tre på eftermiddagen. Hade fortfarande migrän. Hon hade ändrat frisyr. Nu var det kortklippt. Riktigt snyggt. Efter en stund lovade hon att komma tillbaka till mig. Först måste hon åka iväg några dagar för att hennes äldre son skulle byta skola och papper måste undertecknas. Hon skulle ta nattbussen redan ikväll. Vi kramades och lovade att ringa varje dag. Hon skulle bo på hotell och inte exponera sig. "Don't you butterfly me! No other women". Jag lovade. Får se om jag kan hålla det löftet.

Till min förskräckelse har jag upptäckt att man bara lever en gång. En enda. Eller som min kompis Lenny säger: "Livet går inte i repris. Det är första och enda tagningen som gäller". Man kan inte backa och göra om. Fast jag gör ju samma tabbar om och om igen.

Jag hade en gång ett skärp som jag köpt hos Christian Dior i Paris. Spännet hade en liten hake. I flera år gjorde jag samma

tabbe. När jag reste mig från muggen och drog upp mina brallor, så följde alltid badrumsmattan med pga den djävla haken. Lärde mig aldrig. Garvade alltid. Vad är haken den här gången?

Åt middag på gamla vanliga stället, dvs Monkey Bar. Delade bord med Nuh, biljettförsäljerskan vars namn jag aldrig kan komma ihåg och Irina. Efter en stund kom Smithy.

Irina har bott på Staten Island i New York i elva år och talar fortfarande urusel engelska. Bor kanske i Little Russia? Samma anpassningsproblem som många invandrare har lite varstans i världen. Söker sig till det kända, säkra och bekanta och hamnar därför i utkanten av samhället. Ihop med landsmän i samma utsatta situation.

Smithy skämtade som vanligt. Undrade vilken av tjejerna jag skulle ha med mig hem ikväll. Flickorna, t o m Irina fnissade. Jag sa att Pen sagt ”No other woman”. Och alla tyckte det var jättekul.

Nuh sa till mig att hon skulle gömma delfinsmycket när jag kom med Pen. Alla tycks ha en väldig koll på mig.

Tackade för mig, avstyrde att alla skulle komma till mig och bada i Jacuzzi. Åkte förbi Peeo's och stannade vid hyddan bredvid där jag visste att dagens chaufför, fagra Damm höll till. Det var bara hon och hennes väninna där. De drev stället tillsammans. Inga kunder, men däremot fyra små jyckar som bjäfsade mot mig. Damm klämde och kände på mina ben. Såg nöjd ut. Kan ingen engelska alls, inte heller hennes väninna. Fick dem att fixa en öl åt mig, som väninnan hämtade hos Peeo's. Damm är 35 år gammal, ser ut som tjugofem. Väninnan var 37 såg ut som kanske 22. Liten, med vacker kropp och glatt ansikte, dom ler ju alltid och tittar en alltid rakt in i ögonen.

Damm har väldigt vackra ögon och ett fint, rart leende, utstrålar godhet. Det är fan vad jag har blivit bortskämd här med vackra vänliga kvinnor.

Skickade ett SMS till Pen och önskade henne en lycklig, trygg resa.

Jag hade under kvällen med Smithy flera gånger blivit tilltalad med Khun Haan. Fick reda på att khun var ett mycket artigt ord, egentligen mer än mister eller herr. Jag har blivit upphöjd från simpel turist och farange till en respekterad man. Man tackar och bockar.

En nattvakt gick just förbi mitt mosquitonät, stannade och gjorde honnör. Det gör de nere vid infarten också. Ställer sig och gör honnör och säger Sabuddikap, eller godmorgon och på kvällen good evening. Alltid stramt ståendes med ena handen vid mösskärmen. Stora leende.

You are my life, you are my inspiration (song by Chicago)

Ja, så var det med min Christine. Hon var mitt liv och hon var min inspiration. I trettioåtta år. Sent ska syndaren vakna. Sent ska han upptäcka att man bara lever livet en enda gång. Snålt av Gud som kanske inte finns enligt mina vänner i Humanisterna. Inga omtagningar finns. Inga repriser. Jag hade allt jag kunde önska mig. Fin familj, vackert hus och skön båt, vrålåk på uppfarten. Fullt med uppdrag för fantasiummor. Rykte som guru och orakel. Ingen resetknapp. Nu har jag ingenting. Jag har bara mig själv och en hel del erfarenhet och så en ung kvinna som nog försöker klå mig på pengar och thailändska stödstrumpor. Kunde vara lite mer dramatiskt och kanske sexigare. Här kunde den här berättelsen

sluta, men det gör den inte. This is an neverendingstory som började med att min älskade Christine slängde ut mig och jag hamnade i hetluften bland agenter, säkerhetsfolk, lönnmördare och ljuvliga kvinnor. Och vartenda ord är upplevt på plats av mig själv. Inga lögner inga osanningar. Bara rakt upp och ner. Slutar när vi känner oss säkra, Pen fått en ny identitet och vi flyttat till något annat land här i Asien. Safehouse, finns det? Safeplace finns det? Safe, det är där Pens har sin revolver. Fastbultad i sovrumsväggen med en kombination som bara hon kan. Smart girl.

Jag har varit väldigt engagerad när jag skrivit detta. Jag har försökt att hänga med i alla svängar. Kanske druckit lite för många öl, men mina tankar har aldrig grumlats, eller klarnat för den delen. Det har hittills varit en resa i mig själv. Ibland på oväntade ställen och glömda platser. Men jag har varit där. Igen. Där kom repriserna. Den i huvudet. I minnet som alltid finns där. Kvar tills obduktionen lättar på trycket. Man lär ju bli några gram lättare efter dödens inträffande. Är det när själen lättar? Eller är det att man lättar på trycket i tarmen? Det sista var lite skitförnumstigt. Hade aldrig tänkt att bli plump. Vilket skojigt ord. Plump. Plump i protokollet. Eller plums. Om Mary, hon med kanel och honungsdoft i urringningen i en taxi med mig på väg till Mälardrottningen för sen middag, läser detta, kommer hon kanske att minnas alla fantastiskt kreativa möten vi hade. Jag var inte bara i mitt esse, min hjärna kokade, idéerna bubblade och jag var som besatt. Inte bara av hennes doft och skönhet. Av hennes tankar och idéer. Och av min åtrå till henne. Det var synd att det inte blev som jag ville. Då hade jag inte suttit här i kokosplantagen på andra sidan av The Lonely Planet. Men vad fan, man kan inte få allt. Vilket är en

lögn. Man kan visst få allt och mer därtill. Man kan få nej på ett frieri. Man kan få nog. Man kan komma tvåa i poker. Man kan få löften som aldrig infrias. Man kan som kinesen säger få Tji. Det sista tyckte jag var rätt skoj. Det är som om orden aldrig släpper mig. Jag har lekt för mycket med dem i mitt liv. Vad kan man göra med en tegelsten förutom att mura? Vad kan man göra med ett ord? Miljölk. Marknadsekologi? Klockan går mot tolvslaget. Min kvinna återigen på en nattbuss ute i det tropiska mörkret. Och jag på väg till kylskåpet och en sista öl. Min gecko ropar från badlakanet. För honom dags att gå på jakt, för mig att gå till sängs. Lenny hade skickat ett mail och undrat om jag sett bilderna på Bella. Jag svarade:

”Hej Lenny. Javisst såg jag den fagra damen. Vacker och skön och trevlig (jag minns ju vår kväll i Hamburgsund). Det vore så synd om du missar henne.

Du sa till mig att livet inte går i repris. Och det stämmer att man bara lever en enda gång. En enda. Snålt av Gud som nog inte finns. Gick med i Humanisterna igår. Om jag vore du (vilket jag inte är) skulle jag göra allt för att få en sån fin kvinna. Det är som jag nu då jag skiter i konsekvenserna och slänger mig med spikskor och allt efter en vacker, farlig och spännande kvinna som visat sig vara mycket girig, men känslig också. Det är inte lätt alltid, men jag tror att jag vet vad jag gör. Livet går inte i repris. Inga omtagningar. Vännen Hans”.

Strax därefter fick jag ett mail från min exfru.

11:36 PM (2 hours ago)

Reply |Christine Antoni to me

show details 1:17 AM (25 minutes ago) Reply

Hej Hans

Det svänger fort på dina breddgrader.

Här är det en förfärligt tråkig, regnig och kall sk sommar. Jag hör på väderleksrapporterna att det är 30 grader nere i Frankrike, Schweiz och förmodligen också i Belgien men här är det 17.

Elisabeth o Dominique kommer hit i morgon och Daniel dyker upp sent fredag kväll.

På lördag ska vi ut på lunch till Emelie och på söndag åker de ner till Kate.

Dominique åker hem på måndag och de andra på tisdag. Jag jobbar så de får klara sig själva på dagtid. Ska bli trevligt att träffa dem igen.

Vi har eventuellt en budgivning på gång i slutet på veckan. Vi hade hela 7 par på visning i söndags.. Det går betydligt långsammare och försiktigare än tidigare men nu verkar vi ha hittat några som är seriöst intresserade. Men jag vill inte ha för stora förhoppningar, det kan lika gärna backa ur och ångra sig. Återkommer med mer info så fort jag har det. Vore skönt om det blev klart.

Vi hörs

Christine

On Wed, 29 Jul 2009 23:36:23 +0700

Hans Antoni wrote:

Kära vänner,

Jag förstår om ni blir trötta på mig. Men ni måste förstå. Jag har bara en geckoödlå som snacka med. Bor i ett badrum vid duschen. Jag har hyrt "the safehouse" i en månad till. Pen och jag är tillsammans igen efter några rejäla kulturkrockar. Jag skriver varje kväll till riktigt sent. Mår efter omständigheterna rätt bra. Vart hos läkare på sjukhuset och fått thailändska stödstrumpor för mina svullna ben. Verkar funka.

Har blivit uppgraderad från farange (främling) till Khun, vilket är högvälborne eller liknande, en man med aktning. Umgås i stort sett bara med thailändare. Ingen kan mer än några få engelska ord. Trivs rätt bra med livet. Har beställt internationella tv-kanaler till min parabolbox. Saknar nyheter från väst. Saknar er.

Tjing Hans

Reply | Hans Antoni to Christine
show details 1:38 AM (4 minutes ago) Reply

Älskade Christine,

Jag saknar dig så mycket. Ingenting av det här hade hänt om inte... Men jag klarar mig. Har ett helt nytt liv. Arbetar lite, försöker sköta mig. Inte varit berusad sedan mars tror jag. Det vore fint om huset blev sålt. Har dåligt samvete för att missa barnbarnen. Gråter ibland när jag är ensam. Men inte så ofta längre. Haft ett helvete, men kommit upp ur det svarta hålet. Skriver mycket. Umgås med fantastiska människor och några geckos. Lever med en fantastisk kvinna som är en tuffing och tjugosex år yngre än mig (inte ovanligt här). Många

kulturkrockar som vi nog kommer över. Nu gäller mina spelregler med lite lirkningar. En helt annan värld. Fantastisk och sensuell på många sätt men också konstigt och konfunderande. Mitt raka sätt sätt fungerar inte här. Det ska lirkas, lindas in i flum och andar och sånt. Riktigt knäppt. Har blivit en ansedd man i trakten. Alla hälsar, vinkar och kramar om mig. Känner mig älskad och välkommen. Knappast några västerlänningar alls här. Klarar mig bra med lite thai och gester. Jerker kanske kommer ner till mig om några veckor. Marjatta har blivit helt galen. svarttsjuk och beräknande och elak mot Jerker. Han står inte ut längre. Hon borde åka till psykakuten. Jag önskar att du vore här hos mig. Du vet, trots alla mina dumheter och tabbar. Jag älskar dig fortfarande. Har alltid gjort.
Hans

Sanningen och slutet

Sam Roi Yod, Talay Tara, 21 september 2009.

Rena rama sanningen. Så här blev det.

Pen ut och Cat in.

I längden var vårt förhållande ohållbart. Hon så mycket yngre än mig. Hon rasande vacker och mycket sexuellt krävande, jag alltmer uttröttad. Fick ju aldrig sova ifred. Potensproblem, svullna ben med stödstrumpor, mycket sextigt. Pen sa att hon älskade mig, men jag blev mer och mer varse att det var min plånbok som hon var kär i. Jag hade på Mr. Toms inrådan köpt henne en guldring som hon efter ett par dagar sålde för att köpa en tvättmaskin till sin mor. Jag upplevde det som mycket sårande. Vi grälade ofta. Mest om pengar. Hon hade inga och jag hade plenty. Hon väntade på sin nya identitet och blev mer och mer rastlös. Bar alltid sitt tjänstevapen. Ibland försvann hon bara och var borta flera dagar i sträck. Ringde och bad mig skicka pengar. Hennes mor var döende och på sjukhus och slakten samlades. Send more money. Hon var förföljd igen och behövde gömma sig. Send more money. Hennes by behövde köpa en vattenbuffel. Send more money.

Så stod hon plötsligt i mitt kök och lagade en fantastisk måltid, tittade mig i ögonen och ville ha mig i säng. Och jag föll gång på gång. Hon var ju så vacker och förförisk. Jag tyckte först att va fan några tvättmaskiner och en och annan vattenbuffel kan det väl vara värt, men till slut stod jag inte ut. När hon var hos sin påstådda döende mor för andra gången och återigen bad

mig skicka pengar tog det hus i helvete. Det brast för mig. Jag kände mig utnyttjad och lurad. Jag ringde henne och sa att det var slut. "Don't come back. Send someone to get your stuff". Jag ljög och sa att jag hade en annan kvinna nu. Hon ringde och sa att hon skulle skjuta mig. Och jag trodde henne. Hennes temperament och hennes vapen var en dålig och livsfarlig kombination. Jag lever fortfarande och har faktiskt träffat en ny kvinna. Vilket inte är svårt här. Man formligen snubblar över dem. Överallt och alltid. Pen har skickat runt sina kompisspioner som svänger runt hörnet vid Monkey Bar för att se om jag är ensam eller har damsällskap. Jag vinkar och de fnyser.

Känner mig bevakad och oerhört ensam. Jag vet att Pen är i närheten, men jag ser henne inte. Den vackra kvinnan som jag inte stod ut med. Vem kan leva med en hemlig agent som lägger revolvern på nattduksbordet och sedan vill kela? Inte jag. Inte i längden. Hur spännande det än var till en början. Hon satte på mig (hon var alltid initiativtagare) och skulle kanske därefter sätta en kula i skallen på mig.

Jag orkade till slut inte med all dramatik, alla vädjanden om pengar, alla lögner om sjuka kusiner, räkningar och döende släktingar. Jag ville ju bara slicka mina sår efter trettioåttio år med min älskade Christine. Ville vara ifred. Ha lugn och ro och lite lajbans emellanåt med mina fina vänner. Så kan det gå när haspen inte ligger på. Det kan också gå helt åt fanders. Eller så kan livet plötsligt bli mirakulöst fint. Igen.

Den svartsjuka Pen ringde igen. Hon hade sett mig med en kvinna. Och skulle döda mig. Jag var plötsligt den som gjort fel. Jag hade aldrig lovat henne någonting. Däremot hade jag reagerat på att hon sålt min guldring. Jag var plötsligt en

skitstövel fast jag bekostat hennes leverne i flera månader. Förstod ingenting. KT = Knasiga Thailand. SF = Stupid farange.

Så blev det vardag. I min lilla by, bland fattiga fiskare och barn som inte har råd att gå i skolan. Hunden Bao slickar mina händer, mina "systrar" Peeo och Pranee, engelsklärarinnan kramar om mig, kysser mig på kinden. Dricker för många Chang Beer. Självömkan. Och ett stort behov av en kvinna. Som jag fann på internet. Spacelove eller cyberlove. Och jag begriper inte ett skit. Men det är en helt annan värld nu. Den nya konstiga och ogripbara. Mina insulinsprutor ligger där i kylskåpet och jag sitter här med en Sam Song (ThaiWhisky) med is och funderar över fortsättningen. Kunde vara värre. Kan bli lite bättre. Och blev det med råge.

Fann Cat på internet. Konstigt ställe att träffas. Jag la ut mig själv mest på skoj och fick på fyra timmar 80-90 kvinnor som ville ha kontakt. Cat var den som jag fastnade för. Hon bodde i närheten och hon skrev bra engelska på ett intelligent och vaket sätt. Och hon var vacker. Inte sockersöt som de flesta thailändskorna är utan mer damig, vuxen och med ett öppet fint ansikte. Jag skrev att jag ville träffa henne. Inte senare utan nu. Direkt. Typiskt mig. Aldrig vänta, alltid för bråttom. Men livets sekunder tickar ju hela tiden. Går inte att stoppa. Varför vänta? Det är nu eller aldrig som gäller. Den som haft flest kvinnor när han dör vinner. Inte ära, men berömmelse. Vilken skitmening. Jag är inte sådan, fast kanske lite som alla andra män. Pinkar ut reviret, biter rivaler och sätter på det som är nåbart.

Vi stämde träff i lobbyn på Hilton. Och där satt Cat, vacker som en soluppgång med ett stort leende och tindrande ögon. Kyss på kinden och sedan en kort promenad till en italiensk

restaurant mitt emot hotellet. Efter tio minuter var jag återigen bortkollrad. Tyckte allt stämde. Humorn, glimten i ögonvrån, det vackra skrattet, leendet. Hon åt en pasta med rökt lax, vad jag åt minns jag inte. Jag tror det var hypofys med adrenalinhormoner och ett par glas vittvin. Den gamla kåtbocken visade sina horn. Eller gentlemannen slog till igen. Man har väl lärt sig genom åren.

Hon bjöd hem mig på en drink. Hade egen bil. Jag imponerad. Bodde i flott villa i LaVallee. Vi kysstes i hennes soffa och jag smekte hennes bröst och jag sa "No sex on first date". Hon nickade, men var kanske lite besviken. 41 år. Thailändsk men har bott 14 år i Oxford där hon och hennes engelske man drev ett hotell/hem för utbytesstudenter.

Hon kom till mig dagen efter och vi hamnade i bingen direkt. Jag tokgalen efter henne och hon verkade gilla mig. Allt stämde. Är det kemi? Jag hade svaga knäveck och Kalle Anka-fåglar svischande runt huvudet. Var det kärlek eller bara en Disneyillusion? Livet lekte. Jag var på gång igen. Inga vapen längre? Hoppades på det. Jag hoppades på att detta skulle bli en bra början på något nytt. En ny spännande kvinna. Bättre än en Bingobricka i gamla Sverige. Bättre än min kära Christine? Vet inte. Men den vägen vandrar jag inte längre. Nu är det nya, spännande stigar som gäller. Har en enorm längtan efter min familj som är spridd över världen. Och har plötsligt fått en ny i Asien.

Lyssnar på gamla Beatleslåtar, tänker på min ungdom, mitt liv, som inte varit så tokigt. Jobb, pengar, knasiga kunder, stordåd och underverk. Fantastiska drömmar som aldrig blev av och några som förverkligades. Man lever ju bara en gång fast enligt mina kompisar här lever man för evigt via reinkarnation. Jösses

vilka tokiga vidskepliga, men underbara människor jag har omkring mig. Skriver när jag känner för det. Rakt av bara. När det behöver komma fram och ut ur mig. Take That. Get back, get back, get back to where you once belong. Beatles.

Minns min barndom och uppväxt som väldigt lycklig. Brorsan startade den första piratradion i Stockholm. Hade sändaren gömd i en kompis kåk och sände popmusik som man fick in när man rattade radion mellan P1 och P3 på FM-bandet. Det var på Radio Nord-tiden.

De spårades av Televerket efter en anmälan av en grannkärring som klagade över dålig bild på sin TV. Vad det blev för påföljd minns jag inte. Kanske lite dagsböter. Morsan förtvivlad. En skam för slakten osv. Brorsan bara garvade. Min underbare bror som jag alltid haft som idol. Syrran gick i Franska Skolan och stack senare först till Sorbonne i Paris och sedan till tolkskolan i Genève där hon blev ihop med den vietnamesiske ambassadörens son och fick flatlöss. Sedan blev hon på smällen med min nuvarande svåger. Mycket lyckat äktenskap som håller än idag. Bor i trevlig villa utanför Lausanne med utsikt över Jurabergen.

Man kunde ju inte veta då att man idag så många år senare skulle sitta i en kokosplantage i Asien. Och vara nyförälskad i ännu en kvinna. Här i Thailand får man som farange vara försiktig. Tokmånga skönheter runt en och nästan alla är ute efter ens pengar. Jag har lärt mig nu och det har kostat en slant, lite guld och glitter, lite kläder och en vattenbuffel, men jag har haft det både trevligt och skönt bland dessa golddiggers. Nu ska jag sansa mig och försöka vara trogen för en gångs skull. Inte fy skam. Inte så lätt heller när man hela tiden får inviter. "Var är Cat? Hur länge är hon borta? Jag kan visa att jag är en

bättre älskarinna än Cat. Jag kan allt om sex, tro mig”.
Minns hur jag som liten grabb i bara badbyxor cyklade ner till Måsungens Segelklubb och stack ut i viken i en Stjärnbåt som luktade fernissa och som knarrade i fogarna när det blåste på. Minns hur vi metade och fick aborrar, mört och ibland även en eller annan gädda. Ingen fisk fick ätas eftersom de innehöll för mycket kvicksilver. Sol, badbrallor, inga bekymmer. Minns inte ens att det regnade. På vintrarna massor av snö och morsan tvingade mig att bära en rysk mössa med öronlappar som skulle knytas under hakan. Vi hängde efter bussen vid kofångaren och gled i modden på våra gummistövlar. Helt livsfarligt kul.

Men vid den åldern, kanske åtta eller nio är man ju odödlig. Idag vid 58 är man synnerligen dödlig. Slutet närmar sig. Fast jag kommer nog att spjärna emot så gott jag kan innan ridån faller. Nu blir jag ju farsa igen med Cats barn. Två fina pojkar. Jason är 6 och Jack är 9. Jag vill inte att de ska kalla mig Daddy utan Onkel Hans. Jack talar engelska och thai, Jason förstår en del engelska men talar mest thai.

Så fick jag då slutligen det tråkiga beskedet att jag blivit av med allt i och med bodelningen mellan mig och min exfru Christine. Hon får 4,2 miljoner och jag får minskad pension. Just snyggt. Så här gick det till. Vi hade ett hus i Hamburgsund, precis vid sundet. Det såldes för 5 miljoner. Efter att lån, reavinstkatt och mäklararvode betalats blev nettot lite drygt 2,7 miljoner kronor, att delas mellan oss.

Alla våra tillgångar skulle räknas samman och sedan delas lika. Även våra pensionsförsäkringar skulle läggas samman. Eftersom jag genom åren hade sparat rejält i pensionsförsäkringar och dessa under de goda åren vuxit rejält,

så blev resultatet att Christine får allt från Hamburgsund plus att jag ska betala henne 1,5 miljoner från mina pensionspengar. Känns mycket orättvist. Jag har stått för alla kostnader för huset under nio år. Betalat för ny skorsten, nya golv, nytt kök och badrum, byggt terrass mm. Och hon har inte betalt en enda krona.

Dessutom har jag utöver mina pensionsförsäkringar också betalat hennes via mitt dåvarande företag.

Vad jag minns betalade bolaget 100.000 kr/år för mig och 25.000 kr för henne under de år hon var anställd hos mig som sekreterare. Och det var jag som drog in pengarna till bolaget. Christine har också under 2008 och 2009 hyrt ut huset under sommarsäsongen. Som mest fick hon 10.000 kr/vecka. Räknat från juni till en bit in i augusti blev det en rejäl slant under dessa två år. Pengar som jag inte sett en skymt av. Medan jag har stått för kostnaderna. Hå hå ja ja, så kan det gå.

Det är andra gången i mitt liv som jag upplever ekonomisk besvikelse. Första gången var då SEB som skulle förvalta mina besparingar och spekulerade bort allt sånär som på 35.000. Och nu detta. Men vad fan, det är ju bara pengar. Man kan ju leva på kärlek och kokosnötter.

Min fd älskade hustru blir miljonärskä och har en ny man som säkert kommer att blåsa henne på pengarna, och jag har en ny fantastisk kvinna. Kunde vara värre. Tjing Tjong från Pling Plong.

Cat är i Hua Hin och lämnar Jack och Jason vid skolan.

Kommer sedan tillbaka till mig och då ska vi packa ihop våra pinaler, betala räkningar för att sedan flytta in i en ny stor lyxig villa i Hua Hin Laguna. En villa som jag inte vet om jag längre har råd med.

Igår krånglade mitt hjärta igen. Fick kärlekskramp och kände smärta. Jag tog min nitroglycerinspray och fick blodtrycksfall och svimmade. Som tur var satt jag här vid datorn så jag slog bara huvudet i tangentbordet. Resultatet blev 4 sidor med blandade bostäver. Rätt läskigt men också rätt roligt.

Svimmningstext. Senare höll jag på att svimma igen när jag ätit frukost på Monkey Bar. Jag berättade för mina vänner där att jag hade problem med hjärtat och de erbjöd sig att köra mig till Sao Paulosjukhuset, men jag avböjde. Försökte ta mig hem med scootern, men kände yrsel och stannade därför hos Peeo's hos mina thailändska systrar som ojade sig, kramade mig, gav mig vatten och var bekymrade. Ja sa att för tusan jag är 58 år gammal och har haft ett rätt så roligt liv. Peeo började gråta när jag berättade att Cat och jag skulle flytta. Men jag lovade att vi skulle komma tillbaka några gånger varje månad för att hälsa på.

Khun Haan, dvs jag, älskar dessa människor. Rara Peeo, i skjulet med vattentätt stråtak, som jag alltid pratar med fast vi inte förstår varandras språk. Vi skrattar, gestikulerar och har kul ändå. Engelsklärarinnan i samma skjul som säger att hon är lyckligare här än i Bangkok. Hon ger mig underbar massage med färsk aloe vera. Dee, Peeo's svärdotter som försöker lära sig stapplande engelska och som också ger fin massage när man ligger där medan kycklingar pickar på jordgolvet under massagebordet och geckos kilar runt i stråtaget och monsunregnet smattrar ovanför. Damm, kvinnan med de vackra ögonen som jag drunknar i. Den lille fattiga fiskarpojken som blev överlycklig när Cat gav honom lite kläder. Jag brukar sticka åt honom en slant då och då och köpa honom youghurt.

Smithy driver Koram Resort och Monkey Bar, mitt stamställe. Vänligare kille finns inte. Han spelar alltid fotboll med Jack och Jason på stranden vid deras besök på helgerna. Hans son, som vi kallar monkeyboy, en liten halv eller helnaken kille på 2 år stapplar runt med sina leksaker bland borden och hans dotter Monkeygirl som är autistisk och dansar runt onåbar som en prinsessa med blommor i sitt hår. Bann, Smithys rara fru. Kocken och Mem som serverar på kvällarna och som är min lillasyster. Dave och Jackie, miljonärerna med palatset på stranden. Och många, många fler. Jag kommer att sakna dem alla. Ska i eftermiddag tillsammans med Cat åka runt och ta farväl. Kommer väl att gråta en skvätt, sentimental som jag är. Avskyr avsked. Älskar återseende.

Nu kom Cat tillbaka. Nu ska det kelas, städas och packas. Så gick flyttlasset som bestod av mina två små resväskor och Cats pinaler, sminkväskor och ungarnas leksaker. Skönt att inte ha så många ägodelar längre.

Vårt nya hus ligger i Hua Hin Laguna. Stort. 3 stora sovrum, stort vardagsrum med barkök. All utrustning. Satellit-tv, bredband, DVD-spelare, 2 badrum, kylskåp med ismaskin. Air condition överallt och propellrar i taken, t o m på terrassen. Stor swimmingpool och jacuzzi, trädgård mot lagunen, orkidéer överallt. Blommor och blader så man får spader. Trädgårdsmästare och poolboy ingår. Cat överlycklig och jag flinande glad.

Vi var iväg och köpte mig en scooter. Honda Scoopy Prestige. En värsting. Vit och nötbrun med matchande hjälm, jacka, packbox och paraply (?).

På kvällen var vi inbjudna till en vernissage. Borgmästaren klippte band, buffé i den tropiska natten och fantastiska tavlor.

De bästa jag sett i Asien. 4 konstnärer visade sina alster och jag blev mycket imponerad. En målade som Van Gogh. Samma modiga färgskalor. Cat köpte en tavla och vi blev alla fotograferade tillsammans med konstnären. Hamnar väl i tidningen nu. Sedan blev det mingel med det fina folket från Hua Hin och Bangkok. Jag och en snubbe från Hawaii var de enda utlänningarna. Cat tycktes känna de flesta och jag presenterades som den blivande maken. Alla nyfikna, framförallt kvinnorna. Gitarrtrio spelade västerländsk musik. Även syrsorna spelade. För att vara en man som just förlorat sin förmögenhet var jag nog rätt cool och glad. En vacker kvinna och två fina pojkar, ny superscooter och lyxkåk. Inte kattskit ändå. Kärleken till Cat gör att jag känner mig rik ändå. Hon smög sig just på mig bakifrån och kysste mig i nacken. Min underbara Cat är nu min stora kärlek. Sa till mig för en vecka sedan att hon var bisexuell. Undrade om jag skulle ha något emot att hon tog flera kvinnor till vår säng. Jag sa OK let's try it honey". Och ikväll kommer två. Hon hade intresserat dem genom mig. Skrutit över min förmåga. Jag vet inte om jag kan leva upp till mitt rykte som älskare. Detta blir väldigt självutlämnande. Hon börjar dagen med att visa sitt nyrakade vackra sköte och säger " here is your breakfast". Och så håller det på hela dagen. I'm in heaven. Fast i längden går det inte. Livet kan inte bara vara sex. Fast det är kul och fantastiskt ännu så länge.

Verkligheten blir en bra story som kommer ifatt mig. Ut en fantastisk, men livsfarlig kvinna och in en fantastisk och livsfarlig kvinna. I mitten mellan dessa två, jag. Kan det bli mer än så? Är det pitten som avgör eller har jag fortfarande ett eget sinne? Vet inte riktigt. Är småfull i trädgården. Cat stökar i

köket Och jag sippar på en whisky i den tropiska natten. Säger till mig själv att det är bra text jag skriver med mina två pekfingrar, men vet inte. Det kan ju vara skitttext också. Cat stökar runt runt med torkad tvätt och galgar. En enastående kvinna. Och bara min. Minsann. I morgon kommer hennes släkt på besiktning. Ska bli kul och intressant. Huset fylls av thaipeople och jag står där blek men fager. Jag har bytt ut uttrycket "rich, fat and lazy" till "rich fat and horny".. Kanske stämmer det. Cat hänger tvätt överallt på terrassen just nu. Vacker och smart. En skönhet och kanske livskamrat. Har aldrig haft det bättre. Än just nu. Kanske i morgon. I natt vet jag inte vad som gäller. Grodorna kväker. Hundar skäller i närheten. Natten faller på. Bättre än Linnégatan i gamla Göteborg.

Inga kvinnor kom. Cat hade bestämt att vi skulle träffas på Casa Del Mare, ett lyxigt hotell och spa. Hon hade nämligen vunnit en natt där i någon tävling. Så orgienatten blir på onsdag istället. Idag blir det familjen som gäller. Cat har fyra systrar och en bror. En syster är gift i England och en i Australien, en gift med en engelsman här i Hua Hin. Den fjärde systemen är just nu på väg tillsammans med Cats mor och hennes bror plus en skock barn, polissvåger och några till. För att inspektera mig. De har åkt hela natten från gränsen till Laos där Cat äger ett hus som familjen bor i.

Ett jättehopp tillbaka i tiden.

När jag var sexton och just blivit av med min svendom blev jag kär i vår basists kusin Lena. En mycket fager tös som jag kelade med på en fest. Problemet var bara att hon bodde i Malmö och jag i Stockholm. Jag har för mig att jag gjorde ett

blyertsporträtt av henne som jag skickade med ett rart kärleksbrev. Och så höll det på ett tag. Ett brev varje dag. Ett svar varje dag. Gulligt och rart. Ungdomens sötma på distans. Men otålig som jag alltid varit, så beslöt jag mig för att överraska henne. Sommar, vit manchesterkostym och lift med två av brorsans kompisar från Stockholm till Strömstad. Det var liksom inte rätt håll, men någotsånär. Jag kom ju i alla fall lite närmare flickan som jag älskade. Därefter liftade jag till Göteborg. Knallade med min lilla väska genom hela stan till Mölndal. Varmt och soligt. Luften dallrade och jag svettades. Kom vidare och hamnade efter en del äventyr i Malmö. Letade och frågade mig fram till hennes dörr. Morsan öppnade och där var hon i sitt flickrum. Hon förbluffad och jag knäsvag. Puss och kram och morsan tittade på. Jag vet inte vad klockan var, men det var nog tidigt på morgonen. Morsan bredde mackor och gjorde thé. Sedan bjöd jag Lena på lunch i Köpenhamn. Var jag fått pengarna ifrån minns jag inte. Jag var ju en fattig konstnärselev! Hamnade på en fiskekrog i Nyhavn som farsan tagit mig till några gånger. Dyrt och fint. I alla stolsryggar satt det silverskyltar med kändisnamn. Från prinsar till filmstjärnor. På färjan tillbaka till Malmö gjorde Lena slut med mig. Slut på någonting som inte ens hade börjat. Jag tog mig tårögd till E4:an och liftade hem. Tog mig hela natten, bl a med en möbelbuss. Kom hem till Salsjö Duvnäs och ringde på. Min vita kostym var inte så vit längre och mitt hjärta hade fått en första törn. Lena blev senare kristendomslärare. Jag visste att något inte stod rätt till med henne. Hon hade ju ratat mig. Senare samma år flyttade jag hemifrån. Hade beslutat mig för att bli en stor konstnär. Vår kompis Charlie emigrerade till USA och jag övertog hans sunkna etta med kokvrå på Söder.

Morsan grät när hon såg den. Vattenskadad och med mögliga tapeter. Stortrivdes där. I gatuplanet ett ölsjapp som på dagarna fylldes av fyllon. Alla glada och snälla. Fotbollslegenden Nacka Skoglund var en av dem. Han hittades död i en sopcontainer vid min port.

På Gerlesborgsskolan träffade jag Sunniva. Hon hade just kommit hem från Nepal och Indien där hon rökt hasch och övat yoga hos någon guru. Beatles flummade på med sin Maharishi och gjorde fantastisk musik. Jag målade och skulpterade. Nakenmodeller, kroki och Sunniva. Vi älskade bakom disken i brorsans musikaffär på Torsgatan. Kåta och ungdomligt galna i varann. Hon alltid glad och med stora bröst. Minns att jag klarade fyra gånger på raken där på mattan bakom disken. Problemet var att det var sand i mattan, så vi fick skavsår på knäna, armbågarna och på ryggen. Livet lekte och såren läkte.

Nu kom insektbekämparna. Två sprayar ute och en inne. Vi har fått dessa miniatyrmyror i tv-soffan. Inga skyddsmasker. Måste gå mot en förtidig död. De kommer en gång per månad och kostnaden ingår i hyran precis som vår poolboy och trädgårdsmästarna. Allt mycket professionellt.

Lever ett oerhört privilegierat liv just nu. Min kära Cat tar väl hand om mig. Hon städar, tvättar, lagar mat, sopar terrassen, hänger tvätt, diskar. Hon gör allt och jag får inte göra något alls. Hon t o m topsar mina öron. Och så kelar hon med mig. Alltid. Hon talar Lao, Thai och engelska. Engelskan med dåligt uttal, så jag förstår bara hälften, men hon har lärarcertifikat. Hon är spåkärning och lär andra thailändskor hur man gör. Tjänar en slant på det. När hon var tjuogoett så var hon med om en hemsk bilolycka vid Bangkoks gamla flygplats. Hennes

vänstra ansikthalva fick rekonstrueras. Resultatet mycket lyckat, men hon har fortfarande en del små ärr. Jag tycker hon är vacker med sitt långa, blanka, svarta hår och bländande leende. En fantastiskt kurvig och sensuell kropp med fantastisk byst. Hon behöver inte använda BH och hennes hy är gyllene och len. Hon har en brokig och spännande bakgrund. Har ägt en bordell i Bristol med sex kvinnor. Hon fick bordellen som en födelsedagspresent av sin dåvarande engelske man. Hon har aldrig varit prostituerad, men tjänat pengar inom sexindustrin i Bangkok och Pattaya. I Pattaya hade hon tillsammans med en syster den största baren med girls. 21 stycken flickor hyrdes ut till farange, timvis eller längre. Tjänade mycket pengar som investerades i fastigheter och land. En del har hon fortfarande kvar. Hon har arbetat som privatdetektiv i Bangkok, ägt ett internetcafé och sålt telefonsex. Det sista är något som vi har mycket roligt åt tillsammans när hon ringer mig. Eller när hon skickar "naughty" mails till mig. Ibland när jag bara sitter några meter ifrån henne på terrassen. Must be love.

Hur märkligt är inte livet. Från lugna gatan till att bli utslängd av min exfru efter 38 år tillsammans. Sedan i armarna på en mycket vacker terroristbekämpare med axelhölster och nu i famnen på en vacker f d Mama San. Själv 58 år, diabetes, hjärtproblem, bortdomnade ben och händer i en lyxvilla på andra sidan jordklotet. I poolen två glada smågrabbar. Cat kom just ut på terrassen med en drink åt mig. Hennes släkt är i faggorna och jag måste raka mig. Ibland är livet tungt. Ett tåg har just spårat ur i Hua Hin. Minst tio döda och många skadade. Cat står vid strykbrädan med telefonen fastklämd vid örat. Hon beställer mat till slakten som vi ska äta i hennes trädgård i La Vallee. Därefter bokar hon orgienatten på

lyxhotellet. Jag kommer väl att dö vid en utlösning och med en viagra mellan mina leende läppar. Och med tre kvinnor i sängen. Det är inte klokt.

Min allra första kärlek var Lottie. Jag var nio år och morsan tvingade mig att gå i dansskola. "Det har du nytta av i hela livet". I helvete heller. Jag har aldrig dansat rumba eller chacha eller slowfox senare i livet. Men det var där jag mötte söta Lottie. Jag i kostym, vit skjorta och slips, nyputsade skor och hon i fin klänning. Jag fick lära mig att bjuda upp. Flickorna på en sidan av gymnastiksalen och vi pojkar mitt emot. Jag minns att jag snubblade fram till henne i ivern att komma först. Morsorna tittade på då vi bockade och bjöd upp. Vi blev ett gulligt par som hade det kul i flera år tills hennes familj flyttade till Spanien för att driva ett hotell. Jag olycklig till tusen. Vi skrev till varandra under många år och lovade varandra evig kärlek. Vi lovade också att höra av oss om något viktigt hände. Jag skrev till henne långt senare när jag träffat Christine och Lottie kom faktiskt till vår förlovningsfest i Stockholm. Kanske hon var sårad över att jag inte valde henne. Vad vet jag. Puss och kram kära Lottie, om du läser det här. Men mitt liv kunde ändat tidigare. Min fysiklärare försökte döda mig. Han var gift med Älgen, en långbent kvinna med fult nylle och stora fantastiska bröst och som alltid hade åtsmitande tröjor. Hon var också lärare på skolan. Alla grabbar ville sitta längst fram vid katedern. Fysikläraren blev urförbannad på mig under en lektion som handlade om tyngdlagen. Vi skulle experimentera, men jag gjorde inte som han ville utan byggde en linbana. Han slängde ut mig ur labbet. Och kom sedan ut efter mig och försökte vräka mig över räcket i ljushallen, tre våningar upp. Jag höll mig kvar medan han

försökte få mina ben över räckeskanten. Stretade emot så gott jag kunde tills han stönande sjönk ihop med sprucket magsår. Jag kunde springa därifrån.

Jag var också i slagsmål med tillsyningsläraren vid rökrutan. En dum, elak djäväl som alltid terroriserade oss elever. Ingen, absolut ingen kunde bestämma över mig. Inte då och inte nu heller. Har för mig att jag fick in ett par bra slag i nyllet på honom. Sedan relegerades jag i vanlig ordning. Lärde mig förfälska morsan och farsans namnteckningar som jag skrev på alla hemanmärkningar jag fick. Alltid urusla betyg.

Det var Antonis gäng, sa kristendomsläraren efter att han full blivit slagen sönder och samman vid Slussen. Polisen kom hem, men jag kunde bevisa att jag hade varit hemma vid tidpunkten. Antonis gäng bestod av mig, Robban, Larrewirre och Kalle Kula. Bästa polarna i världen. Sedan skingrades vi. Jag till konstskola och de andra vet jag inte riktigt. Robban sitter i ett slott som godsägare någonstans. Larrewirre blev advokat och Kalle Kula chefsdesigner på ett stort globalt vitvaruföretag. Och jag sitter i Thailand med min Cat, min nya skatt. Slakten har varit här och vi har tillsammans varit där, i Cats villa där de ska bo några dagar. Det kryllade av ungar vid poolen. De hade kört bil i 13 timmar för att komma hit. Lade ut en duk på golvet och satt där och åt. TiT, This is Thailand.

Jag satt mest och pratade musikhistoria med Paul. Höll mig hyfsat nykter och skrattade mycket. Riktigt kul och trevligt. Klockan är nu snart tio på kvällen. Cat har gått till sängs och jag följer snart. Pojkarna är kvar i det andra huset. Vi är ensamma för första gången. I morgon blir det orgie med två andra kvinnor på lyxhotellet. Vet inte om jag orkar. Eller om de vågar. Jag kanske storknar över alla sköten jag ska ta hand om.

Ur askan i elden. Man lever bara en enda gång och klockan tickar. Tick Tack och snick snack.

Morgon. Jag sitter på terrassen vid den brusande jacuzzin. Cat är iväg med bilen för att fixa mat till familjen i hennes villa. På något sätt är hon överhuvud i familjen. Alla lyssnar på henne och hon är lite "boss" för dem alla. Jag har upptäckt att hon har hur mycket juveler som helst. Säkert ett femtiotal halsband med äkta pärlor. Hon säger att en av hennes systrar hade en juvelerarbutik i Bangkok. Guld och platinasmycken till tusen. Men hon bär bara min enkla guldring. Kan det betyda nåt? Hon säger att hon älskar mig. Och jag tror henne. Allt känns rätt just nu. Inga mordhot längre. Inga revolverar på nattduksbordet. Ismaskinen i frysen ploppar fram nya kuber hela tiden. Allt städlat och fint. Trädgårdsmästaren vattnar, hägrar styltar fram i lagunen. Och snart bär det iväg till lyxhotellet tillsammans med två fnissande kvinnor och min Cat. Och hemma i Sverige skrapar man bilrutorna fria från frost för första gången. Lite mysigt faktiskt. Edens lustgård med mig som Adam. Jag har ju ont i bröstet ibland och det är väl ett revben som fattas. Men här finns flera Eva. Min Cat, Shampoo och Maa. Och ormar i gräset. Man har väl läst bibeln. Vilken smörja. Gud, som nog inte finns, enligt Humanisterna, ta dig i brasan! Vilken sörja du skapat: himmel för de giriga och helvete för de saktmodiga och fattiga. Jag lever ett lyxliv medan man ett par kilometer härifrån lever i armod, i hyddor. Jag har beväpnade vakter som håller dem utanför murarna. Vilken värld lille "Gutte", som nog inte finns, har skapat.

Orgien på Casa Del Mare blev aldrig av. Både Cat och jag blev magsjuka och vi tillbringade större delen av natten på muggen.

Jag fick knipa och springa en gång i kvarten. Trodde att en whisky då och då skulle hjälpa men resultatet blev bara en magsjuk gubbe på lyran. På morgonen vräkte regnet ner och jag mådde illa. Avstod från frukostbuffén.

Hörde nyss att en stor tyfon drar in över Japan.

Översvämningar i Indien, jordbävning i Fillipinerna, tsunami i Stilla Havet. Här regnar det oväntat mycket sägs det.

Lite mindre olyckor, inte kronologiskt: Som liten pys åkte jag rutschkana på en ohyvlad bräda och fick en stor sticka genom ena skinkan. Jag grät och morsan ojade sig när en läkare fick skära loss stickan. Kunde inte sitta på över en vecka.

Morsan skulle visa sin nya bil. En liten röd Renault. Jag rusade ut för att se den, snubblade i gruset och slog pannan i kanten på en öppnad bildörr. Lastades gråtande och blödande in i baksätet för transport till sjukhuset och några stygn. Som plåster på såren fick jag en leksaksmodell av morsans bil, som brorsan plockade sönder på fem minuter eftersom han ville se hur den fungerade.

Fick överkäken med tänder och allt inslagna när en granngrabb svingade en sprängsten runt sitt huvud i en ståltråd. Skickliga läkare lyckades få allt på plats igen, men det var länge osäkert om jag skulle få behålla mina framtänder. Läppen var kluven och morsan oroade sig, trodde jag skulle se harmynt ut, men så blev det inte. Visserligen ett ärr, men skapligt ändå. Fick inte tugga på en hel sommar. All föda genom sugrör. Farsan kom med årets första bigarråer, som jag bara fick suga på.

Fick min första kniv och skar nästan av mig ena lillfingret när jag slant. Ramlade från ett träd där jag klättrade. Tjongade i på rygg och tappade andan. Längre. Otäckt. Bröt näsbenet ett par

gångar, men fick inte boxarnäsa, snarare en höknäsa. Som min "kompis" Olof Palme.

Skar mig en gång i tummen och åkte till sjukhuset där en läkare skulle sy mig. Han hade inte tid att ge mig bedövning eftersom Stenmark skulle köra sitt andra slalomlopp. Han sprang fram och tillbaka mellan operationsbordet och tv-rummet. Gjorde ont som fan. Stenmark vann. Sverige stod stilla. Jag mådde illa.

Spelade tennis med en kollega, missade bollen och slog sönder ledkulan på vänster tumme. Läkaren ville spika ihop den, men jag vägrade. Han fick gipsa och se till att jag kunde få tummen och pekfingret runt bilratten. Har fortfarande taskig styrsel på den tummen. Tummetott, slickepott, långeman, gullebrand och lilla vicke vire.

Blev beskjuden av en galen greve när han upptäckte att vi grabbar byggde en koja på hans udde. Fan, grabbar ska alltid få bygga kojor. Det hör till livet, uppväxten och kanske början på en bana som ingenjör. Tokig fan. Flera hagelskott över våra pojkhuvuden.

Fångade ormar, mest kopparormar men ibland även snok och huggorm. Med mina bara händer. Stoppade i glasburkar och tog med till skolan för att skrämja tjejerna. Blev nedknuffad i ormgropen på Skansen av mina kompisar. Gympaläraren hade blivit stolt över mitt jätteskutt upp igen om han hade varit där. Fastnade med förhuden i blixtlåset på mina nya Leejeans. Morsan fick lirka upp.

Poolkillen har just varit här, tömt jacuzzin och lagat lampan. Men han glömde att fylla på vatten igen. En jacuzzi utan vatten är ju bara kakelomgärdad luft. Cat är med pojkarna hos släkten som numera bor ett par dagar i hennes villa: Hennes mor ska

resa till Australien i ett halvår för att besöka Cats syster där. I lagunen vadar två kvinnor som rensar kanterna med stora machetes. Och jag har magknip men inte hjärtsnörp. Spelar Simon & Garfunkel's musik från filmen Mandosprovet. Cat har bra musiksmak, spelar aldrig thaimusik, vilket är en befrielse för mig. Den är för smörig och låter som en konstig variant av Christer Sjögren på ett främmande språk. För Cat gäller Beatles, Abba, Genesis, Rod Stewart, Lionel Richie, Elvis och andra västerländska storheter. Internet ligger nere just nu. "Invalid password". Det var kanske det som inträffade. Jag hade plötsligt "Invalid password". Det stod error, error på livets skärm och jag letade förtvivlat efter resetknappen. Hittade den igen, först trodde jag det var Sylvie, sedan Pen och nu kanske den rätta knappen: Cat. Christine hade ju redan "deletat" mig. Klick och jag var ute ur bilden. Inte ens ett flämtande flimmer på skärmen.

Men jag har ju min iPhone som jag fått av Cat. Där kommer hela tiden kärleksförklaringar från henne. Inte så svårt längre. Inte så tungt och ödesmättat. Cat gör mig lycklig. Säll (slå upp det ordet om ni inte kan det). Det vackraste svenska ordet jag vet är Ljuvlig. I ordet finns kramar, känsla, doft och smak. Det kan jag säga om Cat. Ljuvligare kvinna har jag aldrig tidigare varit med. Det var en Mary för länge sedan som kom i närheten av Ljuvlig, men där blev det mest Kanel & Honung. Inte dumt det heller. Tokfan.

Cat ser ut som en av Paul Gaugins målningar från söderhavet i slutet av artonhundratalet. Visst är jag bortkollrad igen. Förälskad och älskad. Med en vacker, intelligent kvinna. Jacuzzi började plötsligt fyllas igen. Automatik? Är det som så att livet och kärleken kommer igen med automatik? Kan

man tanka upp och köra vidare på livets irrgångar och plötsliga avenyer? Visst. Allt är möjligt. Och omöjligt. Men rätt kul att sitta där i smeten igen. Jag har alltid velat kika runt hörnet. Vad finns där?

Cat var förtvivlad för hon måste sova i sin villa med familjen som ska åka till Conching med hennes två pojkar som har lov från skolan och ska bo där i två veckor. Familjen är främst här i Thailand. Hon ojade sig och sa att hon skulle komma tidigt för att laga frukost åt mig. Och sedan älska. Jag är hennes man och hon ska ta hand om mig. Jag vet att hon kommer att göra det. På alla sätt. Vi kysste varann och hon låste in mig och drog iväg med sin lilla Toyota. Är jag lycklig. Javisst. Är jag säll? Javisst. Är jag en tokdäre? Nja. Men jag stolpar vidare med mina stumma ben.

För ett halvår sedan tänkte jag ta livet av mig. Man får en eller annan punka när man cyklar på livets stig. Men, man kan komma vidare på fälgen. Och sedan är man där med en sprillans ny Honda Scoopy Prestige. Eller så sitter man på muggen med magknip och rännskita. Vem vet vad som väntar runt hörnet? Livet ger en ständigt nya spratt. Syrsorna spelar, Genesis på DVD,n. Grodor kväker, det är mycket varmt, trots morgonens monsunregn. Propellern snurrar över mitt huvud här på terrassen. Livet leker, men inte som när jag var en liten vattenkammad kille i min barndom. Då sken solen alltid och regnet minns jag inte .Båtar, glittrande fjärdar, badbyxor och framtiden låg där framför en. Man var odödlig och vågade allt. Så gick det som det gick. Skolan åt helvete. Morsan grät. Farsan röt. Och mitt tålmod tröt. Satte fart. Bommade en konstnärskarriär, för vem ville köpa skiten jag tålmodigt målade? Gick på reklamskola och blev förmodligen en av de

bästa eleverna. Klisterprins på den amerikanska byrån och sedan art director direkt på halvtaskig svensk byrå. Skuttade sedan vidare via eget företag i Skåne bland potatisodlare som inte förstod vad jag gjorde.

Sedan till Göteborg och en döende byrå som inte gick att få liv i. Sedan framgångsrikt eget. Fan vad jag har jobbat och slitit. Nittio debiterbara timmar i veckan. Ingen semester de första fem åren. Jag byggde. Jag slet allt vad jag kunde. Och nu sitter jag här i tropiknatten med mina grodor och geckos. Och min Cat hos familjen i hennes villa.

Får kärleksmail från Cat. Och ett gulligt från Sylvie i Montreal. Och bilder på snoriga tvillingar i Sverige.

Morgon med magknip. Har fått rusa på muggen hela natten. Cat är kvar sin villa och städar upp efter släkten. Släkten eller familjen betyder oerhört mycket här i Thailand. Var igår på middag (med magknip) hos Paul, en engelsman som är gift med Cats ena syster. De har 4 döttrar. Med var också hennes mor, en syster till från norr, en svåger som är polis och alltid bär sitt vapen, och Cats bror som är 47 år men ser ut som sjuttio. Huset var en enorm lyxvilla. Paul är hemma i UK emellanåt för att arbeta med datalösningar för finansbolag. När maten var klar breddes det ut en matta på terrassen. Maten i mitten och alla runt omkring. Jag satt vid ett bord vid sidan om. Skulle inte kunna sitta så där med benen i kors. För dem är det familjegemenskap. Man delar maten ur skålarna och snackar. Ett sätt att umgås. På golvet. Nära och tätt ihop. En vacker bild. Annat var det när mina föräldrar hade middagar. Silverbestick, kinesiskt 1700-talsporcelain, vikta servetter, ibland någon inhyrd husa och köksa. Tal och skål. I antika kristallglas. Fint skulle det vara. Morsan nypermanentad. Farsan i röd väst med

silverknappar och fluga. Jag vattenkammad med nyputsade skor, vit skjorta och slips. Syrran med flätor. Brorsan klippte av henne ena flätan en gång. Jag tyckte det var jättekul. Syrran kallade mig mest för skitunge, larvapa. Men hon var för det mesta snäll. Men någon speciell familjegemenskap hade vi nog aldrig egentligen. Farsan oftast borta. Brorsan med kompisar osv.

Nu ringde Cat. Är på väg och hon hade sett en otäck olycka där en kille på scooter blivit överkörd av en lastbil. De kör som galna här. Inga trafikregler alls. Bisvärmar av scooters runt en. Hur farligt som helst. Hon dröjer och jag blir orolig. Längtar efter henne. Ringer henne och hon sitter fast i trafikstockningar.

Äntligen kom hon. Hon hade varit vid marknaden och köpt grillad anka till mig. Efter lunchen vilade vi med armarna om varandra. Hon trött efter släktmötet och städningen efter dem och jag utmattad efter magsjukan. Vi vaknade samtidigt och log mot varandra. Vi hade sovit i två timmar. Min mage gjorde inte ont längre. Bara lite.

Cat tog bilen och för iväg för att handla. Solen går ner bakom bergen framför mig. I morgon måste jag betala 10.000 bath som första betalning för Scoopy. Det klarar jag, men sedan vet jag inte riktigt. Går inte att få några saldon på ATM-maskinerna. Försöker räkna i huvudet. Den 18 oktober skall jag ut med 30.000 bath till för huset och ut ur landet för nytt visa. Jag/vi flyger nog till Penang i Malaysia för att fixa det, dvs om kassan tillåter. Första november ska jag ut med 45.000 bath till för huset. Det kostar på att leva ett lyxigt privilegierat liv.

Cat kom just hem med händerna fulla av torgkassar. Nu blir det

thaifood. Liksom Pen lagar Cat fantastisk mat. Spicy, med mycket färska grönsaker. Får se vad min mage klarar av nu. Morsan var aldrig riktigt bra på att laga mat. Kanske lite ointresserad. Farsan däremot vad en duktig kock. Kompis med Monsieur Catellin, och med Schück på Gourmet och Tore Wretman på Operakällaren. Det var väl alla hans representationsmiddagar. Farsan hade tillsammans med sin kompanjon en liten skyskrapa på en gata jag inte minns längre (Mäster Samuelsgatan?). Kanske en tio tolv våningar med ateljé, fotostudio, kontors- och sammanträdesrum. Farsans kontor var fylld med designmöbler. Han hade ju varit med om att skapa Bra Bohag. Själv ritat en del. Det var en ny upptäckt för mig. Farsan som möbeldesigner. Det förvånade mig. Han var helt omusikalisk, kunde inte sjunga eller spela. Alltid allvarlig, alltid seriös. Älskade att höra sin egen röst och att tysta andra. Besserwisser av stora mått. Men samtidigt en man som hade stora kunskaper. George Orwell bjöd han in som föreläsare. Och en annan stor författare som jag nu inte kommer ihåg namnet på. Det kommer. Aldous Huxley var det. Han kände alla de stora reklambyråskaparna i USA och många i England. Många kom hem till oss i Saltsjö Duvnäs på middag när jag var en liten knatte.

Konstig uppväxt. Inte undra på att man hamnade i Thailand, först med en terroristagent och senare en f d Mama San. Som just nu står vid spisen och lagar mat åt oss. Musikbakgrund: Gamla Bee-Gees. Smörig skönsång, sentimentalt och banalt, men hörvärt.

Cat kommer ut på terrassen och säger att jag ska få smaka spagetti thaiway, dvs spicy. Undrar om min mage klarar det. Kommer ut med ett smakprov och undrar om spagettin är klar.

Al dente. Herreminje vilken kvinna. Med mig. Jag ber henne sätta sig ner och relaxa med en drink. Nej. Hon vill inte. Alltid aktiv. För mycket tycker jag, men hon menar att det är livet. Busy, busy, busy.

Hon serverade en fantastisk spagetti. Kryddstark och vi satt där leende mot varandra. Propellern i taket snurrade ljummen luft över oss. Och jag njöt. Kan det vara så här bra. Kan livet plötsligt visa sina vackraste sidor? Kan jag nu sitta som en tämligen bedagad fd kreatör i den ljumma natten med en skönhet framför mig? Som ler och säger att jag är hennes sista kärlek i livet. Hon är rädd att jag ska såra henne, överge henne eller vara en "party man". Jag lovar och betygar att jag är OK, inte kommer att överge henne eller bedra henne. Och aldrig göra henne illa. Det går bara inte att bete sig illa mot en sådan rar människa. Är det äkta kärlek? Är det bara jag som i min ensamhet desperat vill känna närhet?

Hur fan ska jag veta, jag är ju inte någon psykolog. Kör vidare med halvpumpade däck. Känner mig lite kavat och käck. Tar mina insulinsprutor och trampar vidare in i det okända. Man kan ju vända. För mycket rim där. Borde vara mer reson. Jag älskar orden och det svenska språket. Önskar att jag hade lärt mig andra språk bättre. Fler nyanser, fler synonymer, flera kullerbyttor. Flera halsbrytande ordvurpor. Mera insikt, bättre förståelse.

Cat serverar en sista drink för kvällen. Genesis på stereon. Snackar om att servera tacos i morgon. Har tagit med sig en burk med salsa från Dolphin Bay, men bäst före datumet är ett år gammalt. Ungefär som jag. Mitt bästa före datum gick ut för länge sedan. Finns det något bäst efter datum? Hon sitter bredvid mig och har lagt upp sina ben i mitt knä. Det värmer i

den heta kvällen.

Nu är det kolsvart. Cikadorna lilar. Allt är släckt. Cat sover. Sussar och småsnarkar sött. Det enda ljuset är skenet från min dataskärm. Ensamt.

Genesis på stereon. Längtar efter mina barn och barnbarn. Snoriga, busiga, blåögda och blonda. TiT, This is Thailand. Så oförutsägbart, så annorlunda. Så långt hemifrån. Gråter kanske en skvätt igen.

Har alltid varit lättörd och sentimental. Minns när jag var med i World Business Academy och vi hade ett möte i Stockholm. Några rika amerikaner hade kommit i sina privatjet. Som avslutning var det en liten konsert med en flickkör och en cellist. Det lät så vackert att jag och många med mig grät. Barnens skolavslutningar (jag var med på några) var också tårfyllda stunder. Söta, finklädde barn, solsken, fladdrande flaggor.

Gick till sängs med en konstig känsla i kroppen. Både lycka över att ligga där bredvid Cat och en stark hemlängtan efter min familj. Lycklig och olycklig samtidigt. Kan man vara det? Var uppe tidigt. Fortfarande dålig i magen. Såg gryningen vid sexsnåret. Kröp i säng igen och sov till halv elva. Duschade, och där stod hon i sin genomskinliga negligé med min frukost på bordet. På sängen var de kläder som hon tyckte jag skulle ha för dagen framlagda. Som morsan gjorde när jag var liten. Cat morsar mig, precis som hon gör med Jack och Jason.

Idag blir det apoteksbesök. Mina hjärtmediciner nästan slut och så behöver jag något för magen plus mosquitomedel. Blev helt uppbiten på benen i går kväll. Hoppas jag inte får Denguefever som grasserar här i trakten. Det senaste jag läst var att 670 personer insjuknat just här där vi bor. Jag undrar om det

inte var det som drabbade Sylvie när hon besökte mig i Beach Village. Två nätter i rad hade hon mycket hög feber och svettades så att vi kunde vrida ur lakanen på morgonen. Saknar henne ibland och då mest våra djupa samtal om livet och världen på blandad engelskfranska. Vi håller fortfarande kontakten via internet, som ju bara skulle bli en dagslända enligt en korkad minister. Allt behöver inte vara kärlek, det finns ju vänskap också. Fast jag friade till henne. Och hon sa nej. Hade hon sagt ja hade jag varit i Montreal idag istället för Thailand. Två bokstäver hade ändrat mitt liv. Tre på franska: Oui. Nu blev det Yes. Jag friade till Cat för några dagar sedan. På ömma knän. Vi planerar att gifta oss i februari när brorsan kommer hit. Han ska först till Shanghai på musikmessa och sedan kanske till Turkiet över jul och nyår.

Jag friade till Christine för 39 år sedan också då på knä. Hon kan inte minnas det. Jag har alltid varit romantisk. Och artig. Morsan lärde mig hur man skulle uppträda. Öppna dörrar, alltid gå ytterst mot vägen på trottoaren, resa mig när en kvinna kom in i rummet och lämna plats i tunnelbanan för äldre osv.

Var iväg i eftermiddag med Cat och handlade på Villa Market, en fantastisk butik fylld med västerländska varor. Köpte mörkt bröd, Gorgonzola, salami, vin, tvättmedel, whisky, vodka och juice mm.

Sedan till apoteket. Mina mediciner är svindyra här. Allt importerat är dyrt. Det finns plagiat, som ofta är kinesiska, som jag inte vågar köpa. Betydligt billigare, men jag chansar inte. Sedan åkte vi till Cats villa. Jag parkerades i The Club House och hon stökade runt, letade reda på sitt pass, hade dit elektriker som skulle fixa med tjuvlarmet eller nåt. Jag drack en Singa Beer och nojsade med de söta flickorna som jobbar i

The Club House.

Sedan hem i den hemska, kaotiska fredagstrafiken via Main Road. Satt med hjärtat i halsgropen tills vi kom till den gropiga vägen som leder till vårt hus. Mackor med Salami, Gorgonzola och ett gott rödvin. Inte dumt alls. Nu är det kväll och min mage känns bättre. En jättefjäril flög runt på terrassen och somnade på en av väggarna. Grodor kväker, geckos kilar runt upp och ner i taket, hundar skäller långt borta. Cikador spelar sina kvällssymfonier. Cat stökar i köket, ska göra en papayasallad åt oss. Tina Turner på stereon.

Har äntligen fått ordning på tv-kanalerna. Nu har jag massor av amerikanska filmkanaler, CNN och BBC World News. Skönt att få se vad som händer i världen. Fast det mesta är förskräckligheter som vanligt. Mellanöstern, självmordsbombare, talibaner, fundamentalister, finanskris, klimatförändring, tsunamis, jordbävningar, aids, tyfoner och annat elände. Vi kunde ju ha ett paradiset tillsammans här på The Lonely Planet.

När jag var ung färdades nyheter långsamt. Nu sker allt blixtnabbt. Jag vet inte om det är bättre idag. Alla är tillgängliga hela tiden via sina mobiler. Kanske man var mer eftertänksam när vi använde oss av snigelpost och fick tänka efter medan vi skrev våra brev?

Cat köpte pojkarna varsin mobil i veckan. De hade allt. Telefon, radio, mp3 och mp4-spelare, kamera, video, inspelning av ljud och dessutom tv. De kostade under 700 Sek styck. Min första mobil kostade 24.000:-. Och funkade dåligt. Har upptäckt att jag börjar förlora känseln i mina sista fingrar, pekfingrarna och tummarna. Det kommer att bli många stavfel från nu. Men vad fan. Det var ju en fransman som skrev en bok

med hjälp av ögonrörelser.

Cat sov när jag gick till sängs. Jag hade fortfarande ont i magen och fick springa till muggen hela natten. Trodde ett tag att medicinen hjälpt. Men icke. Ännu.

På morgonen hade en groda ramlat i poolen. Jag försökte rädda den, men den dök så snart jag nalkades. Höll på i en kvart innan jag gav upp. Poolkillen får fixa upp den med sin håv. Såg på BBC World News att President Barack Obama fått Nobels Fredspris. Ett bra val tycker jag, men många är kritiska. Han har ju inte uträttat något ännu, bara fantastiska tal. Och det pågår fortfarande strider i både Irak och Afghanistan, anser många kritiker. Jag anser att han gett världen hopp och att han nu får allt större anledning att åstadkomma fredliga resultat. Fast nu ska tydligen ytterligare 45000 soldater till Afghanistan. Hm.

Poolkillarna kom och grodan var borta. Mystiskt. Den kunde omöjligt ha klättrat upp på kaklet. Kanske den sögs in reningsverket. Cat sitter på golvet i vardagsrummet och viker tvätt. Alltid aktiv. Mycket riktigt - grodan låg död i rensningssilen.

Cat berättade igår för mig att hon utöver villan som hennes familj bor i vid gränsen till Laos, även äger en restaurang och en shop. Hennes syster sköter det hela med några anställda. Cat tjänar inte några stora pengar på det hela, men familjen får en inkomst och billig mat. Och gratis boende i hennes villa. Familjen främst. Hennes tidigare internetcafé hade 25 datorer och gick till en början mycket bra. Men vartefter folk skaffade sig datorer hemma så sjönk intäkterna. Till slut sålde hon rörelsen.

Hon berättade också för mig att hon är gift! Hoppsan. Med en

dansk man som hon nu låg i skilsmässa med. Aha, det är därför villan ska säljas. Så fort de hade gift sig blev han som förbytt. Han blev elak, kritiserade allt, bestämde vilka kläder hon skulle bära och vilken mat hon skulle servera (inte thai). Han terroriserade familjen och pojkarna var livrädda för honom. Flickorna i The Club House avskydde honom. Han skällde ut andra gäster för hur de åt. Sicken skitstövel.

Till slut stod Cat inte ut, hyrde en condo som hon och pojkarna flyttade in i. Och så begärde hon skilsmässa. Han kommer i slutet av månaden till Thailand för att i vittnens närvaro skriva under alla handlingar. Huset ut på en marknad som just nu knappast finns. Hon får halva värdet. Möblerna skickas till Danmark.

Hon sa att hon inte vågat berätta tidigare eftersom hon trodde jag skulle sticka. Min vackra fortune teller. Hon har läst mina händer och sagt att jag har haft många olyckor. Mina livslinjer tyder på det. Vilket nys.

När jag var liten beundrade jag min farbror Nils oerhört. Professor, hjärnkirurg och överläkare. Han var inte min farbror utan min farfars bror. Farfar dog långt innan jag föddes. Jag ville bli läkare, men när jag som 14-åring praktiserade på Nacka Lasarett insåg jag att jag inte tålde att se blod. Vid en operation gick någon snett och en stråle blod träffade mig rakt i ansiktet. Jag svimmade, damp i golvet och bars ut. Därefter fick jag hantera bårarna vid ambulansintaget. Mycket blod. Sedan fick jag köra lik till bårhuset. Mycket enklare. De döda låg ju under lakan. Ibland stack fötterna fram med en namnbricka fäst med en gummisnodd runt en stortå. Rätt tufft för en 14-åring.

Beslöt mig för att bli något annat. Kanske konstnär? I skolan

var teckning det ända ämne som jag riktigt gillade. Ritade alltid, ibland riktigt bra. Annars var det geografi och engelska som jag tyckte om. Älskade att läsa kartor. Kan fortfarande rabbla Japans större städer. Tokyo, Yokohama, Nagoya, Osaka, Kobe och Kyoto. Kanske fel?

Engelska har jag alltid varit hyfsad på. Franskan var värre. Läste franska i fyra år, kom till syrran i Frankrike och begrep inte ett skit. Skolan upplevde jag mest som en pina. Vi som var lite snabba i roten fick alltid vänta in korkskallarna innan vi fick läsa vidare. Min kompis Ture och jag åkte in till Stockholm och tjänade pengar som gatumusikanter. Gick rätt hyfsat. Jag på gitarr och Ture på tvärflöjt. Jag bar en bonjour, nästan som en frack. Minns inte vad vi spelade, men vi fick in en del pengar i min lilla hatt som man emellanåt fick knyckla ihop för att rusa när polisen kom.

Brorsan satt och drack rödvin i kaffekoppar på ett café i Gamla Stan tillsammans med polare. En var en algerisk zigenare, vars namn jag glömt. Han spelade flamenco fantastiskt bra. Ture och jag drog in rätt mycket pengar den sommaren. Bäst gick det när amerikanska kryssningsfartyg kom och blåhåriga kärringar tyckte vi var gulliga. Ture fick ofta stryk av sin elaka farsa som var hyfsad konstnär. Han flydde senare in i narkotikans hemska värld och dog ung.

Jag hade vanföreställningar och mardrömmar. Trodde under ett år att världen skulle gå under vid midnatt. Låg där och räknade sekunderna. Nähä, inte inatt. Då blir det imorgon. Gick hos psykolog och tydde plumbilder. Somnade framför en sollampa och brände sönder mitt ansikte och överkropp. Ville vara snygg när Lena, tjejen från Malmö skulle komma på besök. Det blev sjukhuset istället. Tappade fyra lager skinn och

fick inte vara i solen på ett år.

Jag mönstrades för militärtjänsten. Jag hade extremt bra mörkerseende. De ville att jag skulle bli fallskärmsjägare, bra val med min höjdskräck. Jag frågade vad det innebar. Man sa att jag skulle hoppa ut från flygplan bakom fiendens linjer, gräva ner mig i snön, spana och rapportera. Aldrig i helvete tänkte jag. Sedan var det utfrågning av en psykolog. Har du några vänner? Ja, min bror är snäll. Tror du att du skulle kunna trivas på ett logement med andra pojkar? Nä. Jag vill helst vara ensam eller med min bror. Efter en timme eller så blev jag frikallad. De hörde aldrig av sig mer. Och glad för det var jag. Cat är iväg för att ordna med fotografering av villan. Det är mycket varmt, kanske 35 grader. Svetten rinner och mina nytvättade, strukna kläder blir genomblöta. De ligger alltid på sängen när jag kommer från duschen. Min skatt Cat morsar mig. Hon ska ordna så att hennes engelska möbler, en tv, kläder och lite annat forslas hit från villan. Klockan är nu lite över två och jag sippar lite kallt kaliforniskt vittvin på terrassen under propellern. Fortfarande problem med magen.

Cat har hängt upp en korv i vårt orkidéträd. Den ska lufttorka. Jag trodde det var fågelmat. Trädet har en knotig stam och spretiga avsågade grenar och där hänger i små krukor fullt med olikfärgade orkidéer. Och en korv. Mycket vackert. Bortsett från korven. Där hänger också en del av hennes klänningar för att torka. Hon har tydligen hur mycket kläder som helst. God smak. Alltid elegant och businesslike. Oftast är det klänning, men ibland vita åtsmitande jeans eller shorts. Hemma ibland helt naken, eller så i sexiga, genomskinliga saker. Hon köper snygga shorts och T-shirts till mig. Ser nästan ut som om jag spelar golf, vilket jag inte gör. Var med i prestigefyllda Särö

Golfklubb i femton år. Tog aldrig grönt kort. Hade inte tid. Det var nitton års väntetid för att bli medlem, men en kompis satt i styrelsen och jag och min kollega köpte en minimal reklamskylt på en parkbänk för kanske femton, tjugo tusen, så var det klarat. Beställde tid med klubbens pro. Köpte en hel djävla uppsättning med klubbor i deras shop. Han frågade mig om det var mina klubbor och jag nickade. Det är damklubbor sa han och skrattade gott. Jag har för mig att jag slog ett enda slag, hamnade i en sandgrop, packade ihop, satte mig i min värstingPorsche och åkte till kontoret. Hade inte tid. Pröjsade emellertid medlemskapet i femton år. Idiot. Hade t.o.m. egna golfbollar med byråns logga på. Fint skulle det vara. Urlöjligt med lite distans. Någonstans i världen är det kanske någon som slår till på mitt namn så bollen studsar i en annan sandgrop. Vem vet?

Nu börjar det regna. Cat ringde mig från La Valle och bad mig ta hand in tvätten. Och den djävla korven. Vilket jag gjorde. Nu kommer en svalkande vind. Skönt. Har svettats hela dagen. Plötsligt betydligt svalare. Cat och jag kivas varenda kväll om temperaturen på AC'n i sovrummet. Jag vill sätta den på 18 och hon vill ha minst 25 grader. Det blir aldrig svalare än så i alla fall. Det surrar och susar och jag ligger där med armarna om hennes ljuva, mjuka och varma kropp. Kastar av mig täcket då och då. Springer till muggen, somnar om. Ingen sex de senaste dagarna. Klarar inte det med min magsjuka. Hon köper p-piller varje vecka. No more children. Hon märker att jag har kul med hennes pojkar. Men ska jag göra det här igen? Jack och Jason. Två smågrabbar i poolen. Cyklar och fotbollsdojor igen? Tonår, acne, hormonproblem? Min exfru garvar nog när hon läser detta. Hon i Frankrike med sin pensionär och jag här med

småungar. Hon har ju gjort sitt. Jag har ju bara jobbat och betalat. Rättvist? Förmodligen. Åskan mullrar allt närmare. Vad händer om man sitter i jacuzzin och åskan slår ner? Blir man kokt då?

Cat kom just hem. Det mullrar som fan och hon är glad att jag räddade tvätten och korven. Do you want a drink? Vodka and orange? Yes. Åskan mullrar inte längre. Regnet har slutat och den tropiska kvällen kommer. Cat står vid spisen och lagar en green curry. Snart kommer fladdermössen och cikadorna kommer att spela. Grodan dog tyvärr i min pool. Ledsen för det. Får se hur allt kommer att gå. Jag kunde ju faktiskt ha suttit i fåtöljen på Linnégatan och sett på Bingolotto eller Rapport eller Aktuellt, druckit rödvin och snubblat till sängs hos en ointresserad hustru. Bättre idag? Javisst. Klart. Livet har blivit bättre. Vete fan hur det kommer att bli. Kör vidare på livets stig. En floskel, men den får duga. Nu väntar Cats green curry.

Den var ljuvlig. En med kyckling och en med pork. Till det fishsaue and chili. Hon sa att hon hade fem friare. En från Australien, en från amerika, en från Schweiz, en engelsman från Thailand och så var det jag. Hon städar just nu upp vid middagsbordet.

Jag vill inte vara en bland många. Jag vill vara den enda. Vad fan, det är ju som dansskolan igen när jag var liten pys. Hon kom ut på terrassen och sa att hon älskade mig. De andra ville bara komma mellan hennes ben. Ingen hade gjort det. Det var bara jag som gällde. Säll igen. Tror henne. Vill ha henne. Lycklig. Vill känna hennes kramar, smaka hennes kyssar och smeka hennes fantastiska kropp.

Hon sätter på ny musik. Country road. West Virginia. Take me

home. Skitmusik, men bättre än svensktoppen. Sippar thaiwhisky och deppar en stund. Längtar efter så många. Men Cat gör mitt liv till en saga. Är jag värd den? Sagan? Natten är ljum, syrsor spelar. Mina geckos tjattrar i taket. Magen krånglade, så det blev inte mycket sömn. På morgonen hade ännu en groda ramlat i poolen, men Cat räddade den. Idag ska vi ha grannarna på en drink. Ett trevligt norskt par i min ålder. Cat städar huset och terrassen. Det gör hon varje morgon. Ibland också på eftermiddagarna. Hon sopar, sopar, sopar. Allt är skinande blankt och rent. Städmani? Nu kom hon ut och tvättar terrassen. Christine och jag hade polska städerskor som kom var fjortonde dag. Morsan hade också en städerska. En lyxhustru som inte arbetade en enda dag i sitt liv. Men hon tog bra hand om oss barn. Tillsammans med andra damer vävde hon gobelänger och så hade hon sina damluncher där det skvallrades, skrattades och sörplades sherry iklädda pillerburkar a la Jackie Kennedy. Och så åkte hon in till auktionskammaren i Stockholm och ropade in antikviteter. Ibland riktiga fynd. Hela huset var fyllt av främst 1700-talsprylar, mest porslin. Hon designade själv en del av sina smycken som hon lät göra hos George Jensen. Hatt-Rune gjorde hennes eleganta hattar.

Hatt-Rune träffade vi långt senare när Christine och jag bodde i Skåne. Han hade en boutique i Förslövsholm som hette Hattlösa. Hans bror hade varit ballettdansör och hade döpt sitt hus till Hopplösa. Båda bögar. Båda jättetrevliga och kreativa. Jag gjorde loggan till Hattlösa och fick betalt i fantastiska kläder till Christine som Rune designat.

Långt tidigare. Morsan skjutsade mig till Norrtälje. Jag skulle på seglarläger på Fejan. Det var Föreningen Sveriges Flotta

som arrangerade. Vi hade uniformer. Mycket militärt. Mycket disciplin. Revelj och tapto morgon och kväll. Uppställningar när flaggan hissades på morgonen och halades på kvällen. Jag var tretton eller fjorton. Man skulle bädda så fint att en enkrona kunde studsa på täcket. Mycket segling i tröga J-14, klinkbyggda ekbåtar med bomullssegel. Kapprodd i åttamannahuggare. Tunga ekbåtar med åtta åror som man knappt nådde runt med grabbhänderna som först fick skavsår och sedan valkar. Glittrande fjärdar, kamratskap, pennalism. Vi tjuvrökte bakom ett utedass och jag fick min första fylla. Minns att jag fnissandes kröp runt i ljungen. Kompisarna slängde mig i plurret från ångbåtsbryggan, bar hem mig och la mig i sängen med mina dyngsura kläder. Missade reveljen och blev utskälld. Kuddkrig på såpad telefgrafstolpe mellan två bryggor. Vann aldrig. Tror jag fångade en huggorm med mina bara händer bara för att visa mig tuff. Det vimlade av dem på de solvarma klipporna på eftermiddagarna. Fick åka torpedbåt i full fart genom den vackra skärgården. Jag njöt. Jag åkte tillbaka till Fejan året därpå. Nu som veteran. Fick bestämma lite grann över de nya glina. Livet kunde inte vara bättre. Morsan skickade ett brev till mig med adressen: Till Matros Hans Antoni. Vid utdelningen lästes det upp och alla garvade. Fick heta Matrosen i flera veckor. Har därefter i hela mitt liv älskat havet och att segla. När det brallar i och det brusar och båten skjuter fart. Man känner naturen. Är nära. Det bubblar bakom akterspegeln. Det kluckar och fräser, det lutar och kränger. Man är ung, solbränd och i badbrallor. Livet framför en. Havet oändligt stort. Man går upp i vind och stagvänder eller faller och gippar, duckar för bommen, får fart igen. Naturen, vinden, synintrycken, salta stänk, frasande segel. Kan

det bli bättre? Den ljuvliga känslan av närhet till naturen är nog det bästa i mitt liv.

Segling var den enda sporten för mig. Kappseglade en hel del. Vann aldrig förutom när jag långt senare var kock ombord på brorsans båtar. Då vann vi Scandicap Race. 30 timmarsregatta. Vi hade Seppo som navigatör. Krigsbarn från Finland, senare stridspilot i flygvapnet. Han navigerade med hjälp av ett stoppur, sjökort och logg. Räknade ner när vi skulle slå. 10, 9, 8....slå! Vi tog ut varje ben längre än de andra. Ibland slog vi bara ett par meter från en grynna.

Brorsan var fenomenal på att trimma riggen så vi fick bra boatspeed. Minns att vi satt i sittbrunnen och spelade gitarr, sjöng Beatleslåtar och gled förbi alla andra i den ljumma sommarnatten. Vi vann med mycket stor tidsskillnad till de andra. Fick protester mot oss. De trodde vi hade fuskat. Protesterna avslogs och vi festade. Det blev ett rejält partaj i Sandhamn där brorsan lirade piano och jag gitarr, eller om det var tvärtom. Festen fortsatte på bryggan halva natten. Det var livat värre.

Värre var det med andra sporter för mig som ung. Lite hockey och bandy på vintern. När det stod idrott på schemat så hoppade, skuttade och sprang jag så gott det gick. Aldrig några speciella resultat. När det lirades fotboll fick jag mest sitta på bänken och titta på.

Långt senare när vi spelade i reklambyråserien i Korpen på Heden Göteborg, beslutade jag mig för att aldrig mer spela fotboll. Vi hade tryckt upp glansiga tröjor där det stod: "I Sämsta Laget" på ryggarna. Jag skulle nicka, fick en stenhård boll i nyllet och svimmade. De bar mig från plan och la mig bakom målet där jag fick kvickna till. Visste inte att bollar

kunde vara så hårda.

En annan gång var det byråturnering i brännboll i Slottsskogen. Vi fuskade eftersom vi hade hyrt in några vältränade brandmän som någon på byrån kände. Jag var sen från ett möte. Bytte om bakom min värstingporsche. Värmde inte upp. Fick in en fullträff, rusade iväg och kom kanske 5, 6 meter då mina lårmuskelfästen lossnade och jag stöp. Mina lagkamrater trodde jag fått kramp och försökte massera mig och jag skrek. Tog mig med stora besvär och smärta hem. La mig i ett varmt bad och drack whisky.

Min fru fixade kryckor åt mig. Jag skulle på en konferens på Sheraton i Stockholm dagen efter, så det ordnades med rullstol på både Landvetter och Arlanda. Gick med kryckor i flera veckor. Jag har för mig att vår byrå vann turneringen, men jag är inte säker.

Cat står vid strykbrädan. Gör pressveck på mina shorts. Det regnar och luften är lite svalare än normalt. Det är skönt. Långt borta mullrar åskan. Hon ger mig en kalldusch. Hon måste åka till Perth i Australien för att jobba av en skuld till sin svåger där. Helvete tänker jag. Det börjar bli komplicerat igen. Jag vet ju att hon har en friare där, en rik snubbe som uppvaktat henne i flera år. Jag vill inte det säger jag. Du vet inget om mig säger hon. Med rätta. Vet inte ett jota mer än vad hon då och då portionerar ut. Smart, Streatsmart. Min? Jag vill ju veta, kunna planera, men det går ju inte. Här finns inte A eller B. Bara kanske eller. Och underbart kel i bingen medan man funderar. Ingen älskar mig säger hon när hon läst sitt horoskop på internet. I do säger jag. Hon kommer ut på terrassen och fyller på från flaskan med Mont Claire Red. Kysser mig i nacken och kelar med mig. Vad gör man?

Strax efter nio på morgonen ringer Smithy från Monkey Bar. Han räcker över telefonen till Jackie, bakgrunden hör jag Dave. Miljonärerna från Liverpool är tillbaka och vill träffa oss i helgen. Jag säger att jag måste åka till George Town, Penang i Malaysia på torsdag för att fixa nytt visum och att jag inte vet när jag är tillbaka. Kanske på lördag. Lovade ringa och berätta när vi kunde komma ner till Dolphin Bay igen. Det blir ett trevligt återseende.

Ett annat kärt återseende var igår när vi åkte till The Windmill vid Hua Hin Grand och träffade Eddie och Sue. Eddie hade just kommit tillbaka efter att ha varit i Holland och arbetat i 5 månader. Han får inte det lilla stället att gå runt under lågsäsong.

Två trollsländor, dragonfly, älskar medan de flyger. Vilken känsla. Vem styr? Hundratusen pyttesmå myror går på led över terrassen. Vart ska de? Vem bestämmer och styr? Hur fungerar det? Hur kommunicerar de?

Vårt satellitabonnemang inkluderar ca 50 radiokanaler. Bara musik, inget prat, inga reklaminslag. Klassisk musik, opera, rock, blues, jazz, country... Ett enormt urval. Cat i poolen och sedan i jacuzzin. Säger att det är kallt. Ca 28-30 grader. Kallt? Jag har problem med magen igen. Trodde jag var kurerad men tji. Undrar hur det ska gå imorgon då jag först ska åka taxi i tre timmar och sedan flyga till Penang. Det är väl kanske en 25 år sedan jag var där första gången. Då en vacker plats med George Town som pärlan. Idag en brusande turistfälla. Jag tänker bo på Merchant Hotel. Billigt, dålig frukost, men rent och mitt i smeten mellan Chinatown och Little India. Malaysias bästa indiska krog, Maharaja, tvärs över gatan. Och i gathörnet stället där man kan äta kinesisk roasted duck. I hotellet mot

gatan en engelsk pub med fotbolls-tv och söta servitriser. Det var där jag mötte John, från Kanada som seglat hela vägen, tillsammans med sin fru, från Kanadas västkust, via Fidji till New Zeeland och sedan via Perth till Penang. Vilket resa. Som vanligt visar sig seglare vara extra trevliga människor.

Det var också på Penang som jag mötte Sylvie på Stardust Café. En fantastisk kvinna som sa nej till mitt frier. Inte längre tillbaka än tre månader. Verkan mycket längre. Tiden spelar mig spratt. Nej det var sex månader sedan. Minns nu. Livets klocka tickar. Men kanske att den inre klockan börjar dra sig. Måste kanske dra upp den då och då i fortsättningen. Men hur och med vad?

Flugor, svett och myror överallt. Trångt i paradiset. Luften står stilla. En och annan fjäril, stora som sparvar. Cats bikini och mina shorts på tork. Ismaskinen ploppar fram nya kuber hela tiden. Mina fingrar fungerar inte längre. Ont som fan vid beröring. Likaså med mina ben och fötter. På radion Fats Domino. Hå hå ja ja. Cat kommer ut på terrassen. Har fixat med sitt midjelånga blanka, svarta, gnistrande hår och målat naglarna. Alltid sensuell och elegant. Hon undrar vad jag skriver och jag säger att det är om oss.

Hon berättade att hon under ett år hoppade av universitetet i Bangkok för att sköta ett jordbruk. Detta bara för att lära och erfara hur hennes föräldrar hade haft det. Hon köpte land och hyrde in daglönare för 50 bath/dag, odlade gurkor, ris, chili och födde upp kycklingar. Hon var bara arton då. Det gick bra och hon tjänade en bra slant. Företagsam redan då. Nio pojkar ville gifta sig med henne. Kom med gåvor men hon sa alltid nej. Skulle fan inte gifta sig med en fattig bonde. Hon ville ha ett bättre liv. För pengarna hon tjänade lät hon bygga ett hus till

sina föräldrar. Ett hus som hon tydligen fortfarande har kvar. Måste försöka att komma ihåg morsans och brorsans födelsedag den 25:e oktober. Hon fick honom på sin 25-årsdag. Hon blir 89 och han 64. Hon i Sverige, han på väg till Shanghai i affärer. Familjen spridd över hela världen. Min son Rudolf i Sverige med sin fru Anna och tvillingarna Viggo och Freja. Min dotter Emelie i Belgien med sin man Daniel och barnen Leon och Malva. Rudolfs två första barn Helena och August i Alpena, Michigan, USA. Syrran och min svåger Daniel i Schweiz. Och jag med min Cat i Thailand. Det är tur att Internet finns.

Poolkillarna här igen. Kommer tydligen varje dag, lite onödigt. Cat hänger tvätt på tork, hon tvättar varje dag, t o m mina badbrallor. Vi ska snart ner till The Windmill och äta lunch hos Eddie och Sue.

Så här blev det. Tokigt igen. Vi äter och tar en öl, sedan börjar Cat snacka alltför öppet med Eddie och Sue och Sue's syster om vårt sexliv. På tai. Jag fattar vad det handlar om och ber Cat ligga lågt. Men inte. Sedan kommer en dansk man, skallig, ser ut som en sköldpadda. Cat kände honom mer än väl och snacket fortsatte. Jag blev förbannad. Det var väl en tidigare älskare, fast hon betygat mig att det inte varit någon annan efter hennes mans död. Tror henne inte. Blir lite full och kallar henne för "stupid woman", vilket man inte gör ostraffat i Thailand. Lättstöta.

Åkte hem och bråkade hela kvällen. På morgonen hade jag beställt en taxi till Bangkok för att åka till Penang i Malaysia. Innan dess hade jag ställt ultimatum. Antingen slutar hon att generera mig inför en av mina bästa vänner här och sin danske skallige sköldpadda, ber mig om ursäkt eller så drar jag.

Jag packade i stort sett allt och stack till Penang med rännskita och väl framme spyattacker med galla. Åt inte på tre dagar. Satt på muggen, tog en taxi till ambassaden. Innan dess hade jag fått böta 13000 bath på flygplatsen eftersom jag varit mer än en månad illegalt i landet. Jag trodde jag hade tre månaders visa, men det vara bara två. Min reskassa blev till 400 Sek. Gick bra eftersom jag inte kunde äta eller dricka. Skit också. Kom hem till Hua Hin igen och där låg ett långt brev fran Cat. Vill tänka. Ordna upp sitt liv. Det är ju så dags nu när hon inte avslutat sin skilsmässa från DK-man som hon kallar sin man från Danmark. Jag har sagt att jag älskar henne, men inte vill bli förödmjukad inför min vän Eddie. Vad är det som gäller? Funderar på att ta en taxi till Dolphin Bay igen. Och mina vänner där. Som en såpa fast på riktigt. Cat tycker hon förlorar ansiktet. Och jag mitt. Bråk, desperation. Jag är ju den som förlorar den striden. farange, ensam och kärlekskrank. Med en förlorad, underbar kvinna. Kan inte ta vilket skit som helst. I'm a man yes I am. And I love her so. (Chicago 1969?). Efter ett ensamt dygn, många email och telefonsamtal kom hon tillbaka till mig. Fortfarande skitsur och förnärmad. Jag tigger och ber henne förlåta mig och till slut ger hon med sig. Men inga kyssar, kel, smek eller sex på två veckor. Brott och straff. Aha, är det så det fungerar här? Med henne som domare. OK sa jag. Jag kan vänta. Vet att det inte blir så. En så erotiskt sinnlig kvinna som Cat kommer knappast vänta så länge. Från och med idag får jag vara försiktig, inte säga fel saker, vakta min tunga. Vi sov ihop och jag försökte lägga armen om henne, men blev bryskt bortknuffad. Tuff Lady. Hårda bud. Hua Hin vimlar av poliser och militärer. Ett asiatisk toppmöte äger rum. Main Road har fått gräddfiler där asiatiska dignitärer

susar fram med motorcykel- och poliseskort. Blåljus och skrikande sirener. Bodyguards med öronsnäckor och putande axelhölster. Stor nervositet. Cat och jag blir inte stoppade vid de många posteringarna. Hon har tydligen en speciell dekal på framrutan som ger henne fri genomfart. Vi bromsar in, blir synade och vinkas vidare.

Hon parkerar mig på The Windmill, hos Eddie och On. Hon drar vidare till La Vallee. "I'll be back soon". Det visade sig bli 2,5 timmar. 2 stora Chang beer och trevligt snack med Eddie, som är lite besviken över livet. Hårt och tufft. Efter 5 månaders jobb i Holland som chaufför för Coca Cola har han bara lyckats spara ca 700 Euro. Han älskar sin thailändska fru, har många idéer men inga pengar. Cat kommer. På kvällen, hemma i Laguna försöker jag övertala henne att berätta om sitt liv. "The daughter of buddha" som hon har tatuerats av en munk på sin vänstra skuldra. Hon säger underfundigt att hon ska när det är dags. Jag säger att jag ska notera och skriva. Och läsa upp för henne. En hemlighetsfull kvinna, full av överraskningar. "two weeks of prohibition". Inte röra eller beröra. Nytt för mig. Kanske eftertänksamt nyttigt. Men jobbigt. Jag vill ju vara nära, kramas och kela. Bara leva och ha det lite trivsamt tillsammans med denna underbara kvinna. Jag har förstått att hon har massor av friare, eller uppvaktande män från hela världen, men hon satsar på mig. Förstår egentligen inte varför. Just nu befinner jag mig i limbo, dvs ingenstans och överallt. Cat kysste mig nyss godnatt och gick till sängs. Grodorna kväker, cikadorna spelar, mosquitos anfaller och biter sönder mina ben. Och jag mår rätt bra. Min mage funkade igen. Efter närmare en vecka på muggen. Cat lagade en fantastisk god gulasch. Spicy men välsmakande. Aloï. Propellern på terrassen

vispar runt. En pyttemyra kryper på skärmen framför mig. Den irriterar mig och blir till historia med hjälp av min tumme. Irriterar mig också att jag inte kan komma ut på internet. Kanske man blockerar nätet på grund av toppmötet. Många undrar vad Thaksin i exil tänker göra. Spänt läge. Soldater i alla gatuhörn. Jag ligger lågt och bredvid en kvinna som säger nej med eftertryck. Ha. Kunde vara värre. Mjukt, varmt, mysigt ändå. Nära och närapå. Så kan det gå. Si eller så. Snackade just med en av mina geckos. Är på gång igen. Känner att livet har mer att erbjuda. Det ligger där framför en, men man måste ställa in blicken, kanske köpa nya glasögon. Inte titta längre i fel ända av kikaren. Bakåt är inte framåt. Framåt är ofta runt hörnet. Vad finns där? Du vet inte och det är det som intresserar. En ny kärlek? En ny värld? En ny tankegång? Ett nytt spår på livets spännande, krumbuktiga stig? Smithy ringde nyss från Monkey Bar. Han var överlycklig. Hade just varit i Pran Buri och hämtat ut gitarren som brorsan skickat från Sverige. Han berättade också att Jackie hade ramlat i en trappa och slagit sig rejält och att hon nu låg på ett sjukhus i Bangkok och skulle bli kvar där i minst en vecka. Stackars kvinna. Cat berättade igår kväll att hon har en samling på över 1000 buddhastatyer i sitt hus i norra Thailand. Många av dem är antika. Hon hade också därifrån skickat halvädeltstenar och smycken till sin syster i Australien, som sålt dem med god förtjänst. En kuriositet var också geckoödlor med dubbla svansar. Enligt kineser bringar de lycka. Cat hade fattiga bönder som fann dem, dödade dem och lät dem soltorka. Sedan plastades de in och skickades till syrran som sålde dem till kineser i Australien. Money, money. Vilken spännande kvinna

jag mött. Alltid aktiv. Alltid igång med olika projekt. Eller så städar, diskar, tvättar hon, eller lagar mat, serverar mig kaffe och drinkar, kammar mig, sköter mina fötter, hänger tvätt, stryker, arrangerar blommor... På förmiddagarna går hon iklädd genomskinligt nattlinne. I solskenet ser jag hennes ljuvligt formade kropp.

Vi har beslutat att jag vid månadsskiftet ska flytta tillbaka till Talay Tara i Dolphin Bay medan hon reder ut sina affärer. Hon har sagt till uthyraren att jag måste bryta kontraktet pga sjukdom. Jag måste vara nära ett sjukhus i Bangkok för mitt hjärtas skull. Hoppas få tillbaka depositionen på 45000 bath. Får se hur det går. Scootern är avbeställd. För farligt för mig att köra här i den helt vansinniga trafiken. Det är annat i Dolphin Bay, nästan ingen trafik alls.

Som när jag var liten grabb. I någon av farsans vräkiga amerikanare på dammiga vägar mot huset i Kopparberg eller i Dalarna. Jag minns att bilarna var tvåfärgade och med vita däcksidor. Jailhouse Rock med Elvis på grammfonen i baksätet. Nästan ingen trafik, sällan möten och farsan stod på gaspedalen, gruset sprutade och bakom oss ett enormt dammoln. 1956, kanske 57. Dodge med fenor. Allt var ljust. Framtiden hade inga orosmoln. Farsan i sitt esse. Han skulle ju dumpa oss i sommarhuset och vända tillbaka till någon av sina älskarinnor. Bara komma tillbaka till oss på helgerna. Minns inte att jag bar andra kläder än badbrallor. Satt för det mesta på bryggan och metade abborrar, som Lucky, min jycke snodde och knaprade i sig. Koblafor i hagen. Gisten eka i sjön, dyg botten när man skulle bada. Mängder av flodpärlmusslor i bäcken som vi plockade och bände upp. Aldrig ens den minsta pärla. Det var sommar, sol och blomsterprakt. Det var

höhässjor, det var slätter med en bonde och oss ungar högst upp på höskrindan. Lintotten Hans balanserade på bjälkarna högt upp i höladan och vågade hoppa ner i halmen där nere.

Mängder av huggormar.

Cat kom just nu ut naken från duschen. Vilken vacker kvinna. Hon ler och vänder tillbaka med en blus hon ska bära. Vi ska till The Windmill. Jag har beställt en Wienerschnitzel och Eddies fru On har lovat att fixa till det. Cat kom just ut med en whisky on the rocks till mig. Det är mycket varmt, kanske 34-35 grader. Ingen vind. Luften dallrar, propellerfläkten surrar svagt. Isbitarna klirrar och tumlar runt när de smälter. Min Cat sopar golvet för andra gången denna förmiddag. Aldrig stilla. Mängder av småfåglar på gräsmattan. Pyttemyror på bordet, bananbladen slokar i värmen. Det är lugnt och stilla. Inga mordhot eller skjutglada terroristjägare. Adam med Eva i Paradiset. Igen.

Hade en trevlig lunch på The Windmill. Stannade på Villa Market och tog en kaffe och köpte whisky. Molnen kommer över bergen. Kanske det kommer att regna. Vi tog oss hem på bakvägar, the main road är blockerad av soldater för att släppa fram alla VIP's som ska delta i konferensen. Man behandlar medborgarna som skit. Det är bara makt och pengar som gäller. No money, no honey eller no honey, no money. Märkligt. Min Cat sitter vid sin notebook i en prickig bikini. Vacker som en soluppgång. Paul Gaugin's söderhavsflicka. Min thailändska. Solen bryter fram och jag kan inte längre läsa på min dataskärm. Går in, smeker henne över stjärten och får ett slag på handen tillbaka. "Two weeks, I told you that". Tja, man kan ju alltid pröva sin lycka. Vill själv veta var jag står. Vill veta om Cat är min nya kvinna. En prickig bikini, vacker kropp och

sött leende är inte allt. Vill försöka förstå om jag ska våga satsa på denna spännande relation. Gör nog det. Utan att känna mig säker. Denna kvinna kommer i alla fall att förgylla mitt liv. Ett tag eller för resten av livet. Bättre än min exfru på Linnégatan i Göteborg. Visst. Klart bättre. Men kanske för annorlunda. För svartsjuk och för mycket som jag inte kan förstå. För asiatisk? Men mycket kvinna. För sexig, för krävande i sängen? Jag har förstått att det är jag som gäller, men måste man vara man och viril hela tiden? Orkar jag med detta? Jag ska nog klara det med lite mer viagra. Fan, sex är ju inte allt. Däremot erotik, kel och smek.

Jag har ju genom åren varit med om en hel del. Tror inte att jag gjort så många kvinnor besvikna. Alltid artig (morsan igen) och belevad. Morsans väninnor ville alltid para ihop mig eller brorsan med deras fula döttrar. Och morsan ville få ihop syrran med nobla grannpojkar. Nu sitter jag här med Buddhas dotter i Thailand. Cat ska laga en pizza åt oss. Har varit på marknaden och skaffat ansjovis, svindyrt, får se hur det går.

Jodå, det gick hyfsat. Har saknat den salta ansjovisen. Annat kulinariskt jag saknat är matjessill, all slags sill, kaviar och knäckebröd, leverpastej och europeiska ostar som Gorgonzola och Camembert. Men nu vet jag var jag kan få tag på det mesta. Hos Villa Market. Allt dyrt, men det mesta finns där. Där finns också hyfsat bröd, inte bara tråkigt vitt. Man äter inte bröd i Asien, man äter ris.

Vi gick till sängs ganska tidigt. Jag försökte kela med henne, men det var tji. På morgonen gick det bättre. Min provotid är kanske över. Inte helt säker, men kanske.

Hon frågar mig om jag kommer att stå ut med henne och barnen och jag säger att jag ska göra mitt bästa. Och jag menar

det verkligen. Vill inte förlora denna fantastiska människa. Så i nästa vecka bär det av till Dolphin Bay igen. Kommer nog att kännas lite grann som att komma hem. Hon kommer ut och kysser mig, men klagar över att jag inte har rakat mig. Bråk om vår deposit. Förlorar nog 45000 bath i alla fall. Helvete också. Hur man än vänder sig har man häcken där bak. Här gäller bara cash. Money, money. Anständighet eller ärlighet existerar inte. Alla är skurkar. Paul ringer mig och säger att han fixar ett hus åt oss. Inte samma som tidigare. OK säger jag.

Myndigheterna har stängt järnvägen som går mellan Bangkok och Koala Lumpur på grund av risk för terroristattentat under den asiatiska konferensen. En stor militär lastbil står mitt i stan. På taket en mast med en radar som vispar runt. I viken fullt med marinens fartyg, några utrustade med missiler för att skjuta ner eventuella flygplan som kommer in i "no flight zone". Den militära närvaron är tydlig. Cat berättade för mig att när Thaksin förklarade krig mot narkotikahandeln så mördades tusentals människor. Först och främst narkotikahandlare, men även kunder strök med. Man sköt alla. Cats släkting, en ung pojke fick fly ut ur landet. Annars hade han mördats. Bor numera i Australien. I Cats hemstad fanns en dödspatrull som varje dag sköt en handfull män som nyttjade narkotika. Hon tror att ca: a hundratusen strök med totalt. Kanske fler.

Idag åkte vi ner till Dolphin Bay via Tesco i Pran Buri där jag fick loss lite pengar på mitt MasterCard. Mötte David på banken som berättade att Jackie var hemma. Jag trodde att hemma var detsamma som Dolphin Bay, men han menade Liverpool. Hon måste få en ny höftled inopererad och i Bangkok hade det kostat en miljon bath.

Smithy sken upp och kramade om mig när vi kom till Koram

Resort och Monkey Bar. Han visste att vi skulle komma tillbaka. Malcolm och Barbara hade skvallrat. Alla verkar hålla koll på mig. Paul kom dit med mitt nya hyreskontrakt och sedan blev det kärt återseende hos Peeo's. Engelsklärarinnan och Dee var där och alla tycktes ha saknat mig. Till och med jycken Bao. Han med kastmärket i pannan. Vi åkte tillbaka till Hua Hin och tog Main Road in i stan. Avspärningar, militärer i alla hörn. Cat parkerade mig på BonCafé medan hon uträttade lite ärenden på Market Village. Förmodligen det farligaste stället i stan just nu. Militärer med bombhundar gick runt hela tiden. Massor av folk, stort shoppingcentra med många farange. Och därmed ett spektakulärt mål för terrorister. Jag försökte hålla oron borta, tog en espresso och höll ögonen öppna. Andades ut när vi körde därifrån.

Ska bli skönt att på söndag åka ner till Talay Tara igen. Slippa den galna trafiken i Hua Hin. Varje dag dör flera personer här. Och jag sitter där bredvid Cat med hjärtat i halsgropen. Ibland försöker hon stryka mig över benet, lite kärvänligt, men jag säger "hands on the wheel". Hon berättade för mig att hon hjälpt sin familj alltsedan hon var sju år. Hon klättrade upp i djungeln och högg ner träd som hon gjorde grillkol av. Hon plockade bananer som hon skalade och skivade tunnt och friterade med socker som hon sedan åkte runt och sålde. Hon visade mig sin nyckelring. En snidad penis som hon designat och låtit munkar i norr dekorera med förmodligen snuskiga ordspråk. Hon hade sålt tusentals av dem till Australien. Nu är hon igång med en speciell amulett med nio budskap.

Vidskepliga som fan här. Men Cat är företagsam. Aldrig stilla. Alltid kärleksfull. Märklig upplevelse för en sjukpensionär. En ny och annorlunda värld. Jag bara noterar. Och försöker efter

bästa förmåga hänga med i svängarna. Begriper bara knappt hälften vad hon säger. Det mesta är en obegriplig röra med släkt, familj och bekanta i en salig röra. Rätt kul och underhållande men helt fantastiskt obegripligt Jag nickar, hummar och verkar som om jag förstår.

Månen hänger upp och ner. Mina norska grannar fnissar, mina geckos hör av sig. Cat tittar på någon såpa och jag svettas i den tropiska kvällen.

När Eddie öppnar The Windmill dagen därpå så parkerar Cat mig där med en öl medan hon utträttat ärenden. Eddie visar sin "stungun", dvs en elchockapparat som paralyserar motståndaren. Han känner sig hotad. Jag vet inte varför och vill heller inte veta. Han vill köpa en revolver och frågar Cat om hon kan hjälpa honom. Visst säger hon. Det kan ta ett par dagar och kostar kanske en 15.000 bath. Det måste vara en revolver säger Eddie. Jag vill inte lämna några tomhylsor efter mig. Hon känner många poliser och säger att alla poliser själva måste betala för sina tjänstevapen. Hon ska snacka med sin svåger. Eddie blir nöjd. Faranges drar svettandes förbi med sin thailändskor, intet ont anandes att det är så mycket vapen här. För mig extra påtagligt nu när det är så mycket militär och poliser på gatorna.

Cat ordnar med all packning. Jag får inte hjälpa till. Sedan åker vi till Dolphin Bay på den vackra kustvägen som slingrar sig igenom kokosplantage och ananasfält. Khun Haan är mer än välkommen tillbaka. Man kramar mig och säger de varit oroliga för mig.

Life, sex, no drugs and rock'n roll. Det kunde ju vara värre. Sex får jag i överflöd. Stackars man. Får knappt sova. Men skönt har jag. Minsann. Musiken dundrar i min stereoaanläggning.

Droger har jag aldrig använt. Däremot en hel del alkohol. Försöker hålla det på en låg nivå. Det är svårare att avstå från vackra fruntimmer. Just nu monogam med Cat, men man vet inte när djävulen sitter där på ens axel. Då går väl hypofysen igång igen och jag slår på kvinnocharmen. Lätt. Mångårig vana. Fy skäms. Men ärligt. Så är det. På min gravsten ska det stå "tjöflöjt". Och så är det. "You are my life and my inspiration" "Just you and me, simple and free". Nu blev det inte så. Tog mig hårt. Älskade henne över allt annat. Men hon hamnade med brallorna nere med en pensionär i södra frankrike. Hå hå ja ja. Life sucks. Min exfru skriver väldigt bra. En av de bättre tycker jag. En gång skrev hon ett brev från vår hund Victor till vår son på college i Michigan. Bland det bästa jag läst. En liten jycke som längtar efter husse. Biter farsan, dvs mig, varje kväll. Berörande. Jag önskar att jag hade texten kvar. Helt underbar vad jag minns. Vill annars inte minnas så mycket. Blir för sentimental och skumögd. "I'm getting stronger every day".

Minns när jag som ung man bodde i Visby på Gotland. Mina kompisar gjorde hemlig militärtjänst där. Jag, kanske arton. Hormoner överallt. Flickor överallt. Kompisarna skickade sina permissionsbiljetter till oss och vi bodde i Almedalen, precis vid stranden. Fick frukost med ordonans. Min flicka hade de vackraste bröstet i världen. Wow, världen låg där glittrande framför en och jag hade en hand på hennes bröst. Kan det bli bättre? Inget sex vad jag minns. Bara ungdom. Det var Tony från Uppsala, Charlie som senare emigrerade till USA och så var det jag, Chicago på diskot, Blood Sweat and Tears, många bira, ljumma nätter, hela livet framför en.

Idag kommer Cat med Jack och Jason. Ska bli kul att träffa

dem igen. De kommer mest att leka i poolen, medan Cat och jag kelar. Vi har väldigt kul ihop, alla fyra. Och jag är förälskad igen. Vilken gång i ordningen vet jag knappt. Har alltid älskat det vackra. Musik, konst och inte minst vackra, intelligenta kvinnor. Faller pladask för skönhet. Så var det med Christine. Så var det med Mary. Solange i Rio, Miss Warsawa, min ketch Friendship, Mexikanska industriministerns älskarinna, Sylvie, Pen, Cat... Don't butterfly me. Från blomma till blomma i den ständiga jakten på nektar. Livets sötma.

Knasiga Cat skickar nakenbilder på sig till mig, så jag ska hålla mig på mattan tills hon kommer. Hon vet vad hon gör. Skickar mig kärleksfulla SMS en gång i timmen. Jag svarar inte. För larvigt, nästan som när man hade acne och längtade efter Ann där hon stod vid busskuren i sin duffel. Så söt och ack så oåtkomlig för mig.

Så mötte jag engelsmannen Steve på Monkey Bar. Gift med en thailändska sedan tio år. Mordhotad som jag när han sparkade en tjej från sin bar. Vaknade med en kniv mot sin strupe.

Lyckades ta sig loss och få ut tjejen ur huset. Hon tillbaka med en revolver, men missade. Ingen hjälp från polisen. Men däremot från byäldsten. Bodygards i en vecka. Flickan försvann, dvs mördades. Vi vill inte ha problem i vår by. Det är så det går till här. Tufft men verklighet. Tror knappt det jag får höra.

Jag ska försöka ta kontakt med Pen igen. Dumt. Javisst. Farligt, javisst. Livsfarligt, men man lever bara en enda gång. Här och nu. Och jag är en nyfiken tokdåre. Saknar min kvinna och mina älskarinnor. Beväpnade eller bara nakna. Vilken härlig mening det blev. Cat har en revolver och Pen en i axelhölstret, vete fan vem som är farligast för mig just nu. Och detta skriver lille

Hans, 58 år, diabetiker utan känslor i armar eller fingrar och ben, hjärtflimmer och en oerhörd aptit på livet. Livet går vidare. Mera kommer. Life does not suck. You make it. You live it.

Kanske jag inte söker kontakt med Pen igen. För farligt. Och jag är ingen tuffing, även fast jag önskar att jag var det. Det går rykten om att Cat ska flytta till Australien. Jag vet inte hur det är med detta. Långa öron bara. Lyssnar på tisset och tasslet. Och bävar. Vill absolut inte bli ensam igen. Jag känner väl en tio, kanske tolv kvinnor som genast skulle fylla luckan. Farange. Paradiset eller bara krångel med skjutgalna fruntimmer. Svek, svartsjuka och andra tokigheter hör till vardagen. Själv hör man väl snart till gårdagen. Man är inte värd ett piss när inte kontokortet funkar längre. Cash is King. Tjingeling.

Det låter väldigt krasst, men är likförbannat sant. Money, money, money hela tiden. Kan du inte betala så får du ingen kärlek. Kan du betala så blir du med all sannolikhet avlurad dina slantar. Been there, done that. Kanske Cat är annorlunda. Vet inte och är observant. Hon behöver en farsa till sina pojkar och jag kan nog ställa upp på det. Hon är vacker som en soluppgång, sexig och fantastisk som sängkamrat. Vad kan man mer begära? Att Gud kommer ner från sin himmel, eller att Jesus uppenbarar sig och säger : OK Hanseman, du gör rätt, eller du är skyldig mig för scootern”. Ha, hela livet är ett enda stort spratt. Jesus var bara ute efter pengar, kunde inte alls gå på vattnet, eller bespisa alla med tre fiskar. Och Josef våldtog hans morsa. Fast så får man ju inte skriva. Snickaren blev kåt och hon hade ingen som försvarade henne. Händer varje dag. Blir väl mördad för dessa rader. Sanningen skriver segraren.

Och jag hoppas att Påven har magknip på muggen i Vatikanen. Han skriker väl när han skiter. Snåljäpen. Banalt kommenterar kloka Lenny. Men likförbannat min mening. Vad har prästerskapet och alla religioner gett mänskligheten? Inte ett skit. Bara en massa griller i huvudet.

Cat var här under dagen. Mesta tiden tillbringades i sängen. Helt underbart. Hon säger att det är bara vi två, för evigt. Kan man säga så? Kan man lova så stora meningar? Kan man som jag hoppas på så mycket? Sällhet och lycka på en enda gång. Ah, jag väntar och tänker och längtar efter min fina kvinna. Inte så djävla dumt med lite perspektiv. Man får ju inte, vid min ålder, låta snorren bestämma. Sedan sitter djävulen där, på min axel och viskar toksamheter i mitt öra. Hon till vänster har vackra bröst. Hon till höger har vackra läppar... Go for it. Livet väntar inte. Det levs. Jag är nog en tokig fan, men jag har i alla fall rätt så kul. Ont i hela kroppen, taskigt flås, hjärtflimmer, ingen känsel i händerna längre. Bra stånd när det behövs med hjälp av kamagra.. That,s about it. So Far. Mera kommer. Skinflådd 58:åring söker andrum. Man kan inte skriva så. Jovisst. Det går. Gjorde det just nu. Jag älskar ordet. Och den fria tanken. Och mig själv. Jag är tillbaka som den solbruna pojken i badbrallorna med hela livet framför sig. På lördagkvällen var jag bjuden till Monkey Bar på födelsedagskalas för Smithys dotter. Den lilla autistiska prinsessan fyllde fem år. Smithy bjöd på mängder av mat. Vi själva fick stå för det vi drack. Det var väl ett tjugotal personer där. Karaoke och dans. Riktigt trevligt. Sedan började jag få ont ryggen och en obehaglig känsla i magen. Trodde först att det mina njurar som krånglade, sedan så kände jag igen symtomen. Inflammation i bukspottskörteln.

Har haft det två gånger tidigare. Första gången höll jag på att dö. Låg på sjukhus i två veckor med svåra plågor. Vägde 104 kilo när jag uppsvullen skrevs in och 86 kilo när jag checkade ut.

Den här gången gjorde det lika fruktansvärt ont. Skillnaden var att jag nu inte hade tillgång till morfin, bara vanliga värktabletter som inte hjälpte mycket. Vred och vände mig hela natten i plågorna. Kunde inte sova. Drack massor av vatten. Så höll det på från lördagskvällen till tisdagsmorgonen då Cat kom till mig med superstarka värkknappor, penicillin och påsar med näringslösning som man skulle blanda med vatten.

Jag visste sedan tidigare att man sätter in antibiotika och dropp och att man skulle dricka mängder av vatten. Absolut inte äta något. Det tog några timmar innan kapslarna började lätta på den svåra smärtan. På måndagen kom engelsklärarinnan Pranee med Dee. Dom hade med sig en rissoppa som jag inte kunde få i mig. Jag hade mycket hög feber, svettades kopiöst, blandat med kallfrossa och skakningar. De klädde av mig och baddade kroppen med ömsomt kallt och varmt vatten. Jag låg där och skakade tänder. De gav mig massage och sa att de skulle stanna över natten för att ta hand om mig. Tänkte sova på golvet. Men jag sa nej. Sa att jag skulle klara mig själv. Jag fick verkligen övertyga de rara, omtänksamma kvinnorna att det skulle gå bra. Vilket det med nöd och näppe gjorde. Jag led och kved och kunde absolut inte sova. Jag fick inte en blund de följande 36 timmarna. Efter att Cat gett mig kapslarna så kunde jag natten till onsdagen äntligen sova lite grann. Men jag hade konstiga drömmar bl a en om att Smithys pappa hade dött. Berodde säker på de starka värkknappor som drog ner mig. Läste att bl a mardrömmar var kända biverkningar. Tio procent brukar

drabbas.

Säkerhetsvakterna var tillsagda att se till mig varannan timme. Den natten blev det strömavbrott. Jag skulle på muggen och trevade mig fram, tappade bort mig och slog i skarpa möbelhörn. När jag skulle sätta mig på toaletten höll jag på att ramla av. Kolsvart. Letade mig ytterst försiktigt tillbaka till sängkammaren och somnade efter ett par timmar. Kapslarna fungerade äntligen. Vaknade av att min mobiltelefon började signalera. Hittade mobilen och kunde till slut öppna SMS-lådan. Det var en svensk mobiloperatör som hälsade mig välkommen som kund! La mig ovanpå täcket och försökte somna om. Eftersom det var strömavbrott fungerade inte luftkonditioneringen så det var mycket varmt. Lyckades somna vid femtiden. Helt slut. När jag tänker efter så kanske det inte var bukspottskörteln utan njursten eftersom det gjorde ont på båda sidorna av ryggslutet. Fast då borde man ju inte spy galla, vilket jag gjorde.

Mitt i allt elände så behöver jag inte känna mig ensam. Cat kommer varje dag när hon lämnat pojkarna i skolan. Eddie och hans fru On kom på motorcykel med den lilla jycken i Eddies knä med framtassarna på styret. Mina "systrar" Pranee och Dee kommer på sin scooter varje dag för att se till mig. Och så har jag Smithy, hans fru och säkerhetsvakterna. Som närmsta granne har jag Paul, som är en av ägarna till Talay Tara, och hans fru Dee. Så jag känner mig rätt trygg och nu verkar det värsta vara över.

Däremot så blir mina händer och fingrar alltmer bortdomnade. Pekfingrarna och mina tummar blir alltmer bedövade. De andra fingrarna och större delen av handflatorna är borta sedan länge. Jag slinter hela tiden på tangentbordet och det blir många

stavfel.

Cat kommer inte tillbaka förrän till helgen. I morgon, torsdag ska hon träffa sin advokat som sköter både skilsmässan och bodelningen. Den är det som vanligt bråk om. På fredag ska hon träffa sin blivande exmake i sällskap av en säkerhetsvakt. Hon vågar inte vara ensam med honom. Hon har fotograferat honom i smyg när han kommer ut med en thailändska från Hilton. Hon har ju arbetat som privatdetektiv i Bangkok. Bilderna ska användas som bevis vid kommande skilsmässoförhandling som här sker i domstolen. Men du och jag då? Du har också varit otrogen? Nej då, flinar Cat, vi är bara vänner. Eller hur?

Här har det stormat i fyra dagar. Vi ligger i utkanten av tyfonen som dragit fram över Vietnam. 50.000 evakuerades och massor blev hemlösa. Här säger befolkningen att de aldrig tidigare upplevt så starka vindar och så mycket regn.

Klimatförändringen? Kanske det eller rättare sagt mycket möjligt. Mycket stora vågor brakar upp på stranden. Jag tycker det är vackert. Men fiskarna kan inte gå ut med sina båtar. För farligt. De förlorar nästan en veckas inkomster. De brukar ligga som ett grönt pärlband nästan vid horisonten där de på kvällen och natten lockar upp bläckfiskar med hjälp av gröna neonljus. Bläckfiskarna plattas till med hjälp av en mangel och saltorkas sedan på nätförsedda ramar. Luktas förfärligt när man kör förbi. De fångar också pyttesmå fiskar med finmaskiga nät, kanske lite större än en guppy. Även dessa saltorkas på ramar. Haven töms på allt. Man äter också allt. Men jag ser inga svältande människor här på landsbygden. Naturen är givmild och generös på dessa breddgrader även fast den kan vara grym med stormar och översvämningar. Fruktar i mängder. Bananer, mangos,

papaya, kokosnötter och ananas. Det sprätter runt höns överallt och smågrisar nöffar runt. Fiskarbefolkningen bor ofta i plåtskjul eller hyddor med stampat jordgolv och grästak. Man sover antingen på mattor på golvet eller så spänner man upp hängmattor. Toaletten är en grävd latrin en liten bit in i djungeln. Spisen ett tudelat oljefat som eldas med grillkol gjord av palmstammar. Men förvånansvärt ofta har de tv. Ibland även parabolantenn och dator. De flesta har mobiler. Färdmedlen är mopeder och scooters som man ofta har hela familjen på. Såg en gång sex på en scooter, två vuxna och fyra barn i varierande åldrar. Men man tar sig fram på ett billigt men livsfarligt sätt. Kommunala transporter finns inte. Bensinen säljs vid vägkanten i enliters läskedrycksflaskor.

Nu efter det häftiga regnet så kväker grodorna och syrsorna spelar i den kolsvarta kvällen. Jag längtar efter Cat. Jag spelar Shakira på DVD'n.

Cat har lovat att ta med sig musik till mig. Hon håller som bäst på att tömma huset på sina prylar, men vet att det kommer att bli bråk om mycket. Hon ska hyra en billig condo i närheten av pojknarnas skola tills skilsmässan är ett faktum och vi kan flytta ihop. Om vi gör det innan allt är klar kan det användas emot henne i domstolens ögon. Bara vänner var det. Huset är ute på marknaden och några har anmält intresse. Men jag tror att det kommer att ta tid, speciellt nu i snålblåsten. När marknaden är som bortblåst.

Cat ringde mig på morgonen och var förbannad. Hon hade fått elaka och direkt otrevliga mail från DK-man. Nu skulle hon agera. Först till sin advokat och sedan till polischefen i Hua Hin, som hon känt i flera år. Han är också jurist. Bra att ha vänner på höga positioner här i Thailand. Precis som i många

andra länder ska allt delas 50/50 mellan makarna vid en skilsmässa. Det gäller inte bara fastigheten utan även allt i huset. Han kunde inte flytta ut en pinal innan han satt in 150-200.000 bath på hennes konto. Flyttfirman som ska packa alla möbler och skicka dem till Danmark får allt vänta tills DK-mannen fixat det. Att hon träffade polischefen beror också på att hon är lite rädd för den blivande exmaken. Jag tror att han hotat henne och hon vill vara säker på att de kommer snabbt om han dyker upp vid huset. Hon har även varskott Security. För säkerhets skull. Mannen är illa omtyckt av de flesta i La Valle. Arrogant, spydig och otrevlig mot sin omgivning, så vakterna ställer gärna upp.

Han har använt hennes notebook för sina mail och Cat lyckade knäcka koden. Där fann hon att han korresponderat med en kvinna i Ghana. Han kallar henne för sin fru och hon honom för sin man. Jag har läst det hela. Det handlade mycket om att han skulle skicka pengar så hon kunde fixa pass och flygbiljett. En tydlig scam anser jag. Rent patetiska kärleksbrev. Nu knallar han runt i Hua Hin med en kvinna från Bangkok. I morgon bitti åker Cat till Konken och det tar tretton timmar dit, ligger vid gränsen till Laos. Utanför ligger hennes hemby där hon äger mark, hus och några butiker. Hon ska sälja lite mark för att ha råd att anlita advokaten, som vill ha förskott. Hon for iväg och ska komma tillbaka på söndag. Pojkarna bor hos hennes niece.

Och jag saknar henne oerhört.

I morgon, lördag ska jag sluta röka. Vet inte för vilken gång i ordningen. Jag har köpt nikotinplåster, men brorsan säger att jag ska sluta tvärt. Vet inte hur jag gör. Spriten är det nog lättare att lägga av med. Jag har inte druckit en droppe sedan

förra lördagen då eländet satte igång, jo några öl nu i slutet av veckan. Nu skall det bli mest vatten och vattengympa i poolen. Jag tänkte stanna och köpa en bunt Chang på vägen hem ikväll, men avstod. Vill ju inte ha tillbaka den fruktansvärda smärtan igen eller kanske t o m dö på kuppen. Fast det var ju egentligen därför jag kom hit efter att min fru sparkat ut mig. Sedan blev det som det blev och jag kom upp på mina svullna, stumma fötter igen och knallade vidare. Pranee och Dee, kvinnorna som var här och tog hand om mig när jag hade det som värst tog med sig den sprit som jag hade i kylan. Och idag vägrade de att servera mig öl. Jag beställde en Chang och fick en flaska vatten. Because we love you, sa de. Rarare människor finns inte. Jag skämdes och drack mitt vatten. Inte ett ord från Cat. Jag har ringt hela dagen men hon svarar inte. Inte heller svarar hon på mina SMS. Börjar bli lite orolig. Har det hänt henne något på vägen? Kan inte göra annat är vänta. Obehagligt att inte veta.

Sedan gnager en misstanke i mig. Hon har kanske lämnat mig? Jag kollar runt i huset och alla hennes grejer är borta. Smink, krämer, pinaler och alla hennes kläder är som bortblåsta. Hon kanske har stuckit till syrran i Australien? Vad vet jag? Känns konstigt. Är jag övergiven? Hon kan knappast vara förbannad på mig. Vi har aldrig bråkat, bara gullat. Jag skrev ett rart mail till henne där jag uttryckte min oro över att hon inte hört av sig. Beslutar mig för att avvakta med för stora ord över natten. Jag kunde inte sova, tankarna malde och jag var uppe en gång timman för att se om jag fått något mail. Ingenting. Hade ont i magen. Vid femtiden på morgonen hamnade jag i en koma-liknande sömn. Vid åttatiden vaknade jag. Kollade mail och SMS. Ingenting. Jag såg de hemskaste trafikolyckor framför

mig. Hur Cat satt fastklämd och skrek rakt ut. Blåljus, sirener och eldsflammor. Ryckte upp mig och ställde mig i duschen. Med så många dagar utan Cat så var det fullt med kryp på golvet. Kände mig eländig, inte fräsch. Tänkte att det väl fan att jag ska tappa en sådan fin kvinna. Vad hade jag gjort för fel? Eller vad var det som drog henne ifrån mig? Mannen från Australien? Allt gick bara runt, runt i huvudet på mig. Tog mig en yoghurt och drack ett glas juice. Kändes som den gång jag vändades över att åka hem till Christine och berätta att jag blivit kär i Mary.

Jag tog scootern och åkte ner till Peeo's för att beställa deras specialmassage med färsk Aloe Vera. Pratade med Pranee om att jag var oroad. Att det kanske hänt henne något. Hon la handen på min arm och sa att det var nog bara hennes mobilbatterier som tagit slut. Åkte till Monkey Bar för frukost. Det låter som om jag hänger i en bar hela tiden, men det gör jag inte. Monkey Bar är en öppen restaurang där bardisken är receptionsdisk för Koram Resort. Det finns visserligen en rad flaskor på en hylla och två barstolar, men jag har aldrig sett någon sitta där. Snackade med Smithy om min oro och misstanke. Han såg bekymrat på mig och skakade på huvudet. Fick magknip och gick på muggen på baksidan. Sitter där när min mobil signalerar nytt SMS. Får fram den och läser: "Dear Hans, I'm back in La Vallee. I had forgotten my cellphone. Call you later. Love Cat". En sten föll från bröst. Happy days are here again. Berättade för Smithy som log från öra till öra. Fick ut min pancake med honung och kaffe, det var hett som fan. Kaffet alltså. Tänk att ett enda livstecken kunde förändra mitt liv från förtvivlan till förhoppning. Åkte hem och skrev ett smörigt men kärleksfullt mail till Cat. Kommer inte att återges.

Fegt, det medges, men jag vill inte visa alla mina svagheter. Och det är många, många.

Svag för det vackra. Svag för de svaga. Svag för intelligens. Svag för vackra kvinnor. Svagast för intelligenta vackra kvinnor. Svag för briljanta lösningar, svag för kreativitet. Svag för det nya oväntade. Svag för det svaga könet? Finns det idag? Att våga visa sin svaghet är en styrka. Ännu en floskel.

Cat ringde på eftermiddagen och var ledsen. Allt var tydligen en sabla röra med DK-mannen, advokaten, shippingfirman osv. Hon ska träffa advokaten igen på måndagen. Hon var jättetrött. Tror jag det när hon har åkt hela vägen till Laos, gjort markaffärer, träffat släkten och åkt tillbaka. Allt på tre dagar. Nu skulle hon bara duscha och gå till sängs. Jag längtade efter att vara där hos henne och stryka henne över kinden. Känna värmen från hennes kropp och lenheten från hennes hud. Vi brukar skratta åt att vi bara använder en av de tre kuddarna i sängen.

En vacker dag ska jag skriva ner hennes livs berättelse. "Daughter of Buddha". Om jag nu kan få ihop alla fragment. En bit här, en bit där. Tidsföljden vet jag inte. Hon har emellertid haft otur med män. Först var det en engelsman som hon drev ett studenthem i Oxford tillsammans med under många år. Hon ansvarade för bespisning av 450 elever från hela världen. Inköp, planering, personal mm. Upp 5 på morgonen och i säng 11 på kvällen. Hennes man bedrog henne ständigt och blev allt elakare. Till slut stod hon inte ut, packade en väska och drog. Man nummer två var en amerikan som till en början var trevlig, men sedan alltmer tyrannisk. Hon var aldrig gift med honom. Man nummer tre gifte hon sig med och de fick sönerna Jack och Jason. Han hade varit minröjare under

Gulfkriget, därefter pensionerad. Jag har sett bilder på honom där han ser svag och sjuklig ut. Han hade tidigare varit gift med en kvinna från Cambodien och en från Malaysia. Dog i hennes säng här i Thailand. Därefter kom DK-mannen. Och sedan jag? Hon säger att hon inte litar på män längre. Men du kan lita på mig, säger jag. Jag ska fan mig visa att det finns män som är reko och som kan uppträda på ett ansvarsfullt och anständigt sätt. Jag vet inte om hon tror mig eller misstror mig. Hon sänder mig några SMS under dagen. Mötet med DK-mannen hade avlöpt bra och nu väntade bara snacket om skilsmässan och pengar hit och dit. Hon har nu lovat att komma på onsdag, dvs en vecka efter vi senast träffades. Och hon ska ha med sig mina mediciner som nu tagit slut.

Jag tillbringade dagen tillsammans med Smithy, hans syster och niece på Monkey Bar. Jag ensam viting. Allt lugnt och stilla. Smithy lilar lite på gitarren jag gett honom. Han ger mig en öl. Hundar och katter försöker ta sig upp på terrassen, men sparkas genast ut. Havet ligger i stort sett helt stilla. En häger här och där i strandlinjen bara. Inte ett enda moln och hett som fan. Inte ens en svag bris. Kanske 35 grader i skuggan. I Malaysia har man haft de häftigaste monsunregnen på tjugo år. Hela byar bortspolade, lerras osv.

Fick nyss ett mail från Cat, hon lovar att komma i morgon. På eftermiddagen ska hon träffa advokaten om skilsmässan. Jag ser verkligen fram emot vårt möte. Har längtat efter henne i en vecka nu. My daughter of Buddha. Jag brygger lite kaffe. Svart och starkt. Riktigt gott. Spelar Shakira. Gungar i takt på stolen framför datorn. Ser mig själv i badrumsspeglarna. Ler och säger: Hans jag älskar dig. Jag är tillbaka.

Min son mailar mig. Big in Borås. Han är nämligen intervjuad i

Borås Tidning. Ett helt uppslag om fastighetsmarknaden. Jag kan inte läsa texten bara mellanrubrikerna. Jag blir så stolt som en pappa kan bli. Senare får jag en bild med tvillingarna Viggo och Freja i tomtedräkter. Gråter en skvätt. Det känns att jag är långt borta. På andra sidan jordklotet. The lonely planet. På morgonen kom Cat med stor svada, svettig och andfådd. Begrep nästan ingenting. Det var advokater, fula gubben, speditiönsfirma, banken och skilsmässa i en salig blandning. Så ringde hennes mobil och hon var tvungen att köra tillbaka till Hua Hin för att skriva på några papper. Hon var med mig ca femton minuter. En kyss när hon kom och en när hon for. Snopet. Dessutom hade hon glömt min medicin. Tillbringade större delen av dagen hos Peeo's med vattenflaskor och gratis bananer. Hennes sonson, kanske nästan två år kryper upp i mitt knä och envisas med att försöka lära både mig och sig thai. Vid mina fötter ligger hunden Bao. Han med kastmärket i pannan. Får träsmak i ändan och åker hem för en siesta som avbryts av att det knackas på min glasskjuddörr. Det är norrmannen Per som är tillbaka. Han är en trevlig kille, men ibland lite jobbig då han alltid ska jaga fruntimmer. Jag berättar att jag fortfarande är ihop med Cat och han ser förvånad ut. Vi bestämde att vi skulle träffas hos Peeo's för en öl vid fyrtiden och sedan kanske kaka middag tillsammans på Money Bar. Åker senare förbi Peeo's och han är inte där. Fortsatte till Monkey Bar och där var jag ensam. Åt en blaskig löksoppa och tog dagens första öl. Per dök aldrig upp. Jag åkte hemmåt och där på Dolphin Bay Resort satt han med en söt thailändska. Jag tutade och åkte hem. Inga mail. Skrev dessa rader och går nu till sängs. Har fortfarande en stor sömnskuld att ta igen. I

morgon kommer Cat igen. För några timmar i alla fall. Räkna de lyckliga stunderna blott. När jag träffade Christine på den amerikanska reklambyrån. När min dotter Emelie och min son Rudolf föddes. När farsan gav mig en segelbåt. När jag spelade trummor på Cirkeln tillsammans med brorsans band. När jag blev av med min svendom i en våning på Sturegatan i Stockholm. När jag i badbrallor metade abborre från bryggan tillsammans med min jycke Lucky.

Visst finns dom. Stunderna. Nu sitter jag här med värkande, stumma ben och förvridna händer på andra sidan jordklotet. Men jag ska nog finna en hel del lyckliga stunder även här och nu. Inte för att jag letar efter dem, de får komma som de kommer. En kommer i morgon bitti med min medicin, färsk frukt och ett bländande leende.

Syrsorna spelar öronbedövande där ute. Deras ljud blandas med grodornas kväkande. Mina geckos kilar runt i tak och på väggar. Blundar man kan man nästan tro att man är i tropikerna. Jag sov oroligt. En syrsa spelade vid uteduschen hela natten. Vaknade vid sextiden. Bråkig bubblande mage. Konstaterar att jag gått ner några kilo. Troligen pga svälten och diarrén. Men jag mår bättre än på länge. Tog mina mediciner och sprutor. Och väntar på Cat. Hon kom vid tiotiden. Hade med sig mina mediciner, vatten och små klementiner. Vi kelar en stund och åker sedan till Monkey Bar för frukost. Snackar en stund med Smithy och hans fru. Sedan hem där hon städar hela huset, byter lakan och våttvättar golven. Sedan i bingen. Underbar sötma. Sedan ville hon sova en stund, som hon brukar när vi älskat. Creedence Clearwater Revival på stereon. Rivigt och hest 70-tal. Aggressivt och otåligt. Den skickliga sångaren, vars namn jag glömt knarkade visst ihjäl sig - trodde

jag men det är visst fel. Begåvat. Varför så bråttom in i Paradiset, som visst inte finns enligt mina vänner i Humanisterna. Till paradiset och 37 jungfrur kommer man också med enkel biljett och ett bombälte. Begåvat. Fast det smäller förstås högre än att ta en spruta på ett hotellrum. Min exfru brukade säga att om alla tokdårar, mördare och psykopater tvingades bära röda mössor, så skulle ingen våga gå ut. Hur är det med tomten och alla nissarna? De får väl byta till luvor i grangrönt.

När jag var liten knatte bodde vi nära Beckomberga Sinnessjukhus. På andra sidan staketet gick dårarna vankandes fram och tillbaka. Jag och några kompisar lyckades ta oss in i en glipa i staketet. Fotbollen kastade vi över. Sedan spelade vi fotboll med tokdårarna som tyckte att det var jättekul. Till slut kom personalen och satte stopp för den sorten av aktivitetsterapi. Morsan fick reda på det och gick i taket.

Lite längre bort var det en kraftledning. En av mina kamrater klättrade upp och blev till en pepparkaksgubbe.

I den lilla rännen på ängen fångade vi vattenödlor. Jag släppte dem alltid fria efter att ha studerat dem i den lilla glasburken.

Farsan och morsan spelade kurling med grannarna på vardagsrumsparketten med strykjärn. Farsan gjorde en specialare. En dry martini där han bytte ut vermuth mot extra torr sherry. Alltid flotta bilar. Minns en vinröd Mercedes 170S cabriolet där vi ungar satt i baksätet med vita lädermössor och glasögon. Morsan vid flygeln. Chopin. Och jag på rygg under den, njutandes i fulla drag, vid min sida den musikalskande hunden Lucky. Minns hur den äkta mattan luktade och hur solen blänkte i parketten.

I morgon eftermiddag, kanske vid femtiden kommer Cat med

Jack och Jason. Måste beställa ett par extrasängar till pojkarna. Jag har inte sett dem på flera veckor, så det ska bli trevligt. De kommer förstås hoppa i poolen direkt. 47 meter x 8 som jag delar med mina grannar, men eftersom inga är här ännu så har de en stor yta att plaska i. Och de älskar det, det vet jag. Sedan blir det middag på Monkey Bar. På lördag blir det först pool, sedan lunch hos Smithy och kanske lite fotboll på stranden. Kan det bli bättre för ett par knattar? Ovanpå det läsk och glass. Fan, farsa igen. Ny familj. Vid min ålder. Men jag är ju djupt förälskad i denna kvinna.

Fick ett mail från Sylvie i Montreal. Hon hade gjort slut med sin boyfriend och jag fick känsla av att hon ville återuppta vår kontakt. Men jag är kall. Berättar för henne om min nya kvinna och hoppas att det släcker hennes låga. Jag hade faktiskt friat till henne i maj och fått ett nej. Sedan hamnade jag med agenten Pen i ett par månader, kom med nöd och näppe ifrån henne utan ett enda skothål. Träffade Cat, och på den vägen är det. Över tre månader nu. Och jag är säll. Fast hon säger att hon vill vänta med giftemål. OK säger jag, I can wait. Män är kräk, män är opålitliga och otrogna. Inte jag säger jag med korsade fingrar bakom ryggen.

Per sa till mig i eftermiddags att han nu ska sluta jaga brudar. Han vill inte bli gammal ensam. Han bor tillsammans med en 24 årig polska i Oslo. Duger inte hon? Näe, jag måste ha någon jag kan kommunicera med. Cat har en väninna som just fött ett barn. Pappan en 67-årig australiensare. Jag har hört om en hel del lyckade äktenskap mellan äldre farange och thailändskor, men också många misslyckade förhållanden. Efter en tid börjar männen betrakta kvinnorna som tjänstefolk, hushållerskor, allt i allo. Jag har själv sett det i min omedelbara närhet. Tycker

mycket illa om det jag ser. Kanske män är kräk, opålitliga och otrogna? Jag ska passa mig. Vill inte mista en sådan pärla som hon är. Men jag är säker på att Cat är tillräckligt självständig och med rejält skinn på näsan, så hon kommer att näpsa mig om jag börjar uppträda olämpligt. Vilket jag inte kommer att medvetet göra, men det är lätt att göra fel här i Asien. Man förstår inte människorna, deras vanor och sätt gör det inte lätt. Ett ja kan lika gärna vara ett nej. En nick kan betyda vad som helst. Leendet finns alltid där. Men vad signalerar tandraden? Flinet kan lika gärna vara ett grin.

Men Cats leende känns äkta och jag blir varm inombords. När hon städar (varje morgon) har hon sitt genomskinliga negligé på sig. När hon böjer sig ner med stjärten mot mig försöker jag få en glimt på härligheten, men hon verkar ha ögon i nacken. Vänder sig mot mig och vickar på rumpan och ger mig världens mest glittrande ögon och ett varmt leende. Kan det bli bättre? Jag vet att hon gillar att känna sig uppskattad. Och jag öser på med ömma kärleksförklaringar. Känns inte alls konstlat eller löjligt. Bara helt naturligt. Konstigt, så här var det ju aldrig med vare sig Christine eller Mary. Får kärleken en annan innebörd när man blir äldre? Andra uttryck? Eller är det bara jag som är i desperat behov av riktig närhet? Vad vet jag? Jag sover så gott tillsammans med henne. På en kudde. Hon flätar sina ben med mina och vi håller armarna om varandra. Emellanåt stryker jag hennes lena kind. Och viskar något rart i hennes öra. I mörkret känner jag att hon ler.

Hon hade lovat att komma med pojkarna på fredagen. Men jag fick ett ilsket mail, där män inte var värda ett skit. Hon skrev att hon var moody, eftersom hon snart skulle ha sin period. Hon skulle gå till sin läkare för att finna bot. Jag svarade att jag

skulle vänta till hon hade lugnat ner sig. Och det gjorde hon. På fredag eftermiddag fick jag ett rart mail. Kommer till mig på lördag. Rena berg-och dalbanan känslomässigt. Just nu uppåt, sedan kanske en hisnande nedförsbacke. Igen.

Man lär ju inte ha det långråkigt eller trist med en sådan kvinna. Och jag har alltid gillat temperament. Fram med och ut med känslorna. Inte tuga och blänga. Fast med Pen blev det för farligt då hon i sina känsloutbrott skulle skjuta mig. Ett flertal gånger slet hon sin revolver ur hölstret och siktade på mig. You know I can kill you. Anytime. Det var bara fram med plånboken och köpa en vattenbuffel, annars kanske en kula i skrevet. Hur kul vore det?

Nu är Pen historia, men ändå ständigt närvarande. Hennes väninna Linn säger att hon är i söder och att hon under ny identitet driver ett massageställe tillsammans med en thailändare. Går dåligt, ringer och försöker låna pengar. Hon har alltså inte gått tillbaka till The Royal Thai Army. En vacker dag står hon väl här igen. Våldsamt vacker och väldigt farlig. Då föredrar jag min mjuka, komplexa Cat, med sin besynnerliga bakgrund. Herrejösses vad är det för fruntimmer jag hamnat med. Ånger? Nej. Men jag vet inte om jag hänger med. Fan jag ville ju bara ifrån den svenska bistra vintern, sitta vid en strand och måla lite akvarell i värmen. Men det är bättre med ett händelserikt än ett händelsefattigt liv. Och det där med akvarellerna gick åt helvete i och med att jag inte kan hålla i en pensel längre. Stor saknad. Att kunna uttrycka sig är viktigt för mig. Nu blev det inte bild längre utan skrift. Fast det börjar göra ont nu i mina pekfingrar. Stretar på. Ingen sprit på tolv dagar. Heja mig. Och det går förvånansvärt lätt. Får mail från Sylvie igen. Önskar mig all lycka men vill hålla dörren på

glänt. Det var henne jag tittade in i själen hos. Har inte hänt med Cat ännu, fast det har glittrat mycket. Hon har så mörka ögon att jag inte vet om de är mörkbruna eller kolsvarta. Vackra är de emellertid. Och djupa.

Var och klippte mig hos tjejerna vid templet. Klippning, rakning och ansning kostade motsvarande 18 kronor. Jag sa att det var farangepris, skulle kosta 15. Jag håller på att bli en thai. Träffade en kille från Schweiz, Peter Zimmerman, fantastisk fotograf som sedan 2007 arbetat med att avbilda sitt Thailand. Han visade mig sin publicerade bok och den var fantastisk. Bl a var en del av mina vänner här porträtterade. Inte ett enda ord, bara 300 sidor med fantastiska bilder. Peter är väl nästan sjuttio år. Ring i örat och bög. Och enastående estetisk fotograf. Kul bekantskap. Det är här ute i förskingringen konstnärerna finns. Nu är det lördag morgon. Läser ett kärleksfullt mail från Cat. Hon kommer med pojkarna vid lunchtid. Ska gå till servicecentret här intill och beställa ett par extrasängar till grabbarna. Har bett Cat att ta med lite bra musik. Igår kväll träffade jag Sara och Octavia. Sara känner jag sedan tidigare då hon var här med sin australiska pojkvän (Steve, den flygande ekorren, skydiver etc från Queensland). Sara är från Danmark, liten och späd. Har arbetat som chef på krogar lite varstans i världen. Octavia är en storgigant kvinna från Island som bor i Köpenhamn. Hon arbetar inom en NGO-organisation med hjälparbete. NGOs, dvs Non Governmental Organisations finns det många här i Thailand. Octavia ska vidare till Bangkok för en konferens och Sara ska först till Steve i Australien och sedan vidare till Ottawa i Canada. Sara är underhållande, väldigt slängd i käften, men hon dricker för mycket. Väntade, väntade och väntade på Cat. Ringde. Tvättmaskinen hade gått sönder.

Tog en öl med Smithy, han var glad, man hade vunnit fotbollsmatchen med 3-1, bl a med hjälp av den artonårige dansken. Satt mest och talade med en svensk familj. De var på väg till Nya Zeeland och tre veckor med hyrd husbil. Bor i Belgien sedan elva år. Han flygledare, hon engelsklärare. Två söta, blonda och blåögda döttrar.

Klockan fyra kom Cat med pojkarna. Hon alldeles slut.

Pojkarna direkt i poolen, Cat direkt i säng. Hon hade med sig en hel bärkasse med musik. Jag satte på ABBA och frågade Cat om jag skulle sänka, men nej, det gick bra med hög volym.

Hon somnade direkt. Jag satte mig bredvid henne och strök henne över pannan och kinden. Hon log. Jag tänkte, om detta inte är kärlek, vad fan är då kärlek. Grabbarna plaskar i poolen med sina leksaker, jag lyssnar på ABBA's Andante och Cat sover. AC:n brusar, vattnet glittrar. Smithys fru sa att en storm var på väg. Fiskarna vadar med sina nät för att fånga miniräkor. Småskaligt och uråldrigt. Tack och lov. Ingen fiskeindustri i närheten. Fångas lokalt och konsumeras lokalt. Jag får pröva allt hos Smithy. Han trycker in många märkligheter i min mun. Efteråt säger han "Taste!".

Hos Peeo's får jag superfärsk ananas. På bambusticka. Stampat lergolv, kycklingar och höns vid ens fötter och så förstås byrackan Bao. Man kunde ju ha suttit på Hilton eller Sheraton. Men jag föredrar detta. Äkta, sant och nära. Helt enkelt ett mycket bättre liv. Om inte annat så enklare, avskalat. Endast det väsentliga återstår. Solen, värmen, kärleken. Blickar, kramar, gemensamma fniss, småhyss och mys. Det var så här det skulle vara i Paradiset.

Jag skrev en gång en bok med titeln "Endast de hårda ytorna blir kvar". Det var när jag bedrog min fru med en copywriter

jag anställt. Jag såg mig där som en stock som flutit upp på en strand och vattnet sköljde över mig och erosionen tog bort allt det mjuka. Kvar blev bara kärnvirket. Fick tillbaka manuset från Bonniers med kommentaren att det var för mycket sex och fylla. Och det var ju precis vad det var. Åkte hem och bad Christine om förlåtelse. Gick upp i mitt arbete. Åttio, nittio debiterbara timmar i veckan till allt högre priser. Jag gjorde kanske tio bra, säljbara idéer på en dag medan mina medarbetare gjorde en eller två halvtaskiga. Sant? Vad fan vet jag. Jag stretade på och allt jag gjorde sålde. Management by walking around blev till management by terror. Jag var överlägsen (sant) och därmed hatobjekt nr ett. OK, jag kunde ta det. Vad skulle jag med personal till, jag var ju en reklambyrå i mig själv. Behövde bara skickliga leverantörer och några händer som plockade ihop det hela. Utanför stod min värsting parkerad. Hemma väntade vackra hustrun och en vinare. Skrev koncept och rubriker till två, halv tre. Sov till halv sju, iväg till kontoret i 140 km. Eller till flyget och fakiren tio över sex till Bromma. Eller till London. Visst var det kul. Man kände att man levde minsann. Fick stanna bilen innan jag kom upp på Onsalavägen för att spy, i stress. Fick akta min dyra kostym. Livet lekte med mig. Inte tvärtom. På fredagarna tog jag Friendship och seglade till Laesö eller Skagen. Där, under seglatserna fick jag lugn och ro. En och annan whisky. Koll på autopiloten och ibland en bra deckare där i styrhytten. Den djävla autopiloten trodde ibland att den var på södra halvklotet, så den gick inte att lita på. Hamnade fel många gånger. Men kom alltid i hamn med öronbedövande Pavarotti på stereon. Lade ensam till med 12-tonsbåten. Lite stolt fortfarande. Fast många tyska semesterseglare blev förbannade för att jag förde

ett sånt hemskt liv. Skit i det tänkte jag. Här kommer jag. Jag hade ett av världens vackraste kontor, bara marmor, fasettslipade glas och hondurasmahogny. Hur stort som helst. Flygel i foajén. Jag hade jätteföretag som kunder. Steg det mig åt huvudet? Klart det gjorde. Fick hybris och trodde jag kunde slå Jesus när det gällde att gå på vatten. Inte fan gick det. Och Jesus bommade helt klart han också.

Och nu sitter jag där hos Peeo's med dinglande ben över jordgolvet, kycklingar vid mina fötter. Och det slår allt annat. I poolen två glada pojkar. I sängen vackra, trötta Cat.

Jag sov helt underbart tillsammans med henne. Tätt sammanslingrade. Vid sextiden på morgonen så började Jacks telefon med väckning. Cat hade svårt att få stopp på den. Åter in i slumrandet. Ny signal. Nytt fummel med telefonen. Efter fyra väckningar gav jag upp och steg upp. Klockan halv sju var Jack redan i poolen med sina leksaker. Cat somnade om. Jason snusar i sängen.

Solen går upp över grannhuset och fåglarna börjar sjunga. Jag tar mina mediciner och mina sprutor. Frid och fröjd. Cat har proppat kylskåpet fullt med frukter, yoghurt, apelsinjuice, kyckling, revbensspjäll och vattenflaskor. Antar att hon kommer att laga frukost här hemma. Efter en timme kliver Jack ur poolen. Han älskar verkligen vatten. Även fast det är tre års åldersskillnad mellan bröderna, så verkar de ha kul tillsammans. Lite småkiv då och då, men aldrig bråk. Ofta ser jag att de kramar om varandra. Riktig brödrakarlek.

Idag, söndag, är vi visst bjudna till Malcolm och Barbara för att se deras bungalows. De har hyrt två stycken, Fan vet varför de behöver två. Klockan åtta vaknade Jason och vill direkt i poolen. Jag har inte fått någon ordning på min satellit-TV, men

jag håller ändå koll på vad som händer där ute i världen. Läser svenska tidningar, bl a om Vellingebor som vägrar ta emot ensamma flyktingbarn. Ser på CNN, BBC och SkyNews på min dator. Eländes elände. Självordsbombare i Irak, Afghanistan och Pakistan. Svenska soldater skadade vid bombattentat. President Obama på möte i Singapore. Och sedan alla ickehändelser som Idol, Körslaget och andra idiottävlingar. Eller så är det fotboll som gäller. Aj, aj. Zlatan har sträckt sig. Vilket förstasidesstoff. Om han hade halv kört ihjäl sig i sin Ferrari, eller blivit biten i skrevet av en ilsken terrier då hade det varit något.

Thailändarna själva har dålig koll på vad som händer i omvärlden eller så bryr de sig inte. Jag tror att pressen är censurerad eller åtminstone hårt styrd. Ungefär som amerikaner, vet de inte ett dyft om Europa. Däremot tror jag att de engagerar sig i inrikespolitiken. Nu senast att den utmanövrerade fd premiärministern Thaksin, som flydde undan korruptionsåtal, nu är rådgivare till Cambodias regering! Något som upprört den sittande thailändska regeringen. Man har begärt honom utlämnad, men Cambodia vägrar. Spänt läge länderna emellan. På TV dominerar lekprogram för vuxna och såpor. Över alltihopa lyser Moder Sol. 32 grader i skuggan, vindstilla som i väntan på en annalkandes storm.

Cat sitter i soffan och fixar alla sina naglar. Byter färg ett par gånger i veckan minst. Sedan står hon vid spisen och steker korb till pojkarna. Jag pillar på fjärrkontrollen till luftkonditioneringen. Jag ställer den alltid på högsta fläkt och lägsta temperatur (18). Cat ändrar i smyg till 25 grader. Det brukar ta ungefär en vecka innan man vant sig vid varma Thailand. Värst känns det när det är hög luftighet, vilket det

ofta är. Här vid kusten är det skönast, speciellt när vi har en lätt bris. In mot bergskammen blir det fuktigare. Ofta går molnen mycket lågt, kanske bara ett hundratal meter upp.

Djungeln binder mycket vatten som solen får att förångas mitt på dagen. När bergskammen börjar försvinna så vet man att regn är på väg. Ingen bryr sig förutom möjligen några turister. För några veckor sedan hade vi en tyfon som sög upp vatten vid The Resting Buddha. En märklig syn. Efteråt kom häftigt skyfall. Temperaturen sjönk några grader och luften kändes friskare. Grodorna kommer fram. Allt verkar få nytt liv. Peeo's vasstak läcker konstigt nog inte en droppe.

Inte en endaste droppe sprit på över två veckor nu. Förutom några öl. Trodde det skulle vara svårare att lägga av, men det går över min förväntan. Nu återstår rökningen. Det blir nog betydligt tuffare. En 44-årig ovana ska brytas.

Get back, get back to where you once belong. Beatles. Det är inte så jävla lätt. Utslängd i värmen. Svag i köttet och kanske även i sinnet. I famnen på en i min smak av de vackraste kvinnorna i Asien. Skulle jag längta tillbaka till kalla Sverige och ett kall äktenskap? Sällan. Nu gäller det att trampa på, även fast jag har för lite luft i däcken. Vart är jag på väg? Det vete fan. Har hyrt huset här i tre månader. Blir nog längre ifall min kära bror kommer. Sedan får jag se. Det beror faktiskt på Cat. Vill hon till Grönland, så OK för mig, då blir det Grönland. Mest troligt är att det blir till Konken, nära Laos, där hon har sina risfält, vattenbufflar och sina rötter. Har alltid längtat efter att bli risbonde. Från reklambyråägare till risbonde - en ball resa. Inte bara i tiden. Så låt det ske eller skita sig. Det rör sig i alla fall. Hon var här med pojkarna och åkte tillbaka till Hua Hin nyss. Ingen sex, bara kel och smek i ett dygn. Passade oss

båda bra.

Även fast jag alltid varit förtjust i sex så har det faktiskt inte varit livsavgörande. Jo naturligtvis de två gångerna som min hustru blev gravid. Annars rätt så överskattat, fast kul och lattjo. Vägen dit har för mig varit det väsentligaste. Ska jag få komma dit eller kommer jag att bomma? Det är där den intressanta erotiska resan äger rum Duger jag, luktar jag gott, smakar jag bra, pillar jag på rätt ställen? Att utforska en kvinnas kropp medan man blundar, är som att försöka finna rätt melodi utan noter. Trevande men målmedvetet. Hittade för det mesta rätt där i sängkammarmörkret. Och ljuv musik uppstod. Harmoni och svettiga kroppar. Skrev jag detta?

Har nog insett nu att jag kommer att stanna i Asien. Kanske blir det någon resa om året till Europa, när kassan så tillåter. Visst längtar jag efter familj och vänner, men jag har ju en ny familj här och mängder av vänner. En andra chans, ett annat liv. Nu med mindre alkohol, inga tillsatser och biologiskt odlat. Snart bakom vattenbuffeln i risfältet. Nu också utan en revolver på nattduksbordet. Kanske i handväskan? Peter, fotografen har en vän som byggde ett hus till sin thailändska fru. När huset var klart kom hennes familj och han fick en pistolmyning i tinningen och uppmanades att sticka. Den idioten hade skrivit allt på henne. Sucker.

Internet ligger nere ikväll. Cat ringer. Har fått igång tvättmaskinen igen. Älskar mig, saknar mig. Någonting sinnligt och erotiskt ligger i våra knappa ord till varandra. Satt nere på Monkey Bar ikväll tillsammans med Steve och Aussie, två luttrade engelsmän som bott här länge. Senare så anslöt en engelska som varit på nån yogakurs, (knäppgök) och sedan kom Per. Jag hade inte en tanke på att "plocka" ännu en

blomma, men det hade tydligen Per. Gav mig iväg hem redan innan klockan nio.

Sitter nu här med Beatles i öronen. Something in the way she moves... Känner att Cat älskar mig även fast hon är 60 kilometer härifrån. Helvete, nu får jag allt skärpa mig.

Förälskad som en tonåring igen. Inte kåt, bara kär. Eller båda. Och 60 kilometer iväg. Ifrån.

Cats väninnor frågar henne om hon har implantat, eller silikonbröst. Men det har hon inte. Trots att hon ammat två glin så har hon en enastående byst. Den vackraste jag sett, känt, klämt och kysst. Som en ung, yppig kvinna. Och i nästa vecka fyller hon 43. Säger att hon är gammal. Att jag är hennes sista kärlek här i livet. Alltid dramatiskt. Alltid spännande.

Jag ställer upp på allt bara hon inte spolrar mig. Känner att hon är min sista stora kärlek. Vi har ju så trevligt, mysigt och kul tillsammans. Min Paul Gaugin-modell med det svarta blanka håret efter ena sidan. Med det vita gnistrande leendet och de glittrande ögonen. Mitt emot en 58 årig, lite rynkig gubbe med blont hår, det vita syns ännu inte, lite fårad a la Clint

Eastwood , tufft, skevt leende, lite gultonade tänder, stort hjärta, rökhosta och svikande potens som fixas med Viagra.

Många tankar, många idéer. Det har varit mitt liv. Att fundera, tänka. Vara djärv och att skapa. Nytt. Inga omedelbara resultat i historieböckerna. Men det är ju inte där jag vill hamna. Just nu vill jag ligga mellan ett par perfekta bröst, känna hennes lina hud, dofta hennes sandelträdoft, slicka i hennes öronsnäcka... Det räcker för att göra mig säll.

Nu låter inte sig denna dröm göras. Hon är för långt borta. Vi skriver nog härligt erotiska mail till varandra som vanligt Det är fantastiskt vad kreativ man kan bli med ett tangentbord

framför sig. Och en dröm vid horisonten. Och någon att kommunicera med.

Den musik jag nu spelar, dvs Seargent Pepper's Lonely Hearts Club Band med The Beatles, ändrade min världsbild. Den var så flummig, kreativ och verkligen nyskapande. Brorsans finska tjej hade cyklat omkull i Finland och slagit ut tänder. Brorsan hade tänkt göra slut med henne, men fick dåligt samvete. Lille Hans, dvs jag skulle ta hand om hans nya tjej medan han tog hand som en gråtande finska som kommit tillbaka. Jag i flickans famn på ett studenthem och hon bara grät. Hela djävla natten. I öronen Beatles, mina försök att pilla och kela gräts ihjäl med hjärtskärande rop efter min bror. Hur kul var det? Jag var ju sex år yngre. Och det är jag fortfarande. Tiden går inte att ändra, även fast Einstein gjorde ett försök.

Jag försökte en gång att ta brorsans finska flickväns syster på bröstet i hans bil, en gammal Rover med skinnklädsel och bord mm. Detta medan han var uppe i hennes lägenhet. Vi på gården. Hon var söt, svartögd och yppig. Svaret blev en svidande snyting rakt på snoken, näsblod och sedan två timmars tystnad tills brorsan klev in glad i hågen.

Får smäktande mail från Cat. Kan hon mena det hon skriver? Som den som försöker få fatt på det sista halmstrået så inbillar jag mig att hon menar allvar. Eller så står man där med det kortaste strået eller Svarte Petter. Alltid dyrt att komma tvåa i poker. Och här ligger mitt fortsatta liv i potten. Farfar lär han sprängt banken i Monaco, eller i alla fall vunnit mycket pengar där på tjugotalet. Så mycket så han under ett halvt år kunde resa runt medelhavet. Brorsan var visst ett nummer ifrån att vinna en Cadillac i Las Vegas.

Jag vann tiotusen på en skraplott. Kattpiss. Om livet är ett

lotteri så har jag nog mest dragit nitlotter. Flest i Atlantic City. Och några rejäla vinster: Min älskade Christine. Min mentor Nisse. Min kärleksfulle busiga bror. Mina Barn och Barnbarn. Och nu Cat. Inte så illa pinkat.

Hasse varför kom du inte? En ilsken kund i örat. SAS ställde ofta plan på marken när det inte var tillräckligt bokad. Hände mig ofta. Men denna gång hade jag ett privatplan bokad för att flyga norrut och cirkla och filma en bropelare i Norrland vid Höga kusten. Han som röt var min bästa vän. Han som flög var en annan kompis. Ibland skiter det sig helt enkelt. Denna gång var det SAS som inte fyllde sin uppgift. Jag stod där med mitt handbagage på Landvetter.

Jag fick en tokig idé. Det var när ordbehandlarna kom. Man satt där och skrev en text på en skärm. Kunde få ner texten på en diskett som sedan gick till sätteriet för fotosättning. Kunde man inte ordna så att man kunde formge texten redan på skärmen. Det måste gå.

Bestämna typsnitt, radavstånd och hela millivitten. Värt att pröva. Tog ett plan till New York. Steg in på Reklambyråförbundet där. Jag var ju styrelseledamot i Sverige. Snackade med en amerikansk Dolly, stora bröst, liten hjärna. Hon fattade ingenting Lyckade hitta en fotosättningsfirma som försökte finna en lösning. Tillbaka till Sverige. Ingen begrep vad jag var ute efter. En Layoutmaskin. Kan det vara så djävla svårt. Fick kontakt med USA. Jo det skulle kunna gå. Jag köpte idén. En miljon kronor cash. Idiot. Fick ihop en monstruös stor maskin i ateljén. Alla skeptiska. Men det funkade. Dyrt och dumt. Men först. Som så ofta. Du vet inte förrän du provat. Sedan kom de intelligenta människorna på Apple med sin lilla löjlige McIntosh. Det var kört. Vad en miljon kronor gjorde i

min ateljé gjorde nu en liten skitdator för 25 tusen eller så. Men jag gillade det bortsett från det finansiella. Utveckling, framåt, kör hårt. Alltid i framkant. Min mentor Nisse bromsade mig lite när jag flög för högt. Han blev förtjust i min älskarinna, den gamla charmören. Och hon blev förtjust i honom. Det var ett triangeldrama runt kreativitet. Jag somnade ofta helt utmattat på Hotel Diplomat efter en middag med oss tre. Mary formligen sprutade idéer. Och jag spädde på. Nisse la in klokhet och visdom. Han såg henne som en kärnkraftreaktor. Och det var hon. Plus för mig också kanel och honung. Men det hela var alltid nära bristningsgränsen, total burnout eller härdsmläta. Men det var kul, spännande och explosivt. Tjernobyl och Harrisburg var ju fysiska händelser och olyckor. Här var det psykologisk burnout, härdsmläta. Vi orkade inte till slut. Vi skildes åt på Heatrow och jag flög till Malaysia och grät floder. Saknar henne än idag. Och Nisse är död sedan många år. Kunde inte gå på hans begravning då jag låg på sjukhus med taskigt hjärta. Mary ringde och undrade varför jag inte varit där. Sa att jag just opererat mitt hjärta. Mina sista ord till henne.

Det blir lite fram och tillbaka i en sån här svängande text. Nu kommer jag att koncentrera mig på mitt fortsatta liv i Asien. Söker hur det egentligen är att leva här, bland kompisar, bekanta, nya människor. Mys och bråk. Besvär och bekvämligheter.

Inte så tokigt när allt kommer omkring.

Klockan är tjugo över tolv. Dire Straits på stereon. Läst rart brev från min son. Trött.

Good night Hans I love you.

Dagen efter blev i stort sett händelselös. Det går ett rykte om

att man kommer att sätta iland ett överlevnadsteam/grupp på The Resting Buddha. Inget vatten, ingen mat på fjorton dagar. Och där ute finns ingenting förutom djungel och kanske 250-350 apor. På eftermiddagen kom två båtar från The Royal Thai Navy, varav en var en landstigningsbåt. Ryktet stämde och män skuttade iland. Skulle de behöva skjuta apor för att få mat? Troligtvis sa Smithy och skakade på huvudet. Under dagen satt jag mest och snackade skit med Aussie, en trevlig engelsman. Jackie, en engelsk volontärkvinna som rest runt en hel del slog sig ner och lirade senare några låtar på gitarren som jag gett Smithy. Förvånansvärt lik Sylvie. Inte snygg, men med vacker kropp och ett fantastiskt intellekt. Åh, nej. Jag höll mig i mitt charmerande skinn. Väntar på min Cat. Snackade med Octavia, isländskan med ett sådant konstigt jobb att man knappt kan tro det. Hon ligger steget före världshändelserna. När olika länder vägrar utländsk media visa så är hon redan inne och rapporterar med sin satellittelefon. Reser på turistvisa, men har alltid kontakt med en massa ambassader. Mitt i smeten. Uppdragsgivare: internationell press. Konstigt. När vi sitter där får hon ett samtal från CNN. Hon ska till Jordanien. På onsdag. På fredag har jag tänkt fixa ett litet födelsedagsparty för Cat som fyller 43. Hon önskar sig ett par örhängen i guld i samma stil som vår förlovningsring. Hur fan ska jag kunna fixa det? Är rädd att bomma det. Nu när det är mer än tre månader sedan vi blev tillsammans. Jag får väl ta en taxi till Pran Buri och Tesco för att ordna det hela. I smyg. Alla håller koll på mig, så det gäller att göra det rätta. När kommer Cat imorgon? Jag har inte sagt till någon att hon ska komma. Man vet ändå. Djungeltelegrafan? Charmigt men djävligt frustrerande. Privatliv. Glöm det. Hela byn vet när jag har sex med min

kvinna. Märkligt.

Fick ännu ett kärleksfullt mail från Cat. Svarade kort med kyssar. Fan vad larvig man har blivit på äldre dar. Eller är det som så att Cat drar med mig i någon sorts konstig kärleksföljetong? Känner inte igen mina egna ord. OK nu på engelska, men ändå. Uttrycker jag mig så där? Satan så fjolligt. Eller bortkollrat. Inte min stil, men ändå kittlande roligt. Lockande och pockande. Och väldigt erotiskt. Kommer jag att räcka till. Duga?

Yes we can, säger Obama. Tron på att man ska lyckas räcker långt. Och det är självsäkerheten som får fart på en. Tvivlet och tveksamheten som bromsar. Drömmarna kommer av sig när tvivlen naggar dem i kanten. Du vet vart du vill, men känner inte vägen. Börja gå. Vad är meningen med livet? Enligt Dalai Lama "to be happy". Hur blir man lycklig? För mig är det inte att stanna och vara nöjd. För mig är det att alltid söka nya vägar, nya lösningar. Nya vyer, nya upptäckter... Själva sökandet efter lyckan gör mig lycklig. Det är vägen som gör resan. Steg för steg rör man sig in i det okända. Jag kunde ju sitta framför idiotburken på Linnégatan med rutintillvaron som en varm, trygg filt. Eller som nu, sittandes på taskiga träbrädor hos Peeo's med dinglande ben över jordgolvet och pickande kycklingar Jag är nog närmare lyckan här än där.

Cat kom på förmiddagen och vi tillbringade fyra trevliga timmar tillsammans.. Den sista nere hos Peeo's. Barbara och Malcolm kom tillsammans med den pensionerade thailändska översten. Riktigt trevligt Översten hade hört att jag skrev och berättade att det gjorde han också. Han ville också komma tillbaka och ta min bild och göra en intervju med mig för en tidning har skriver för. OK sa jag. Jag har hört om dig

härikring, sa han. Du har ett gott hjärta och ett fint leende. Tack sa jag och rodnade väl under solbrännan.

Han bad mig komma till sitt hus som låg någonstans mellan Pran Buri och Hua Hin. Visst, sa jag, när tillfälle ges. Översten går alltid beväpnad. Jag har så många ovänner, säger han och ler. Kan nog vara bra att vara kompis med en beväpnad överste. Inte för att jag känner mig hotad längre. Men ändå.

Onsdag morgon åkte jag med Smithy, Peter, fotografen och Sarah till Tesco i Pran Buri. Jag för att köpa medicin och inte minst för att hitta födelsedagspresenten till Cat. Det blev ett par örhängen i guld för 5000 bath. Har nu beställt tårta, ballonger, karaoke och thaibuffé till hennes kalas på fredag. Hon kommer att bli överraskad. Jag står för maten och karaoken, gästerna får själva stå för drickat. Självt avskyr jag karaoke, men det är tydligen ett måste här. Fulla thailändare som skrålar smörsånger. Gärna i otakt. Hellre än bra.

Cat ringer mig på eftermiddagen då jag sitter och tar en pilsner med Smithy, hon kan inte komma på torsdag som överenskommit. Måste ha ett möte med advokaten. Kanske hon måste sälja lite guld för att betala honom. But never our love-ring.

Det har börjat blåsa igen, så Smithy rullar ner vindskydden. Rejåla vågor rullar in. Jag älskar det. Hellre storm än vindstilla. Sitter under eftermiddagen och filosoferar med Peter, fotografen. Han brukar stanna sin scooter när han ser någon med en burfågel. Han köper fågeln och släpper den fri. Jag hatar att se djur i burar säger han. Smithy iväg för fotbollsträning. Kommer tillbaka efter en timme med en bruten stortånagel. Tvivlar om han kan vara med den 29:e då det är allvar med en match mot militären.

Vi snackar lite om fredagens party. Ska bli kul. Får inte glömma min kamera. Beställer läskig tårta, bara glasyr, med texten: Happy Birthday Cat. Inga årtal. Vet inte om hon vill visa sin ålder. Hon tycker ju vid 43 att hon är en kärring. Knäppt. Så vacker och välbehållen som hon är. Nu ska hon börja med yoga igen. En timme om dagen. Minst. Jag är inbjuden till middag tillsammans med Smithy, Aussie och Jackie till Sarah och Octavia. Jag vet att Sarah är förtjust i Smithy och att Smithys fru är fruktansvärt svartsjuk. Jag avstår från den middagen. Säger att jag måste skriva. Spelar härlig Beatles. Många minnen poppar upp. Brorsan påminner mig via ett mail att raggarna i Stockholm slängde in en gastub genom fönstret på vår Club Live. Vi hade tydligen snott deras stamställe. Hade jag totalt glömt bort. Han påminde mig också om att könskliniken på Östermalm av oss kallades för ÖsterGök. Som också var namnet på Sveriges första pizzeria. Cat och jag skriver kärleksförklaringar till varandra. Barnsligt, men befriande härligt. När vi är ifrån varandra så blommar plötsligt språket Jag vill så gärna att vår kärlek ska hålla och växa, på alla ledder, inte minst på djupet. Med Cat behöver jag inte vara Mr. Charming längre. Jag kan vara mig själv. Behöver inte bevisa något, bara visa mina känslor. Har inte gjort det på många år och det känns som en befrielse. Vilket kap jag gjort. Att vid min ålder finna och möta en sådan fantastisk kvinna. Jag undrar ibland vad hon ser hos mig. Hon är ingen golddigger. Självständig, tuff och målmedveten spåkärring. Ha. Och som hon tar hand om mig. Hon läser mig och mina önskingar hela tiden. Jag får inte göra något. Jag gör det, jag är din kvinna nu, säger hon och sätter på mig mina skor. Och hon tycks gilla det. Ingen europeisk kvinna skulle kunna tänka

sig att göra motsvarande. Och med ett vackert leende. Och vi har roligt tillsammans. Skrattar mycket och ofta, nojsar och skämtar. Hennes skratt gör mig varm inombords. Hennes kramar på nätterna gör mig lycklig. Hon nyper mig i rumpan när jag ska in i duschen. Och står där med en handduk när jag kommer ut.

Det är för bra för att vara sant För osannolikt. Väntar bara på den stora katastrofen Kanske jag vaknar upp och detta härliga bara varit en dröm. Får mail från Cat. Ännu en kärleksförklaring. Så där håller det på. Jag nyper mig i armen och konstaterar att det inte är någon dröm, utan verklighet. Skriver något fjantigt men vackert tillbaka. Ännu två nätter utan hennes vackra huvud på vår gemensamma kudde. Jag kan vänta.

Min vän Lenny vill ha med mig i en dialog om fundamentalistiska muslimer. Jag svarar att jag inte kan delta, då jag vet och kan för lite. Min tidigare agenttjej hade ett hundratal signalement över terrorister i sin bil och sa att det gällde henne eller dem. Skjut först. Tveka inte, då är du död. Först sa hon att hon inte dödat någon, men senare medgav hon att hon skjutit ett flertal terrorister. Det var hennes jobb. Att leta reda på och döda muslimska fundamentalister. Hon hade sett många hemskheter, som t ex halshuggna buddistmunkar och söndersprängda torghandlare. Sedan hade det vänt. Hennes undercover avslöjades och tre av hennes kollegor mördades. Hon blev villebrådet.

Eftersom min älskade Cat inte kommer i morgon, så blir det sovmorgon, vattengympa och sedan vattentankning hos Peeo. Kanske bacon och ägg på Monkey Bar och sedan en tur med scootern efter kusten. Ska för en gångs skull ta med mig

kameran.

Torsdag. 19 dagar utan sprit. 2 dagar storm. Stora vågor rullar fräsande in över en allt mindre strand. Kåkar frukost och Aussie ansluter. Han berättar om jättedemonstrationen från de röda som kommer att vara i minst 5 dagar från den 29:e november i centrala Bangkok. Man räknar med minst en miljon deltagare. Man kommer att kräva en ny regering från första januari. De gula kommer att svara. Kanske risk för inbördeskrig. De gula kör med nazistliknande propaganda enligt Aussie. Död åt alla Cambodier och ut med alla utlännningar. Militären kommer att kommendera ut tanks på gatorna. Inget roligt läge. Min kompis Peter, fotografen, ska den 29:e till Bangkok och ett hotell ca 800 meter från regeringsbyggnaden. Kanske han ska ändra sina resplaner. Rykten gör också gällande att Myanmars junta har stuckit med statskassan till Pnom Pen i Cambodia. Turisterna bokar av sina thailandresor och landet hamnar i ett allt sämre ekonomiskt läge. Här i Sam Roi Yod märker man ingenting av detta. Fast alla hotellägare är bekymrade över att så få bokar. Någonting stort är på gång. Får ett SMS från Dam, som frågar hur jag mår och önskar mig godnatt. Dam är kvinna med den vackra djupa blicken som man drunknar i. Har inte sett henne på länge. Vad vill hon mig? Cat skickar en bild på väninnan Runk, rainbow, som hon vill att jag skickar till min bror. Ser rar ut. Har egen skönhetsalong i Hua Hin. Ogift och inga barn. Jag håller mig på mattan. Inga andra kvinnor än Cat alltsedan jag träffade henne. Över hundra dagar nu. Och då var det med en revolver riktad mot mig. Läskigt, men sant. Efter frukosten och filosofistunden med Peter sa tog jag

scootern och körde hela vägen upp efter stranden. Kanske sju kilometer. Där har en knäpp rastafarithai med dreadlocks en liten coffeshop tapetserad med Bob Marley. Gott kaffe under vasstak med havet brusande i öronen. Han serverar förutom min espresso ett örtthé. Fan vet varför, men det är gott i alla fall. Det kändes ensamt när Cat hade rest. Hon behövde pengar för att sätta dit DK-man i domstol. Att väcka enskilt åtal här kostar 50.000 bath. Detta innebär att fattiga människor aldrig kan få rättvisa! Jag gav Cat 30.000 bath, vilket var allt jag kunde få fram. Hon skulle skrapa ihop resten från slakten. Hon kom tillbaka för några timmar på tisdagen och torsdagen. På kvällen fick jag ett mail där hon skrev att DK-man hade lyckats fly fältet och flugit till Danmark innan han fått kallelsen till domstolen från hennes advokat. Hon var mycket arg och besviken. Lovade att komma till mig med pojkarna på fredagseftermiddagen. Vad jag förstår så innebär detta att han nekar henne skilsmässa. Och vi får fortsätta att leva i synd. Vad är skillnaden. Ett papper.

Överallt dit jag kommer med min scooter frågar man efter Cat. Man vet nu att jag inte längre är någon butterfly. Däremot har min norska kamrat Per på bara några veckor skaffat sig ett dåligt rykte. Dels som butterfly, dels som snåljåk. Ingen bra kombination i dessa trakter. Alla vet allt om alla och snacket går.

Nu är det söndagskväll. Cat och pojkarna har åkt till Hua Hin och LaValle. ATM-maskinen säger mig att jag inte har några pengar på mitt konto. Men jag har ändå ett flin på mina läppar. En kvinna som säger att hon älskar mig och två pojkar som älskar mig för att jag köper glass till dem. Ska betala hyran imorgon, men kan inte. Ordnar sig säger jag numera.

Satt under eftermiddagen med en trevlig man från norra Canada. Navigator som bygger isvägar till diamantgruvor i absolut norraste delen av Canada. Isen måste vara minst två meter tjock för att det skall fungera. Jetbränsle skall fram och ut flyger rikedomar. Han har navigerat mycket i Skandinavien. Till Luleå och Murmansk under tjugo år. Är just nu på väg runt jorden med sin fru. Fantastiskt att träffa alla dessa trevliga och märkvärdiga personer. Hade avskedsmiddag med Peter, Osmo och Lisa. Bytt mailadresser och lovat att hålla kontakten. Peter har bränt CD-skivor med alla sina fantastiska bilder. Jag har lovat att försöka fixa kontakt med Turistministeriet här. Alla borde se hans otroligt vackra bilder. Han har faktiskt utmanat en hög Thaimilitär. När militären riktade sitt vapen mot honom, blev Peter förbannad och höjde sin kamera med långt objektiv mot militären och låtsades knäppa honom. Militären vek. Tuff bög minsann och en underbart sarkastisk människa. En vän jag kommer att hålla kontakt med. Han åker till Bangkok imorgon bitti. Lovat att komma till vårt bröllop, om det nu blir av. Inte illa pinkat, en av världens främsta fotografer i mitt tycke som jobbat med bilder i hela mitt vuxna yrkesliv och, kommer ner från Vietnam för att plåta vårt bröllop. Jag blir rörd av tanken. Han köper burfåglar bara för att släppa dem fria. Bara det. Lisa och Osmo från Lahti säger att de kanske kommer också. Gav mig sina sista Finnerisp. Fantastiska människor. Satt senare på kvällen och kollade fotboll med kanadensaren, två engelsmän som hatar Liverpool och Smithy som älskar Liverpool. Rätt skojigt käftande. Jag hejade alltid på fel lag. Peter berättade att den stora demonstrationen av de röda avblåsts på order av regeringen eftersom det var för nära kungens födelsedag den 5 december. Regeringen ligger bakom

och stöder de gula. När kungen dör kommer det att bli kaos eller rentav inbördeskrig här. Jag sitter i kokosplantagen och sippar på en soda. 29 dagar utan kröken. Inte illa. Mår bättre och bättre. Och tappat vikt, kanske en 8-9 kilo sedan en månad. Eftersom min feqa, kanske arroganta förläggare som i september sa att "det här ska vi göra något stort av" inte har hört av sig så lägger jag ner honom och har nu vänt mig till en internationell litterär agentur. Får se om det kan bli något. Brorsan har lovat att redigera The Book About Everything. Cat skriver kärleksfulla mail till mig varje kväll. Menar hon det hon skriver? Ibland tvivlar jag, men bara en stund, sedan lapar jag i mig alla ömma ord. Törstande. Och minst sagt oförberedd. Inte minst när hon blir erotisk.

Fler och fler turister dyker upp. Smithy säger att snart är det igång igen, fast bokningar ligger på en alarmerande låg nivå. Alla politiska utspel, demonstrationer mm har gjort att många bokar av sina Thailandresor. Och ovanpå det lågkonjunkturen. Har snackat med många hotell och spa-ägare och bokningarna ligger på en mycket låg nivå, kanske ner en 60% från förra året. De flesta som jobbar på alla dessa ställen har fått sparken, ingen anställningstrygghet alls. Arbetsgivaren gör som han/hon vill. Osäkerheten gör att ingen ser någon framtid. De hankar sig fram. Barnen får inte gå i skolan för att föräldrarna inte har råd. Oftast är det ensamma mödrar. Många kvinnor gifter sig mycket unga. Med odrägliga män som super, spelar bort pengarna och misshandlar dem. Och så står de där ensamma med ungar runt benen. Att lura kulorna av en kåt västerländsk farange blir räddningen. Kanske är jag en av dem? Tror det inte men har blivit luttrad av vad jag sett och erfarit. Ha.

Måndagen blev lite konstig. Försökte få ut pengar på ATM-

maskinen vid Anchana, men det var tji. Har plötsligt inte råd att betala hyran. Åker för att äta frukost på Monkey Bar som vanligt. Hemma gör jag bara kaffe. Smithy har varit uppe hela natten och tittat på fotboll till klockan 4 på morgonen. Drack visst en flaska rom som kanadensaren bjöd på. Zlatan matchhjälte för Barcelona. Tiger Woods har kört av vägen efter ett gräl med sin svenska hustru. Iran ska starta tio urananrikningsanläggningar. Begåvat.

Jag åker på eftermiddagen in till Hua Hin med Smithy. Han ska shoppa och jag ska möta Cat hos Eddie på The Windmill. Där dyker plötsligt Per upp. På sin eviga jakt efter tjejer. Jag sa till honom att han ska vara rädd om sitt rykte. Vid Dolphin Bay kallas han redan för butterfly. Han ser förvånad ut. Lite konstigt efter hans uppträdande de senaste veckorna. Cat och pojkarna kommer. Vi kysser varann inför alla andra, vilket man aldrig gör i Thailand, och ett sorl uppstår. Eddie strålar och vi skålar. Cat blir sårad när jag säger att jag inte tänker stanna hos henne över natten. Jag kunde ha gjort det, men jag hade lovat Smithy att göra en Pizza Napoletana, med anjovis, svarta oliver och kapris - och han hade varit på Villa Market för att köpa ingredienserna. Ett löfte i Thailand måste till varje pris hållas. Cat åker snöpet hem med löfte om att komma till mig på tisdagen. Jag har bjudit in Eddie och On att komma till mig på motorcykeln för att bada i min stora pool.

Jag åkte hem med Smithy och vi bakade pizzan. Den blev för salt. För mycket anjovis, men annars OK. Görs om i morgon med färre anjovis. Personalen i köket som fick smaka sa blå. Mötte en snubbe på eftermiddagen vid Peeo's. Han var engelsk golfpro som jobbade i Linköping i Sverige. Sju månader i Sverige och fem i Dolphin Bay där han byggt ett hus nära

stranden. Trevlig bekantskap som älskar de svenska kvinnornas skönhet, men som här bor med en thailändska.

På vägen hem från Hua Hin med Smithy ringer Per och undrar vem fan som kallat honom butterfly. Alla svarar jag. Men vem? Jag snackar aldrig skit om andra, det vet du, sa jag. Jag berättade bara att du borde tänka bättre på ditt rykte här. Alla vet som sagt allt om alla. Liten ort. Svartsjuka och bevakning av revir. Allt som behövs för att skandalisera en farange.

Fick på natten ett mail från min exfru där hon säger att jag ska ha minst 20.000 SEK på mitt konto. Kollar på morgonen vid ATM-maskinen som säger att jag är pank. Någon är skumt. Käkar frukost och väntar på Cat. Snackar med det kanadesiska paret och lovar att ta dem till Pran Bo eller vad fan nu stranden heter nästa dag. Cat körde direkt till huset och rinde mig. Jag körde dit och där satt hon kissnödig vid jacuzzin på taket. Just nu sover hon sött i sovrummet. Nyduschad, fräsch och väldoftande.

Jag har via Facebook fått kontakt med två gamla kompisar. Vi har känt varandra i fyrtio år, tappat bort varandra under många år, men lyckats återknyta kontakten. Kul och spännande. Rolf har arbetat som copywriter men sadlat om till konstnär. Curt var en skicklig illustratör, nu kanske pensionerad. Båda skriver. Rolf om sitt liv och Curt kriminalromaner. Hotar att ta med mig i ett kapitel om jag inte sköter mig. Rolf finns redan där.

Kontakten väcker många minnen från min ungdom.

Jag ska strax väcka min skönhet. Jag gör det och vi älskar härligt ännu en gång. Mjukt, nära och sinnligt.

Cat åker hem. Och jag till Monkey Bar där jag sitter och snackar med Pietro från Kanada. Lovar dem att vara guide till

Banpo eller Panbo, som vanligt svårt med orsnamn här. Det finns inga egentliga gatuadresser utan det är mera att man ska beskriva vart man vill. Den stora CocaColaskylten vid eller strax efter marknaden. Aha, då fungerar det. Ingen thailändare kan läsa kartor. De kan inte visualisera allt ovanifrån. Stört omöjligt och lite kul. Släpp ut 500 thailändare i en orienteringstävling och ingen kommer igen. Alla skulle irra runt i allt större cirklar.

Jag kör min scooter och Pietro och hans fru hänger på. Vi kallar oss för Dolphin Bikers. Vid infarten till Nationalparken är det bommar eller vägstopp man skall passera/stoppas vid. Vakten springer ut för att stoppa mig, jag vinkar, pekar och skriker något åt honom. Han blir skitförbannad och skriker något tillbaka jag vinkar och kör vidare. Strax därefter kommer Pietro och hans fru och de gör likadant. Ska fanimig inte betala 200 bath för att komma ner till stranden. Naturen är till för alla, hur nationell den än tycks vara. Jag ser det mera som ett försök att lura faranges på pengar.

Pietro och hans fru klättrar. Jag sitter med en sodavatten och ser på vågorna.

Åker hem och stannar vid Anchana och testar ATM-maskinen. Den funkar! Tar ut 40.000 bath och är plötsligt i det gröna. 2 veckor utan pengar gör en svag. Nu med plånboken full blir jag kaxig igen. Den rollen passar mig bättre. Har alltid haft kontanter, eller starka kreditkort. Här vet man inte vad kreditkort är och har aldrig kontanter. Mycket av den lilla näringen är byggd på byteshandel. Mina fiskar mot din papaya. En vackrare handel än den med lotteriaktierna.

Hemma möts jag av ett mail från Cat där hon säger att hon är sjuk och gått till sängs med mediciner. Jag mailar tillbaka att

kärlek är den bästa medicinen, vilket med lite eftertanke är skitlöst, men hon kanske kan ta det som en uppmuntran. Jag har fått låna några amerikanska filmer på DVD av Smithy, men jag klarar inte av att programmera min TV. Typiskt. Ju bättre det blir desto mer komplicerat. Och däremellan jag. Det blir ännu en tidig kväll. Klockan är tio. Jag är pigg, men min omvärld är trött. Ska skriva lite syrliga mail till den. Sen sova sött.

Det blev inte så mycket av det. Mest bortdomnad och med en förskräcklig hosta.

Steg upp tidigt, vid sex-tiden. Åt yoghurt och drack vatten och lagade kaffe. Cat dök plötsligt upp vid nio-tiden. Hade aviserat sin ankomst men jag hade inte läst den. Hon kom, kelade, snackade, städade, strök mina kläder på golvet och for iväg. "I'm taking care of you my love." Puss på kinden och hon var borta. Hon skulle till sitt office och läsa kort för korkade thailändare. Herreminne jag är ihop med en spåkärning. Hennes office heter The Woo Doo Shop. Sticker visst nålar i dockor. Jag har upptäckt att det numera är Khun Haan som är centrum på stranden. Man vinkar, ropar och gestikulerar när jag sitter där synlig på Monkey Bar. Man stannar, pratar och vill ha råd. Byäldste?

Smithy bjuder på sin favoritfisk i red curry. Jag får inte betala. Jag är hans bror nu. Jag betalar hans fru, eftersom jag vet att de behöver inkomsterna. Och Smithy vet att jag betalar hans fru. Det är OK, han slipper förlora ansiktet Fortfarande boss och värd och fantastisk thailändsk bror.

Nästa dag dör alla hundar omkring oss. Kommer rosslande och med hängande tungor och förskräckta ögon till oss i Monkey Bar. De är klart förgiftade. Dör gnyende en efter en. Smithy

lyckas rädda en med ägg och grädde. Men fyra dör. De grävs ner på stranden. Djupt så inte vågorna ska ta fram dem igen. Bland de som dog var Bao, jycken med kastmärket som jag gillade. På kvällen snackade jag med Steve. I hans by hade sju hundar dött. Och i hans trädgård hade han funnit många sönderslitna kycklingar och höns. Han trodde att det var en räv. Hade sett en korsa vägen för några dagar sedan. Hundar tar inte kycklingar och höns. Det måste vara räven. Men bönderna vill inte bli av med fler höns och de tror att det är jyckarna som tar dem, så de lägger ut förgiftat kött. Synd om snälla byrackor. Smithy är skitsur och säger att Buddister inte dödar andra varelser, men att de gör det så snart det handlar om pengar. Plötsligt finns det inga hundar och katterna vädrar ny luft, nytt space. De kommer smygande. Och den räddade jycken går och nosar efter sina nergrävda kompisar på stranden. Cat och pojkarna skulle ha kommit, men det är kaos i trafiken på grund av kungens kommande firande. Kommer på lördag förmiddag istället. Tror jag henne? För mycket outtalat, för mycket hokus pokus, halva meningar som jag inte förstår. För mycket systrar och nieces, för mycket för en långtande, trående man. Jag tänker fanimig inte vara en laddningsstation som man dockar vid när det passar och man behöver pengar. No way. Cat säger hela tiden att hon älskar mig. Jag är den enda mannen, och den bästa i hennes liv. Kan det stämma. En sån snygg, sexig kvinna och skröpliga Hans. Kan det vara sant? Ofta tvivlar jag. Men vad fan, det får väl bli ännu en vattenbuffel. Bära eller brista. Jag känner stor ledsnad över alla hundarna. Har alltid älskat hundar. Och plötsligt är de borta, nergrävda på stranden. Ingen mer stund med Bao, sovande på bänken bredvid mig medan jag tar en öl hos Peeo. Det blir tomt.

Får mail med söta barnbarn i tomteluvor och plötsligt en bild från karusellen med min exfru och lilla Freja. Känner mig oerhört långt borta och blir upprörd över att hon kan kela med barnbarnen. Hon som kastade ut mig och sedan länge, vad jag kan förstå, hade en älskare medan jag satt i södern med värkande ben. Känns orättvist. Men jag hojar vidare på fälgen igen. Runt nästa krök. Vad väntar där?

Det härliga med det liv jag just lever är att jag inte vet ett dyft om framtiden. Inget planerat, inget inrutat eller rutinmässigt. Tar dagen som den kommer. Och kommer den inte så är det rökt. Tillbaka till myllan. Har det trevligt med nya bekansksaper hela tiden. Galningar, tokdårar, genier och knäppgökar med för mycket pengar. Romantiska, nyförälskade par och omförälskade äldre par på den sista resan. Tokkåta medelålders kvinnor som söker bekräftelse. Torrfnösiga nuckor som lagt erotiken på hyllan och hyllar sig själva i sina förtorkade sönderbrända och rynkiga kroppar. Feta snubbar som inte sett pitten på många år. Sprättiga strandraggare som bara rör upp sanden med sina sporrar. Hela skalan av människor i utkanten av civilisationen. Jag är sedan 34 dagar den nyktraste av oss alla. Känns väldigt bra.

På lördagsmorgonen var jag inne på min 35 dag som nykter alkoholist. Fast det är väl lite fusk när jag tar mig en öl då och då. Stranden känns tom utan hundarna. Vägarna känns tomma utan dessa jyckar som låg och latade sig i skuggan på asfalten. Cat meddelar mig att hon snart ska åka, bara det att hon måste...

Jag har bjudit in Pietro och Barb till bad i poolen på eftermiddagen. Först ska de på äventyr med scootern de hyrt av Smithy. Jag försöker designa lite etiketter/logos till vår

kommande kollektion av kläder och pryttlar. Ska satsa 50.000 bath på en provkollektion. Alla under min gamla Antoni-logga. Cat ska välja ut produkterna. Kläder, smycken, bijouterier, skärp, väskor, dojor, sidensjaletter...

Vi får se vad det kan bli. Kanske blir det erotiska amuletter, snidade penisar med munkmåleri. Who knows. Vore kul med en penisamulett med Antoni-loggan. Cat kom och vi var en liten familj igen. Poolplaskandet sköts upp till söndagen. Kungens födelsedag. Hela veckan har man pyntat med flaggor. Thailands flagga och så gula flaggor för det är kungens färg. Mängder av porträtt på kungen utefter vägarna.

Vi hade plask i poolen med Pietro och Barb. Jag hade köpt färsk frukt hos Peeo's. Vattenmelon, ananas och mango.

Kostnad: 60 bath = nästan ingenting. Och bättre frukt finns inte i denna värld. På kvällen blev det barbecue på stranden. Smithy hade arrangerat. Allt till självkostnad. Fräscht direkt från fiskebåtarna. Råkor, bläckfiskar, kyckling, snapper, soppa, vitlöksbröd. Sedan blev det karaoke. Alla var upp och sjöng var sin låt. Jag i en duett med Barb. Från Grease. Sedan var jag the swedish chef från mupparna. Stor succé. Vi var väl en 16-18 personer + en drös med ungar som kastade smällare och sköt raketer till kungens ära. Sedan skulle vi alla sjunga en låt för kungen och sticka stearinljus i sanden. Riktigt vackert i den tropiska, kolsvarta kvällen.

Cat och ungarna blir förkylda under kvällen. Ligger och hostar och har frossa hela natten. Åker på morgonen till Hua Hin med ett par pussar och kramar efter sig. Kvar är jag med stor saknad.

Jag måste ut ur landet inom en vecka. Cat tycker att det blir för dyrt att åka till Myanmar eftersom hon då måste betala

barnvakt. Jag vill dit. Har varit för ofta på Penang. Vill se lite av skurkstaten där man håller en fredspristagare fången och 64 miljoner slavarbetare.

Här väntar man på vad som ska hända efter kungens födelsedag. Demonstrationer, militär på gatorna. Ingen vet. Saknas tydliga ledare. Må så vara att jag är en obotlig romantiker. Aun San So Kie är bland de vackraste kvinnor jag sett. Ännu så länge bara på bild. Jag ser mig själv vid gränsen då jag ber om att få träffa henne. Stort pådrag med små, nervösa soldater. Vågar jag. Kanske. Vi får se när jag står där. Kanske man kan flytta eller i alla fall rubba en världsbricka. Bättre än en bingobricka i Rågsved. Hemma i gamla Sverige blir man inte skjuten, här skjuter man överallt. På något konstigt sätt dras jag till krutröken. Kanske har jag sovit för länge med en kvinna som la pistolen på nattduksbordet (med hanen spänd) varje kväll. Hon skickar fortfarande sina spejare på mig vid Monkey Bar. Konstigt. TIT, This Is Thailand. Cat säger att om Pen kommer till oss så ska hon skjuta henne. Jag tror hon har en revolver i sin väska nu. Jag vågar inte kolla. Vart tog min lugna pensionärstillvaro vägen? Kunde vara värre. Satt i Sverige och löste korsord. Kanske tio om dagen. Fann dem med vinfläckar på morgonen.

Slut med det nu. Människor kommer och åker vidare. Många nya, korta bekantskaper. Tropiska ljud i kvällningen. Havets brus och nykterhetens klara rus. Luft och svalka i gryningen. Geckos på muggen. Myror överallt. Faktiskt rätt så ballt. Aldrig tråkigt men ofta kärleksbråkigt. Svartsjukedramer varje dag. Nu senast skrev Cat att jag kunde ha en annan kvinna medan hon var borta! Hon skulle förstå. Jag skrev att det bara var henne jag ville ha. Har hon någon annan när hon är i Hua Hin?

Jag är inte så säker. Vacker och sexig och uppvakad till tusen. Jag törs inte fråga. Rädd för svaret + ett leende. Då är det kört. Som så många gånger tidigare. Förstår mig inte på dessa thailändska skönheter.

Steve, en engelsk kompis som bott här i många år, säger "when they run out of money, they always come back". Kanske det är så, men det räcker inte för mig. Jag vill ha min sköna kvinna och lugn och ro. Bara det. Kan det vara för mycket begärt? Natten kryper på mig. Spelar högt på stereon för att hålla mig vaken. Gammal Rock & Roll. Skitmusik med taskiga texter. Men det svänger. Det räcker för mig just nu. Efter gårdagens succé med duetten med Barb så känner jag mig tillfreds. Det var visst "You have a friend" med Carol King från 1973. Gick visst ner på knä i sanden på slutet. Och jag var nykter. Kul. Cat och grabbarna var mycket förvånade. Och det var jag med. Måste försöka få ordning på min tillvaro. För mycket som ännu är osäkert med Cat. Hon måste fixa sin skilsmässa från DK-man. Sälja kåken och få loss lite pengar. Jag har betalat domstolen under löfte att jag ska få tillbaka mina 50.000 bath. Sedan ska jag ha tillbaka min deposit för villan jag hyrde. Det är 45.000 bath. Alltihop cirka 20.000 SEK. Räcker för att antingen hälsa på i gamla Sverige, eller lägga handpenning på en fin bil, eller starta upp vår tänkta designbusiness. Eller köpa en tomt för att bygga en kåk. Vete fan hur det blir. Väntar till efter Myanmar. Går det åt helvete där, jag kan ju aldrig hålla käft, så det kanske blir ett halvår i en fångelsehåla. Bra för figuren sägs det Mest rутten rissoppa med fiskrens. Småkryp på cementgolv fyllt av gnyende människor. Som slåss för att hamna långt från latrinhållet i hörnet. Jag har redan varit där i fantasin.

Föredrar Hilton och Sheraton där jag ofta varit. En oförskämt lyxig tillvaro som jag genom åren genomlidit. Surret från minibaren och luftkonditioneringen, de parfymerade småhanddukarna gjorde livet till ett helvete. CNN och Skynews basunerade ut helvetet på jorden och jag låg där och försökte skapa nya kreativa krumsprång. Varje natt. Halvvägs in i min senaste koma kom det. En banbrytande idé. På morgonen mindes jag bara den sista barnotan. Hur kul var det? Tränga flygstolar, idiotiska människor som trängdes i kön till incheckningen, taskiga frukostar på dåliga caféer. Rusandet efter taxibilar som vägrade stanna. Viftade efter servitörer som fanimig inte har ögonen i nacken. Eller på framsidan av deras uttrycklösa ansikten. Bara prasslet av sedlar kunde få dem att reagera. A Nice World. Money money. Och jag hade nästan aldrig kontanter. Bara American Express, Visa, Mastercharge, Diners Club och Eurocard. Inte mycket prassel där inte. En kompis, säger inte vem, beställde en callgirl i Miami och hon tog fram hela kortläsaren ur sin handväska. Razzel Dazzel. Kvitterat och klart som översättare eller nåt annat gångbart. Jag har nog själv varit en av de mera skötsamma i detta sammanhang. Kanske snavat och skrapat mina knän några gånger, men då har det varit exeptionellt fagra damer. Tycker nog inte att sex är så jävla märkvärdigt längre. Kanske hypofysen och driften lägger sig på en lägre om inte annat så en mer innerlig nivå när man blir äldre. Skönare att kela än att jucka som en galen jycke? Viska varann i örat och snuffa varandra på halsen. Kan det vara något. Ja, ofta räcker det. Små ömma ord, ett drag med handen över en slät hud. Doften från hennes hår. En kyss. En kram. Fan jag kan inte ha det bättre än vad jag har det nu med Cat. Lulle mig. Läger mig snart med

ännu ett lycksaligt, konfunderat flin på mina läppar.
Sov som en stock. Vaknade sent. Ju längre bort från alkoholen ju längre tycks jag sova. Ibland sover jag uppemot tio timmar. Tidigare aldrig mer än sex. Duschar, rakar mig och konstaterar att jag inte har någon frukost i kylan. Tufft för en hungrig man. Dricker en flaska vatten och kollar mina mail. Tidsskillnaden till Europa och USA gör att det blir en fördröjning i kontakterna.

Saknar många av dem som skriver till mig. Känner mig väldigt långt borta. Och det är jag ju. När jag var liten kille och var på seglarläger så kändes det också väldigt avlägset. Ett hav emellan, fast det bara var några mil. Här och nu Cat förkyld i Hua Hin och jag i Sam Roi Yod. Bara några mil, men ack så avlägset. Avståndet skapar längtan, men också en ökad osäkerhet. På Monkey Bar säger man att jag är förälskad och Cat har sagt till dem att hon älskar mig. Det har hon visserligen sagt till mig otaliga gånger, men det känns starkare om det kommer från den lilla servitrisen. Alla följer vårt öde. Man bevakar oss och speciellt mig. Som en enda bryende familj. Konstigt.

Nöter baken först hos Peeo's med lite färsk frukt, sedan bacon och ägg på Monkey Bar.

Har beställt oljemassage hos Dee klockan två. Det är underbart. Sedan får jag pedikyr i en halvtimme. När jag ska betala får jag bara betala 300 bath för massagen. Pedikyren bjuder hon på. För att jag älskar dig käre bror, tror jag hon försöker säga. Vid halvfyrtiden är jag en ny man med fina fötter som stolpar vidare i livet. Aldrig tidigare i mitt liv har jag mött en sådan härlig gemenskap och osjälvisk kärlek som här i min lilla by. Det är fattigt, men inte eländigt. Skrattet och gemenskapen

finns där direkt. Gäller bara att komma tätt inpå.

Var det här resetknappen jag letade efter? Cat, pojarna, vännerna i byn? Jag börjar tro att det är så.

På kvällen äter jag middag tillsammans med Smithy. Han väljer åt mig och det blir en torr curry med fläskkött och grönsaker, fried rice, fisksås med chili. Steve kommer för några öl. Han har just byggt en jättevilla och ska gifta sig med sin vackra kvinna sedan 11 år. Han äger fortfarande en bar på Ko Samui, men det är andra som sköter den. Kul och sarkastisk kille från Isle of Man. Munhuggs hela tiden och jag svarar så gott jag kan. Har det riktigt trevligt tillsammans. Hans bästa vän och kollega har nyss tagit livet av sig och han grubblar över varför. "Han hade allt, framgång, vacker fru, fin familj och pengar... jag begriper inte".

Jag krånglar över telefonen hur vi ska ta oss till Burma. Några viskar att det är farligt. Cat tror inte det och inte heller Smithy. Men man skjuter där får jag höra. Smithy kan en väg som är över bergen och tre timmar kortare än den via Bangkok. Ta inte med för mycket pengar och ha ett kreditkort i skorna är råden. Jaha, så bär det iväg igen. Genom djungel och upp över regntyngda berg. Ball men vansinnigt om man vill leva ett trist pensionärliv, fullt av äventyr för en nyfiken snubbe som jag. Man kan ju lika gärna dö på en skogsväg i norra Bohuslän som på en slingrande djungelstig i Burma. Vad är skillnaden mer än geografiskt? Kanske kulhålet i bröstet. Resultatet är det detsamma. Punka på livets funktioner. En tvärnit i gruset. Så tillbaka till verkligheten i Dolphin Bay. Vi sitter tre gubbar på bänken hos Peeo. Diskuterar Guds existens och blir överens om att han inte existerar. Jag mest envist ateistisk, de andra lite mera ödmjuka. Skjuter deras argument i härlig sank. Mår

förträffligt och min hjärna och mina tankar är knivskarpa. Trettionio dagar utan alkoholens dimmor, nytvättad själ. En av de bästa igen med det starkaste självförtroendet. Kan det vara så enkelt, helt enkelt? Eller är jag bara en glad pensionär? Framtiden får utvisa. Jag färdas på nya okända vägar med min vackra ledsagarinna.

Så skulle jag iväg för att fixa nytt visa. Jag valde bort Burma eftersom jag där bara skulle få trettio dagar. Så är reglerna. Kommer du landvägen blir det en månad. Flyger du får du två. Jag beslöt mig för att flyga till Vientiane i Laos. Beställde en taxi som för 2300 bath skulle ta mig till flygplatsen i Bangkok. När vi kom till Hua Hin ville gubben som körde att jag skulle byta bil. OK sa jag. Han ville ha 1200 bath vid bytet och jag anande att de försökte lura mig som vanligt. Nej, det ska bara kosta 600 bath till Hua Hin. Jag betalade 1000 bath till gubben under löfte om att resten av vägen bara skulle kosta 1300 bath. Han sa OK och jag for vidare med en ny chaufför. Det var en Toyota Camry. Jag frågade om det var en V6, som jag en gång haft hemma i Sverige. Han missuppfattade V6 som musik och satte på Thaitoppen. När jag sa att jag inte gillade thaimusik, flinade han och höjde volymen. Väl framme så ville ha ha 2000 bath mot utlovade 1300. Jag förde ett djävla liv och som vanligt när man höjer rösten så blir thailändare rädda. Men han backade inte på sitt krav. Solly, solly, solly lät det. Jag blev så trött på tjafset. Han fick sedlarna i nyllet och jag slängde igen dörren. Tänkte be Cat ringa chefen för bolaget och klaga och begära pengar tillbaka.

Efter allt bök med säkerhetskontroller så hade jag en timme att slå ihjäl. Vilken befängd tanke. Beställde en Chang beer och fann att den kostade 125 bath mot 25 i Dolphin Bay. Varför ska

allting vara så förbannat dyrt på flygplatser? Spelar ingen roll vart man kommer. Alltid samma visa. Dyrt. Fast i Thailand med ett leende och det är kanske värt något. Tog sedan Thai Air till Vientiane i Laos. Avstod från den tidigare obligatoriska drinken när den skramlande vagnen kom. Drack vatten till den tråkiga maten. Vid ankomsten var det mycket stök innan jag kom in i landet. Fem gånger skickades jag tillbaka för att fylla i ännu en djävla blankett. Det visade sig att det var ett raffinerat system som gick ut på att klå alla på pengar. Det kostade runt 50 US dollar för att få inresestämpeln och fyra veckors turistvisa. Växlade pengar och fann att motsvarande 2000 svenska kronor i bath blev 2 miljoner kip. En tjock bunt sedlar som knappt gick ner i plånboken. Taxichauffören, Monsieur Bonoum körde mig till vad han sa var ett riktigt bra hotell. The Sunrise Hotel. Nybyggt sa han, ja kanske för femton år sedan. Tre trappor upp till mitt rum, ingen hiss.

I grannhuset var det en nattklubb. Jag gick dit, mest av nyfikenhet. På gatan var gatubelysningen mycket sparsam och i nattklubben var den i stort sett obefintlig. Jag blev ledd allra längst in i lokalen, förbi fnissande tjejer och en sångerska på en estrad. Servitören frågade om jag samtidigt som jag fick min öl också ville ha en flicka. No, not tonight, maybe tomorrow. Jag var ensam västerlänning bland laotier. Fulla män raglade runt med flickor. När musiken drog på så var alla tjejerna uppe på dansgolvet framför mig och alla ville stajla. De flesta dansade riktigt bra. En efter en visade de upp sig framför mig, vickade på rumpan och gjorde utmanande rörelser mot mig där jag satt med min öl. Klockan 11 var allt slut. Belysningen tändes, flickorna fnissade och fullt med småungar kom in för att hämta sina mödrar. Jag gick snabbt hem och la mig.

Monsieur Bonoum kom och hämtade mig på morgonen som avtalat och vi for iväg. Vi stannade till vid en fotoaffär där det togs bilder på mig för visat. Sedan iväg till ambassaden som naturligtvis var stängd. Det var ju lördag. Monsieur Bonoum hade vetet om det, men varför missa en bra körning? Han körde mig till en "shoppingmall" och lovade att hämta mig på måndagen. Det var lördagsmorgon och det kryllade av folk i det fyra våningar höga huset. Jag tog en öl och lite friterade kyckligbitar och tittade på folklivet. En sabla röra. Ingen organisation alls, men det fungerar. Kanske det var 75 butiker på varje plan med allt från bjäfs till fint hantverk. Det slog mig att folket i Lao var kortare än thailändarna. Kanske 10 cm. Kvinnorna var inte lika slående vackra som thailändskorna. Visst fanns det en och annan snygging men ingen riktig höjdare. Tog efter lång väntan till slut hjälp av en vakt för att fixa transport till mitt hotell. Det blev en sliten tuc-tuc som saknade bromsar och som hade en förare som försökte köra upp mig, men se det gick inte. You take this or you get nothing, sa jag höll fram vad jag tyckte var tillräckligt för den gnisslande färden. Oh, no, no to little, sa mannen. OK, you get nothing sa jag och klev ur den bedrövliga vagnen och han accepterade på en gång.

Det var stekhet och fuktigt. Kanske uppåt 35 grader vilket gör det näst intill omöjligt att promenera. Det vimlade av Lao-flaggor och röda fanor med hammaren och skäran. Fortfarande kommuniststat? Där var också mängder av vimplor, plakat och dekaler som sa: SEA GAMES 2009 VIENTIANE, LAO. Jag tolkade det som South East Asian Games vilket visade sig vara rätt. Hela stan var full av sydostasiatiska idrottare och funktionärer. Ett mini-OS. På min TV var alla kanaler utom ett

par fyllda med entusiastiska kommentatorer och bilder från arenorna. Det lustiga, otrevliga, var att allt visade hur bra Laos var. Ingen enda förlust visades. Censur och hård styrning. Men alla i Vientiane var glada ändå. Jag somnade framför tv-apparaten efter att först ha ordnat med korsdrag i rummet eftersom luftkonditionering gick på halvfart.

Vaknade på eftermiddagen alldeles fullbiten av mosquitos. Strosade runt under eftermiddagen, mest efter Mekongfloden, som där jag var höll på att breddas och dämmas upp för att skapa en sjö och en ny strandpromenad. Alla vägskyltar på franska. Det var Rue de la.. Aveny... och Boulevard. Allt påminnande om den franska kolonialtiden. Många äldre talade fortfarande lite franska.

På eftermiddagen träffade jag en trevlig amerikan på ett fik. Pensionerad brandman från San Fransisco, numera boende i Thailand med sin thailändska fru. Han hade kommit på motorcykel. En gammal, renoverad och förstärkt Honda. Det visade att han också bodde på The Sunrise Hotel och att han precis som jag var där för att förnya sitt visa. Han hade färdats kors och tvärs i Asien på sin motorcykel. Han hade reservdelar med sig och bågen var förstärkt för att han visste hur dåliga vägarna var. Vi satt och sörplade kalla drycker, han vittvin och jag fruktdrycker, vid Mekongflodens kant tills solen gick ner. Då gjorde vi gemensam tur till hotellet övertygade om att det var säkrast att vara två.

Söndagen tillbringade jag på en krog/pub som heter Red Mekong. Det gick inte att promenera. Det var för varmt. Kanske 35 grader, klarblå himmel och stekande sol. Personalen i Sea Gameströjor och en del med pannband. På tre TV-skärmar visades spelen från olika arenor. Alltid fyllda av

flaggviftande Laotier. På kvällen var det fotbollsmatch mellan Laos och Malaysia. Alla var entusiastiska tills Malaysia gjorde 1-0. I andra halvlek kvitterade Laos och det blev ett öronbedövande oväsen. Sedan gjorde Malaysia 2-1 och slutligen 3-1. De entusiastiska blev bedrövade. Några grät och TV visade glada flaggviftande Laotier. Mysko minsann. Gick hem i mörkret till mitt hotell. Satte mig ner utanför med en öl. En man sprang förbi och jag tänkte att det var en galen joggare utan pannlampa. Sedan kom en man till springande, bromsade in framför mig och pekade mot min mage med en AK 47. Jag studsade upp och sträckte armarna över huvudet och kände mina knän darra. Han skrek något åt mig som jag inte begrep. Han synade mig från topp till tå, sedan fnös han föraktfullt och rusade vidare. Jag stöp och kröp in på hotellet. Sov oroligt i hettan.

På måndagsmorgonen stod Monsieur Bonoum där med sin skraltiga bil klockan halv sju. Vid ambassaden var det redan en tvåhundra meter lång kö. Men där, mittemot fanns månglarnas marknad med alla fixare. En visa-snubbe gav mig löfte om ett 2x3 månaders visa mot 3.500 bath med leverans till mitt hotell på tisdagsmorgonen. Mutornas förlovade land. Lite olja eller hårdvaluta i maskinet fixar det mesta. Money makes the world go around. Men varför ska det vara just mina pengar?

På tisdagsmorgonen stod han där med mitt pass och sitt flottiga hår. Perfekt. På eftermiddagen kom jag med ett turbopropplan från Laos Air till Bangkok. Jobbig incheckning. Fyra köer skulle bli en till disken. Bråk och tjatter. Laotier förstår inte köande. Alla ska vara först. Lite svenska fälleben och en och annan krock med väskvagnen fixade det hela. En oberörd farange i krig med småväxta laotier ordnade fram mig till

incheckningen. Tog kanske bara en fyrtiofem minuter. Väl hemma i Sam Roi Yod. Möttes jag av ett mail där Cat tog både farväl och timeout. Min värld rasade ännu en gång. Jag blev så djävla trött på att leva i en berg och dalbana. Från den bästa av kärlekens sötma till bråddjupa bottenlägen. Vad vill hon? Vad är det hon är ute efter? Hon säger at hon vill klara ut sina affärer och finanser och att hon inte vill vara en belastning för mig längre. OK tänker jag, det låter bra. Jag är ju inte Bangkok Bank. Fast många tycks tro det. Hon säger - och jag slickar i mig, att jag är den bästa mannen i hennes liv, den enda. Och den sista. Kan jag sova gott på, men varför i helvete ska hon ta "timeout"? För stor ryggsäck, för mycket ouppklarade historier, för många boyfriends? Jag har fortfarande inte fått besked om julafton. 365 dagar bakut var det familjelycka. Ungar och hundar och full tomte. I år rätt så annorlunda. Skjutglada Pen har skickat bud via sin väninna Linn att hon vill träffa mig. Med kulor eller i person tänker jag. Hon är för farlig, fast väldigt fysiskt lockande. Och dyr räknat i guldringar och vattenbufflar. Sover ensam och saknar min ljuva Cat med kanelhud och kurvor. Hon får bestämma fortsättningen, kommer att spela långtansfull på sparlåga. Har aldrig tidigare varit med om sådana här krumbukter och krumsprång. För mig har det mera varit frågan om rakt på. Pang på rödbetan. Nu eller aldrig. Inte detta hit och dit. Känns väldigt konstigt och ger mig mycket huvudbry. Men jag kommer hela fram till att jag älskar denna mystiska spåkvinna..

Ha. Är tillsammans med en spåkärning i Thailand. Är det en merit i brödrskapet? Jag är nog rätt så ensam om att ha levt ihop med en thailändsk undercoveragent med laddad revolver

på nattduksbordet. Man lever ju bara en gång, i alla fall i mitt gudsförnekande liv som ateist. Och visst visade hon mig kärlekskonster som jag inte visste fanns. Ljuvlighet fick en ny innerlig innebörd. Det sensuella var bara förrätten. Smaken som bestod var erotiken som allra bäst. Därefter tillfredställelsen som varade till gryningen. I varandras famnar. Luther bommade en hel del. Och förskräckte en stor del av mänskligheten. Och påvarna har bara hittat fram till korgossarna.

En beklämmande värld. Fylld av män som begår de mest förskräckande brott mot små flickor och pojkar. Pillar och petar i outvecklade könsorgan. Och allt för en utlösning. Så djävla dumt och korkat. Inför år 2010 står vi åter där, mänskligheten, skapelsens krona, utan en enda rimlig lösning på hur vi ska kunna uppträda bättre mot varandra, hur vi ska kunna lösa konflikter. Bli humanare.

Veckan efter att jag kommit hem från Vientiane blev för mig en rysare.

Efter tre dagar fick jag ett kryptiskt mail där hon sa att hon ville vara oberoende och visa mig att hon inte behövde mina pengar. Efter en vecka våndades jag. Hade jag bommat denna fantastiska kvinna?

Efter fjorton dagar klättrade jag på väggarna och mina kompisar sa att de skulle fixa en ny, rar kvinna åt mig. Jag sa att jag skulle vänta.

Julen kom och gick med party på stranden och ingen Cat. Sedan brakade internet samman. Jag försökte nå henne, men tji. Jag slängdes mellan hopp och förtvivlan.

Den 27:e fick jag ett SMS. "Se U tomorrow, nite nite, Cat".

Den 28:e kom hon tidigt på morgonen. En kort kram, sedan

städade hon huset, sopade, svabbade golv, bytte sängkläder mm. Fick som vanligt inte hjälpa till det minsta. Hon berättade att hon jobbat som fortuneteller och fått ihop en hel del. Hon hade kunder i Perth, Australien som hon skötte via internet. I Perth finns en stor thailändsk befolkning. Alla skrockfulla och förväntansfulla inför det nya året. Business as usual. Vi åkte ner till Monkey Bar för sen frukost. Alla överraskade över att se Cat där. Jag fick vänliga dunkar i ryggen och många ögonkast. Jag log. Och kände mig mycket glad över att Cat var där, om än bara för en stund.

Hon lovade att komma tillbaka till nyårsfirandet med Jack och Jason. Har faktiskt saknat dem och deras upptåg i poolen. Steve dyker upp. Barägaren som pensionerat sig själv. Underbar storyteller. Och luttrad i den thailändska undre världen. Jag får höra den ena hårresande historien efter den andre. Steve har under många år drivit en bar tillsammans med sin kvinna på Kho Samui. Fyra thaifamiljer styr allt där och ligger nu i krig med Banditos. motorcykelgäng från Skandinavien, trodde Steve. Människor försvinner. Tas ut till havs och får magen uppskuren och blir fiskmat. Själv hade han fått beskydd av byäldsten, han som kontrollerar de fyra familjerna. Han ville inte stanna på Samui längre. Har byggt sig en mycket stor villa vid bergskanten här i Sam Roi Yod. Men han behåller kontrollen över baren.

Cat berättar att hon fått en förfrågan om att spå över en försvunnen engelsman på Samui. När Steve hör hans namn skakar han på huvudet och mumlar "fishfood".

Tillbringar ett par dagar i förväntan. Kommer Cat till nyår eller inte? Just nu vet jag inte.

Ska fan vara tillsammans med en fortuneteller.

Hon kommer inte. Skickar ett SMS om att hon är sjuk. Kanske hon kan komma på nyårsdagen. Jag tror henne inte. För mig känns det konstigt. Hon kan väl vara magsjuk hos mig. Hon ska till läkare. Det låter ihåligt för mig.

Jag firade nyår på stranden med ett hundratal faranges.

Jättekul. Jag nykter. Alla andra småfulla och glada. Jag höll tal innan tolvslaget och räknade sedan ner till tolvslaget. Massor av raketer och smällare.

Räknade med att få höra från Cat, men ingenting. Mitt hjärta brast. Ett år efter att min älskade hustru hade slängt ut mig var jag återigen världens ensammaste man.

På kvällen då man brukar stå där i smoking med ett champagneglas och se varandra i ögonen, så fanns det för mig ingen att titta in i, ingen att lova något. Runt mig ett gäng med glada australiensare som puffade på cigarrer.

Nyårsdagen och inga mail eller SMS. Jag ringer, ingen svarar. Blir förbannad och skriver ett ödesmättat mail där jag misstänkliggör henne och kräver att hon hämtar sina prylar och betalar tillbaka pengarna som jag lånat henne. Återigen mellan himmel och helvete.

Det får trots allt vara någon ordning. Innan jag gick och lade mig på nyårsafton var jag och tog en öl på den nyöppnade krogen vid mitt hus. Linn kom fram och viskade en nyårshälsning från Pen. Herregud, axelhölstret var tillbaka. Laddad och lockande! Vem kan man lita på? Smithy säger ingen. Han ser att jag är deppad och försöker trösta mig. Vi är bästa vänner. Jag fixar en söt tjej till dig. No problems. Cat har blivit nagelfaren av alla mina vänner. Var försiktig har det låtit. Håll i pengarna, hon är smart.

Så här skrev jag, något irriterad till Cat när jag inte hört av henne på två dygn:

Dear Cat. It's over. You have had the chance to keep me updated of your whereabouts, but not one word. In three weeks. For me it is unacceptable. You sold my ring - for me, as I told you before, it is a big insult. And now this - total silence. You have to give me a very good explanation of your absence of the phone, SMS and mail. In over four months you said you loved me. And then nothing. I'm not a man just sitting there waiting. On sunday I will throw your things out of my house. So you have to get here to pick your clothes and pornos out of here. Then I want the money back. It's 50.000 bath that I lend you for the lawer and the trip to your family in the north, you said it was a loan, then the 50.000 bath for the court and divorce. And then I will wait for payback of the deposit from Laguna, 45.000 bath.

Jag var sur, och lite bestört. Hade jag blivit lurad? TiT, This is Thailand.

Så var det. Kan jag ha varit så godtrogen? Sov oroligt igen. Uppe tidigt och kände mig som en skitstövel. Som om jag sparkade på en som låg.

Vid lunchtid, när jag satt och surade på Monkey Bar ringde hon. Hon grät, aj, aj, och sa att hon faktiskt varit sjuk och inte haft några telefonpengar och att internet varit nere. Trodde jag på det? Sedan hade hon bott hon sin syster och Paul. Var det sant? Jag ville så gärna tro det, men stämde det? Och jag ville så innerligt att jag inte skulle mista henne. En sådan underbar kvinna.

David och Jackie kom. Hade köpt en dunk mjölk till mig. Jag fick inte betala. De hade haft ett bråk med grannen. En galen kvinna som äger The Brasserie är deras närmsta granne. De hade haft bröllopsparty och spelat så högt att Dave inte kunde sova - trots att han är mer eller mindre döv. Han hade gått över för att be dem sänka, men blivit attackerad av den galna, lesbiska kvinnan. Hon har därefter sagt att han attackerat henne och slagit henne. Polisanmälan mitt i natten och en förbannad Dave som bedyrade att han inte rört fanskapet. Han snackar med Smithy som ska försöka hjälpa till med att få ordning på det hela.

Problemet är att Dave är Britt, dvs farange och kvinnan är thai. Smithy säger att kanske en muta till polschefen kan hjälpa. Dave, som är mångmiljonär säger att aldrig. Han bidrar till den lokala skolan och har andra stödprojekt i kommunen. Men det räknas inte, säger Smithy. Då säljer jag skiten (palatset) och flyttar till UK. Stämningen runt mitt frukostbord är minst sagt upprörd.

Jag sitter mitt i alltihop med min pineapplejuice och tänker på min Cat. Dave har nyligen smugglat in en Volkswagen Tuareg med en V10 motor. En värsting. Ett monster som gör över 300 km i timmen. Den enda i Thailand. Resten av containern var fylld av en fyrhjulig motorcykel och champagne och vittvin. Kul kompis. Jag gillar honom och hans fru. Selfmade.

På kvällen hade brorsan skickat nostalgibilder från 1972. Herreminje så vi såg ut. Axellångt hår, flowerpowerkläder, brudar i kortkort, inte minst min vackra Christine. Alla leende, unga, kåta och på väg in i allvaret. Inga orosmoln på himlen. Den var evigt blå då.

Dean håller om mig på en bild, jag med solglasögon, gitarr och

löjligt flin. Dean, en riktig tuffing. Skjuten vietnamveteran som senare blev hitman. Underbar ungdomspoet och hes sångare. Jag nybliven Art Director på taskig reklambyrå. Strax efter gift och småbarnsförälder. Hej vad det går. Vart tog våra drömmar och förväntningar vägen?

Brorsan och jag lyckades båda med det mesta. Men det gick åt pipan för de flesta. Är livet ett enda stort rörigt lotteri, eller är det tuff hasard? Eller är det intelligens, hårt slit och tidiga morgnar som gäller?

Då säljer vi skiten säger mannen med palatset på stranden. Det enda han vill är att Jackie ska vara lycklig. Han bryr sig inte längre om pengarna, bara han får sova. Är det för mycket begärt när man är 64 år och slitit ett helt liv. Från botten i Liverpool till miljonärliv med låg profil i Thailand? Vad fan vet jag? För mig var det min vision om ett gott liv. Min kompis Lenny sa att det viktigaste var att känna sig nyttig. Att uträtta något. Skapa nytt, bana väg och kika runt nya knutar. Kanske jag har gjort det eller i alla fall försökt. Men i varenda knut står det en ny brud, en ny frestelse. Och det finns ju enligt Oscar Wilde bara ett sätt att klara en frestelse och det är att falla för den. Ha. Life goes on.

Ett nytt år. 2010.

Jag fyller snart 59. Framför mig vid Monkey Bar far det nya livet förbi. De mördade hundarna är idag bara benrangel i sanden. Kokosnötterna faller, ödlor pilar mellan ens fötter, fjärilar vägrar vila, en groda försöker ta sig upp ur marken efter tre veckor torka, vågorna brusar in mot stranden, turister kommer, bränner sig och åker vidare. Al Quaida skickar ut fler självmordsbombare. Cat gråter sig (kanske) till sömns. Jag

känner mig som en skitstövel. Fast jag kan fortfarande se mig i spegeln. Och med Beatles i öronen säga I love you. Hade jag haft Cat här i kvällsmörkret hade jag strykt henne över kinden och sagt samma sak.

I morgon blir det australiskt party med många vänner från hela världen hemma hos Frank. Jag tycks känna alla, eller rättare sagt alla tycks känna mig. Jag känner mig aldrig ensam förutom i sängen i avsaknad av min kära. Tänka sig, bara ett år sedan jag stod där i kylan på Landvetter på väg mot ett nytt liv. Inte illa pinkat.

Paul var just över och sa att det var klart med det nya huset efter den sista januari. Ville jag ha satellit-TV? Fan, jag tittar ju aldrig på TV numera. Nyheterna tar jag ner via internet med hjälp av CNN, BBC, Skynews mfl. Samma otäckheter hela tiden. Hur många självmordsbombare finns det?

Partyt var mycket lyckat. Fullt av halvfulla australier, fantastiskt hus och en fantastisk meny. Till och med rökt lax, julskinka, nästan som i Sverige, potatissallad, kyckling, kassler... Ingenting saknades. Öl och vin i mängder. Sedan blev de bedrövlig karaoke. Först med inhyrda Ahh, sedan med västerländsk musik och obegåvade artister. Jag älskar dem alla. Ca 30, kanske 40 personer som alla bor här och alla bjuder till. Man är "mate", kompis, polare och en av dem. Vilken gemenskap. Ungar och hundvalpar och fullt av ödlor. Och jag olycklig i den saliga röran. Min Cat borta. Åkte hem på grusvägen till mitt hus. Hade bara druckit några öl och sedan vatten hela kvällen. Lite småstolt över det men helvetes olycklig senare framför datorn som sa nothing. Längtar efter närhet.

Åker kanske in till Hua Hin för att träffa doktor som kan bota

min infekterade penis. Svampangrepp i förhuden. Läkemedlet jag köpt hjälper inte hela vägen. Tvättar och har ändå problem. Tur jag inte just nu har Cat här. Asketiskt pinkar jag varje morgon. Ont som fan. Och för mig världens vackraste fruntimmer vill inte längre veta av mig. Hur kul är det ett par dagar in på det nya året?

Efter allt festande som för mig var mycket ensamt där jag genomkämpade mig mina tankars nätter så ringde hon på tisdagsmorgonen. Jag kommer om en timma. Från förtvivlan till hopp med ett samtal. Tjolahopp tjolahej vad säger man om en sån grej? Här kommer ännu en gång min älskade tjej. Så kommer hon. Med min nystrukna tvätt under armen och vattenflaskor till tusen i den andra handen. Min kvinna. Bekymrad och stressad. Med en oroad blick. Vi kysser varandra och jag är ännu en gång bortkollrad, men på min vakt. Jag inser att jag på något konstigt sätt är innerligt förälskad i denna komplicerade varelse. Men att jag måste vara på min vakt. På mina frågor om vad hon gjort svarar hon konstigt med att hon varit spåkärring och att hon hållit på med lotterier. Telefonen har hon pantat och så även hennes laptop. Behöver hon pengar? Nej, hon ska klara sig själv. That's a good sign. Hon städar, byter mina sängkläder, sopar, tvättar golv och sätter sig äntligen med en kopp kaffe. Ser frånvarande ut. Jag smeker hennes armar och säger att jag finns alltid här om hon behöver mig. Jag vet säger Cat. You are the best. The only man in my life. Jag flyger på hennes ord. Vi kysser varann och hon är iväg. Lovar att komma på torsdag och kanske över helgen med pojkarna. Vad i helsicke är på gång?

På onsdagsmorgonen får jag ett rart kärleks-sms från henne och på kvällen ett sms om att hon mår illa, men att hon ska komma

på torsdagen. Jag slängs som vanligt mellan hopp och förtvivlan. Läser på Internet att det är Kung Bore som styr norra halvklotet. Sitter en stund hos Peeo. Saknar den mördade hunden Bao. Höns pickar vid mina fötter och glassförsäljaren åker förbi med sin enerverande melodi. Inga turister att sälja till. Han spänner upp sin hängmatta utanför Monkey Bar och sover en timma.

Nya jyckar springer runt på stranden. Fullt av geckos i stråtaget hos Peeo. Får som vanligt med mig lite frukt. Hon och Pranee tittar och klämmer på mina ben. Jag köper en liter bensin till scootern och kör över till Smithy och Monkey Bar. Jag tar in lite isvatten med nypressad lime och sätter mig att titta på det varierande havet. Smithy sätter på country and western som han tror jag gillar, fast jag sagt att jag hatar just den musiken. Får lida en halvtimme med Johnny Cash. Allt är som vanligt. Det har regnat tidigt på morgonen och alla talar om de efterlängtnade dropparna. Jag har inte märkt något förutom att min dörrmatta utanför var blöt.

Hela dagen frågar man efter Cat. En del säger att jag ska dumpa henne. Smithy vet en snygging som skulle kunna komma ner från Bangkok. Men jag vill inte ha någon annan än Cat. Alla tycks engagera sig i mitt ensamma öde. Linn kommer förbi för att kolla mig. Jag vet att hon gör det på uppdrag av Pen. Jag åker till Talay Tara och skriver på ett nytt hyreskontrakt på hus B4 - huset där jag gömde Pen i somras. Ägaren, en trevlig dansk vill att jag ska köra jacuzzin en timme per dag och dessutom vattna växterna på terrassen. Jag trodde poolboy och trädgårdsmästare ingick. Får väl hyra in den servicen. Lat som jag har blivit. Jag har ingen aptit längre. På natten dricker jag kopiösa mängder med vatten eller iskall

mjölk vid kyskåpet. Min frukost består av färsk frukt, pineapples och vattenmelon, ibland även mangos, apelsinjuice och en kopp kaffe. Efter det isvatten med lime. Kilona rasar. Skinnet hinner inte med utan hänger på armar, mage och ben. Ska det vara så djävla svårt att banta? Jag kollar förvånat på faranges med hängbukar och svuttiga kvinnor från Europa. De knatar stranden fram och tillbaka, kommer sedan till Monkey Bar och beställer in coke och french fries. Vad tänker man om dessa vilseledda idioter? Sedan tar de in en vattenmelondrink och känner sig så nyttiga så.

När jag var ung och stilig så tänkte jag att jag aldrig skulle bli fet. Men det blev jag. Först lönnfet och sedan slöfet. Det var alkoholen, fel mat och för lite motion. Man blir faktiskt fet av att sitta i flyplansfåtöljer, konferensstolar och i taxibaksäten. Man blir bekväm, har en snubbe som bär bagaget, en bellboy som tar hand om det hela efter att man checkat in. Ofta strosade man till baren för en kall bira. De enda gångerna man skärpte sig var när man hade en date. Man drog in magen och kollade missnöjt figuren i spegeln, duttade med aftershave i nyllet och borstade skorna och tänderna. Log mot sig själv i hotellspegeln och stängde hotelldörren efter sig. Skulle jag duga? Det fick bära eller brista.

Annat är det med Cat. Där tycks jag duga hur jävla miserabel jag än ser ut. Hon nyper mig i skinnet och säger "handsome man". Man, eller i alla fall jag flyger på sådant. Jag säger till henne att hon gör mig lycklig och jag säger att hon är vacker, vilket jag tycker. Hon säger att hon är en gammal kvinna vid 43. Mycket väl bibehållen och med en fantastisk kropp. 35 kanske jag skulle gissa vid första anblicken. Vete fan vart detta ska bära. Hellre en erfaren skönhet än en skamfilad skata.

Rödstrumporna hemma i Sverige kommer väl att förfasa sig. Finns dom kvar? Jag kommer att försöka njuta av tillvaron så länge jag kan. Känner mig just nu förväntansfull. Kommer hon? Eller är detta bara luft igen? Är det kärlek jag känner eller är det bara jag som i luften försöker greppa ett sista halmstrå? Känna närhet. Känna ömhet. Det är inte så lätt att veta när man som jag sitter ensam i den tropiska natten i en kokosplantage. Jag kunde ju ha dragit ner till systembolaget i snålblåsten och kylan på Linnégatan i Göteborg, köpt min kvällstidning och sedan väntat på att min fru skulle komma från jobbet. Bättre? Tror inte det längre. Mitt vinflum är nu borta. 67 dagar utan sprit. Firas med ett glas mjölk.

Hon kom inte som utlovat. Ringde och sa att barnen fått diarré och att hon måste vända hem.

Jag deppar och mina vänner på Monkey Bar ser det. Jag säger till mitt försvar att jag väntar på Cat. Skippa henne säger de flesta. Jag är inte en butterfly längre säger jag. Jag får förhelvete inte tappa ansiktet. Det är viktigt. Jag väntar och håller masken.

Har fått problem med utslag på min penis. Ignorerar det länge och försöker med medicin som jag köpte på det lilla apoteket i Pran Buri av två fnissande småtjejer. Ingenting tycktes hjälpa. Tar mig efter ett par dagar till Hua Hin och Sao Paulo Hospital. Där får jag efter en kvart träffa en underskön läkare som jag visar härligheten för. Jag har aldrig varit blyg eller generad, men det var nära gränsen när hon med ett par latexhandskar drog tillbaka förhudet och konstaterade med ett leende att jag hade fått "Warts", dvs vårtor. Jag frågade "kondylom" och hon nickade. Jag sa att jag bara hade varit tillsammans med en enda kvinna under de senaste fem månaderna och hon bekräftade att

jag blivit smittad av min kvinna. Jag får ett recept på en salva som jag ska stryka på tre gånger per dag. Och ingen sex på två veckor. Som om det skulle vara möjligt. Det enda positiva med sjukhusbesöket var att de tog mitt blodtryck och konstaterade att det var normalt. Det hade det inte varit på minst tre år. Och så vägdes jag och jag kunde konstatera att jag gått ner närmare femton kilo på de senaste tre månaderna. Inte klokt. Ingen alkohol och ändrade kostvanor. Mindre kolhydrater, massor av frukt och grönt hade fungerat. Och nu står jag inför ögonblicket när jag måste berätta för Cat att hon smittat mig och själv måste gå till en läkare för att få ut medicin. Jag har aldrig haft en könssjukdom i hela mitt liv. Premiär vid 58 år. Känns lite knasigt. Men Ok någon gång ska vara den första. Nu ska här penslas med salva tre gånger per dag. Självutlämnande javisst. Jag lovade mig själv att bara skriva sanningen, inte gå förbi eller försöka dölja. Kanske inte så lätt, men jag försöker så gott jag kan. Om detta kommer att utges så ligger jag djävligt illa till hos min älskade. Hon kanske skjuter mig. Jag får väl byta namn på henne. Kanske kalla henne The Fortune Teller. Om hon ändå bara ville lägga korten på bordet för oss båda. Jag smetade på salvan. Och skrek och kved i en halvtimme. På morgonen var min telefon död. Hade laddat ut under natten. Kunde inte läsa av mina sms eller någonting. Satte den på laddning via min notebook och åkte efter kvidande möte med salvan, ner till Monkey Bar för frukost. Efter en frukost bestående av juicer, isvatten och fruktfat så satt jag där och inbillade mig at Cat skulle dyka upp. Åkte efter ett par timmar hem och ringde Cat som var lite fortvivlad eftersom min telefon hade varit död. Sa till henne att hon måste till en läkare för att få medicin, och att hon hade smittat mig.

Hon blev ställd och sedan riktigt ledsen. Jag förklarade att hon hade smittat mig, någonting annat var omöjligt då jag inte haft någon annan kvinna sedan jag träffat henne. Efter en timma fick jag ett sms som sa att hon inte begrep. Den enda förutom mig sedan september var the DK-man.

Aha tänkte jag. Hon hade alltså haft sex med sin danske man efter att vi hade träffats. Vad säger man, vad gör man? Hon hade sagt att hon hatade honom och ändå har hon sex med honom. För mig går det inte riktigt ihop. Resultatet var ju att jag hade fått vårtor på snorren av en kvinna som genast hade bedragit mig. Och jag som aldrig haft en könssjukdom. Nu stod jag där vid handfatet och smetade in och kved av smärta. Hon har lovat, som så många gånger tidigare, att komma i morgon och vi ska reda ut det hela. Jag är inte så säker på att jag kan lita på henne. Fan vet vad jag ska tro.

Imorgon är en annan dag.

Hon kom efter många frågetecken och sms med pojkarna till Monkey Bar där jag väntat i två timmar. Nästan tappat ansiktet då hon plötsligt dök upp. Stort leende och vackert, ömt återseende. Hon var min igen och jag kunde bara känna att det var vi två, vårtiga och förälskade individerna igen. Jag berättade om vilken sjukdom jag hade och att det var hon som smittat mig. Då är det DK-man som smittat mig sa hon och det var i september, dvs innan vi träffades. OK säger jag och tror henne. Läkaren hade sagt att jag måste informera min partner och det var vad jag gjorde. Hon fick läkarens namn, sjukdomens namn (rockvårtor enligt brorsan) och jag gav henne tillräckligt med pengar för att besöka Sao Paolo sjukhuset. Vi tittade varann djupt in i ögonen. Jag sa att jag

älskade henne. Hon sa detsamma till mig. Hon ville sova en stund medan pojkarna plaskade i poolen.

Jag var inne och tittade på henne när hon sov. Åh, min vackra sierska, dig ska jag ha. Bara jag blir av med mina vårtor på snorren. Och därefter ska jag göra allt för att göra dig lycklig. Stora tankar. Smittad pitt. Ny situation, snart 59 år, skinny, otränad men plötsligt ett kristallklart huvud. Läger mig bredvid henne och smeker hennes kind. Får en kram och somnar med konstiga tankar. Vaknar och hon är borta. Sitter och väntar på att jag ska vakna. Barnen är utanför i hennes bil. Kommer in och säger farväl. Kommer tillbaka till weekenden. Puss och kram och allt känns helt naturligt. Hon är alltid vackert klädd, luktar så gott, bjuder mig sin kropps behag, totalt oblyg och otroligt uppmärksam. För mig en förbryllande människa som gör allt för att berika min tillvaro. kan det vara så bra? Ser ingen fälla och känner hennes kärlek. Jag har inte längre så många options, kanske om jag köper en brallis från någon bar, men det är inte min stil. Jag går på kärlek och Cat är bara där. När jag behöver närhet och ömhet, med humor och glimten i ögat.

Jag tillbringar ett par oroliga dagar nere hos Smithy. På morgon och kväll stryker jag på djävulens salva, skriker en kvart och sedan kan jag stå ut. Jag är van vid smärta. Kan tåla en hel del, men detta gör förtvivlat ont, får stålsätta mig för att stryka detta helvete på mina ömtåligaste delar. Låtsas att jag sjunger i duschen så jag inte ska skrämma mina grannar.

Ser på nyheterna om jordbävningen på Haiti. Först några tusen döda. Sedan 20.000. Sedan mellan hundra tusen och en halv miljon. Det är inte klokt. Ska just gå och möta mitt eget lilla könsrelaterade helvete. Återkommer.

Jag är tillbaka. Sitter och kvider. Har ont som fan.
Har idag varit hos Peeos och fått benmassage av Dee. Hon försöker pumpa in blod i mina ben. Hon håller på i en timme och jag somnar där i hennes stol. När jag efteråt körde iväg så ringer Cat. Fnissar och larvar sig och jag förstår ingenting. Avslutar med att jag älskar henne och hon säger detsamma. Jag tillbringar ett par dar i limbo, dvs jag vet inte var jag är, i himmelriket eller i ett vårtigt helvete. Jag låg där och hade feber och svettningar och en konstig frossa. Frös men svettades. Hade konstiga tankar om livet. Fick tjugo småbananer av Peeo. Yrar för mig själv, men lyckas smeta på min vårtmedicin. Jag låter, men inte som Pavarotti, mera som en jagad varg. Eller en gnyende råtta. Eller som en ynkelig Hans i cocosplantagen.
Jag skriver när jag känner för det, men inspirationen uteblir ofta. Har ibland svårt att fånga mina tankar. De flyger och far. Hur ska jag veta vilken väg de tar?
Jag går och lägger mig med min AC på lägsta. Huttrar under täcket. Ännu en natt med frossa. Ute är det kanske 28 till 30 grader. Inne hos mig 18. Och jag fryser och ryser under täcket. Min älskade ringer och mailar och är orolig för mig. Säger att hon kommer i veckan, men jag säger att hon inte behöver. Det räcker med att hon och pojkarna kommer till weekenden. Och det gjorde hon och jag var lycklig. Min frossa klingade ut. Nästkommande måndag skulle jag flytta till ett nytt hus. Samma som där jag gömde Tia. Min brorsa är på väg. Cat hjälper mig att flytta in i den nygamla huset. Jag får inte göra ett dugg.
Kvällen innan brorsan ska komma så vurpar jag med scootern och gör mig riktigt illa. Jag ska som vanligt köra på den smala

gången till min port, men kommer utanför och hamnar i gräskanten, får sladd och tjongar i en husvägg. River upp vänster underarm och bränner mig rejält på avgasröret på höger underben. Fem dagar senare, den första februari, dagen då jag skulle ha mitt stora födelsedagsparty sa var det kört.

Jag blir övertalad att åka till sjukhus. Det blir militärsjukhuset i Pran Buri. Det har ett bra rykte. Efter en undersökning hamnar jag i säng. Blir kvar i sex nätter. Dropp och antibiotika och en madrass som var tre centimeter tunn, fylld med kokosskalrester. Fick naturligtvis ryggskott och kunde knappt röra mig. Ryggen gjorde ondare än mina sår. Ingen, varken sjuksköterskor eller läkare kunde engelska. Ligger på sovsal som rymmer 20 personer. Får sjasa bort både hundar och katter. På toaletten är det grodor.

På kvällarna invaderas salen av de sjukas släkt och vänner. Fruarna sover på golvet mellan sängarna. Personalen är camouflagedrädd.

Får av läkaren reda på att jag ska opereras i vaden eftersom hela benet under såret är infekterat. Han visar med gester att om vi inte opererar, så blir han tvungen att såga av mig benet. Så jag säger OK och skriver på några thailändska papper som jag antar är mitt samtycke. Rullas in i en operationssal (nåja) och ligger där som en korsfäst Jesus. Minns inget mer, men vaknar upp i sovsalen och allt var klart. Stort hål i vaden. Ända in till benet. Massor med dropp. Och flinande läkare.

Efter bandagering hem igen. Jag kände mig konstig och hade dålig balans. Ramlade i trädgården och slog upp knät, lite knogar och släckte en trädgårdslampa på det hårda sättet, dvs med näsroten först. Snälla danskar försökte resa mig upp, men mina ben bar mig inte förrän efter en stund. Plåstrade om mig

själv fört, men fick köra vingligt till den lilla sjukstugan som vi har 4 km härifrån.

Vurpade en gång till med scootern och Dave sa att jag nog hade fått en stroke eftersom mitt ena öga hela tiden föll ner och jag såg dubbelt. Ingen aptit alls och ville bara sova, sova och sova. Tog en taxi till Hua Hin och undersökning som sa jag var OK? Sov över natten där och remitterades senare till specialist I Bangkok. Samtidigt som jag checkade in checkade Kungen ut! Där skallröntgades jag och även mina lungor och mage. Resultatet var strålande minst sagt. Kommer nu i mitt sista kapitel.

Vem släcker ljuset?

Vem, eller vad blåser ut den sista lågan?

Jag har hela tiden inbillat mig att det skulle sluta med avsågade ben först och sedan blind gubbe i rullstol med en vit käpp som jag fortfarande kunde slå de dumma med, men det blev inte så. Det har konstaterats att jag har en moderhjärntumör med 4 elaka döttrar. Allt kommer från mina sönderrökta lungor som gett mig lungcancer och cancer i kistan också.

Världens bästa läkare har hittills gett mig en månad kvar att leva, men om strålbehandlingen av den numera taniga gubben med den avgjutna masken med den stora näsan (ack blomdoft) svarar och efter cellgifterna som gör mig skallig som en nyfödd så blir jag kanske kvar en stund till.

Min kära Cat har lovat att hålla mig i handen och hon blir med mig hela vägen. Det blir nog några tårar till på livets sista tangentbord. Ska skriva så länge jag kan. Jag ser allt dubbelt eller så bara på mitt vänstra öga. Rätt billig berusning. Men

vackra vyer kan jag inte se. Lever jag ett tag till och kan få mina cellgifter hemma i Dolphin Bay, så blir det nog i ett sprillans nytt 2-rums hus med pool för mina pojkar här och nära till deras skola.

Svindyrt sjukhus med pianist i entrén och massor av butiker en trappa ner. Kostnad? Ca 10.00 SEK per dygn. Jag har fått lov att belåna mina pensionsförsäkringar och med dem kommer jag att dels göra mig helt skuldfri i Sverige.

Om vi hinner så gifter vi oss – utan äktenskapsförord. Cat ska ha hälften för sig och “våra” pojkar. Vi gifter oss här på thavis. Vid Monkey bar och sedan blir det nog ett jätteparty med ALLT och mer därtill. Här ska den skallige rulla hatt från rullstolen minsann. Orkar inte mer just nu. Om möjligt kommer jag tillbaka. Jag ska köpa en ny, stor bil till min kära så hon kan köra säkert med pojkarna. Jag ska skriva ett testamente också hur fan man nu gör det. Begravning blir likt giftermål. Här lirar man på trumma och bjällror och sedan går munkarna tre varv runt templet och när jag uppnår Nirvana skjuter man 3 kanonskott.

Jag har haft ett bra liv, inte mycket att klaga på förutom skatterna. En underbar familj, en lycklig barndom och slarvig men rolig ungdom.. Alltid nära havet. Ett roligt, intressant och ofta spännande och kreativt yrkesliv. Tyvärr för mycket och för många timmar. För många resor, för många tillfälliga bekanskap (men alltid vackra). För lite tid för min älskade Christine och mina fina barn. Och för segling som jag alltid älskat. Havet utan horisont. Sista seglatsen?

Cat har sovit här hos mig i natt. Känns skönt för mig. Tyvärr möttes vi för sent i livet. Vi har känt varann i 7 månader nu. Älskat varje stund som den vore den sista – och det kanske är

så. Gråter en skvätt nu. Konstigt nog har jag inte ont alls. Ingenstans. Kanske i själen. Synd att behöva lämna så många fina människor. Det känns. Har alltid avskytt avsked, men älskat möten.

Hur gör jag nu? Livet går enligt vännen Lenny, inte i repris. Gick det skulle jag satsat på att skriva och att måla. Om inte det gick så blev det nog biologi - där allt börjar. Eller trädgårdsmästare eller jordenruntseglare.

Vem vet. Vem bryr sig? Jag får nästan aldrig vara ifred här. Det sticks nålar i mig hela tiden. Och mina ådror flyttar på sig! 20 stick i varje arm varje dag, minst. Och minst 7-8 läkarbesök varje dag också. Hinner knappt skriva. Vilket blir allt svårare med mitt dubbelseende. Läkaren sa nyss att om jag svarar bra på strålbehandlingen, så får jag komma "hem" till Hua Hin och få mina cellgifter där. Kanske skönare att spy och må illa där bland mitt håravfall? Och min kära Cat kan sköta om mig.

Jag har just avnjutit (sant) en fin middag med grillad lax, knapriga grönsaker, en mysko men god soppa och färskt äpple. Sörplar just nu på mitt thé.

Efter det var jag nere bara för att konstatera att banken tjuvhåller mina pengar för räntans skull. Skurkar minsann.

Vilar en stund. Lite trött i ögat. Och huvudet. Försökte lösa korsord, men omöjligt. Tappar namn, glömmet, eller krymper hjärnan nu? Det sägs att leva är att dö en smula i taget. Att dö är kanske att leva lite mindre i taget? Ingen har kommit tillbaka för att berätta för oss i kön.

Vi är alla i samma kö, men med bäst före datum som ännu fungerar. Fick just ett kärleksfullt mail från Cat. Värmer hjärtat, för känslorna har man ju kvar. Ett tag till. Jag har också en mängd varma känslor kvar för Christine, trots att hon till slut

slängde ut mig. Om hon inte gjort det hade jag ju aldrig träffat Cat!

För mig är hon The Pearl of Siam. Den för mig vackraste kvinnan i Thailand. Intelligent, nära till skratt, kramig och kurvig. Inte dumt alls så här på sluttampen. Hon ringde mig just bara för att säga godnatt och att hon saknar mig. Jag gråter en skvätt igen. När tar tårarna slut? Eller varar de för evigt, är det därför haven är så salta? Hm, tål att fundera över.

Jag försöker besvara mail vartefter, men det blir nog mest kollektivt nu. Har så många att tacka för så mycket.

Naturligtvis kommer jag att älska (utöver), min fina familj, mina sex barnbarn, mamma, syrran och brorsan (som redigerat allt nu förutom sista kapitlet) ända tills slutet. Som ateist hamnar jag ju inte hos Per vid Pärleporten (vilket larv). Men om så nu vore och han frågar vart jag ska så blir mitt svar: Straight to hell. Det är nog inte så varmt som prästerna säger (älskade svärfar Olle - länge saknad).

Innan jag kikar runt det sista hörnet ska jag trampa vidare tills kedjan brister. Tills dess blir det leva loppan. Finaste whiskyn hos Smithy på Monkey Bar. Bästa maten och en och annan Chang Beer, som efter mig döpts till Sahara! Hoppas på att en sista gång få sväva på rygg i poolen och kolla in figurerna bland molntussarna. Ett tropiskt regn i ansiktet skulle också vara skönt.

I morgon ska jag ge mig på att skriva ett testamente. Hur gör man det? Ingen rolig skrivning, men måste göras. Emelie och Rudolf kommer kanske nästa vecka för att säga byby till farsgubben (kan läsas på två sätt). Konstigt nog är jag inte alls rädd för att dö, mest nyfiken som alltid. Vill inte ha plågor. Kanske får jag bra smärtlindring. Ska kila vidare med ett

leende efter en sista kyss från Cat. Min balkongdörr är nu alltid låst, dels för att jag inte ska röka där och dels för att jag inte ska hoppa. Varför ta livet av mig när livet ändå tar livet av mig? Snurrigt, men det har väl hänt.

Cat har lovat köpa baseballkeps till mig när testarna försvinner ur min kalurv, som aldrig hann bli grå – bara solblekt som jag kallat det. Fast ingen röd eller gul keps, för då kanske en krypskytt plockar mig på väg ut eller in i ambulansen som tar mig till Bangkok Hospital där jag strålbehandlas varje dag. Ska snart försöka sova. Beställt sömnpiller. För många oordnade tankar i en förvirrad hjärna.

Jag har försökt leva ett rikt och samtidigt utåtriktat liv. Har försökt vara vänlig och godhjärtad mot min omgivning. Låter fint i alla fall och nu var det sagt.

Alltid sentimental och lättörd. Känslokall bara när det varit absolut nödvändigt. Min onda rygg “kills me now”. Det var så dags. Det är väl sviter från Military Hospital i Pran Buri där jag låg på 3 centimeters kokosmadrass i sex nätter.

Det är väl här man ska sprida lite visdom och livserfarenhet, men jag finner inga ord. Ska sova på saken. Återkommer kanske. I bästa fall.

Försökte komma åt mina mails, men som svar får jag bara “wrong password”. Det enda password jag behöver blir väl det sista. Önskar att då står “error try later” eller “no access”. Jag kan tycka att livet blev lite kort, men det blev det egentligen inte. Det är bara döden som är för lång. Och väntan är lika upphetsande som att se fernissa torka.

Jag tittar på allt elände i världen på min fina platta tv. Vad har vi ställt till med? Utan idiotiska religioner och bara med solen som energikälla skulle vi haft ett paradiset. Kanske för sent där

med. En läkare var just inne och sa att lungprovet kan visa att den cancern kanske är behandlingsbar. Vad gäller hjärnan så får jag besked i morgon om tumörerna svarar på strålbehandlingen. Jag har masken med den stora näsan! Jag väntar just nu på min rullstol. Tar mig ner till Starbucks (tänka sig) för en capuccino. Nu hoppar raderna igen, förstår inte varför. Jag får många fina mail. Tacksam, men orkar inte svara var och en, det får bli ett massmail lite längre fram. Jag får andningshjälp med slaktmask och allt två ggr/dag. Bubblar och ryker. För att hjälpa lungorna, men där är det ändå rökt. Ha!

Bankomaten funkar inte. Swedbank plockar ränta som vanligt. Tre bankdagar blir väl till en vecka. Jag som behöver ge Cat pengar så hon får råd att ta sig hit och sända pojarna till familjen i norr. Får väl försöka använda mitt American Express och mitt pass. Om jag nu kan finna en bank här. Men det heter ju Bangkok!

Om nu detta blir utgivet så vill jag att vännen Karl Bejbom tar hand om det i nära samarbete med brorsan som redigerat allt hittills. Han går väl och stampar i snön nu i väntan på den sista snutten. Om Cat och jag hunnit gifta oss så går eventuella intäkter till henne och till mina barn. Hoppas mina barnbarn och mina fina gossar här i Thailand också får ta del av slantarna. Mina affärer ska skötas av min bror. Kommer det loss lite slantar snart så blir det kalas förståss! Ingen thaikaraoke, men jag vill höra Smithy lira och Steve sjunga. Cat får sjunga på thai. På väggen i Monkey Bar ska min Antonitröja hänga illsammans med en bild på mitt lag. Det kommer mera.

Ännu en dag till ända. Väntar på sömnpiller. Kan inte sova annars. För många, trånga och ibland för långa tankar. Inga

låga. Ord kan vara en plåga. Oj.

Jag har nog pinkat ut mitt sista revir nu. Men kan ändå inte sluta flirta med de söta sköterskorna. Frågar när vi ska ut och dansa och så. Ett gott skratt förlänger ju livet. Ett som fastnar i halsen...?

Ånger? Färre än vad man kunde förväntat sig. Ångest?

Mängder. Minnen? Många fina stunder med familjen och vänner. Nu kommer Emelie och Rudolf på söndag morgon. Ska försöka vara stark och inte gråta, men det blir nog svårt. Emelie har kallat alla mina läkare till ett uppdateringsmöte (my girl). Min största tillgång i livet förutom min familj har varit ett mycket stort självförtroende. Hur fick jag det? Alltid sagt att det går, även när något verkat omöjligt. Jag gillar att höra Obama säga: "Yes we can". Ord kan få en att lyfta och flyga. Inte bara drömma. Jag gillar också Nikes slogan "Just do it". Och det jag en gång skrev för SSAB, Svenskt stål: Vi har en vilja av stål. Och: Nu har det svenska stålet fått den rätta klangen igen. Jag kommer att sakna alla trevliga människor bland en mängd fina företag. Min kollega tyckte de var för stora, men för mig var det alltid en utmaning. Big is beautiful. Och har mer kulor att spela med.

Har just beställt en rullstol för att komma ner på gården och tjuvröka. Man parkerar mig bakom förbudsskylten som säger att jag får böta motsvarande 400 SEK. Jag har redan betalat priset. Med ett minst tio år kortare liv. Kvar är bara en pyrande fimp.

Fick just ett SMS från Cat. Hon är på väg. Ska bli underbart att se henne igen. En god kvinna med fina värderingar, lätt för skratt. Hon hade köpt mig ett par shorts, en skjorta och en t-shirt, så jag ser bra ut när jag möter barnen. Jag ska

strålbehandlas 5 gånger till. Verkar ännu så länge lovande. Sen blir det väl sportkeps ett tag framöver.

Min älskade Emelie lyckades radera 3,5 sida, trots att jag försökte stoppa henne från att röra dator. Hon var så ivrig att visa bilder på barnen.

Men det som försvann var nog mest sentimentalt dravel.

Jag har haft en mening i mitt huvud de senaste dygnet. Det låter inte klokt, men jag minns faktiskt när min mor leende och välkomnande blickade in i mina ögon då jag nyfödd låg insvept i en ljusblå filt i hennes famn. Men min blick idag ger jag inte mycket för. Man snackar om att se ljuset i tunneln. Vilket nys. Jag hittar ju inte ens en tunnel.

Efter 17 dagar och nätter så var min behandlingsperiod slut.

Emelie och Rudolf hade fixat med allt vad gällde pengar, närmare 200.000 SEK, lånat ihop och gnetat. Storslaget. Jag behövde bara signera ett Visa-uttag.

Som ickeförsäkrad är det förlorade pengar, men kanske vunna minuter kvar i livet. Jag har nog haft världens bästa läkarteam, den Thailändska kungen ju bor här samtidigt och här finns de allra vänligaste sjuksköterskor man kan tänka sig.

Ska tillbaka den 23 Mars för checkup med 6 läkare. Tills dess blir det att vi bor i Cats villa i LaVallee. Vi var lite rädda att vi skulle hamna mitt i det politiska bråket mellan de röda och de gula. En miljon röda marscherade mot centrala Bangkok. Men vi kom iväg fint innan allt startade. Med på färden var min sprillans nya rullstol, som alla beundrade. Jag kan inte gå längre. Bara hjälplöst stappla fram sakta, sakta och försiktigt. Med på resan till Hua Hin var också väskor fyllda med mediciner.

Innan vi åkte hade Kanya med hjälp av E&R fixat med visum

till Sverige. Ambassaden fick höra en hjärtslitande story om att hon var “my personal nurse” och se det fixade sig!

Sitter nu vid Cats matbord och väntar. Hon skulle ordna med något. En mycket välorganiserad kvinna. Allt på rätt plats och i rätt ordning. Jag ser ut över infarten och där cyklar kanelbruna pojkar under tjo och tjim.

I morgon har vi planerat att åka till Dolphin Bay. Cat måste lämna mig där några dagar medan hon fixar med sina barn i sin hemby.

Jag kommer att bo hos Smithy, så jag är i goda händer hos min “lillebror” och hans familj. Man har sagt mig att jag är saknad av många. Gråter en skvätt. Alla är så vänliga mot mig.

Hon åker med en minibuss på måndag kväll och återkommer på torsdagskvällen, 13 timmar i vardera riktning. Just nu håller hon på med tvätten. Hon har varit på apoteket och fixat sömnpiller som ofta används vid personrån så det var svårt att få ut dem, men hon känner apotekaren. Sedan blev det andningsskydd till mig. Jag är extremt infektionskänslig, så jag måste skydda mig. Lunginflammation är lika med döden (ha). Vad sägs om ett tjugotal nåstick per dag i vardera arm. Från knogarna till överarmen. Charmigt värre.

Nu orkar jag snart inte skriva mer. Min Kanya skjutsade ner mig till Dolphin bay och Monkey bar. Vi svängde av vid templet och jag morsade åt min sista polare: Buddha. Sedan förbi “mördarpalatset” och så var vi framme. Och där stod Smithy och spelade ukulele för mig. Nystämt och fint, det blev t o m Thailands Nationalsång. Mina ögon tårades. Ett mycket rörande och varmt välkomnande. Under dagen kom 14 av mina bästa vänner och hälsade mig välkommen. Cat

har ordnat med 2 sköterskor åt mig, som hjälper mig in och ut ur rummet. Ska bo här tills min "slutexamen".

Jag ska träffa mitt läkarteam en sista gång för ev OK att flyga. Cat är hos sina barn norr för att fixa strul. Kommer onsdag kväll eller natt. Jag längtar. Fortfarande inte rädd. Jag ser nu bara på ett rinnande vänsteröga med dubbelsyn. Min älskade dotter vill inte att jag publicerar under eget namn eftersom hon då skulle skämmas. Jag vägrar.

Några sista ord och förhoppningar:

All makt och alla pengar åt kvinnorna.

Skrota alla vapen. Ett starkt okorrumpert FN. Det enda, enda som är viktigt i livet är att vara lycklig och kärleksfull.

Familjen och kärlek. All you need is love. Love is all you need. (John Lennon).

Slutord av William Shakespear: he died. Mest inspirerande tal:

I have a dream (Dr Martin Luther King).

Högsta önskan: arbeta/utbilda bort alla religioner.

Oh what a wonderful world this could be (Lois Armstrong)

"To be continued" (my very good friend Steve Wilson).

Kanhända blir det några rader till...

Ingen begravning, det fixar Buddha. Inga tal. Kanske en liten minnessten med texten:

Livet.

Var det inte mer?

Tjoflöjt!

Vid stenen en vresig, taggig tistel.